

Huyết Phách - Phần Thượng Trung

Contents

Huyết Phách - Phần Thượng Trung	1
1. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 2	18
4. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 3	30
5. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 4	43
6. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 5	55
7. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 6	67
8. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 7	85
9. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 8	98
10. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 9: Thiếu	109
11. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 10	110
12. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Án	118
13. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 1-2	119
14. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 2	132
15. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 3	146
16. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 4	163
17. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 5	176
18. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 6	188
19. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 7	201
20. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 8	214
21. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 9	227
22. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 10	238

Huyết Phách - Phần Thượng Trung

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, cường công cường thụ, nhất công nhất thụ, ngược luyến tàn tâm, HE. Độ dài: 3 quyển (Thượng, Trung, Hạ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-phach-phan-thuong-trung>

1. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Trên giang hồ lưu truyền một thứ gọi là “Ác nhân bằng”, đây vốn là danh sách những kẻ bị quan phủ và nhân sĩ chính đạo truy bắt, nhưng chẳng biết từ lúc nào bắt đầu có sự thay đổi. Phần tử tà đạo ngược lại lại xem việc leo lên ác nhân bằng mới là vẻ vang nhất.

Trải qua mấy trăm năm tinh phong huyết vũ, đao quang kiếm ảnh, bọn họ không việc ác nào không làm chỉ vì tranh giành một vị trí nhỏ nhoi trên ác nhân bảng.

* Tinh phong huyết vũ: gió tanh mưa máu, đao quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt

Thời gian trôi qua, kẻ sau so với người trước càng thêm táng tận lương tâm. Hôm nay, mười kẻ đứng đầu ác nhân bảng đang cùng họp bàn để tìm ra người chân chính nắm giữ vị trí đứng đầu.

Bọn họ đánh đến bảy năm, đấu đến mười năm nhưng vẫn bất phân thắng bại, cuối cùng vì không muốn tiêu hao sức mạnh của bản thân, còn cho đám người chính đạo có cơ hội tùy thời ra tay, bọn họ quyết định thu nhận đồ đệ, đem võ học cả đời ra truyền dạy cho hần, huấn luyện hần thành một Đại ma đầu chân chính, sau đó xem ai có thể giết chết đồ đệ của mình, kẻ đó là người đứng đầu ác nhân bảng.

Thế nhưng, nói thì dễ làm thì khó, muốn tìm một kẻ có tư chất tốt, có khả năng lĩnh ngộ cao không phải dễ dàng như vậy, hơn nữa để cho công bằng, bọn họ quyết định thu nhận vài đồ đệ, để tránh một người chết sẽ không có người khác thay thế, lúc đó có kẻ muốn động thủ thì bọn họ phải làm thế nào đây?

Vì thế, bọn họ bắt đầu khơi mào một trận tàn sát trên võ lâm. Để đạt được mục đích, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào, huyết tẩy bao nhiêu thôn trang, đánh giết từ Giang Nam đến Giang Bắc. Rốt cuộc nửa năm sau thì tìm được bốn nam hài khoảng chừng ba tuổi. Bỏ ra tám năm truyền dạy toàn bộ tuyệt học võ công, lại thêm bốn năm tôi luyện kinh nghiệm thực chiến cho bọn chúng. Đợi đến lúc đám nam hài đạt đến chí học chi niên, đã là ác nhân trên giang hồ khó có địch thủ rồi.

* Chí học chi niên: xuất phát từ Luận ngữ của Khổng Tử “Ta 15 năm tuổi để chí vào việc học (đạo), 30 tuổi biết tự lập (tức khắc kỷ phục lễ, cứ theo điều lễ mà làm), 40 tuổi không nghi hoặc nữa (tức có trí đức nên hiểu rõ ba đức nhân, nghĩa, lễ), 50 tuổi biết mệnh trời (biết được việc nào sức người làm được, việc nào không làm được), 60 tuổi đã biết theo mệnh trời, 70 tuổi theo lòng muốn của mình mà không vượt ra ngoài khuôn khổ đạo lý”. Ý câu này là sau khi các ẻm lĩnh hội võ công, đã có thể tự lập được.

Từ năm mười ba tuổi liền theo sư phụ tỉ thí với các cao thủ, lần lượt khiêu khích các danh môn chính phái lớn nhỏ, tiếng xấu của bọn họ trên giang hồ đã rất nhiều người biết tới. Người người e sợ bọn họ, căm hận bọn họ. Chỉ vèn vèn trong vòng một năm sự độc ác tàn nhẫn của bọn họ đã truyền khắp đại giang nam bắc, khiến cho ai nghe thấy cũng đều biến sắc.

Bọn họ không có tên, chỉ có danh xưng mà thập đại ác nhân đặt cho, theo thứ tự là:

Huyết Phách, một đầu trường phát đỏ sẫm rối tung, tính tình âm hiểm, xảo trá, hay thay đổi, hơn nữa còn giỏi che giấu suy nghĩ của chính mình. Bình thường luôn mang vẻ mặt đạm tiếu biếng nhác, nhưng ngay trong lúc nói cười có thể đem đối thủ ăn tươi nuốt sống. Sở trường dụng cổ độc.

* trường phát: tóc dài; đạm tiếu: cười nhạt, lạnh nhạt, hờ hững, thờ ơ.

La Sát, dung mạo so với nữ nhân càng thêm nhu hòa đáng yêu, mái tóc đen nhánh dài đến eo, là người duy

nhất trong bốn huynh đệ bọn họ được bồi dưỡng thành Dục nhân, tính tình mạnh mẽ không che giấu, khi ra tay thì chỉ trong chớp mắt thì thể đã chồng chất khắp nơi. Sở trường sử kiếm.

Tập Phong, luôn mang bộ dáng như mọi việc không liên quan đến mình, thích thanh y, là người lạnh lùng khác biệt nhất so với những người kia, “Mạnh được yếu thua”, “Tuyệt đối không động tình” là nguyên tắc sinh tồn. Sở trường sử dụng ám khí.

* “Mạnh được yếu thua”: nhược nhục cường thực, cá lớn nuốt cá bé, ý là kẻ mạnh thì thắng người yếu thì thua.

* “Tuyệt đối không động tình”: ý là tuyệt đối không để bị chuyện tình cảm ảnh hưởng, không phải “động tình” đâu a =))

Tuyệt Hồn, cuồng vọng tàn khốc, tà ác kiêu ngạo, từng bởi vì chống lại đại ác nhân mà mất trái bị hủy, nhưng cũng vì thế mà rèn luyện được nhĩ lực siêu phàm, con mắt phải lạnh như băng, mười năm qua chưa từng một lần biến đổi. Sở trường dùng đao.

2. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 1-2

Y không biết ba tên gia hỏa cùng cảnh ngộ với y kia suy nghĩ như thế nào, nói thật, y vẫn rất thích thập đại ác nhân, những kẻ đã giúp y thoát khỏi cuộc sống như ác mộng lúc nhỏ kia, cho mẫu thân y một lối thoát, tuy rằng thay vào đó chính là một loại địa ngục khác.

Đều cùng là địa ngục, nhưng y thích cái sau hơn, cho dù mỗi ngày đều có thêm những vết thương mới, nhưng chỉ cần nỗ lực là có thể cải biến thực tại bi thảm, cảm giác thật sự không tệ. Ít nhất mỗi lần thập đại ác nhân động thủ với y đều để lại những vết thương, nhưng bọn họ cũng không có chủ tâm bỏ đời y.

Bọn họ dùng y để nuôi cổ, lúc ban đầu còn cảm thấy sợ hãi những vật nhỏ xấu xí buồn nôn kia, nhưng sau khi biết chúng sẽ trợ giúp bảo vệ y, khiến y có thể dễ dàng giết chết những kẻ muốn làm hại mình liền mừng rỡ như điên.

Chúng nó và y tâm ý tương thông, vì để cho chúng trực tiếp hút máu của bản thân, dần dần bắt đầu cảm thấy trên thể gian này không có kẻ nào có khả năng hiểu rõ sự hiện hữu của y hơn chúng.

Lần đầu tiên giết người, y biết rõ La Sát và Tập Phong đều bị nôn mửa, Tuyệt Hồn thì trên mặt có khoái ý cầm hận giống như báo thù, còn y thì nhìn máu tươi nhuộm đỏ hai bàn tay cùng thì thể lạnh băng trên mặt đất, cảm thấy thật thú vị... nở nụ cười.

Thì ra, giết người là chuyện đơn giản như vậy sao?

Y đem cách thức sinh tồn này duy trì cả đời, chính là một việc đơn giản như vậy. Điều này làm cho y cảm thấy kinh ngạc cùng vui sướng.

Giết người, thật sự rất dễ dàng. Nhưng không được để cho mình bị thương, cũng cần phải có đầu óc.

Y ghét bị thương, cũng không thích để cho hành vi của mình bị bại lộ. Từ lúc y bị thập đại ác nhân mang đi khỏi đoàn kịch nhỏ lúc trước, y đã học được cách làm thế nào để làm chuyện xấu mà không bị phát hiện, hoặc là giả họa cho kẻ khác. Giết người giả họa, chẳng qua cũng chỉ là một loại mưu kế thâm sâu hơn mà thôi.

Y thích máu tươi, mặc cho máu tươi đối với những kẻ khác có khó nuốt xuống cỡ nào. Dù sao thì khi còn nhỏ từng bị ngược đãi, y chính là uống máu tươi của mẫu thân mà sống sót đấy, chỉ là bí mật này, sau khi mẫu thân y chết đi thì không còn ai biết được nữa. Hơn nữa, mỗi lần ngắm nhìn mái tóc màu huyết tinh đỏ tươi giống hệt mẫu thân khiến y cảm thấy giống như đang nhìn thấy mẫu thân y rực rỡ sáng lạn nhảy múa.

“Huyết Phách, chơi vui không?”

Đã quên mất là tên ác nhân nào, sau khi y trù tính thành công cho hai bang phái thù địch chém giết lẫn nhau, từng hồi y như vậy.

“Không vui, bọn họ thế mà không giết sạch đám người kia, không giống với kế hoạch của ta.”

Đứng trên mái hiên lặng lẽ quan sát chiến cuộc hỗn loạn bên dưới, Huyết Phách thất vọng cười thán.

Y a, ghét nhất loại động vật gọi là “người” này, những kẻ vừa xấu xí vừa dễ dàng tổn thương y nhất, tốt nhất là nên chết hết đi!

Nghe y trả lời như vậy, trên mặt tên ác nhân kia là kinh ngạc, sau đó là phản kích, bắt đầu khoa tay múa chân.

“Không sao, người trở về suy nghĩ một kế hoạch mới, sau đó ta lại mang người ra ngoài chơi.”

Năm thứ hai sau khi mẫu thân y chết, cũng là thời điểm y vừa trở thành “cổ nhân”, có phát sinh một sự việc nhỏ.

Sau đó, lại xảy ra nhiều sự việc khác.

Sau đó nữa, y kích động ba người kia cùng y liên thủ sát hại thập đại ác nhân.

Có đôi khi, giết một người... cũng không cần phải có một lý do gì quá ghê gớm.

“Huyết Phách đi thu hồi Trác gia Cửu Long cổ, La Sát đi chọn lấy mười tám vị La Hán Thiếu Lâm tự, Tập Phong đến Đường Môn và Ngũ Độc giáo mang mật hiệu của bọn họ về, Tuyết Hồn đến Ma giáo đoạt lấy Ma đao trấn giáo. Cho các người bốn tháng, sau bốn tháng mà chưa trở về, thì chỉ có một con đường chết...”

Trong đầu nhớ lại mệnh lệnh đã thay đổi cả cuộc đời mình, Huyết Phách ngồi cạnh mạn thuyền nhẹ nhàng câu dẫn đôi môi đỏ mọng, vô thanh cười.

Nếu như không có mệnh lệnh kia, nói không chừng thập đại ác nhân sẽ không chết, hai phe chính tà cũng không xảy ra đại chiến, cánh tay phải của y cũng không bị phế, y cũng sẽ không biết cái gì gọi là đau lòng...

Thế nhưng, trên đời này không có hối hận cũng không tồn tại hai chữ nếu như.

Đã rất lâu rồi, giống như đã qua rất nhiều năm, lại giống như cũng không lâu lắm.

Y phát hiện, rất nhiều chuyện, cho dù hồi tưởng như thế nào, đều chỉ có cảnh tượng máu tươi tung tóe, còn những chi tiết khác cái gì cũng không nhớ được. Hay là nói, kỳ thật là do y nhớ không rõ ràng hay là quá khứ của y vốn chỉ có huyết tinh cũng giết chóc?

Bình thường con người ta khi còn sống sẽ vội vàng mưu cầu, chỉ e lãng phí dù chỉ một tắc thời gian, thế nhưng đối với kẻ như y ngoại trừ báo thù thì không còn mục đích sinh tồn nào khác, thời gian, tựa hồ cũng không trọng yếu như vậy.

Một ngày là một ngày, một năm là một năm, cũng chỉ là con số thay đổi mà thôi.

Chỉ cần y còn sống, hoặc chí ít là trước khi y không còn động đậy được, y sẽ đem cừ hận và huyết tinh nhuộm đỏ cả thế giới...

Mặc kệ suy nghĩ trong đầu Huyết Phách có bao nhiêu âm u, cảnh đêm Tây Hồ vẫn rất yên bình điềm đạm.

Màn đêm đen kịt chỉ có tiếng gió hòa cùng tiếng nước, từng ngọn đèn xa xa điểm lên những chấm nhỏ, tiếng cười nói theo gió bay tới bên hồ, còn có tiếng đàn hát trên những chiếc thuyền hoa truyền tới, tạo thành những gợn sóng lay động trên mặt hồ.

Tất cả đều yên tĩnh như vậy, khiến Huyết Phách có cảm giác bản thân không thể dung nhập vào được.

Mái tóc dài đỏ thẫm trong đêm tối thoát nhìn không khác gì tóc đen, thế nhưng một khi phơi dưới ánh mặt trời, chính là dị đoan trần trụi.

*dị đoan: kỳ lạ, đặc biệt, kỳ quái, lạ lùng.

Y là quái vật, vẫn luôn là như vậy, nói ra với kẻ không thêm để ý thì đều là lừa đảo.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, y không quay đầu lại.

“Chủ nhân, nước đã chuẩn bị xong, người muốn tắm rửa không?” Thanh âm của Vân Phi nhẹ nhàng truyền đến, cung kính không chút phật phùng.

Từ sau khi Tập Phong bị thầy trò La Sát mang đi, Huyết Phách mỗi ngày đều thành thói du thuyền, không quản chuyện giang hồ, cũng không lên kế hoạch báo thù, thỉnh thoảng ngẫu nhiên ngâm mấy câu thơ, tiếp tục câu cá, ngắm người phơi nắng.

Đối với việc này, Vân Phi không có gì phải phàn nàn, hẳn hiểu rõ bản thân là ai, chỉ là thật sự không biết Huyết Phách muốn hẳn phải làm như thế nào.

“Ha ha, đã nói là ta tắm nước lạnh cũng được mà.” Y cười khẽ, lưỡi biếng chậm rãi ngồi dậy.

Cũng chỉ có Vân Phi thấp thỏm lo lắng thân thể bị tàn phá của y tắm nước lạnh sẽ khiến gân cốt đau đớn.

Vết thương cũ quá nhiều cũng chính là cản trở, cho dù dùng nội công điều tức cũng không bớt đau đớn chút nào, trong đó nghiêm trọng nhất là cánh tay phải bị đứt gân.

Thật phiền phức, nếu như không có cảm giác thì tại sao lại đau đớn đến vậy? Sớm biết như vậy thì lúc trước đã kêu La Sát một kiếm chém đứt cánh tay vô dụng này rồi. Ngàn vàng cũng không mua được cái gọi là sớm biết như vậy đó, y hối hận bản thân lúc trước vì tránh cho chảy máu quá nhiều và lộ ra sơ hở mà lựa chọn lưu lại cánh tay này.

Tiến vào khoang thuyền, Huyết Phách liếc nhìn Vân Phi đang yên lặng đứng cạnh bình phong, vươn tay tự mình thử độ ấm của nước rồi ý bảo Vân Phi tiến lên giúp y cởi quần áo.

Hưu..u..u! Một mặt hồng ửng vọt lên trước nhào vào bồn tắm, bọt nước tung tóe bắn lên thân thể Huyết Phách vừa cởi xong y phục.

Nhìn sũng ướt bơi loạn trong nước, Huyết Phách cười mắng:

“Tiểu gia hỏa ham nước! Không sợ đem người luộc chín luôn sao? Người cũng thật gian trá, chờ ta thử xong nước mới vào!”

Cửu Thiên cổ đắc ý thè lưỡi ra, chờ cho Huyết Phách tiến vào bồn tắm liền quần lên vai phải y.

Lân phiến lạnh buốt trong nước nóng dần trở nên ấm áp, móng vuốt bén nhọn cào lên da thịt vì ngâm

nước mà trở nên mềm mại thành những vết máu, Huyết Phách cũng đã quen với những đau đớn nhỏ như vậy rồi. Nhưng y vẫn còn nhớ dùng tay trái cầm lấy lọ bột phấn ở chiếc bàn bên cạnh rắc vào trong nước, để tránh cho lúc Vân Phi giúp y lau người có thể bị máu của y độc chết.

Ánh nến chập chờn rọi lên da thịt tuyết trắng chẳng chịt những vết sẹo đáng sợ.

Hơn mười năm trải qua cuộc sống đẫm máu khiến cho trên thân thể bốn người bọn họ đều tràn ngập các loại chiến tích vẻ vang, mà y, Huyết Phách, kẻ thích dùng lửa gạc để tránh bị tổn thương, “thành quả chiến đấu” trên thân có thể nói là đứng thứ nhất trong bốn người, nguyên nhân là do y thiếu chút nữa đã từng bị tra tấn đến chết.

màu đỏ ngập lặn trong nước. Vân Phi động tác nhu hòa thay Huyết Phách gội sạch mái tóc dài, sau đó cột lại.

* : QT cũng không dịch chữ này nghĩa là gì, theo mình thì có thể là sủng vật kia, vì hành động ngập lặn thì chỉ có thể là nó thôi a =))

Sau lưng Huyết Phách có vết thương, đối với việc phục hồi thương thể thì ngâm nước là một trở ngại. Nhưng mà không hiểu sao Huyết Phách lại có chút khiết phích, nếu hoàn cảnh cho phép, y nhất định mỗi ngày đều phải tắm rửa một lần, điểm này hẳn cũng không thể khuyến can.

Tay phải được băng bó, vì cứu Tập Phong mà bị thương đến huyết nhục mơ hồ, khoác lên thành bốn tấm. Huyết Phách thoải mái híp mắt lại.

Y không nỡ để cho thuộc hạ này chết, nguyên nhân lớn nhất là có Vân Phi vừa trung tâm lại nhu thuận bên cạnh, cuộc sống của y nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ảnh hưởng của việc tay phải bị tàn phế cũng giảm bớt, tuy rằng có đôi khi Vân Phi thật sự chưa đủ cơ linh.

* cơ linh: linh hoạt, nhanh nhạy.

Thêm một chút nước ấm vào bồn tắm, bỏ thêm một chút tinh dầu mà Huyết Phách ưa thích, hương hoa cỏ tươi mát theo nhiệt khí tràn ngập khắp phòng, Vân Phi bắt đầu giúp Huyết Phách mát xa bả vai và cánh tay phải, cẩn thận tránh động đến miệng vết thương mới vừa kết vảy trên người y.

Huyết Phách hừ nhẹ, không nói gì.

Đối với nhiều việc Vân Phi làm, y không tán thành cũng không phản đối, nhưng trong lòng y luôn biết rõ, nếu như không phải Vân Phi mạo hiểm, thậm chí có thể vì y trong lúc không kiên nhẫn mà làm thịt hẳn, không ngừng xoa bóp cho y thì cánh tay này đã sớm héo rút xấu xí, sao có thể được như bây giờ, nếu không nhìn kỹ thì cũng không có khả năng phát hiện ra khác thường.

Xoa bóp nửa canh giờ, Vân Phi lại đổ thêm một chút nước ấm, thu dọn quần áo y thay ra, yên lặng lui ra

ngoài, chờ đến khi y tắm xong lại gọi hấn vào hầu hạ.

“Tiểu Long... Người dừng khi dễ hấn.” Thấp giọng cười, tay trái Huyết Phách nổi lên một vết máu tươi, đó là vừa rồi y dùng móng tay tự vạch ra, đơn giản là vì Tiểu Long lại âm thầm phun độc, mà máu của y hòa trộn với loại tinh dầu kia chính là giải được. Nếu không làm như vậy, Vân Phi dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

Nghe y nói như vậy, Tiểu Long vẫn tùy ý bơi lội trong nước, còn hắt nước về phía y, sau đó bị y nhắc lên ném lên thành bồn tắm.

Trông thấy sủng vật lè lưỡi, há mồm phun ra một đoàn sương đỏ kháng nghị, Huyết Phách giống như cảm thấy chơi rất vui, thấp giọng nở nụ cười.

Nếu nói Tiểu Long là bằng hữu duy nhất của y cũng không quá đáng, mấy năm qua y chỉ tin tưởng duy nhất một mình nó.

Nhờ vào nước nóng, điều tức lại một chút.

Nhìn Vân Phi không hề phòng bị, đang khom người giúp mình mặc y phục, ánh mắt Huyết Phách chợt lóe sáng, trong đầu bỗng nảy ra một ý xấu.

“Nếu như ta muốn người chết, người đã chết.” Tay trái chụp lấy cổ hấn, móng tay xiết chặt đâm vào da thịt đàn hồi, cảm nhận được động mạch cổ đang đập.

Bị y đột nhiên khi dễ khiến cho tâm tình càng thêm hoảng sợ, Vân Phi ngẩng đầu, đồng tử xanh thẫm nhìn y, nét mặt có chút hoang mang, không rõ bản thân đã làm sai điều gì.

“Chủ nhân?” Bởi vì cổ họng bị xiết chặt khiến hấn chỉ có thể thấp giọng khê gọi, hai tay vẫn đặt trên đai lưng của Huyết Phách, từ đầu tới cuối chưa từng có bất kỳ hành động muốn phản kháng hay giãy giụa nào.

“Không được ôn thuận như vậy, nghe lời quá sẽ làm ta muốn giết người.” Con mắt đỏ như máu của Huyết Phách híp lại, khóe môi kéo lên một nụ cười không rõ ý vị.

“Tính mạng của ta vốn là của chủ nhân.” Nếu như không có người nam nhân trẻ tuổi tính tình bất định trước mắt này, hấn không biết đã chết bao nhiêu lần. Điểm này, Vân Phi vẫn luôn rất rõ ràng.

Nắm ngón tay trên cổ chậm rãi xiết chặt, thẳng cho đến khi chỉ cần dùng thêm một chút sức lực là có thể bẻ gãy cổ hấn, vẫn không thấy y có bất kỳ động tác gì.

“Chẳng vui gì cả, Vân Phi, sao người lại không thú vị như thế chứ, ngày nào đó hãy làm cho ta có suy nghĩ muốn đem người xé ra.” Buông tay ra, Huyết Phách oán trách Vân Phi không hề có ý nghĩ đồng quy vu

tận hoặc ít nhất là liều mạng phản kháng giúp y tăng thêm chút vui thú.

Nhẹ ho hai tiếng, Vân Phi cúi đầu buộc lại đai lưng cho y, mới khiêm tốn nói:

“Nếu làm như vậy có thể giúp cho tâm tình của người tốt hơn.”

Nếu như vậy có thể khiến cho tâm tình của y tốt hơn, dù chỉ là một đêm Vân Phi cũng cam nguyện trả giá cả tính mạng.

Nhìn thấu ý tứ của hắn, Huyết Phách cười cười giấu cợt, nhưng lại không biết giấu cợt ai.

“Người thật sự rất ngốc!”

Không có tâm tình, không chơi.

Đẩy Vân Phi ra, y tự mình rời khỏi khoang thuyền, đi đến boong thuyền ngắm trăng.

Bầu trời đêm đen như mực, vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên cao, y không phải văn nhân, cũng không phải nữ nhân, đối với loại cảnh đêm này không có suy nghĩ hay ho gì, chẳng qua chỉ cảm thấy ánh trăng hôm nay có chút tương tự màu tóc của Vân Phi.

Tóc Vân Phi không phải màu vàng rực rỡ mà là tương đối nhu hòa, giống như quầng trăng nhạt màu, xinh đẹp mềm mại, nhưng ở đất Trung Nguyên này, đây chính là màu sắc chí mạng.

Rõ ràng không phải lỗi của ai, rồi lại vì kẻ khác mà gia tăng tội nghiệt, ông trời đối với bọn họ như vậy, thật sự rất khó để những kẻ bị thiên đạo vứt bỏ như bọn họ tin phục a!

Vô tình cố ý đùa giỡn Cửu Thiên cổ, để nó tùy ý cắn ngón trỏ hút máu tươi.

Tiểu Long dựa vào y để duy trì sự sống, chỉ nghe lời y, chỉ tiếp cận một mình y... là thứ duy nhất trên thế gian không có khả năng phản bội lại sự hiện hữu của y.

Ngẩn người nhìn ngắm Cửu Thiên cổ màu đỏ sậm, mãi cho đến khi trên bầu trời truyền tiếng âm thanh đập cánh nho nhỏ.

Gần đây lại có tin tức nữa a... cũng không chênh lệch gì nhiều.

Mới vừa dứt suy nghĩ, Vân Phi từ bên kia thuyền cũng đã đi tới.

“Chủ nhân, Âm Minh đường đưa thư đến.” Trên tay hắn ôm một con bồ câu đưa thư.

Huyết phách gạt đầu, ý bảo hắn mở phong thư lấy thư ra.

Năm giây sau, lá thư tuyệt mật đặt lên tay Huyết Phách.

Tùy ý xem qua nội dung, biểu cảm không hề biến đổi, Huyết Phách đem tờ giấy trắng đưa đến trước ngọn nến, để cho ngọn lửa từ từ cắn nuốt sạch sẽ toàn bộ dấu vết, quay đầu nhìn Vân Phi cười nói:

“Ta muốn uống rượu.”

Làm chủ tử tốt ở chỗ, vô luận bất cứ lúc nào, đưa ra yêu cầu không hợp lý thế nào, cũng đều có người liều chết để hoàn thành.

Làm người hầu vất vả ở chỗ, cho dù chủ tử ở thời điểm mặc danh kỳ diệu đưa ra yêu cầu mặc danh kỳ diệu, vẫn có nghĩa vụ phải hoàn thành nhanh nhất, tốt nhất.

Tạm thời mặc kệ Vân Phi nửa đêm canh ba không quản ngại nhất định phải chạy đến thị trấn bắt lão bản tửu quán lấy ra rượu ngon mà chủ tử muốn, kẻ đưa ra yêu cầu, Huyết Phách, ngược lại mặc ngoại bào màu đỏ rộng thùng thình, biếng nhác nằm trên boong thuyền, nhìn ngắm hồng sa phiêu vũ, chờ uống rượu.

* hồng sa phiêu vũ: vải đỏ mỏng tung bay phấp phới.

“Chịu đựng thêm một chút đi, ít nhất là nửa năm nữa...” Tự lẩm bẩm động viên thân thể tàn tạ của mình, y mệt mỏi nhắm mắt, nghỉ ngơi một chút.

Ngoại trừ La Sát, không có ai biết được y bởi vì sự tàn phá nhiều năm trước mà thân thể rất kém, sức chịu đựng giảm, miệng vết thương khó hồi phục, xương cốt bên trong thường xuyên đau nhức.

Dù vậy nhưng y vẫn luôn bày ra bộ dáng lười biếng có thừa, tận khả năng che giấu nhược điểm, tận lực tránh cho bản thân bị thương.

Ngàn tính vạn tính cũng không tính được sự cố do Tập Phong gây ra này, chẳng những vết thương ở tay phải cùng phần lưng lâu lành, mà còn rất dễ cảm thấy mệt mỏi, kết quả là rõ ràng kế hoạch hủy diệt võ lâm đã tiến hành đến gần cuối rồi vậy mà y chỉ có thể ném hết mọi thứ cho thuộc hạ làm, bản thân thì mỗi ngày đều ngắm người trên thuyền.

Đều do tiểu tử Tập Phong kia làm hại, sao có thể ngu ngốc như thế chứ?

Tất cả bọn họ đều giống nhau, bất kể La Sát, Tuyệt Hồn, hay là kẻ vô tình như Tập Phong, cũng không

thoát khỏi thứ cạm bẫy mang tên ái tình.

Tư vị tình yêu quả thực rất tuyệt vời, nhưng nó cũng là loại kịch độc thượng đẳng nhất “Bằng tâm túy”, sau chút khoái cảm ngấn ngủ chính là đau đớn ăn mòn lục phủ ngũ tạng.

Thật không may, ba tên ngu ngốc kia đều không thể hủy diệt người mình yêu, chỉ có thể không ngừng nhân nhượng, sau đó phát hiện không có cách cứu vãn được nữa thì lại bắt đầu hận bản thân mình vô dụng.

Nếu chỉ ngốc đến mức nháo loạn tìm chỗ phát tiết thì không tính đi, vì cái gì ngay cả tính mạng cũng không cần nữa? Hại y đành phải dốc sức liều mạng nghĩ biện pháp thay đổi kế hoạch, để tránh ba người kia nghĩ quẩn tự sát ảnh hưởng đến sắp đặt của y.

Sớm biết ba người bọn họ vướng chân y như thế, không bằng lúc trước liền thừa dịp đêm hôm đó quyết chiến với thập đại ác nhân, song song lưỡng bại câu thương, đã để cho Tiểu Long độc chết bọn họ luôn rồi.

Không phải là y chưa từng nghĩ như vậy, chỉ là ý định của y mơ hồ bị La Sát chú ý tới.

Vì vậy La Sát kiểm giữ y, tận lực ngăn cản y tiếp cận hai người kia.

Đó là khiêu khích cùng uy hiếp, nếu như y muốn giết hai người kia, nhất định phải bước qua xác La Sát vạn độc bất xâm kia, mà giữa bọn họ cũng ngầm hiểu rằng, bằng vào thể lực, cộng với thân thể chồng chất vết thương cũ, y hoàn toàn không có khả năng đó.

La Sát vốn là như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không có kị bất cứ điều gì, cũng không lo lắng trước sau, thậm chí còn không để ý đến việc rất có thể sau này bọn họ sẽ là trở ngại lớn nhất đối với người kia.

“Có đôi khi, thực hâm mộ tính tình thẳng thắn của La Sát.”

Thấp giọng nỉ non, y khẽ hôn lên làn phiến lạnh buốt của Cửu Thiên cổ, ngay lập tức nhận được một nụ hôn thân mật đáp lại.

Nụ hôn lạnh băng cứng ngắt và mùi tanh đặc trưng của cổ độc cùng với nụ hôn trong trí nhớ không giống nhau... đau quá, toàn thân đều đau nhức, chỉ cần nghĩ tới nụ hôn trong ký ức, toàn thân liền mơ hồ đau đớn...

“Ta không giống bọn họ, ta lựa chọn hủy diệt đối phương...” Nhìn tay mình, bàn tay giống như vũ linh thon dài hoàn mỹ, song lại lộ ra sát khí nhàn nhạt, con người Huyết Phách lạnh lẽo trầm xuống.

* vũ: múa, linh: đào kép, diễn viên

Đúng, y không giống ba người kia, y không học được khoan dung, bởi vì quá đau đớn, đau đến gần như phát cuồng, không phát tiết liền không có cách nào hô hấp, nếu như không có cách nào hủy diệt tình cảm chân thành thì cũng chỉ có thể phá hủy bản thân, vì vậy đành phải giết chết đối phương, giết chết những kẻ quan tâm đến đối phương mới có thể giảm bớt một chút đau đớn giống như thực cốt này.

“Tiểu Long, ta điên rồi sao...” khẽ bật cười, y thủ thi với súng vật của mình, “Thế nhưng, trên đời này vốn cũng chỉ có những tên điên mới có thể tồn tại.”

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tựa hồ rất hài lòng với lời nói của mình, y cao hứng nở nụ cười.

Hoàn toàn nhìn không ra dù chỉ một chút mùi huyết tinh ngậy thơ biểu lộ sau lưng, tựa hồ ẩn hàm sự suy sụp nào đó, nhưng ngoại trừ Cửu Thiên cổ đang mở to mắt nhìn y, không có bất kỳ người nào trông thấy.

Hai khắc sau, rượu ngon, chén Hàn Ngọc cùng mấy thứ điểm tâm nhắm rượu được đặt ngay ngắn bên cạnh y.

“Chủ nhân.” Vân Phi khẽ gọi, cung kính đứng ở một bên chờ đợi chỉ thị của Huyết Phách.

“Xong rồi?” Liếc mắt nhìn vào rượu và một cái chén duy nhất, Huyết Phách nhẹ cười, “Lấy thêm hai cái chén, người và Tiểu Long bồi ta uống rượu.”

“...” Vân Phi ngây ngốc ngẩn người.

Trong trí nhớ, Huyết Phách chưa từng muốn cùng hắn uống rượu, càng không cần nhắc đến bộ dáng tươi cười ấm áp hiếm có kia. Chủ tử... làm sao vậy?

Hắn vẫn đang tính toán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Huyết Phách cười khẽ bắn một chương phong thẳng tới trước mặt bọn họ.

Giật mình hoàn hồn, Vân Phi mở mắt nhìn y.

“Thế nào? Không muốn bồi ta uống rượu?” Tựa tiểu phi tiểu, hơi có chút giận dỗi, thanh linh thoát tục, dụ dỗ mê hoặc lòng người...

* Tựa tiểu phi tiểu: giống như cười mà không phải cười, thanh linh: trong trẻo, thuần khiết.

Huyết Phách vốn hỉ nộ bất thường, hiện tại càng không nhìn ra bộ dáng muốn giết người lúc trước.

Thế nhưng không biểu lộ ra ngoài không có nghĩa là Huyết Phách sẽ không giết người nữa.

Hiếu được điều này, Vân Phi hoàn hồn vội vàng xin lỗi, nhanh chóng lấy thêm hai cái chén Hàn Ngọc, rót thêm hai chén rượu, một chén đặt tới trước mặt Cửu Thiên cổ đang nằm trên boong thuyền, một chén cầm trong tay.

Huyết Phách lúc này mới hài lòng khẽ nhấp một ngụm, mỹ tửu hùng hực đựng trong chén ngọc được mài dũa từ Hàn Ngọc ngàn năm lạnh buốt tới tận xương, thuận theo thực quản chảy vào trong dạ dày, sau đó tản ra mùi rượu nồng đậm, dâng lên, lưu lại đầy miệng mùi rượu.

Chén Hàn Ngọc ngàn năm vô giá, đổi lại là người khác chỉ sợ nếu không phải đem giấu ở nơi thần không biết quỷ không hay thì chính là thời thời khắc khắc cất giữ bên người, nếu không nữa thì cũng là cất dưới tầng tầng lớp lớp mật thất gì gì đó... Cũng chỉ có tiểu quái vật như Huyết Phách mới có loại khí phách tiêu sái này, không chút nào để ý đến giá trị của chúng, ném cho người hầu cất giữ, tùy tiện lấy ra uống xong lại làm rơi vỡ.

Không sai, chín cái chén Hàn Ngọc trạm trổ hoa văn Cửu Long, hiện tại chỉ còn sáu cái, trong đó ba cái đã bị kẻ không có một chút tế bào thường thức nào – Huyết Phách tiện tay rơi vỡ, đơn giản là chê rượu uống không ngon.

“Rượu lần này không tệ.” Huyết Phách nheo mắt, nhẹ giọng tán thưởng.

“Quý thị ở Tây Hồ nổi tiếng về rượu, Phượng Huyết này có thể nói là nhất tuyệt.” Vân Phi cung kính trả lời, không chú ý tới Huyết Phách sau khi nghe thấy tên loại rượu này, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, khẽ lắc chén rượu, nhìn xem màu sắc dịch thể trong chén.

Phượng Huyết sao? Cái tên này không tệ a!

Màu sắc hoàn toàn khác rượu bình thường, đỏ như máu tươi, nhưng nhạt hơn một chút, thoạt nhìn rất giống hỏa diễm sắc.

* hỏa diễm sắc: màu lửa.

Theo truyền thuyết, Phượng Hoàng cứ mỗi nghìn năm niết bàn một lần, dục hỏa trùng sinh, là Thần thú bất lão bất tử. Con người thì không làm được như vậy, cho dù có tìm đủ mọi cách, thậm chí nhảy vào lửa, cũng không có khả năng trùng sinh...

* Truyền thuyết Phượng Hoàng niết bàn mình cũng không biết giải thích như thế nào, Phượng Hoàng lửa hay Chu Tước là 1 trong 4 thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, cứ cách nghìn năm Chu Tước sẽ tái sinh một lần, hình ảnh Phượng Hoàng tung cánh từ trong ngọn lửa rất hay được nhắc đến trong truyện cổ phong, huyền huyền. Mọi người có thể google để biết thêm chi tiết nhé. Vì vậy mà câu sau mới nói là con người dù có nhảy vào lửa thì cũng không thể sống lại được.

* bất lão bất tử: không già không chết.

Cười khê, xua đi ý tưởng không có chút ý nghĩa nào trong đầu, từng ngum từng ngum nhắm nháp hương vị cay xộc nóng rực của mỹ tửu.

Tĩnh mạch, chỉ còn lại tiếng gió đêm khe khẽ thổi. Ngẫu nhiên truyền đến tiếng nước, có lẽ là trong nước có cá, tạo ra tiếng sóng lăn lăn nhẹ nhẹ.

“Phượng Huyết...” Đây coi như là điểm báo kết cục của con đường y đang đi sao?

Thấp giọng nỉ non, ngửa đầu uống cạn nửa chén rượu còn lại.

Cái này cũng khó trách! Điều làm tới mức này rồi, chẳng lẽ còn hy vọng xa vời có một kết cục tốt đẹp sao?

Tiểu ý bên môi càng thêm đậm, nhưng dưới hàng lông mi dài nhọn đỏ rực là một đôi mắt vô tình lạnh như băng.

Tia nghi hoặc trong đáy mắt Vân Phi càng sâu, nhưng hắn vẫn không hỏi ra miệng, chỉ cần Huyết Phách không hỏi hắn, hắn hầu như không mở miệng.

Nhưng hắn nhìn ra được, đêm nay Huyết Phách có chút kỳ lạ, con người liều lĩnh gian xảo, trong lòng chông chất hận thù, khuôn mặt lạnh lùng nhưng luôn tràn ngập tự giễu kia, thần tình cực kỳ lạ lẫm.

“Vân Phi, lúc trước khi ta cứu ngươi, là lần đầu tiên sao?” Nâng chén rượu trầm ngâm, Huyết Phách bỗng nhiên chuyển chủ đề sang sự tình đã xảy ra rất lâu trước kia.

Vân Phi sững sờ, sắc mặt vốn chuyển sang trắng bệch, nhưng đôi tai lại phấp phồng.

“Ừ, là lần đầu tiên ta bị bán vào thanh lâu.”

Mắt thấy Vân Phi có chút tránh né, Huyết Phách càng cố chấp truy vấn.

“Ta là hỏi, trừ lần đó ra, đã từng bị cưỡng ép lần nào chưa?”

“... Ở nhà mẫu thân có một lần, nhưng đối phương không thành công.” Cái giá phải trả cho việc liều chết phản kháng chính là hắn bị đánh một trận rồi bị bán vào thanh lâu.

Tuy rằng không biết Huyết Phách vì sao lại có hứng thú với vấn đề này, hắn vẫn thành thực đáp lại.

Trong lúc bị đánh đập, không cam lòng nghĩ tới, rõ ràng muốn xâm phạm hắn chính là cậu ruột hắn, vì cái gì kẻ bị chỉ trích bởi họ gia phong lại là hắn? Thế nhưng, không lâu sau hắn đã học được cách cách cam

chịu số phận, từ bỏ vùng vẫy đấu tranh, khép kín nội tâm... thảng cho đến khi gặp được Huyết Phách, mới một lần nữa có cảm giác sống lại.

Hắn vừa gặp đã dứt khoát đi theo Huyết Phách, không phải là không có nguyên nhân.

“Còn muốn giết người không? Thưa lúc ta đây rảnh rồi, chúng ta có thể đi đây đi đó một chút. Mẫu thân ngươi ở Hồ Bắc đúng không?”

Những lời này rất bình thản, nhưng quả thực là đang quan tâm hắn.

Nghe vậy, Vân Phi ngẩn người, kinh ngạc nhìn Huyết Phách đang mỉm cười, không biết đây là muốn khảo nghiệm năng lực của hắn hay chỉ là chủ tử tâm huyết dâng trào muốn chơi đùa một chút.

Do dự trong nháy mắt, sau đó quyết định nói thật.

“Ta không muốn giết người, ta thuộc về người, chủ nhân. Chuyện quá khứ và ta bây giờ không có bất cứ quan hệ nào nữa.” Hắn rất kiên định trả lời.

Thân thể hắn, mạng của hắn, thậm chí cả ý chí của hắn, toàn bộ đều thuộc về nam nhân trước mắt này, mà không thuộc về bản thân hắn.

“Vậy ngươi đúng là tài sản lớn nhất của ta rồi...” Tựa tiểu phi tiểu lảm bẩm, Huyết Phách hừ nhẹ.

Không rõ những lời này là cao hứng hay mất hứng, Vân Phi chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Có một thủ hạ ngọc ngà như vậy, có đôi khi thật sự muốn bóp chết hắn... Huyết Phách uống một ngụm toàn bộ rượu trong chén, sau đó vung tay ném chén ngọc trong tay đi, trực tiếp cầm bầu rượu lên uống.

Chén ngọc may mắn không bị rơi vỡ, chỉ lăn một vòng trên boong thuyền, lưu lại dịch thể màu đỏ chảy xuôi trên mặt sàn, dưới ánh đèn lay động thoát nhìn giống như máu tươi.

Cùng lúc, theo động tác uống rượu của Huyết Phách, dịch thể đỏ tươi chảy dọc theo đường cong ưu nhã xuống cổ y, thấm ướt xiêm y cùng màu với mái tóc dài, hòa vào nhau thành một màu đỏ tiên diễm.

* tiên diễm: tươi đẹp, tươi sáng.

Uống như vậy thân thể sẽ rất đau. Vân Phi khẽ nhú mày, muốn nói cái gì đó lại nhịn xuống.

Thân là thủ hạ, hắn không có tư cách ngăn cản hành động của Huyết Phách.

“Được rồi, người đã không muốn giải quyết cừu nhân, vậy người liền theo ta đi Lĩnh Nam một chuyến đi.” Uống xong một bình rượu, Huyết Phách nói, thuận tay gạt đi vệt rượu dưới cằm.

Những lời này không nói rõ, chỉ là hạ lệnh.

“Vâng.” Vân Phi tiếp nhận mệnh lệnh, “Ta đi thu thập hành lý.”

Vừa đứng dậy, cổ tay trái đột nhiên bị chế trụ, toàn thân lập tức trở lên vô lực, theo lực kéo của Huyết Phách, ngã xuống bên cạnh y.

“Chủ nhân...” Thân thể không nhúc nhích được, mà cho dù có thể động cũng không dám động, Vân Phi ngạc nhiên khẽ gọi.

“Người đã thuộc về ta.” Đôi môi đỏ mọng dán lên tai hắn, nụ cười trên mặt Huyết Phách mang theo vẻ nham hiểm cùng châm chọc không cách nào giải thích được, nhưng tựa hồ không phải là nhằm vào bất kỳ người nào, “Kia, nếu ta lệnh cho người ôm ta...”

“Chủ nhân?” Vân Phi kinh ngạc đề cao âm lượng.

Y vừa mới ra lệnh cho hắn làm cái gì?

Ôm... ôm ai?

“Không có biện pháp, hiện tại trên đời này người duy nhất ta có thể miễn cưỡng chạm vào cũng chỉ còn lại một mình người thôi.” Huyết Phách híp mắt cười nói.

Không cho Vân Phi có cơ hội mở miệng lần nữa, y trực tiếp hôn lên đôi môi đang mấp máy muốn nói.

Môi lưỡi giao triền, có chút thô lỗ cắn lên bờ môi Vân Phi, thẳng cho đến khi trong miệng ngập tràn mùi vị máu tươi... Rõ ràng là một nụ hôn rất khiêu khích, nhưng lại cảm thấy lạnh lẽo như băng.

Cảm giác Vân Phi toàn thân cứng ngắc, căng thẳng đến thở cũng không dám, Huyết Phách cười nhẹ.

“Cho người thêm thời gian một nén nhang, nếu còn cứng ngắc như cá chết, ta sẽ ném người đi.”

Y cũng không có hứng thú cưỡng ép hắn... A... có lẽ hạ xuống loại mệnh lệnh này cũng coi như một loại cưỡng bức đi?

“Chủ nhân...” Vân Phi run rẩy, trong lời nói có chút khẩn cầu, hắn thật sự không biết Huyết Phách muốn

làm gì.

Dùng ngón tay khẽ cào nhẹ sau gáy Vân Phi, khiêu khích như có như không, ngẫu nhiên tăng thêm lực đạo, giống như mèo vờn chuột quan sát Vân Phi bị đau mà run rẩy.

Tiếp tục vui vẻ trêu đùa hân, trong lúc lơ đãng, trông thấy Cửu Thiên cổ nằm sắp ở một bên hoang mang nghi hoặc nhìn mình.

Y, rốt cuộc đang làm gì thế này? Trong đầu Huyết Phách bỗng nhiên hiện lên nghi vấn này.

Y muốn cùng Vân Phi lên giường?

Thật là điên rồi! Y sẽ hại chết Vân Phi đấy!

Ý niệm chớp mắt hiện lên trong đầu, theo phản xạ một tay dùng sức đẩy Vân Phi ra, y đột nhiên đứng dậy, bước nhanh trở về khoang thuyền, hoàn toàn không chú ý đến Cửu Thiên cổ thừa lúc y bước qua, nhanh chóng bám lên ống tay áo rộng thùng thình của y, vẻ mặt âm trầm lãnh khốc đến dọa người.

Không để ý tới Vân Phi ở phía sau lưng cuồng kêu to, ném lại một câu muốn đi ngủ, Huyết Phách liền đóng chặt cửa lại, giam mình trong khoang thuyền.

Trong phòng một chút ánh sáng cũng không có, không gian hoàn toàn tối đen, thật giống như địa lao tràn ngập thống khổ cùng khuất nhục trong trí nhớ...

Theo thói quen lần đi tới bên cạnh bàn, cầm lên hỏa triệp tử muốn châm nén, nhưng bàn tay run rẩy không có cách nào châm được.

* hỏa triệp tử: cây đánh lửa, diêm, bật lửa.

“Đáng chết!” Giận giữ quét rơi hết mọi thứ trên bàn, y cắn chặt răng, nhịn xuống cảm giác buồn nôn.

Tay trái ôm lấy thân thể ngồi co lại bên giường, trong bóng tối, chỉ còn lại tiếng thở dốc của chính mình...

Thân thể, không cử động được... Rất đau, đau quá, thật buồn nôn... Ai tới giết y đi!

... vĩnh viễn không dừng lại... tra tấn...

Không biết qua bao lâu, có một thứ lạnh buốt chạm vào mặt khiến cho y giật mình kinh ngạc. Nhưng cảm xúc ứ đọng ngay lập tức cho y biết là súng vật của y đang liếm láp khuôn mặt cũng lạnh như băng của mình.

Tiểu Long a... Đúng, lúc trước cũng là Tiểu Long cứu y...

“Tiểu Long... đau quá... cứu ta...” Tiếng nói mơ hồ mang theo nước nỡ nghẹn ngào, vô thức cầu khẩn, nét mặt của y trong bóng đêm đã trở nên mờ mịt.

Cửu Thiên cổ liềm lấp khuôn mặt chủ nhân, dùng sừng nhỏ trên đầu cọ lên da thịt y, giống như làm nũng cũng giống như đang an ủi.

Chậm nửa nhịp mới giật mình nhận ra bản thân mình vừa nói gì, Huyết Phách bắt đầu cười, điên cuồng cười to.

Thực không thể tưởng tượng nổi... cũng đã qua bao lâu rồi?

Vì cái gì còn nói ra những lời đó?

Không ngừng cười, cười đến khàn giọng, mới dùng thanh âm khàn khàn đó yêu cầu:

“Cẩn ta, Tiểu Long... Ta không thể điên... chỉ cần nửa năm nữa thì tốt rồi...”

Sau gáy truyền đến đau nhức kịch liệt, y cảm giác được máu tươi từ trong cơ thể chảy vào trong miệng sủng vật đang nằm sấp trên vai, cảm giác đau đớn khiến cho y thanh tỉnh, không mất chút máu dần dần làm cho y choáng váng, e rằng vô pháp tỉnh lại.

Một mỗi nhắm mắt lại, y biết mình nên đẩy nhanh tốc độ triển khai kế hoạch, trước khi y hoàn toàn phát điên.

Trên thế giới này, căn bản không có thần phạt, cũng không có cứu rỗi.

Vì vậy, hãy đem hết thầy hủy diệt đi... Hy vọng hủy diệt có thể chấm dứt tất cả bi thương cùng oán hận...

3. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 2

Y mơ một giấc mơ, một giấc mơ rất đổi xa xôi.

Ở trong mơ, y lần đầu tiên gặp một người nam nhân nói yêu thích mái tóc đỏ kì dị của y, dù cho sau đó chứng minh, đây chẳng qua chỉ là một thứ độc dược giả dối quá đổi ngọt ngào.

Ào... ào...!

Ở sâu trong rừng rậm, thác nước nhỏ ào ào từ trên cao đổ xuống, bọt nước trắng xóa bắn lên tung tóe, dưới ánh mặt trời lấp lánh quang mang bảy màu.

Mặt nước thanh tịnh có thể trông thấy cả tôm cá đang bơi lội bên dưới, đáy nước đầy đá cuội trơn tròn nhẵn bóng, bên bờ suối có vài động vật nhỏ đang uống nước.

Một bóng đen từ dưới thác nước bơi ra, bất ngờ trồi lên mặt nước phát ra âm thanh không nhỏ khiến những con vật kia thất kinh, vội vàng chạy trốn vào rừng.

“Ha ha.” Trò đùa vừa xong là của một thiếu niên tuổi còn rất trẻ.

Thiếu niên làn da trắng nõn, bọt nước đọng trên da thịt tuyết trắng như những hạt châu được mài dũa, nhu hòa sáng bóng, dáng người cân xứng đang trong độ tuổi dậy thì, vừa mảnh mai vừa rắn chắc, không khó để nhìn ra sức mạnh tiềm ẩn bên trong.

Y vuốt mái tóc đen, đứng thẳng người lên, mặt nước vừa vắn cao đến ngang lưng, sau đó y thích thú rẽ nước, biếng nhác thả mình lơ lửng trong làn nước.

Rắc... rắc...! Tiếng cành khô bị gãy rất nhỏ rơi vào trong tai, nụ cười trên mặt thiếu niên vụt biến mất.

Trộm liếc đồng quần áo đặt trên bờ, còn có tấm sa mỏng che mắt vừa tháo ra, y rũ mắt xuống, nhìn đôi mắt đỏ thẫm mơ hồ phản chiếu trên mặt nước.

A..., sơ suất quá, tưởng rằng sẽ không có ai tới nơi này tắm rửa nên mới đem hồng sa tháo xuống...

Bất quá, tới vào lúc này, có lẽ chỉ có hắc đi?

Suy nghĩ thay đổi trong nháy mắt, y có thể chắc chắn với phán đoán của chính mình.

“Rình coi sao? Trác Đại thiếu gia?”

Lời nói còn chưa dứt, chỉ nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân giẫm lên đá sỏi rất nhỏ.

Bị phát hiện rồi, Trác gia Đại thiếu gia, năm nay hai mươi ba tuổi, Trác Lạc Vũ cười hỏi:

“Vì sao lại đoán là ta?” Hắc tựa hồ không chút nào để ý đến ngữ khí trào phúng của y.

... Bởi vì nếu đoán sai, y rất có thể đã giết chết kẻ vừa xông vào kia rồi! Thiếu niên thầm trả lời trong lòng.

Dù sao y cũng chỉ quan tâm tên họ Trác này còn sống là tốt rồi, những kẻ khác chết hay bị sơn tặc bắt đi cũng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của y.

“Bởi vì bây giờ là giờ nghỉ ngơi, chỉ có Đại thiếu gia người mới không phải phụ giúp hạ trại thôi! Ta đoán không sai đi?” Giọng nói ngây thơ nhu thuận mang theo một chút cười nhạo.

“Rất thông minh, thật sự sắc bén đến mức ta không có cách nào phản bác a!” Trác Lạc Vũ nở nụ cười, thiếu niên quay lưng về phía hắn, không phát hiện được trong tiếng cười của hắn có bất kỳ tia giận dữ nào.

Thanh âm của hắn có một loại mị lực đặc biệt, ngạo nghễ tự tin, lại bình tĩnh ôn hòa, so với một kẻ chính trực ngay thẳng thì hắn càng làm cho người ta có cảm giác hắn giống như mặt trời, tỏa ra hào quang ấm áp, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hắn là người thừa kế Trác gia – một trong ngũ đại thế gia, vừa tròn năm tuổi đã bắt đầu tiếp nhận sự dạy dỗ dành cho người thừa kế, cũng chỉ có hoàn cảnh như vậy mới có thể khiến cho hắn có đầy đủ phẩm chất đặc biệt người người ngưỡng mộ.

“Vì sao người không tức giận?”

“Đây là sự thật a, ngoại trừ ta ra, cũng chỉ có người mới có thể tùy ý hành động, những người khác đều đang giúp đỡ chuẩn bị bữa tối.”

Ngoại trừ hắn, Trác gia Đại thiếu gia, dẫn theo vài gia phó; cùng với y, vũ công số một, cần câu cơm của đoàn tạp nghệ, mới có thể không cần phải làm bất cứ việc gì ra, thì y nghĩ không ra còn có ai có thể tới chỗ này đi đi lại lại.

Nghe thấy câu trả lời của hắn, thiếu niên cong lên khóe môi.

Hắn chơi cũng vui quá a, trước kia nếu bị khiêu khích như vậy hắn nhất định sẽ tức giận, thấy người khác vui vẻ trong khi chính mình không có cách nào phản bác, hắn sẽ dùng nộ khí để che giấu thất bại, nhưng lần này hắn lại thản nhiên thừa nhận...

“Quái nhân! Tránh ra á..., không thấy ta đang tắm sao?”

“Ta chỉ thấy người đang ở đây nghịch nước mà thôi.” Trác Lạc Vũ thành thật nói, tự mình cởi quần áo lội xuống nước.

Mặt nước dao động khiến cho thiếu niên biết rõ người kia đang tiến đến sau lưng mình.

“Người không thể chờ ta tắm xong sao? Thật có phong độ đấy!” Thiếu niên cong khỏe miệng, vội vàng suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi tình huống này hơn nữa không được để cho đôi mắt dị sắc của mình bị vạch trần.

* dị sắc: màu sắc khác biệt, kỳ lạ.

Y muốn dựa vào thân phận vũ công để trà trộn vào Trác gia, không thể ở chỗ này trở thành kẻ dìm oan bị xua đuổi được!

“Sao người phải đề phòng như vậy?”

“Bởi vì người rất đáng nghi a, ta nghe nói những kẻ giàu có đều thích bắt dân thường về làm nam sủng thị thiếp, huống chi ta đây chỉ là một vũ công không có địa vị gì.”

Thế giới này kẻ mạnh làm vua, có tiền, có quyền thì chính là lão đại. Người dân bình thường chỉ có thể cúi đầu mà sống, cầu mong cho chuyện xấu sẽ không rơi xuống nhà mình, càng đừng nói đến những vũ công thấp hèn chỉ biết nhảy múa lấy lòng người khác.

Y chọn nguy trang dưới thân phận này, cũng chỉ là muốn tưởng nhớ mẫu thân mình mà thôi.

“Lời nói của người không cần phải sắc nhọn như thế chứ, thiếu gia ta đây còn chưa nhàm chán đến mức phải đi cưỡng ép con nhà lành.” Vừa bực mình vừa buồn cười mắng, một mảnh hồng sa từ phía sau phủ lên đôi mắt thiếu niên, “Cầm lấy đi.”

Bọn họ dán lại rất gần, khoảng cách như vậy khiến cho thiếu niên phải liều mạng khắc chế mới có thể đè xuống xúc động muốn giết chết kẻ sau lưng.

Đem mảnh hồng sa che mắt buộc chặt lại sau đầu, thiếu niên quay người, chân phải trong nước đạp mạnh, bơi ra cách xa một đoạn mới dừng lại, cách một tầng sa mỏng mờ mịt nhìn về phía Trác Lạc Vũ.

“Dán sát vào người khác như vậy là sở thích của người sao?”

Y tuyệt đối không thừa nhận trong nháy mắt kia bản thân bởi vì cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn mà hô hấp có chút rối loạn.

“Ta không nghĩ rằng người sẽ nguyện ý quay lại lấy, cũng không muốn đuổi người đi, đành phải trực tiếp đưa cho người thôi.” Trác Lạc Vũ rất thẳng thắn nói.

Thiếu niên trước mắt vẻ ngoài giống như hài tử mới lớn này tính khí thật khó nắm bắt, làm cho hắn nhớ tới con mèo hắn nuôi lúc nhỏ, tính tình hoang dã, rất thích giương nanh múa vuốt, càng lớn càng khó biết được yêu ghét.

Quả nhiên, mới nói xong, đã nhìn thấy thiếu niên một khắc trước còn đang tức giận, không biết vì cái gì lộ ra nụ cười vui sướng, tiếng cười vô cùng hồn nhiên trong trẻo, ngay sau đó lại là lời nói sắc nhọn.

“Nếu như đã biết rõ ta không muốn để cho người khác nhìn thấy khuôn mặt mình, người còn cố tình tới đây, đây là lễ mạo người nên có sao, Trác Đại thiếu gia?”

* lễ mạo: lễ nghi, lễ phép (từ này dịch ra không được xuôi lắm nên ta cứ để nguyên vậy nhé)

Y thực sự rất chán ghét bản thân mình sao? Trong lòng Trác Lạc Vũ không khỏi hiện lên một chút suy đoán.

Bằng không thì vì sao lại cố ý cường điệu thân phận của hắn...

“... Ta xin lỗi, chỉ là muốn tìm cơ hội nói chuyện với người thôi.” Làm như vậy đúng là hắn thất lễ, từ ngày đầu tiên đi chung với nhau, thiếu niên đã nói rõ ràng là y rất ghét có người trông thấy vết thương trên mặt y, cho nên mới dùng hồng sa che lại, “Ta hiện tại lập tức rời đi.”

A?

Đôi mắt thiếu niên phía sau hồng sa kinh ngạc trợn to, căn bản không nghĩ tới hắn sau khi mở miệng nói xin lỗi sẽ lập tức lên bờ rời đi.

Vậy hắn còn cởi quần áo xuống nước làm gì? Thiếu gia vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng như hắn không phải sẽ vênh váo kiêu căng, tự cao tự đại sao?

“Chờ một chút, người cho rằng như vậy coi như xong sao?”

A, tiểu gia hỏa này tính tình thật sự quá khó hiểu, còn muốn hắn phải làm như thế nào nữa đây?

“... Bằng không thì sao đây?” Nghe được y cố tình làm khó dễ, Trác Lạc Vũ nhướn mày, xoay người đối mặt với y, ung dung khoanh tay trước ngực, chờ cho y nói hết.

“Người xem, người hại ta làm ướt hết hồng sa rồi, trời nóng như vậy mang vào rất không thoải mái!” Dùng hai ngón tay khẽ gảy nhẹ tấm vải bị ngâm nước, thiếu niên ảo não nói.

“Lên bờ đi, ta giúp người hong khô.” Trác Lạc Vũ sáng khoái nói.

“Hửm?” Y hoài nghi rất rõ ràng.

“Ta luyện chính là Cực dương tâm pháp, có thể dùng nội lực giúp người làm khô nước.” Lần đầu tiên bị người khác không tin tưởng chất vấn, Trác Lạc Vũ bất đắc dĩ giải thích.

Về phần lão quản gia đi theo hắn, nếu nhìn thấy hắn lấy công phu hơn mười năm vất vả lặn lội đến Thiên Sơn xa xôi bái sư học nghệ ra hong khô một mảnh vải mỏng, sắc mặt sẽ có bao nhiêu khó coi đã không còn là điều mà hiện tại hắn quan tâm nữa rồi.

“Có vẻ không tồi a, nhưng mà người phá hỏng trò chơi của ta.” Thiếu niên vô cùng nắm chắc ưu thế của bản thân, dùng ngữ khí nghiêm trọng lên án, trong giọng nói có chút trẻ con.

“... Vậy người muốn ta đền bù cho người như thế nào?” Người bị lên án rất có thành ý.

Rõ ràng là bị cố tình khi dễ nhưng hắn lại không hề sinh khí, bởi vì bộ dáng giao hoạt của thiếu niên rất giống hài tử đang cấu kỉnh, trong nhận thức của hắn, bất kỳ người trưởng thành nào trải qua rèn luyện đầy đủ cũng sẽ không cùng hài tử so đo.

Thiếu niên tựa hồ bị hắn hỏi trúng rồi, nghiêng đầu, nỗ lực suy nghĩ thật lâu.

Hơn nửa ngày sau mới đưa ra quyết định.

“Niệm tình người rất có thành ý, bắt năm con cá cho ta là được rồi, không được quá lớn cũng không được quá nhỏ, không đủ mập cũng không được, như vậy không khó lắm đúng không Trác Đại thiếu gia?”

Về mặt tràn đầy miễn cưỡng nói xong lời cuối cùng liền biến thành khuôn mặt tươi cười, thiếu niên có đôi môi đỏ mọng phi thường thích hợp với bộ dáng tươi cười đó, hơi cong lên khoe môi cho dù cố gắng làm ra khuôn mặt không biểu tình thoát nhìn cũng như đang cười, khi cười lộ lên sẽ lộ ra hai cái răng nanh cùng má lúm đồng tiền, dù bị hồng sa che khuất hơn phân nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra được tướng mạo đáng yêu của y.

... đáng yêu đến mức khiến không ai có thể sinh khí với y.

Không khó?

Nói cả buổi điều kiện, cuối cùng kết lại một câu không khó?

Trác Lạc Vũ hiện tại mới phát hiện nếu so với tính khí của thiếu niên trước mắt này thì những cô gái Giang Nam yếu ớt cùng với hiệp nữ kiêu căng trong chốn võ lâm thật sự không khó đối phó chút nào.

Ít nhất, hắn còn nói lại được dăm ba câu, cho dù có chút không tình nguyện cùng sinh khí.

“Rồi rồi, năm con cá, lớn nhỏ vừa phải, còn phải đủ béo.” Hấn rất thức thời gạt đầu, bộ dáng đứng đắn nghiêm túc, chỉ là khóe miệng nở nụ cười ranh mãnh không ngại bị chỉnh, có lẽ còn có chút vui vẻ.

“Vẫn còn điều kiện thứ ba nữa.” Thiếu niên hướng hấn chun chun cái mũi, “Người phải chịu trách nhiệm đem cá nướng chín cho ta ăn.”

Y từ trước đến nay luôn biết rõ “đắc thốn tiến xích” bốn chữ được viết như thế nào.

* đắc thốn tiến xích: được một tác lại muốn tiến một thước; được đằng chân lân đằng đầu; lòng tham không đáy; được voi đòi tiên.

“Không thành vấn đề, nhưng người có thể giúp ta giải đáp một thắc mắc không?”

“Hả?”

“Người tên là gì?”

Hấn chính là hiếu kỳ điểm ấy nên mới đến đây tìm thiếu niên một mình rồi khỏi đoàn người, kết quả là còn chưa kịp hỏi gì đã bị biến thành nô bộc rồi.

“A?” Thiếu niên kinh ngạc khẽ nhếch miệng, “Bọn họ không nói cho người sao?”

“Có, bọn họ nói đều gọi người là Tiểu Ngạn, nhưng đó là bọn họ gọi người như vậy, ta muốn biết tên thật của người.”

Hấn quả thực cũng bị những con người chất phác trong đoàn tạp nghệ kia đánh bại luôn rồi, thu nhận một hài tử suốt ba tháng trời mà ngay cả tên y là gì cũng không hỏi, cứ như vậy tùy tiện gọi ra một cái tên...

Thiếu niên có vẻ bị vấn đề này làm khó, cầm lấy đuôi tóc ướm dẫm vung qua vung lại.

Tên... thật?

Hấn muốn hỏi tên thật của y? Y chỉ nhớ rõ thập đại ác nhân gọi y là Huyết Phách, còn tên mẫu thân đặt... là gì nhỉ?

Rất lâu trước kia, khi những hài tử khác gọi y là yêu quái, quái thai hoặc là đồng quỷ bị nguyên rửa, chỉ có mẫu thân là gọi tên y... Chỉ là, đã không nhớ được nữa.

* đồng: nhỏ, trẻ em, trẻ con.

Thế nhưng y cũng không thể nói y gọi là Huyết Phách, đồ đệ của thập đại ác nhân, là kẻ mà võ lâm Trung Nguyên luôn muốn trừ khử, tuy rằng y cũng phải thừa nhận tiếng tăm của y cũng không nổi lắm.

Thật phiền phức, còn muốn y phải trả lời ngay bây giờ sao?

“... Lôi, Lôi Minh Phượng.” Phượng là trống, hoàng là mái, y là hậu duệ Phượng Hoàng tộc Lôi thị, y chỉ nhớ mẫu thân đã nói với y như vậy.

Cho nên, nếu như hắn đã hỏi, vậy thì trong mấy ngày này, y quyết định sẽ tự gọi mình là Minh Phượng đi.

“Minh, Phượng? Minh Phượng sao?” Hắn lặp đi lặp lại cái tên này.

“Đúng vậy.” Thấy hắn lặp lại cái tên mà mình thuận miệng nói ra, thiếu niên bỗng nhiên có cảm giác hơi nóng.

Kỳ lạ, ngâm trong nước cũng có thể nóng? Mình có chỗ nào không bình thường sao?

“Minh Phượng, Minh Phượng...”

Hắn rốt cuộc là muốn niệm đến khi nào a? Làm thế nào cho hắn ngâm miệng vào đây?

Đôi mắt phía sau hồng sa bắt đầu hiện lên ý xấu. May mắn, Trác Lạc Vũ rất nhanh đã khiến cho thiếu niên ngừng ngay suy nghĩ muốn bóp chết hắn lại.

“Vậy, ta gọi ngươi là Phương Nhi nhé.”

“Cái gì?” Chủ đề đột ngột thay đổi khiến cho thiếu niên còn đang suy nghĩ phải làm thế nào cho hắn câm miệng có chút phản ứng không kịp, chỉ có thể sững sờ kinh ngạc thốt ra hai chữ.

“Đổi lại, ngươi gọi ta là Lạc Vũ đi. Lạc là Lạc Dương, Vũ là thiên địa tứ phương.”

Trùng trùng nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, thiếu niên không nhịn được quát:

“Ngươi có bệnh!”

Giật mình tỉnh lại, theo thói quen bảo trì hô hấp cùng tư thế không thay đổi, một mặt dùng thính lực xác nhận hoàn cảnh an toàn, một mặt đem nội lực lưu chuyển một vòng, sau khi xác định tất cả đều không sai mới hơi chút buông lỏng cảnh giác.

Chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt Huyết Phách lướt qua cái bàn trước mặt cùng đồ vật lộn xộn trên mặt đất, ngẩn người một lúc mới nhớ được đêm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng y vẫn không có ý định ngồi dậy.

Vẫn như cũ nằm yên trên giường, khóe môi đặng chất khê giật giật, thoát nhìn như đang cười, nhưng là cười khổ.

Thật sự không nghĩ tới, đã qua nhiều năm như vậy còn có thể mơ đến lúc bọn họ mới gặp nhau...

Nguyên bản, y vốn không cần phải dùng đến kế hoạch phức tạp khó khăn như vậy, giả làm vũ công, trăm phương ngàn kế trà trộn vào Trác gia trộm đồ. Y có thể quang minh chính đại hạ độc giết tất cả mọi người, hoặc là giả trang thành gia tộc, mà không phải dây dưa vào một mối quan hệ loạn thất bát tao như vậy.

* loạn thất bát tao: lộn xộn.

Trên đường đến Giang Nam, y gia nhập đoàn tạp nghệ cũng chỉ là chơi đùa, bởi vì hoài niệm vũ đạo của mẫu thân cho nên mới muốn có một nơi để khiêu vũ, không nghĩ tới có thể trùng hợp gặp được Trác Lạc Vũ – người thừa kế ưu tú của Trác gia, mới gần hai mươi tuổi đã tiếp quản đại bộ phận sinh ý của gia tộc ở phương bắc, cũng đang muốn quay về Giang Nam chúc thọ phụ thân.

Ngày hôm đó, hắc đứng trong đám đông, dùng ánh mắt dò xét chăm chú nhìn y khiêu vũ.

Chờ đến lúc kết thúc, chờ khi đám người vây xem nhao nhao hoan hô, thưởng tiền rồi đi hết, hắc mới mở miệng.

“Ta muốn mời các người đến nhà ta biểu diễn, chúc thọ cha ta, ba trăm lượng đến Giang Nam một chuyến, ăn ở trên đường ta đều bao hết, có hứng thú hay không?”

Không có hư giả xã giao cùng a dua nịnh hót, hắc thản nhiên nói ra mục đích của mình, sẵn lòng cùng y ra giá, dứt khoát gọn gàng khiến cho người ta nghĩ rằng hắc chỉ là thương nhân bình thường.

Thế nhưng phàm là người trong võ lâm thì đều biết, Trác Lạc Vũ là đồ đệ của Thiên Sơn Thần ông, một thân võ nghệ chân truyền, tác phong hành sự ổn trọng, dường như đã trở thành người đứng đầu trong ngũ đại thế gia đời thứ hai.

Khi đó, y biết Lạc Vũ thoải mái lại hào sảng, vũ dũng cuồng ngạo lại thêm khí thế của một kẻ đứng đầu gia tộc, hơn nữa hắc còn có một phong thái ung dung tự tại chỉ thuộc về riêng hắc, khiến y không tìm ra được chút manh mối nào.

Bởi vì thú vị cùng hiếu kỳ, y đã đáp ứng lời mời kia, đồng ý cùng đi đến Trác gia. Vốn chỉ xem việc này như một trò chơi, không nghĩ tới người hãm sâu vào lại chính là bản thân mình.

Sau này nghĩ lại, không tìm được manh mối chính là lời cảnh cáo, là y quá ngây thơ, vậy mà có thể cùng một kẻ trong vô lâm mơ mộng.

Thái độ thuận theo, mặc sức cương chiều, cùng ôn nhu săn sóc thâm kín đều là một tấm lưới.

Nếu như y bởi vì lưu luyến mộng cảnh mà vướng vào, thì kết cục chính là bị tấm lưới kia vây khốn sau đó là đối mặt với tử vong ngay trước mắt.

“Lạc Vũ... vì sao?” Thân thể rất đau, ý thức hỗn loạn nhưng vẫn cố chấp muốn nghe một lời giải thích, cũng là tìm một lý do để tự lừa gạt chính mình.

“Bởi vì ngươi là Huyết Phách.”

Đáp án này cũng chính là lý do y không có tư cách làm một người bình thường.

Không phải lỗi của hắn, hết thảy đều là tội nghiệt của y.

Nếu như y chỉ có thể là Huyết Phách... vậy thì hãy cứ để cho huyết tinh nhân chìm tắt cả hư tình giả ý trong quá khứ, sau đó dùng tử vong để chấm dứt hết thảy.

Kết cục như vậy, có lẽ là thích hợp nhất cho bọn họ...

Cảm giác được bên gối ẩm ướt, Huyết Phách giương nhẹ đôi môi đỏ mọng, có chút lạnh lẽo khẽ cười.

“Đêm qua ăn no sao? Tiểu Long... Một ngày nào đó, ta sẽ cho ngươi đem ta ăn toàn bộ, sau đó, ngươi có thể tự do a.”

Loại cổ vật thượng đẳng như Tiểu Long được nuôi bằng máu tươi của chủ nhân đến một trình độ nhất định, sau đó nếu có cơ hội nuốt trái tim của chủ nhân thì có thể không cần dựa vào máu tươi mà sống nữa.

Khẽ vuốt ve sủng vật nằm trên cổ, để cho nó dùng đầu lưỡi quấn lấy ngón trỏ của mình, xúc cảm lạnh buốt hơi ngứa khiến cho Huyết Phách bật cười giống như hài tử, nụ cười vui vẻ đến mức một chút cũng không nhìn ra một giây trước y vừa mới nói ra những lời nói đáng sợ cỡ nào.

Mặt trời lặn, trong bóng tối, lửa trại thiêu đốt lên ánh sáng hoa mỹ, đường xá xa xôi nên mọi người quyết định dừng chân ở chỗ này nghỉ ngơi.

Sau bữa tối, người của đoàn tạp nghệ bắt đầu lấy nhạc cụ ra, sau đó chừa ra một khoảng trống bên cạnh đồng lửa trại.

Trác Lạc Vũ không hiểu, nên có chút buồn bực tại sao bọn họ lại phải ngồi cách xa ánh lửa ấm áp như vậy, nhưng lập tức đã biết rõ nguyên nhân.

Thiếu niên mặc xiêm y màu đỏ chậm rãi từ trong bóng tối đi ra, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, thân hình nhẹ nhàng nhoáng một cái, đột nhiên xuất hiện bên cạnh đồng lửa, nhắm đếm nhịp phách, nắm đúng thời điểm bắt đầu khởi vũ.

* khởi vũ: nhảy múa.

Xiêm y rộng thùng thình theo động tác của y tung bay, cổ tay và cổ chân đeo hơn mười chiếc chuông nhỏ, phát ra tiếng kêu thanh thúy, vạt áo theo thân ảnh xoay tròn nhẹ nhàng bay múa, tiên hồng cùng hỏa hồng giao thác tạo nên một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

* tiên hồng: đỏ tươi, đỏ thắm; hỏa hồng: lửa đỏ; giao thác: đan xen, xen kẽ, lồng vào nhau, cài vào nhau.

Thân thể thiếu niên chưa hoàn toàn trưởng thành, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều mang một loại mị lực không thuộc về nam nhân cũng không phải nữ nhân, vừa tản mát ra nét mềm mại, đáng yêu, nữ tính lại có sức sống của nam nhân anh tuấn.

Người trong đoàn tạp nghệ bởi vì đã xem nhiều lần nên quen rồi, chỉ có gia phó Trác gia cùng võ sư là bị vũ đạo của thiếu niên đặc biệt hấp dẫn, thậm chí có người trẻ tuổi còn làm rơi cả chén rượu trong tay.

* gia phó: người làm.

Thật là, xem ra lộ trình tiếp theo, hẳn phải để ý người của mình một chút rồi, không thể để bọn họ đại náo phát nhiệt sau đó làm ra chuyện xấu gì với Phượng Nhi được, bởi vì y đã đủ chán ghét Trác gia rồi. Bất quá, y thật sự rất thích khiêu vũ a... Trác Lạc Vũ mỉm cười đứng ngoài quan sát, nhiều lần âm thầm đưa tay lau mồ hôi lạnh, hẳn thật sự rất lo lắng vạt áo của thiếu niên hoặc là mái tóc dài của y tung bay sẽ bị ngọn lửa đốt tới.

Thiếu niên... Lôi Minh Phượng chú ý tới ánh mắt tán thưởng lại ẩn chứa lo lắng của hắn, nở nụ cười tinh nghịch, hai tay vung mạnh lên, ống tay áo rộng thùng thình giống như cánh chim Phượng Hoàng, lẳng không bay lên.

Rõ ràng giai điệu nhạc khúc không thay đổi mà theo nhịp chân biến hóa của y, vũ đạo nhẹ nhàng linh hoạt hoàn toàn chuyển sang một loại hình khác.

Thân thể mềm dẻo xoay uốn tạo thành tiết tấu động lòng người, từng tiếng chuông thanh thúy va vào nhau nghe như tiếng phượng minh, y bây giờ giống như đang tái hiện lại điệu múa của Phượng Hoàng.

* minh: hát.

Như Phương Hoàng rực rỡ tươi đẹp, mềm mại uyển chuyển, còn có khí phách trang nghiêm của Thần Thú, động tác cuối cùng lại mơ hồ ẩn chứa khiêu khích, đầu ngón tay biến hóa vi diệu câu nhân tâm.

Trác Lạc Vũ neho mắt lại, nhìn thẳng thiếu niên, hần phát giác thiếu niên dường như đặc biệt múa cho hắn xem, tuy rằng cách một tấm hồng sa nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được ánh mắt thiếu niên đang chăm chú dừng trên người mình.

Ánh mắt không cách nào dời đi, cho dù lý trí biết rõ say mê như vậy rất nguy hiểm, kinh nghiệm nói cho hắn biết, không thể lơ là cảnh giác với nguy cơ tiềm ẩn bên ngoài, nhưng hắn từ trước đến nay vẫn luôn lấy tự chủ làm kiên ngạo vậy mà lại thất thố nghiêm trọng, khiến cho hắn không tự chủ được chăm chú nhìn đối phương, toàn tâm toàn ý đem thân ảnh vũ động kia đặt vào đáy mắt.

Ánh mắt nóng bỏng của hắn khiến cho thiếu niên thật cao hứng, nụ cười trên môi càng đậm, má lúm đồng tiền bên má càng thêm sâu hơn.

Khúc nhạc kết thúc, thiếu niên tay phải vung lên, nội lực từ ống tay áo mang theo cường đại phong áp làm cho lửa trại trong nháy mắt phụt tắt, không gian bỗng chốc rơi vào một mảnh hắc ám.

Chốc lát sau, ngọn lửa lại lần nữa vụt lên, lửa trại khôi phục bình thường, mọi người cũng khôi phục lại ánh mắt.

Lúc này, thiếu niên cũng đã rời khỏi vị trí cạnh đồng lửa, một mình rời đi, cách xa ánh mắt của mọi người.

Tuy rằng y thích khiêu vũ, nhưng đối với những kẻ quá phận, thưởng thức vũ đạo của y mà liên tiếp không ngừng quấy rối thì y cảm thấy rất chán ghét.

Nếu như bình thường thì giết chết bọn họ là xong, nhưng hiện tại y có nhiệm vụ quan trọng, có thể giết ít một người thì sẽ giết ít đi một người.

Trở về bên cạnh xe ngựa cầm nước uống, khẽ đưa tay lau mồ hôi, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân của vài người đang tới gần, nhưng lại chột lì lại, chỉ còn lại một người chậm rãi đi đến.

Xem ra cái này đối với Trác Đại thiếu gia cũng có chút tác dụng đi! Không uống phí y tận lực cùng hắn vui đùa một phen.

Mới vừa nghĩ đến, liền nghe thấy người sau lưng mở miệng hỏi:

“Phương Nhi, điệu múa này... tên là gì?”

Khăng khăng lấy nhũ danh ra để gọi y, thanh âm của người kia tựa hồ thấp hơn bình thường một chút. Phát giác được điểm ấy, y vui sướng câu dẫn ra nụ cười ranh mãnh.

Phải trả lời sao? Thiếu niên suy nghĩ một chút, sau đó xoay người, hướng Trác Lạc Vũ nhả mũi, bướng bỉnh cười đáp.

“Không nói cho người, trừ phi một ngày nào đó người có thể khiến cho ta chủ động muốn nhảy lại một lần.”

Đó là y ngẫu nhiên cao hứng, cũng là hấn bị bề ngoài ban đầu hấp dẫn.

Bởi vì, đó là Phượng cầu Hoàng vũ bộ, là điệu múa Phượng Hoàng tộc dùng để cầu ái, phải cần hai người kết đôi cùng nhảy, y chỉ có một lần được thấy là trước khi mẫu thân y qua đời múa qua một lần... vì truyền thừa.

Nguyên bản không nói cho hấn biết chỉ là bởi vì nhất thời bướng bỉnh, nhưng lại không biết kết quả cuối cùng là y cũng không có cơ hội nói cho hấn biết nữa.

Bất quá, cho dù nói ra thì kết cục của bọn họ cũng sẽ không thay đổi đi?

P/s: Trong truyện sẽ có một số từ Hán Việt mình giữ nguyên nhé, vì văn phong cổ trang nên mình thấy để Hán Việt sẽ hay hơn, từ nào khó hiểu thì mình sẽ chú thích ngay bên dưới. Cũng có một số từ có chỗ thì mình dịch có chỗ không dịch, ví dụ: máu tươi – huyết tinh, vì mình cảm thấy hợp với tổng thể cả câu thì sẽ quyết định dịch hay không nhé. Mọi người đọc mà thấy không hợp lý hoặc lộn xộn quá thì cứ cmt cho mình biết nhé.

4. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 3

Vân Phi cảm thấy rất không đúng, bởi vì Huyết Phách trầm mặc dị thường.

Mặc dù Huyết Phách vốn cũng không phải là người nói nhiều, nhưng đa số thời gian sẽ dùng khẩu khí trào phúng giới thiệu cho hấn những nơi mà bọn họ đi qua hoặc là giảng giải những nhân vật trong võ lâm cần đề phòng, ngẫu nhiên tâm tình tốt, hai người liền mang mũ rộng vành, giấu kín màu tóc, trà trộn vào thành trấn, đi xem có trò vui gì mới lạ hay không.

Tâm tình phải không tốt đến mức nào mới có thể khiến cho Huyết Phách bảo trì trầm mặc như vậy, hơn nữa loại trầm mặc này giống như muốn rời xa tất cả, một mình lặng lẽ biến mất.

Đến hiện tại, hấn cảm giác Huyết Phách dường như không chỉ trầm mặc mà còn đang ngăn người, hay là đang suy tư điều gì, tựa hồ không có bất cứ người nào, vật nào có thể tiến vào đôi mắt đỏ rực như hỏa diễm kia của y.

Nếu đột nhiên nhìn vào, có lẽ còn bởi vì ánh mắt vô thần trống rỗng của y mà lầm tưởng rằng mình đang nhìn thấy một bức tượng điêu khắc hình người.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác y luôn nguyện ý gấp rút lên đường, thậm chí không phản đối đến những khách điểm náo nhiệt dùng bữa... Dĩ thường như vậy khiến cho Vân Phi không cách nào nắm bắt tâm tình của y, dẫn đến có chút bất an cùng lo lắng.

Như vậy... không được a...

“Chủ nhân.” Hắc thấp giọng khẽ gọi, thanh âm phá vỡ tiếng vó ngựa đơn điệu.

Bởi vì bên cạnh phát sinh động tĩnh, cặp mắt không có cảm tình rốt cuộc như sống lại, chậm rãi chuyển động, tầm mắt dừng trên người hắc.

“Sao vậy?” Đôi môi, bởi vì tu luyện âm độc tà công nhiều năm mà trở lên đỏ mọng dị thường, từ từ nhếch lên.

Huyết Phách rất thích cười, tâm tình dù tốt hay không tốt y đều cười, nhưng trong trí nhớ của Vân Phi hắc chưa từng nhìn thấy niềm vui chân chính trong đôi mắt Huyết Phách.

“Người bởi vì Hải Sa Bang, Ác Hồ bang trước sau tuyên bố làm phản mà lo lắng sao?”

Mấy ngày trước, ngay sau khi bọn họ vừa rời khỏi Tây Hồ hai ngày, liền nhận được tin tức Hải Sa bang và Ác Hồ bang cầm đầu hơn mười bang phái lớn nhỏ khác tuyên cáo võ lâm thoát ly dưới trướng “Huyết Ma Tôn” Huyết Phách, chống lại tà đạo liên minh, từ nay về sau không để ý đến tranh đấu chính tà trong võ lâm nữa, bởi vì bọn họ rốt cuộc không thể tiếp tục nhìn Huyết Phách tùy hứng làm bậy, lạm sát kẻ vô tội nữa.

Tin tức vừa ra, hai phe chính tà đều xôn xao.

Mà Huyết Phách chậm chạp không có hành động trừng trị phản đồ nào, càng làm cho uy danh của y đại giảm.

Có lẽ vì vậy mà trong liên minh, sự kính sợ đối với Huyết Phách chậm rãi yếu dần, càng ngày càng có nhiều lần sóng bất bình sinh ra, cũng lần lượt có người thoát ly làm phản, thậm chí còn công khai lên tiếng ủng hộ hiệp trợ chính đạo chống lại âm mưu của Huyết Phách.

Ngay cả hắc cũng biết, nếu như Huyết Phách tiếp tục không có hành động, liên minh tà đạo nguyên bản vẫn dựa vào thủ đoạn tàn khốc và mưu kế xảo trá của y tuyệt đối sẽ lập tức tan rã, sau đó thân ở vị trí minh chủ, Huyết Phách sẽ gánh hết tội trạng, sẽ trở thành mục tiêu cho hai phe chính tà muốn diệt trừ.

Không giống với tướng tượng của hắc, Huyết Phách kinh ngạc nhìn hắc, lộ ra nụ cười có chút tinh nghịch.

“Người đoán sai rồi, Vân Phi, tại sao ta phải vì bọn họ mà hao tâm tổn trí chứ? Bọn họ không làm phản ta

mới phải lo lắng kia!”

Vân Phi bị đáp án này làm cho hồ đồ rồi, đôi lông mày không tự chủ được nhíu lại.

“Chủ nhân, người hy vọng bọn họ làm phản?”

Hắn đoán không sai đi? Trong nháy mắt, hắn hoài nghi có phải mình đã nhầm rồi không.

“Đương nhiên a!” Đáp án của Huyết Phách đã đánh tan hy vọng nhỏ nhoi của hắn, “Ta đã làm đến mức này rồi, bọn họ còn không làm phản, chẳng lẽ trời sinh đã là con chó chỉ biết nghe kẻ khác sai bảo?”

Lời lẽ tà ác xảo trá ra khỏi miệng còn có một chút đắc ý nho nhỏ, như hài tử vừa hoàn thành xong trò chơi của mình.

“Chủ nhân!” Vân Phi vội gọi.

“Gọi cái gì?” Huyết Phách liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt ung dung cùng cứng rắn khiến cho hắn chỉ biết im lặng, “Ta từ lúc bắt đầu ngồi lên vị trí mình chủ này, liền không ngừng gây áp lực đối với những kẻ đã quen độc bá một phương trên võ lâm kia, sau đó còn phái người khơi mào một cuộc chiến sinh tử với chính đạo, thời điểm mấu chốt lại để cho bọn họ không tìm được người, bản thân thì du tẩu khắp giang hồ, ngoại trừ giết không ít chưởng môn các phái thì cũng đã giết quá nhiều người vô tội, ngẫu nhiên còn chủ động phá hỏng kế hoạch của bọn họ... Để ta đợi lâu như vậy mới bắt đầu tạo phản, chỉ có thể trách uy hiếp của ta lúc trước không thành công rồi.”

“...” Vân Phi không biết mình nên nói cái gì cho phải.

Tận lực muốn cho kẻ khác làm phản, chủ tâm khiến cho những kẻ đã từng là thủ hạ của mình quay ngược lại đâm chính mình một đao, xem ra kế hoạch của Huyết Phách như vậy, không nghi ngờ gì nữa chính là đem tính mạng ra đùa giỡn.

Hắn cảm thấy từng trận hoa mắt cùng kinh hoảng.

Nếu như hắn có võ công cao cường, có thể vì Huyết Phách mà dốc chút sức lực, thay y diệt trừ tất cả kẻ địch, có lẽ hắn sẽ không bất an như thế này.

Đáng tiếc, lúc hắn được Huyết Phách thu nhận, đã hơn mười lăm tuổi, đã qua cái tuổi căn cơ tốt nhất, cũng bởi vậy mà cho dù Huyết Phách có dạy cho hắn bao nhiêu thượng đẳng công phu, thành tựu mấy năm qua của hắn khó khăn lắm cũng chỉ qua mức trung bình, thật sự không có cách nào trong lúc nguy cấp có thể vì Huyết Phách mà cống hiến.

Chém ra một đạo chưởng phong xóa tan sự lo lắng trên mặt Vân Phi, thanh âm Huyết Phách phiêu tán

trong gió:

“Nghĩ không ra sao? Người chỉ cần biết rằng hết thấy đều nằm trong kế hoạch của ta là được rồi.” Y cũng không có ý muốn giải thích với hắn.

Hoang mang nhìn chăm chú vào khuôn mặt Huyết Phách, mơ hồ từ nụ cười của y tìm được sự âm độc mà bản thân đã quen thuộc, Vân Phi âm thầm giật mình, bất an thấp hỏi:

“Chủ nhân... Người, không phải người muốn chết chứ?”

Nghe thấy câu hỏi này của hắn, Huyết Phách bật cười, cười đến ngạo nghễ, thẳng đến khi con ngựa y đang cười tựa hồ bị cuồng tiếu của y làm cho hoảng sợ, mới miễn cưỡng dừng lại, vỗ vỗ tuần mã dưới thân trấn an.

“Ta chỉ nghĩ muốn chấm dứt hết thấy mà thôi.”

Nói xong, giục ngựa vọt qua.

Vân Phi hai chân thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng đuổi theo.

Ngưng mắt nhìn hồng y rộng thùng thình của Huyết Phách theo từng nhịp ngựa phi mà phiêu động, dưới ánh mặt trời thoát nhìn, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuồng phong cuốn đi, biến mất ở trước mắt hắn...

Nắm chặt dây cương, miễn cưỡng đè xuống bất an trong lòng, cảm giác trong miệng đều là đắng chát.

Hắn chú ý tới Huyết Phách cũng không phủ nhận câu hỏi của hắn.

Nghe nói những người tư chất giống nhau, không phải hấp dẫn mà chính là bài xích lẫn nhau.

Nếu như chỉ có Trác gia Đại thiếu gia bị y hấp dẫn thì coi như xong, bởi vì điều đầu tiên mười đại ác nhân dạy cho y chính là lãnh khốc vô tình, hắn là y sẽ không bị ảnh hưởng. Chỉ có điều, không biết là may mắn hay là bất hạnh, y lại bị Đại thiếu gia kia hấp dẫn?

Ảo não bứt xuống một cọng cỏ, Lôi Minh Phượng rất hối hận tại sao mình lại ngu ngốc đi đùa bỡn người kia, có lẽ y căn bản không nên phí tâm tư với hắn.

Nếu như không phải muốn cố ý theo dõi thì cũng không chịu ảnh hưởng rồi?

“Phượng Nhi?”

Nhắc người người đến, nói quý quý lại, làm cho y khổ não một hồi, nam nhân trẻ tuổi kia mới xuất quỷ nhập thần tìm được y.

“Thế nào?”

“Cho người.”

Một gói nhỏ được bọc lại cẩn thận bằng giấy dầu đưa đến trước mặt y.

Vừa mở giấy gói, y thuận miệng hỏi:

“Sao người tìm được ta?”

A, là kẹo quế hoa! Viên kẹo vừa tròn vừa mềm... Kẹo quế hoa dẻo này cũng không rẻ đi?

“Người không cảm thấy chúng ta rất giống nhau sao? Ta cũng rất thích nơi này.” Trác Lạc Vũ khẽ cười, tùy ý ngồi xuống bên cạnh y.

Uy uy, Đại thiếu gia, có ai mời người không? Quá tùy tiện a!

“Cẩn thận làm bẩn y phục của người.”

Đôi mắt phía sau hồng sa tức giận liếc hắn một cái, đem một viên kẹo ném vào trong miệng.

“Không sao, thời tiết tốt như vậy rất thích hợp nằm trên đồng cỏ nghỉ ngơi.”

“...” Y có chút ngáy ngẩn, bởi vì đây cũng là cảm giác của y...

Rất giống... đúng không?

Có lẽ là vậy! Chỉ là do hoàn cảnh lớn lên khác nhau, vậy mà hắn vừa có thể kiêu ngạo lại vừa có thể ôn nhu động lòng người, vừa có thể ngạo nghễ lại có thể cao cao tại thượng lãnh khốc vô tình.

Giật mình, bờ môi cảm giác có một thứ mềm mại ấm áp chạm vào.

Kính ngạc tròng lớn mắt, cách một lớp hồng sa, có thể nhìn thấy ánh mắt kiên định cố chấp mà ôn nhu của hắn, có rất nhiều người nhìn y, nhưng lại chưa từng có người nào dùng ánh mắt như vậy chăm chú nhìn... là ái luyện.

* ái luyện: Yêu sau đắm, yêu thương, yêu mến, yêu nồng nàn (mình thấy nếu dịch ra nghe hơi chuối nên cứ giữ nguyên vậy).

Là giả dối đúng không?

Bởi vì quá mức kính ngạc, vì vậy đã quên đem hắc đẫy ra, hoặc là chính y cũng không muốn đẩy ra một kẻ dùng ánh mắt quyến luyện như vậy nhìn mình, thẳng đến khi cái lưỡi nóng ướt chui vào miệng, bất ngờ đến mức thiếu chút nữa thì bị nghẹn viên kẹo trong miệng mới vội vàng đẩy hắn ra.

“Ta sẽ không xin lỗi.”

Câu đầu tiên Trác Lạc Vũ nói thiếu chút nữa làm y tức chết, nhưng câu thứ hai lại khiến y mờ mịt rất lâu.

“Bởi vì ta rất thích ngươi, nếu như ngươi chán ghét thì có thể nói thẳng với ta, ta sẽ lập tức rời khỏi cuộc sống của ngươi.”

* rời khỏi cuộc sống của ngươi: QT dịch là ly khai nhân sinh của ngươi, chắc mình dịch vậy là đúng a @@

Cuộc sống của y sao? Cuộc sống của y có còn thứ gì đáng nói sao?

Người này nói thích y...

Ánh mắt y trầm tĩnh dừng trên đôi môi vừa cường thế hôn mình, bây giờ đã bắt đầu xuất hiện những vết màu đen, biết rõ là do thân thể tràn ngập kịch độc của mình làm hại.

Nhưng hắn sẽ không thể phát hiện, bởi vì loại kịch độc vô hình này sẽ khiến người ta chết mà không rõ nguyên nhân.

Yêu thích? Chán ghét? Đối với hai người bọn họ, nếu nói hắn bị y hấp dẫn, vậy còn y thì sao? Là yêu thích hay là bài xích hắn?

Cho dù muốn giữ hắn lại cũng sẽ hại hắn bị thập đại ác nhân giết chết mà thôi... Dù biết như vậy nhưng y vẫn băn khoăn, nhiệm vụ của y còn hơn ba tháng, y... vẫn còn ba tháng để mộng, đúng không?

Có lẽ thấy y trầm mặc khiến cho Trác Lạc Vũ muốn giải thích, nam nhân bên cạnh bất đắc dĩ cười cười, vừa muốn đứng dậy, vạt áo đã bị dùng sức bắt lấy.

“Lần sau không cho phép hôn trộm ta, người hại ta thiếu chút nữa thì bị kéo nghẹn chết!” Lộ ra dáng tươi cười, cắn nát đầu lưỡi, chủ động hôn hấn, để cho hấn nuốt xuống máu của mình.

Khác với “Được nhân” La Sát, toàn thân y cao thấp đều là độc dược, chỉ có máu từ đầu lưỡi y mới có thể giải độc.

Vẫn luôn cho rằng trên đời này không có kẻ nào có khả năng khiến cho bản thân chủ độc bức máu ra cứu giúp, bởi vì y là Huyết Phách, là con rối sát nhân mà thập đại ác nhân tỉ mỉ chế tạo ra, y cho rằng y cùng thập đại ác nhân lợi dụng lẫn nhau, sau đó cứ như vậy chết đi cũng không sao.

Thế nhưng, người này nói thích y... Mặc dù hấn không biết rất nhiều chuyện phía sau, nhưng hấn thích chính là con người chân thật không ngụy trang của y.

“Lạc Vũ...” Đây là lần đầu tiên y gọi tên hấn, “Đừng ghét ta, ta tuyệt đối sẽ không hại người.”

Hấn và y, rất giống nhau, vì vậy khi cảm tình đến đều hăm vào rất nhanh, sau khi tan vỡ thì cũng quyết tuyệt giống nhau, bởi vì, bọn họ cùng là một loại người.

Chỉ là, ngẫu nhiên hồi tưởng lại, sẽ rất muốn hỏi, nếu là cùng một loại người, vì cái gì không biết được suy nghĩ của hấn?

Chẳng lẽ chỉ bởi vì y là Huyết Phách, bởi vì thân thể nhuộm đỏ huyết tinh này mà y không có tư cách nói muốn cùng hấn vĩnh viễn bên nhau sao?

Hay là, ngay từ khi bắt đầu, y đã nhìn lầm người?

Nói yêu hay thích, cho dù ngay lúc đó là thật tâm... nhưng không có nghĩa sẽ là vĩnh viễn.

Đôi môi đỏ mọng câu lên nụ cười tràn ngập trào phúng, đôi đồng tử màu đỏ lẳng lặng nhìn Vân Phi đang ngồi yên chờ nghe phân phó bên cạnh.

“Vân Phi, ta nhắc nhở người một việc.” Y vừa nói vừa bẻ gãy cành củi khô ném vào trong đồng lửa trước mặt.

Vân Phi thật sự rất tốt, cẩn thận, chu đáo, đủ trung thành, cũng không nhiều lời, nhưng lòng dạ lại không đủ độc ác, thân thủ cũng không cao cường, điều này khiến cho y rất khó yên tâm đem Vân Phi kéo vào một bước cuối cùng trong kế hoạch của mình.

“Vâng, chủ nhân.” Nghe thấy y lên tiếng, Vân Phi lập tức đem lực chú ý toàn bộ đặt lên người y.

“Cho dù có một ngày, người gặp được một người nói yêu người, cũng đừng đem tâm giao ra. Bởi vì loại người như chúng ta khác với người bình thường, có rất ít người bằng lòng yêu thương chúng ta, cho nên mới dễ dàng bị cảm động... Thế nhưng, người phải nhớ kỹ, bản thân vĩnh viễn là trọng yếu nhất, nếu như còn muốn sống sót, trước phải yêu bản thân rồi hãy yêu đối phương, vĩnh viễn đừng tin tưởng những lời hứa hẹn giả dối, chỉ có như vậy mới không rơi xuống địa ngục vạn kiếp bất phục.”

Nếu như lúc trước y có thể bình tĩnh một chút, có thể hạ quyết tâm thì cũng sẽ không phải nếm thứ mùi vị của cực hình địa ngục khiến cho con người ta muốn phát cuồng kia.

Bởi vì Vân Phi và y đều là “dị loại”, cho nên mới nhắc nhở hần.

“... Chủ nhân?”

“Nếu là phản bội, hãy tự tay giết chết người mình yêu, nhân lúc người còn yêu đối phương. Tử vong cũng không phải sợ, không có kẻ nào có tư cách phá hủy chân tâm của người khác.”

Cũng bởi vì yêu cho nên mới muốn tự tay giết chết đối phương. Khi tình yêu biến thành thù hận, hãy đem hết thầy trở về con số 0. Như vậy, có lẽ còn có thể làm một con “người”.

“Sẽ không có chuyện đó, chủ nhân, ta sẽ dùng cả đời mình hầu hạ người, cho đến khi ta chết.” Mơ hồ phát hiện ra điều gì đó, Vân Phi kiên định mà nói.

Nhú mảy, Huyết Phách nhìn người nam nhân lời nói trước sau như một này, gương lên một nụ cười bất đắc dĩ.

“Ta biết rõ người muốn chết bên cạnh ta, nhưng vô lâm đâm máu trước sau cũng phải kết thúc, ngày đó sẽ đến rất nhanh thôi. Nếu như người không chết cũng nên cân nhắc thành gia a.”

* thành gia: lập gia đình, cưới vợ sinh con.

Hần không thích ngữ khí muốn thay hần xếp đặt chuyện nửa đời sau này của Huyết Phách, cả đời này hần sẽ đi theo y...

“Chủ nhân!” Vân Phi bất an khê gọi.

“Ồn ào quá! Kêu la cái gì? Thành gia rồi cũng vẫn có thể đi theo ta mà! Nô tính của người nặng như vậy làm gì?” Tức giận trừng mắt liếc Vân Phi, “Lại ầm ỉ! Lại ầm ỉ ta liền tìm đàn ông cho người!”

“...” Vân Phi thức thời lập tức ngậm miệng, để tránh cho chủ tử của hần nhất thời tâm huyết dâng trào quyết định áp hần đi kỹ viện, hoặc là thật sự tìm đàn ông cho hần, như vậy thì hần khóc cũng không nổi a.

“Thật là... có nam nhân nào giống như ngươi không, hai mươi bốn tuổi rồi, ngay cả kỹ viện cũng chưa từng vào một lần...”

Nhưng hiển nhiên là Huyết Phách rất cao hứng không có ý định bỏ qua cho hắn, lăm bà lăm bầm tiếp tục phàn nàn không để yên, thẳng cho đến khi khuôn mặt đứng đắn nghiêm túc của Vân Phi đỏ đến mức muốn bốc cháy mới dừng lại nụ cười không có hảo ý kia, ngả người trở mình muốn ngủ.

Nhắm mắt lại, cảm giác được Vân Phi cầm tấm chăn mỏng đắp lên cho y, y đem chăn kéo lên, mãi cho đến khi che khuất khuôn mặt mới thôi.

Ban đêm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng cành khô cháy trong đồng lửa phát ra âm thanh rất nhỏ, thỉnh thoảng có tiếng thú hoang từ xa vọng lại.

Trên bầu trời, ánh trăng chậm rãi di động, ngay lúc Vân Phi thêm củi lần thứ ba thì nghe thấy Huyết Phách bình tĩnh ra lệnh:

“Vân Phi, ngươi cũng đi ngủ đi, Tiểu Long sẽ gác đêm.”

“Vâng, chủ nhân.”

Nhìn thân hình gầy yếu đang nằm dựa lưng về phía mình, Huyết Phách càng lúc càng dị thường khiến cho hắn rất không nở, nhưng hắn cái gì cũng không làm được, bởi vì suy nghĩ của Huyết Phách vốn thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Nói không chừng, chỉ là hắn đa tâm, chủ nhân của hắn không phải hành động dị thường, chỉ là hắn không hiểu được mà thôi...

Qua tiếp hai ngày, Vân Phi nhận mệnh của Huyết Phách liên lạc với nhân mã đang hoạt động ở Lĩnh Nam, đi tới hợp viện cứ điểm bí mật của liên minh tà đạo.

“Tham kiến minh chủ.”

Nhìn tốp năm tốp ba người từ bên trong đi ra, cùng với tiếng tham bái thưa thốt, Vân Phi nhẫn xuống nhú mày, một cơn tức giận quẩn quanh trong ngực.

Vô luận như thế nào, hắn cũng không thể nhìn bọn họ bất kính như vậy với Huyết Phách được.

Tay phải đặt lên nhuyễn kiếm bên hông, vừa muốn động thủ, đã bị Huyết Phách hừ một tiếng.

Rùng mình một cái, nhớ tới Huyết Phách dù có điểm thất thường nhưng vẫn là Huyết Ma Tôn, cũng không

cần hẳn tự cho là đúng xuất đầu hay nhiều chuyện. Phản ứng kịp, hẳn liền vội cúi đầu lui về bên cạnh Huyết Phách.

* xuất đầu: ra mặt, ra tay.

Tươi cười trên mặt Huyết Phách không giảm, cất bước tiến lên, đáy mắt đỏ rực lóe lên quang mang lạnh lẽo như băng.

Nhìn y từng bước một tiến lên, những kẻ kia vốn trên mặt tràn đầy xem thường cùng ánh mắt khinh thị bắt đầu đổ mồ hôi.

Ngàn không nên vạn không nên, chính là không nên quên sự tồn tại của danh hiệu Huyết Ma Tôn, ba chữ kia đại biểu cho tàn nhẫn cùng độc ác. Có người sợ chết đã bắt đầu âm thầm ân hận, vừa mới rồi là ai còn cầm đầu lớn tiếng nói còn muốn cho y sắc mặt hay sao (*)? Bết bát nhất chính là, vì cái gì bản thân còn ngu xuẩn đi theo bọn họ đến đây?

(*) câu này đại ý là sao phải nể mặt y, sao còn phải sợ y nữa.

Trong lúc vô hình, vốn chỉ là tùy tiện ôm tay hành lễ, cái lưng lại không tự chủ được cũng khom xuống.

Huyết Phách không nói tiếng nào ngồi vào ghế chủ vị, ánh mắt không có hảo ý đảo qua mỗi người, khiến những kẻ vẫn còn dám giương mắt nhìn y vội vàng cúi đầu, lúc này mới chậm rãi lộ ra nụ cười tà nịnh.

Y không ngại bọn họ chống đối hoặc làm phản, thế nhưng có muốn cũng phải lần lượt tuân tự, thời cơ thỏa đáng nhất hiển nhiên không phải là hiện tại, vạn nhất hư mất chuyện tốt của y, cũng không phải chỉ hạ độc chết mấy kẻ này là có thể xong việc.

“Được rồi, trong lòng các người có phục ta hay không chỉ có bản thân các người biết rõ, muốn làm thế nào thì tùy các người, nhưng nếu có kẻ nào dám phá hỏng kế hoạch của ta, cũng đừng trách ta khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.”

Chết, đáng sợ sao?

Không, cái chết đối với những kẻ liều mạng mà nói cũng không tính là thực sự đáng sợ, bởi vì bọn họ đều đã trải qua cuộc sống đao khẩu thiểm huyết.

* đao khẩu thiểm huyết: liếm máu trên đao.

Đối với loại người này, chân chính sợ hãi chính là đem người tra tấn đến rời rạc lý trí, rồi lại hết lần này đến lần khác dùng cực hình, muốn chết không được, muốn sống không xong, đây chính là thủ đoạn Huyết Phách thường dùng để trừng trị thủ hạ hoặc là kẻ thù bị y bắt làm tù binh.

Mồ hôi lạnh bên thái dương nhỏ giọt xuống mặt đất, bọn họ chỉ có thể trầm mặc không dám lên tiếng, duy trì tư thế cứng ngắc bất động, tránh cho Huyết Phách đem mũi nhọn hướng đến mình, thế nhưng trong lòng không biết đã đem Huyết Phách ra mắng bao nhiêu lần.

Vân Phi nhìn bọn họ, đáy mắt có chút sáng tỏ.

Hắn biết rõ trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, trước khi hắn gặp được Huyết Phách, cũng thường có loại hành động này, không cam lòng, muốn phản kháng, hết lần này tới lần khác vừa sợ tử vong vừa sợ tra tấn, vì vậy chỉ có thể vứt bỏ sự tự tôn.

Tự tôn, thứ này không phải ai cũng đều nắm chắc được.

Im lặng thay Huyết Phách dâng trà, rồi lui lại yên lặng đứng bên cạnh y, yểm hộ cùng phòng bị thay tay phải không thể cử động của y.

Đã quen với cách làm việc của hắn, Huyết Phách thuận tay cầm chén trà lên uống một ngụm, từ Tây Hồ chạy thẳng một đường đến đây, bọn họ đã bôn ba trên lưng ngựa nhiều ngày đêm, thảo luận xong vấn đề này, vẫn là nên nghỉ ngơi một đêm mới có thể tiếp tục hành động.

“Được rồi, báo cáo đi, hiện tại kế hoạch tiến hành như thế nào?” Nếu cứ tiếp tục thế này, y sẽ không thể nhẫn nại nghe hết được.

Mục tiêu của y là Lĩnh Nam Trần gia.

Trần thị là thế gia vọng tộc ở Trung Quốc, tùy tiện ra đường cũng có thể gặp một người họ Trần, nhưng nếu nói đến “Lĩnh Nam Trần gia” thì đại khái thanh danh cùng với “Giang Nam Liễu gia” không sai biệt lắm.

Trần gia ở Lĩnh Nam sáu đời làm kinh thương, có trăm năm lịch sử, trong võ lâm không có thế lực nào rõ rệt, nhưng sau lưng lại có sức ảnh hưởng không nhỏ, bởi vì Trần gia rất thích kết giao bằng hữu.

* kinh thương: kinh doanh, buôn bán.

Danh tiếng so với Liễu gia thích làm việc thiện có chút bất đồng, Trần gia kết giao bằng hữu khắp chốn giang hồ, sức ảnh hưởng tuyệt đối không thể khinh thường.

Bất cứ đại hiệp hoặc thái sư phụ nào đó nổi danh trên giang hồ đều có thể quen biết Trần lão thái gia, tùy tiện một lực lâm hảo hán nào đó cũng có thể đã từng được Trần gia giúp đỡ... Mạng lưới quan hệ bên ngoài mở rộng không kể hết.

* thái sư phụ: ý chỉ các bô lão lớn tuổi trên giang hồ.

Tựa như lúc trước, Nga Hổ sơn trại làm phản, chính là vì đã từng thừa đại ân của Trần gia, thà rằng đắc tội Huyết Phách bị đao kiếm xóa sổ cũng không muốn làm hại người Trần gia.

Đây chính là kết quả y muốn.

Đã định Trần gia, một mặt dồn ép người trong tà đạo không thể không làm phản, mặt khác phá vỡ thành kiến của nhân sĩ chính đạo đối với tà đạo, thay ba người La Sát trải đường về sau...

Dựa theo kế hoạch lúc trước, tin tức có lẽ là do Nga Hổ sơn trại thả ra, không ít người đều chạy tới Trần gia, bởi vì Trần gia kết giao bằng hữu chỉ bằng nghĩa khí mà không hỏi tư cách, địa vị, vì vậy các loại hảo hán đều có, ngay cả những bang phái đối địch cũng vì nể mặt Trần lão thái gia mới không đến mức vừa gặp ở đại sảnh đã cầm vũ khí liều mạng.

Những lúc như thế này, chỉ cần bọn họ có chung mục tiêu, cũng rất dễ dàng bức ép bọn họ không thể không liên thủ, dần dần tin tưởng lẫn nhau.

Y muốn cải biến toàn bộ võ lâm, cũng không thể không tính toán đáng lên tể phẩm.

Chỉ có dùng máu tươi và thi thể vùi chôn một con đường mới có thể ép buộc mọi người đi lên một con đường khác.

Hiện tại thứ hắn muốn hỏi cũng chỉ có đối phương đã đến bao nhiêu người, cùng với nhân thủ đã bố trí đề phòng như thế nào... chỉ một chút vấn đề như vậy.

Đám người trước mặt đứng thẳng lên, trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó một người bước ra giữa phòng.

“Khởi bẩm minh chủ, trước mắt Trần gia có khoảng chừng một trăm cao thủ, trong đó đa phần là nhân thủ của Tổ Tâm Phái và Võ Đang, Trác Lạc Vũ và Diệp Ca cũng đã đến.”

“Người Trần gia đâu? Chạy trốn hết rồi sao?” Huyết Phách mỉm cười khó hiểu, trong mắt lóe sáng, khi nghe thấy tên Trác Lạc Vũ, nụ cười tựa hồ sâu thêm một phần.

“Không có, một người cũng không đi.” Đây là bọn họ theo dõi gần một tháng mới xác định được.

“Rất tốt, nghỉ ngơi một đêm, tập hợp toàn bộ nhân thủ, ngày mai... chúng ta đến chào hỏi một chút.”

Tuy lời nói ra chỉ như đơn giản dặn dò một câu, nhưng mỗi người đều nghe ra băng lãnh cùng sát khí nồng đậm trong đó.

Không chút do dự đứng dậy, chuẩn bị gọi Vân Phi đến giúp y tắm rửa nghỉ ngơi, thì sau lưng có một người

vội vàng đuổi theo y.

“Minh chủ, khoan đã, ta có một vấn đề.”

Quay đầu lại, Huyết Phách hơi hơi nheo mắt lại, nhìn nam nhân ước chừng ba bốn mươi tuổi trước mặt.

“Tần trang chủ đúng không? Có chuyện gì sao?”

“Ta muốn hỏi minh chủ, đồ sát Trần gia cùng kế hoạch huyết tẩy chính đạo của chúng ta có quan hệ gì? Trần gia cũng không thực sự tính là võ lâm nhân sĩ!”

Huyết Phách hứng thú dạt dào nở nụ cười, chẳng những không có ý tứ muốn giết người, ngược lại ngồi trở lại chủ vị.

“Tần trang chủ, nếu ta nhớ không lầm, người thân phục ta chính là vì muốn báo thù cho toàn bộ gia trang bị nhân sĩ chính đạo huyết tẩy đi?”

Tần trang chủ sững sốt một chút, tựa hồ không nghĩ tới Huyết Phách vẫn còn nhớ kỹ nhất thanh nhị sở cái chết oan uổng của người nhà hắn.

“Đúng vậy.”

“Vậy ta hỏi người, chẳng lẽ người cảm thấy mẫu thân người tuổi già, thê tử người dịu dàng đoan trang, nhi tử người vừa tròn mười lăm tuổi, nhà hoàn gia phó trung thành của người, còn có các huynh đệ khác và gia quyến của bọn họ đều là võ lâm nhân sĩ sao?”

Vừa nói xong, trong phòng liên tiếp vang lên những tiếng hít khí, sau đó là yên lặng đến ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng, ngọt ngào nặng nề.

Mà nam nhân hung hăng không sợ chết có thể đối mặt với Huyết Phách, tức thì toàn thân phát run, dùng hết toàn lực mới có thể áp xuống đau xót tràn ngập trong lòng.

“Đương nhiên không liên quan đến bọn họ, chính thức tẩm máu trong võ lâm chỉ có bốn huynh đệ kết nghĩa các người, người trong trang biết võ công cũng là do các người dạy cho một ít công phu phòng thân, đừng nói giết người, ngay cả đủ sức đánh nhau với người bình thường cũng không có mấy người. Nhưng tất cả bọn họ đều chết rồi, chỉ bởi vì huynh đệ các người ở bên ngoài mạo phạm đến phái Thanh Thành, giết chết con trai độc nhất của chương môn phái Thanh Thành, Tần gia trang bị gán tội ác chồng chất, trực tiếp bị tịch thu tài sản và giết cả nhà, chỉ có người bị ép đi mua thuốc cho mẫu thân mới tránh được một kiếp... Buồn cười chính là, nghe được nguyên nhân xảy ra mâu thuẫn chỉ bởi vì tên nhi tử ăn chơi trác táng phái Thanh Thành kia cùng huynh đệ của hắn quá chén, ở khách điểm ăn xong không trả tiền, còn đùa giỡn con gái chương quỳ, vì vậy lão tam nhà người không nhìn được xúc động lên tiếng mắng chửi người đứng không?”

Cười khê, trong tiếng cười không có hề có chút tiểu ý nào, ngược lại tràn ngập bất đắc dĩ cùng cảm hận.

“Người đồng cảm với Trần gia là vì Trần gia khiến cho người nhớ tới cố nhân sao?”

“...” Nam nhân hiên ngang đứng, không có lên tiếng, hần dốc sức liều mạng ngẩng đầu lên, cổ ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

“Thế nhưng, Tần trang chủ, cái gọi là báo thù, chính là đem tất cả thống khổ mà mình phải nếm trải, trả lại cho đối phương gấp bội, khiến cho đối phương ngoài hối hận chỉ có hối hận, thống khổ đến sống không bằng chết, mới có thể huyết tề cố nhân a. Trên đời này đã sớm không còn người chân chính vô tội nữa rồi. Người tự mình cân nhắc một đêm đi, thật sự không muốn đi thì đừng đi.”

Rõ ràng không phải lỗi của ai, nhưng rồi hết lần này đến lần khác vô lý mà chết, giường lên ngọn cờ chính nghĩa, gán cho những người “dị kỷ” danh hiệu tà ma ngoại đạo, danh chính ngôn thuận diệt trừ... Như vậy gọi là chính đạo, là công lý sao? Vậy thì cứ để cho công lý chính nghĩa chết hết đi!

* dị kỷ: người đối lập, không đồng quan điểm

Âm độc trong đáy mắt chợt lóe lên, toàn thân Huyết Phách ngập tràn sát ý lãnh khốc, thân hình trong chớp mắt biến mất khỏi chủ vị, mọi người chỉ nhìn thấy một mặt hồng vân nhẹ nhàng lướt qua, Vân Phi lập tức đuổi theo.

Trong phòng im lặng, mọi người cũng dần dần tản đi, chỉ còn lại một mình Tần trang chủ đứng lặng tại chỗ, cũng không nhúc nhích.

Máu tươi, từng giọt từng giọt theo kẽ tay nắm chặt nhỏ xuống đất.

Mặt trời lặn, trong phòng không có ánh đèn rơi vào một mảnh đen kịt.

Ánh trăng chiếu đến bên ngoài cửa sổ, mơ hồ có thể thấy được, có cái gì đó chảy xuống trên gò má nam nhân...

5. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 4

Từ sau khi biết Lạc Vũ, lần đầu tiên trong đời y ném thử tư vị được người khác cưng chiều.

Đương nhiên mẫu thân rất yêu thương y, nhưng với hoàn cảnh của y lúc nhỏ cũng không thể cưng chiều được đến loại trình độ đó.

Mặc dù có đôi lúc sẽ cảm thấy quan tâm quá mức rất phiền toái, bởi vì y đã quen tự chiếu cố bản thân rồi, cho nên ngay cả chuyện ăn mặc ngủ nghỉ cũng bị phàn nàn cả buổi thì sẽ có xúc động muốn làm cho người kia ngậm miệng.

Y biết rõ tắm nước suối rất lạnh, nhưng từ khi y bắt đầu có ký ức, chưa từng được tắm nước nóng, cũng không cảm thấy mùa đông tắm nước suối có cái gì không đúng.

“Phượng Nhi, người còn dám mùa đông lại ra suối tắm thử xem!” Trác Lạc Vũ hiềm khi tức giận, hai tay vội vàng cầm khăn lông đem Lôi Minh Phượng bao lại.

“Bằng không thì tắm ở đâu? Không phải người muốn ta cả mùa đông cũng không được tắm rửa đi?” Nhứu mày, hạ quyết tâm không thể nghe hắn nói mà thật sự không tắm rửa được.

“... Người có thể bảo ta sai người giúp người nấu nước.”

“Người muốn nấu chín ta sao?”

“...”

Tức giận trong nháy mắt tiêu tan hết, nam nhân trẻ tuổi bất đắc dĩ nghi hoặc nhìn vẻ mặt tràn đầy phần nộ vì chuyện tắm rửa bị cắt ngang của y, cẩn thận hỏi:

“Phượng Nhi, người chưa từng tắm nước nóng sao?”

“... Tắm nước nóng thú vị lắm sao?”

Y nhìn thấy biểu cảm trên mặt Trác Lạc Vũ trở nên rất kỳ quái, nhưng y không có tâm tình để ý đến phản ứng của hắn, vì vậy không đoán ra đại biểu hàm ý gì.

Chủ đề chấm dứt, y bị bắt trở về phòng mặc quần áo, không kịp kháng nghị lại bị kéo lên ngựa, một khắc đồng hồ giục ngựa chạy như điên, cuối cùng đi đến một ngọn núi.

“Người dẫn ta lên núi làm gì? Trời đã tối rồi...” Cổ tình bức y cùng cưỡi một con ngựa, hại y nhiều lần thậm chí nghĩ đem người phía sau tiêu diệt.

“Lên núi sẽ biết.” Khẩu khí của hắn rất khó chịu.

Đáng ghét, tức giận cái gì? Nếu chọc giận y y liền trực tiếp làm thịt... không đúng, dù sao hắn vẫn luôn đối với y không tệ lắm, nói như thế nào cũng không nên giết hắn a.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, y nhìn thấy giữa sườn núi có một tiểu sơn trang, đó chính là nơi hần muốn dẫn y đến sao?

Xuống ngựa, Trác Lạc Vũ thuận miệng phân phó người hầu chuẩn bị bữa tối, sau đó dẫn y đi ra hậu viện.

Kiến trúc của nhà giàu chính là phức tạp, ngay cả tiểu sơn trang cũng muốn rẽ trái rẽ phải bảy tám vòng.

“Người định đem ta đi chôn sao?” Càng đi càng vắng vẻ.

“Ta còn muốn đem người chết chôn kia.” Dở khóc dở cười đáp lại.

Ai, quái nhân này, tâm tình lại tốt rồi sao?

Bọn họ đi vào một đình viện, trong nội viện rất kì quái, có một bức tường bằng gỗ bao xung quanh, không có mái, nhưng ở bên ngoài cũng không nhìn vào được.

Trác Lạc Vũ đi lên trước, đẩy cánh cửa gỗ ra, một cỗ nhiệt khí mang theo mùi vị kì quái xông đến trước mặt, Lôi Minh Phượng cảnh giác nín thở, sau đó phát hiện cổ trong cơ thể không có phản ứng, xác định cái mùi này không có độc mới thả lỏng một chút.

“Phượng Nhi, vào đây.”

Hần ở bên trong vừa gọi vừa châm lên một ngọn đèn.

Lôi Minh Phượng trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, ngó trái ngó phải, chậm rì tới gần cửa gỗ.

Trong tiết trời mùa đông, nhiệt độ này thật sự rất thoải mái.

Bên trong tường gỗ là một cái ao, nước trong ao bốc hơi nóng, không gian tràn ngập sương trắng nhàn nhạt.

“Đây là suối nước nóng, mùa đông ngâm mình rất thoải mái, xuống đi, ta giúp người đem y phục tới.”

Trác Lạc Vũ mỉm cười, xoa xoa đầu y.

“A.” Lấy tay thử nhúng vào trong nước, y do dự không biết có nên xuống hay không.

Đã quen tắm rửa nước lạnh, dòng nước ấm áp này khiến cho y có chút lo lắng sẽ bị phỏng.

Nhưng, thứ nhất y không nghĩ rằng Trác Lạc Vũ sẽ hại mình, thứ hai y cũng không cho là mình có thể vụng về đến mức bị luộc chín, vì vậy sau khi Trác Lạc Vũ đi khỏi, y tò mò cởi y phục bước xuống.

Ban đầu có chút giật mình vì độ nóng của nước, sau đó quen dần, thoải mái đến mức làm cho y thỏa mãn thở ra.

Mùa đông tắm nước lạnh dù sao cũng làm cho những vết thương cũ trên người y rất khó chịu, hiện tại ngâm mình trong nước nóng khiến cho các cơ bắp đều buông lỏng, những vết thương cũ dường như cũng không còn đau đớn nữa.

“Thích quá...” Muốn nói với Lạc Vũ y ở bên này...

Nhưng bởi vì ngâm nước khiến cho hồng sa trên mặt y ướt sũng dính bết vào da thịt, làm y rất khó chịu.

Do dự một chút, vẫn là đem hồng sa tháo xuống, hít sâu một hơi, toàn bộ thân thể chìm vào trong ao, qua thời gian một nén nhang mới trôi lên mặt nước.

“Phượng Nhi...” Thanh âm do dự có chút kinh ngạc khiến cho y giật mình hoảng sợ.

Không xong, chìm trong nước ngược lại khiến cho y không thể nghe thấy tiếng bước chân vô cùng nhẹ cùng thanh âm của Trác Lạc Vũ.

Một tay nắm lấy hồng sa muốn đeo lên mặt, rồi lại chú ý tới trong ao có một vệt nước màu đen, vì ao có cửa thoát nước nên cho tới bây giờ y mới chú ý tới.

Vội vàng nắm lấy mái tóc dài sau lưng, mái tóc nguyên bản dùng thuốc nhuộm màu đen đã khôi phục màu đỏ rực.

Bị nhìn thấy!

Khẽ thở dốc, tuy rằng ngâm mình trong nước nóng nhưng lại cảm thấy trong lòng rét run.

Y không biết, y không nghĩ tới nước nóng sẽ làm trôi đi thuốc nhuộm... Phải làm sao đây?!

Y cảm giác thời gian đột nhiên trôi qua thật chậm, căng thẳng trầm mặc, ảm áp đang dần dần biến mất.

Y buông tay để cho mảnh hồng sa chìm xuống đáy ao, cảm giác như tâm y cũng chìm theo vào hắc ám.

“... Bị phát hiện rồi cũng không còn cách nào khác.” Giương lên khóe môi, y dứt khoát quay đầu đối mặt

với người y không muốn nhìn thấy nhất trong lúc này.

Trác Lạc Vũ trên mặt không biểu tình, trừng mắt nhìn y, trong con ngươi là vô số tình tự phức tạp, vẫn không nói gì.

Quả nhiên... Ngoại trừ mẫu thân cùng thập đại ác nhân ra, không ai có thể không để ý đến thân thể màu huyết tinh này của y...

“Ta mặc quần áo rồi đi ngay.”

Rũ mắt che giấu đi chút cô đơn trong lòng, y đưa tay nhấc lên y phục vừa trượt khỏi tay Trác Lạc Vũ rơi xuống đất.

Vừa mới chạm đến một góc vải thì cổ tay đã bị ngăn chặn.

Nam nhân trước mặt quỳ xuống, một tay đè lên bàn tay y, một tay nâng cằm y lên, ngưng mắt nhìn đôi đồng tử đỏ ngầu của y.

Y bất an muốn giãy giụa, bởi vì y không thích đôi mắt dị sắc của mình bị trông thấy, cũng không muốn người khác dùng khuôn mặt ngờ vực sợ hãi đối với mình.

“Rất đẹp...” Thanh âm khẽ thì thầm bên tai khiến cho y ngừng giãy giụa, từng nụ hôn nhỏ vun rơi lên trán, sau đó rơi lên khóe mắt y.

Hắn... vừa mới nói cái gì?

Không phải là ghê tởm, không phải là yêu quái... mà là xinh đẹp...?!

Quá mức kinh ngạc khiến cho y không cách nào phản ứng lại, mặc cho hai cánh tay của hắn ôm chặt lấy y, cảm giác nước trên người đang dần thấm ướt y phục.

Đúng, là nước còn đọng trên người làm ướt y phục, tuyệt đối không thể nào là nước mắt... Từ khi y bắt đầu có ký ức, thậm chí ngay cả thời điểm mẫu thân chết đi y cũng không khóc...

“Phượng Nhi, người như thế này thật sự rất giống Phượng Hoàng, mái tóc (*) này đẹp quá.” Y không nhìn thấy nét mặt của hắn, nhưng thanh âm hàm tiếu mơ hồ bên tai, có yêu thương, cũng có cưng chiều, hắn giống như mẫu thân trong trí nhớ dùng lực đạo ôn nhu vuốt ve mái tóc màu diễm hồng.

(*) nguyên gốc là vũ mao, dịch ra là lông chim, nhưng mà mình thấy ý anh Vũ chính là khen mái tóc em Phượng nên mới để là mái tóc a.

* hàm tiếu: có ý cười, ngậm cười.

“Ta... ta là Huyết...”

“Xuyt,” Hấn cắt ngang lời nói bất an của y, “Người là Phượng Nhi của ta, ngoại trừ điều đó, thì không phải là ai hết.”

Y sững sờ nhìn hấn, nghe hấn cường thế nói ra, không cách nào đáp lại.

“Đã nhìn thấy huyết phách chưa? Huyết sắc hổ phách, là loại bảo thạch vô cùng xinh đẹp, màu sắc rất giống ánh mắt người, lần sau ta sẽ tặng cho người một viên được không?” Thanh âm khàn khàn ôn nhu trầm thấp quấn quanh bên tai.

Danh xưng của y đồng âm với tên bảo thạch, trong mắt người kia, lại là xinh đẹp...

Nụ hôn trân trọng mà ôn nhu, như mang theo chút mùi vị huyết tinh, giữa môi lưỡi giao triền lại nếm ra một chút ngọt ngào.

“Rào ào ào!”

Nước ầm đổ xuống sau lưng, Huyết Phách chấn động, đột nhiên hoàn hồn

Y lại đang ngẩn người sao? Gần đây luôn nhớ lại sự tình trước kia... Đôi môi đỏ mọng kéo lên một nụ cười đắng chát, y chậm rãi nhắm mắt lại.

“Chủ nhân?” Thanh âm của Vân Phi có chút do dự.

“Không sao, ta chỉ nghĩ đến một số chuyện đã qua.”

Đứng dậy để cho Vân Phi giúp mình lau khô thân thể, mặc xong quần áo, một mình trở về phòng ngủ, tắt đèn.

Nằm trên giường, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.

Có đôi khi y rất hoang mang, người kia rốt cuộc là từ khi nào thì biết được y chính là “Huyết Phách”? Là ngay từ lúc bắt đầu đã biết hay là về sau mới biết được?

Những lời hấn nói ra, câu nào là thật, câu nào là giả?

Tất cả ôn nhu cùng yêu thương say đắm trước kia, có thật sự tồn tại hay không?

Muốn hỏi, có lẽ chỉ là muốn biết rõ mình rốt cục có từng được yêu... Nhưng mà cho tới bây giờ, đáp án chắc chắn sẽ là không, cũng đã không còn quan trọng nữa.

“Tiểu Long, tới đây.” Nhẹ giọng khẽ gọi, để cho sủng vật chui vào trong ngực, cảm giác lành lạnh làm cho y bình tĩnh lại.

Không nên chần chờ, không nên lưu luyến, cứ để cho tất cả chấm dứt đi... Y biết rất rõ nên làm như thế nào, nhưng thỉnh thoảng vẫn cứ nhớ tới.

“Ha ha.” Bất cười tự giễu, y nhắm mắt lại mặc kệ cho hắc ám cắn nuốt toàn bộ thần thức.

Từ khi biết “Huyết Ma Tôn” Huyết Phách không tiêu phí tâm tư lòng bất phản đồ, ngược lại đem mũi nhọn chĩa vào Linh Nam Trần gia, không ít võ lâm cao thủ đã lần lượt tìm đến cứu viện.

Bọn họ vào thời khắc đứng giữa ranh giới của sự nghèo khổ cùng cực đã nhận được sự giúp đỡ của Trần gia, thật tâm cùng Trần lão gia tương xứng huynh đệ. Tuy rằng lý do trợ giúp Trần gia không giống nhau, thân phận cũng đen trắng hỗn tạp, nhưng không hện mà cùng, bọn họ đều hy vọng có thể trợ giúp Trần gia, không để cho Huyết Phách tiếp tục hung hăng càn quấy nữa.

Theo lý mà nói, có nhiều cao thủ khắp nơi tề tựu như vậy, cho dù không đến mức phải đi đường vòng, thì ít nhất cũng nên xem xét tình suy nghĩ chút đối sách.

Thế nhưng, Huyết Phách chính là một kẻ xảo trá, thận trọng dè dặt nhưng lại thích đùa bỡn nhân tâm đấy.

Y biết rõ trong đám người này rất nhiều người thuộc các bang phái đứng đầu, bởi vì không ai phục ai nên nhân thủ bố trí rất sơ sài, số ít khác thì không liên quan đến các môn phái, cộng thêm người của Trần gia rất đông, sẽ không ai bận tâm đến từng góc ngách bên trong đại trạch Trần gia.

Vì thế, y chẳng những không cần suy tính né tránh mũi nhọn chĩa vào mình, ngược lại thừa dịp bọn họ chưa ổn định mà xuất kích, sử dụng liên hoàn kế, lợi dụng nhược điểm nhân tâm, nhân lúc đám gia phó lơ là, bắt đi con trai duy nhất của Trần gia đời thứ ba, thậm chí kiêu ngạo đến mức dùng máu tươi để lại trên bức tường trắng xóa dòng chữ báỉ thiếp.

* báỉ thiếp: chào hỏi, thăm hỏi.

Hành động này không nghi ngờ gì nữa, chính là một cái tát vang dội giáng xuống mặt các anh hùng hảo hán, cũng để cho bọn biết rõ hậu quả của việc nghi kỵ lẫn nhau, chính là thiếu niên chưa đủ mười lăm tuổi, luôn dùng ánh mắt kính ngưỡng sùng bái nhìn bọn họ, hôm nay lâm vào hiểm cảnh, không rõ sinh tử, mà bọn họ một chút khí phách cũng không có.

Từ khi thành danh đến nay, bọn họ chưa từng chịu nhục nhã như vậy, nhưng người từ trong sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của bọn họ bị mang đi cũng là sự thật.

Sau khi sự tình phát sinh, bầu không khí trong Trần gia vốn đã căng thẳng càng thêm ảm đạm.

“Trần lão gia, việc này là do Chu Chính ta hành sự bất cẩn, cho dù phải liều cái mạng này ta cũng sẽ đem tiểu công tử bình an trở về!”

Chu Chính vô cùng bức bối, khuôn mặt râu ria rậm rạp trướng đến đỏ bừng, gân xanh trên cổ di động, thiếu điều bị Huyết Phách làm cho tức giận đến xuất huyết não.

Lôi Đình bảo của hắn độc bá một phương, vậy mà vừa chạy đến Lĩnh Nam trợ giúp bằng hữu có ân cứu mạng với mình thì lại để con người ta bị bắt đi, hắn quả thực có xúc động muốn một đao đem đầu mình chém đứt.

“Chu bảo chủ, người đừng nói như vậy, tất cả mọi người đã vì Trần gia ta mà tận tâm tận lực rồi, đều do tên ma đầu kia quá mức xảo trá, cái này... theo các vị, tôn nhi của lão phu... có còn hy vọng cứu được không?” Trần lão thái gia lo lắng, sắc mặt sầm thẫm xám ngoét hỏi.

Lời này nói ra hàm ý thông cảm, nhưng trên mặt mọi người đều đỏ bừng.

Nếu như không phải bọn hắn đông đề phòng tây đề phòng, từng người đều nghi kị, âm thầm tranh chấp lẫn nhau, không ai chịu nghe theo sắp xếp của ai, dẫn đến dễ lộ ra sơ hở lớn, thì tên ma đầu Huyết Phách kia có bản lĩnh thông thiên cũng không thể trong tầng tầng lớp lớp bảo vệ của bọn họ bắt người đi được.

Nhưng ngàn vàng cũng không mua được cái sớm biết như vậy, cho dù bây giờ bọn họ có hối hận như thế nào cũng đều vô dụng.

Đối mặt với câu hỏi bất an của Trần lão thái gia, nhiều người trong số họ từng là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ, cũng không dám khẳng định, bởi vì kẻ kia chính là Huyết Phách.

Huyết Phách quỷ quyệt khó lường, Huyết Phách âm hiểm xảo trá, Huyết Phách âm tình bất định... Trải qua hơn ba năm đầy rẫy những sự việc đẫm máu đã cho bọn họ biết rõ một điều, bất cứ nơi nào Huyết Phách xuất hiện, nhất định sẽ chết không ít người.

Ma đầu thị huyết như vậy, có khả năng hao tâm tổn trí bắt cóc một thiếu niên mà không lấy đi tính mệnh của hắn sao?

Không khí ngưng trọng.

Sự tuyệt vọng trong mắt Trần lão thái gia theo thời gian trôi qua, trong sự trầm mặc của mọi người, càng

lúc càng đậm, trong tai chỉ nghe thấy tiếng con dâu khóc lóc từ sau phòng truyền đến, mơ hồ còn có thể nghe thấy... tiếng tôn tử kêu cứu.

Vì sao lão lại không để ý đến hài tử hiếu động hoạt bát kia chứ? Vấn đề này, hiện tại cho dù có hỏi một ngàn lần thì cũng không có khả năng có đáp án, thế nhưng lão không nhịn được lần nữa lại tự vấn chính mình.

“Trần lão thái gia, hiện tại còn quá sớm để hết hy vọng.”

Lên tiếng chính là một trong hai người vừa đi vào đại sảnh.

“Hàn Thất gia, lời này của người là sao?”

Hàn Thất, Bắc Hải Thất Cuồng lão thất, ân sư của hắn khi xưa chịu ân huệ của Trần gia, vì vậy nghe nói Trần gia gặp nạn, Bắc Hải Thất Cuồng xưa nay không quan tâm thế sự vô lâm Trung Nguyên đành hợp lực đem tiểu sư đệ nhỏ tuổi nhất cũng là người có tư chất võ công cao nhất đá ra vì “Vi sư báo ân”.

Vì thân phận sư phụ của Bắc Hải Thất Cuồng cao đến dọa người, ngay cả cao tăng Thiếu Lâm tự cũng phải gọi một tiếng sư thúc tổ, nghĩ đến thân phận của mình so với một đồng lão hòa thượng còn cao hơn, hôm nay Hàn Thất khí suất tự tại tại hắn thật muốn mắng lão sư phụ nhà mình một câu lão yêu quái bất tử, tuy rằng ân sư hiện tại đã qua đời.

Đối mặt với loại “khốn cảnh” này, Hàn Thất trong lòng liệu mạng mắng chửi sáu vị sư huynh sư tỷ không có nghĩa khí của hắn, thuận tiện kêu gào sư phụ “Họa hại di thiên niên”, không dừng lại đi thiếu một cái ân tình, hại kẻ làm đệ tử như hắn vốn nhân văn đã hạc, tiêu dao tự tại lại phải hao phí thanh xuân vào mấy thứ tranh đấu trong võ lâm.

* Họa hại di thiên niên: tai họa lưu ngàn năm; nhân văn đã hạc: thanh thoi nhân rồi, tự do tự tại.

Thế nhưng chửi bới là một chuyện, có thể quật thi thể sư phụ lên mà đánh roi hay không lại là chuyện khác, vì vậy Hàn Thất chỉ dám lẩm bẩm chửi trong miệng, còn rất cam chịu số phận, một đường từ Bắc Hải ngàn dặm xa xôi chạy đến Lĩnh Nam.

Bất quá, chạy tới là chạy tới, nhưng hắn chẳng muốn xã giao, chán ghét tâng bốc lẫn nhau, cũng không thích khách sáo. Hầu hết người trong võ lâm Trung Nguyên đều gọi hắn một tiếng “Hàn Thất gia”, hắn thà rằng tiên sư bà ngoại nhà nó chứ làm cái đại gia, cũng không muốn bị một đồng lão tiên bối tuổi xấp xỉ ông nội hắn kêu sư thúc sư thúc!

Hắn cũng là trong lúc tác chiến ở tiền viện thì phát hiện trong hậu viện có một bóng người, chỉ có điều lúc phát hiện ra thì cũng đã không kịp rồi, hộ vệ bị độc chết bốn người, thiếp thân đi theo Trần gia tiểu công tử chết thảm, trên tường để lại tám chữ viết bằng máu tươi “nợ máu trả máu, không chết không thôi”.

Sau đó, trong lúc tất cả nhân thủ võ lâm đều quay về đại sảnh than thở, chỉ có hai người lưu lại hậu viện.

Một người chính là Hàn Thất, một người khác, là trang chủ Trác thị sơn trang, Trác Lạc Vũ.

Lúc này, nghe được câu hỏi của Trần lão thái gia, Hàn Thất lập tức đem quả bóng đá sang cho nam nhân đã cùng mình nghiên cứu nửa ngày.

“Hỏi ta, chẳng bằng hỏi hấn đi.”

Mọi người lúc này mới chú ý tới, trong tay Trác Lạc Vũ có một lá thư dính đầy bụi đất cùng máu tươi.

“Cái này giống như chiến thư, bên trong nói rõ nếu muốn cứu tiểu công tử, ba ngày sau hẹn gặp tại bát tiên đình ngoài ba dặm về phía đông, nếu như trước thời gian đó có người hành động, tính mạng của tiểu công tử tuyệt đối khó giữ được.” Hấn nói xong, đem lá thư trong tay đưa cho Trần lão thái gia.

* chiến thư: thư khiêu chiến.

“Trác trang chủ, thư này phát hiện ở đâu?” Chu Chính gấp gấp truy vấn.

“Bên dưới thi thể.” Trả lời là Hàn Thất, “Hấn nghiên cứu hiện trường tìm ra dấu vết đấy.”

Trác Lạc Vũ trầm mặc, không để ý ánh mắt của mọi người đang chăm chú nhìn mình, ngồi xuống chiếc ghế hạ nhân vừa đưa đến.

Mọi người bắt đầu thảo luận, hấn cũng hạ mắt, trầm mặc.

Những năm gần đây, hấn càng lúc càng ít nói, hai đầu lông mày cũng càng lúc càng nặng trĩu, tình cảm trong đôi mắt đen kịt thâm sâu càng lúc càng được che giấu kỹ hơn, nhất là sau khi người của Trác gia bởi vì ngũ đại thế gia mà đắc tội với triều đình, bị giam vào ngục, sau đó thì bị Huyết Phách hạ độc giết chết trong ngục, tựa hồ không có ai còn trông thấy hấn cười nữa.

Chú ý tới hấn tựa hồ đem bản thân ngăn cách với mọi người, Hàn Thất cảm thấy hứng thú dõi theo hấn, vất vả nhớ lại tin tức trong võ lâm Trung Nguyên mà lục tỷ đam mê sưu tầm tư liệu của hấn truyền thụ cho.

Kỳ thật điều này cũng không khó, bởi vì Trác Lạc Vũ ở võ lâm Trung Nguyên có thể nói là tiếng tăm lẫy lừng, nổi danh không chỉ vì hấn xuất thân từ ngũ đại thế gia Trác gia, thậm chí đã từng có thể trở thành người lãnh đạo ngũ đại thế gia đời thứ hai, nhưng ngay trong lúc tương lai của hấn đang rộng mở, vền vền hai mươi ba tuổi liền tuyên cáo võ lâm thoát ly Trác gia tự lập, từ bỏ quyền thừa kế Trác gia, một mình đến Giang Nam Trường Sa xa xôi, thành lập Trác biệt sơn trang.

Có người nói hắn quá khinh cuồng, có người đoán hắn phạm gia quy bị đuổi đi, lại có người cười hắn không biết tốt xấu. Thế nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là hắn, chỉ trong hai năm đã tạo dựng lên thành tựu thuộc về hắn, trong giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, chuyên quản chuyện bất bình. Thoát ly hào quang của ngũ đại thế gia, thanh danh của hắn không hề giảm ngược lại không ngừng tăng lên, hắn trở thành hậu bối nổi bật nhất.

Cũng không ngừng tăng lên, còn có giá trị con người hắn, bao nhiêu khuê nữ coi trọng hắn, bao nhiêu võ lâm tiền bối hy vọng hắn làm rể hiền, mấy năm liền không biết bà mối đã đập hỏng bao nhiêu cánh cửa của Trác biệt sơn trang, nhưng không một lần tìm được hắn. Không có ai biết hắn vì cái gì trải qua nhiều năm không ngừng bốn tẩu trong võ lâm Trung Nguyên rộng lớn.

Rồi sau đó “Huyết Ma Tôn” Huyết Phách sau khi thập đại ác nhân chết, thành lập tà đạo liên minh, tuyên chiến với chính đạo, lúc này Trác Lạc Vũ mới thường xuyên tiếp xúc với nhân sĩ chính đạo hơn.

Theo võ lâm đẫm máu ngày càng nghiêm trọng, Liễu Lục Dương, Bạch Ngạn Hải vốn là hai cao thủ có thể nương nhờ lại lần lượt thoái ẩn, cho dù bị đuổi khỏi môn phái nhưng trọng trách rơi xuống vai Trác Lạc Vũ càng ngày càng nặng...

“A...” hắn lấy cùi trỏ nhẹ nhàng đẩy đẩy người ngồi bên cạnh.

Trác Lạc Vũ đang trầm tư tựa hồ bị quấy nhiễu, dùng ánh mắt hoang mang nhìn lại hắn.

“Hàn Thất gia?”

“Nhân lúc bọn họ vẫn còn thảo luận, ngươi không ngại trả lời ta mấy vấn đề chứ?” Hàn Thất lộ ra một cái răng nanh, thân mật cười hỏi.

“Nếu như ta có thể trả lời.”

“Lúc trước ở hậu viện, ngươi có nói một câu, trò chơi vẫn chưa kết thúc là có ý gì?” Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Trác Lạc Vũ, hắn nhún vai xin lỗi, “Thật có lỗi a, nhĩ lực ta rất tốt, vì vậy nên ngươi lầm bầm ta cũng nghe rất rõ.”

“...” Trác Lạc Vũ mở miệng, dừng một chút mới nói nhỏ, “Chính là ý tứ trong lời nói a, y chẳng qua chỉ sắp đặt một chút, có lẽ phản ứng của chúng ta đều nằm trong dự đoán của y...”

Khuôn mặt hắn rất thích hợp với dáng vẻ hững hờ, nhưng không biết vì cái gì chỉ còn lại một nỗi nặng trĩu, Hàn Thất nghĩ.

“Y trong lời nói của ngươi, chính là Huyết Ma Tôn sao?”

“Không sai, chính là Huyết Phách...” Khẽ nắm chặt chén trà trong lòng bàn tay, Trác Lạc Vũ sau khi phát hiện ra hành động tác của mình, khóe môi đắng chát giật nhẹ, mới từ từ buông lỏng tay ra.

“Tâm kế của y thật sự biến hóa khó lường? Dựa theo niên kỷ tính ra, y cũng không quá mười chín tuổi đi?”

Thiếu niên nhược quán thật đúng chỉ bằng kế hoạch của bản thân mà trong ba năm cơ hồ đem võ lâm Trung Nguyên lật đổ sao?

* nhược quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán.

Tin tức của lục tỷ ở phương diện này rất yếu, bởi vì khoảng cách đến Bắc Hải quá xa, người bình thường đâu có ai để tâm đến những thứ này a?

“Y năm nay có lẽ là hai mươi mốt.”

“Không phải nói thập đại ác nhân thu nhận bốn hài đồng ba tuổi làm đệ tử sao, dựa theo thời gian tính ra, bốn người bọn họ có lẽ năm nay đều khoảng chừng mười chín tuổi đi?” Làm sao lại là hai mươi mốt?

“... Y lừa thập đại ác nhân, bởi vì liên quan đến huyết thống dị tộc, thập đại ác nhân đối với tuổi của y cũng không chuẩn.” Trác Lạc Vũ sắc mặt bình thản trả lời.

Hơn nữa, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp trong trí nhớ kia còn có đôi nét trẻ con, y nói dối thập đại ác nhân, cũng không phải không có khả năng.

Tuy rằng ngữ khí của hắn không chắc chắn, nhưng đã để lộ ra chút tin tức.

“Người nhận thức Huyết Phách?!” Nheo mắt lại, đây là khẳng định, cũng không kỳ vọng Trác Lạc Vũ sẽ trả lời.

Đôi mày kiếm hướng mi tâm nhú chặt, Trác Lạc Vũ chớp mắt xóa đi cảnh tượng nhà cửa hoang tàn cùng thi thể cháy đen tràn ngập trong đầu, kiềm chế nỗi lòng phập phồng.

“Trước khi y giết sạch toàn bộ gia phó cùng người hầu từ nhỏ lớn lên cùng với ta, ta từng ở chung với y ba tháng, sau đó ta tìm được y... không sai biệt lắm cũng đã qua bảy năm rồi...”

Hàn Thát ngẩn người, không ngờ bản thân lại có thể nghe được đáp án như vậy.

Nói như vậy, nguyên nhân hắn ly khai Trác gia chẳng lẽ là...

Không đợi hắn nghĩ thấu quan hệ nhân quả, Trác Lạc Vũ lại thấp giọng nói:

“Nhưng mà, lúc ta tìm được y, y lại giết chết cha ta cùng huynh đệ của ta, còn có thể bá và các biểu huynh đệ khác.”

Đó là thanh âm bình tĩnh đến hầu như không có chút tình tự dao động nào, bởi vì quá mức bình tĩnh khi nói ra mối hận giết cha sát huynh, ngược lại làm cho người nghe vừa run sợ vừa bất an.

“Bởi vì hiểu rõ y, cho nên biết rõ trò chơi của y còn chưa chấm dứt, đối với Trần gia này, y không có khả năng chỉ giết một người mà thôi.”

“Hiểu rõ y? Người biết y rốt cuộc muốn cái gì sao?” Hàn Thất nhin không được bật thốt lên truy vấn.

Hắn trong lúc tâm tình chấn động không áp chế thanh âm dẫn đến những người khác trong đại sảnh chú ý tới, Trác Lạc Vũ rốt cuộc chậm rãi nâng mắt lên, ánh mắt đen kịt không chút gợn sóng.

Trầm mặc, là đáp án duy nhất của hắn.

6. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 5

Y và hắn, từ sau khi võ lâm rơi vào đổ máu, là lần đầu tiên có cơ hội chạm mặt nhau!

Đứng trên một đài vừa xây xong trong hai ngày, Huyết Phách nghĩ đến, nụ cười trên mặt càng lúc càng mở rộng.

Những năm gần đây, tuy rằng y vẫn luôn không ngừng gây rắc rối cho Trác Lạc Vũ, nhưng hai người luôn không có cơ hội chạm mặt, không phải là Trác Lạc Vũ đến lúc y còn chưa đến, chính là lúc y giết người thì Trác Lạc Vũ không kịp chạy tới, không biết là hữu ý hay vô ý bỏ qua, nhưng y chắc chắn lần này nhất định có thể gặp mặt!

“Chủ nhân?” Vân Phi khẽ gọi khiến cho y hoàn hồn, y nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Vân Phi.

“Làm sao vậy?”

“... Người tựa hồ có chút phát run...” Vân Phi nhỏ giọng nói, nỗ lực khống chế bản thân đừng sai từ.

“Phát run?” Cúi đầu, nhìn tay trái nắm chặt thành quyền mơ hồ run rẩy, Huyết Phách cười khẽ, “Không phải là phát run, mà là hưng phấn đến run rẩy, kế tiếp sẽ là một trận khảo nghiệm thú vị a.”

Liếc mắt nhìn Trần tiểu công tử, qua ba ngày bị giày vò đến mức chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, hiện tại đang bị trói vào cây cột giữa đài, Vân Phi trầm mặc.

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong?”

“Vâng, chủ nhân.”

Huyết Phách nheo mắt lại, nhìn Tần trang chủ đang đứng cách đó không xa, trong mắt chợt lóe lên một ý nghĩ sâu xa.

“Người sẽ lựa chọn như thế nào...” Thanh âm của y rất nhỏ, ngay cả Vân Phi đứng ngay sát bên cũng không nghe rõ.

Không lâu sau, ở đằng xa một mũi tên lệnh bắn lên trời.

“Đã đến, Vân Phi, người mang theo Tiểu Long, chỉ huy bên ngoài.” Huyết Phách vung ống tay áo, ra lệnh.

“... Tuân mệnh.” Nhìn Cửu Thiên cổ lười biếng đang nằm trên vai phải Huyết Phách, như cảm nhận được tâm ý của chủ nhân, trực tiếp nhảy lên vai hắn, Vân Phi khom người hành lễ, “Cầu chúc người hết thấy thuận lợi.”

“Hảo hảo, lo chuyện của người đi, ta không cần người quan tâm.” Huyết Phách cũng không quay đầu lại nói.

Vân Phi im lặng, trực tiếp nhảy xuống đài rời đi.

Huyết Phách huýt một tiếng sáo nhỏ, nhân thủ mai phục ở cả trong tối lẫn ngoài sáng đều bắt đầu đề cao cảnh giác.

Huyết hồng trường phát tung bay trong gió, đôi đồng tử xích hồng khẽ híp lại dưới ánh mặt trời, ống tay áo rộng thùng thình cùng đai lưng dài quá đầu gối phi vũ như Phượng Hoàng vĩ linh.

* phi vũ: tung tay, bay múa, vĩ linh: lông đuôi.

Người đến không ít, sau khi nhìn rõ tình hình của Trần tiểu công tử, nhao nhao tư lự biến sắc.

Về bị phần trên mặt bọn họ khiến cho Huyết Phách bật cười đầy giễu cợt, chợt, y chú ý tới người duy nhất còn giữ tỉnh táo, nam nhân đang ngăn cản những kẻ khác xông lên, Trác Lạc Vũ.

Trong ngực nổi lên một trận khó chịu, hàn quang trong đáy mắt Huyết Phách đại thịnh, nụ cười nở rộ trên

môi càng thêm sáng lạn.

“Đã lâu không gặp, Trần lão gia và các vị anh hùng hảo hán.”

“Huyết Phách! Súc sinh ngươi ngay lập tức thả người ra cho lão tử, tra tấn một tiểu hài tử có đáng mặt nam nhân sao? Để lão tử đến chiếu cố ngươi!” Chu Chính nóng tính, vừa mở miệng liền chửi mắng.

“Không dám không dám, nếu không phải là các vị cố ý nhường cho, ta làm sao có thể thành thoi đến Trần gia bắt người đây? Có lẽ các người nên cảm tạ ta không đem toàn bộ nữ quyến Trần gia giết sạch, hoặc mang về cho thủ hạ của ta vui vẻ một đêm đi.” Thanh âm hàm tiếu không nghe ra được một tia ác độc, “Nói toạc ra rõ ràng là do tiểu tử này tự tìm, người khác đều ngoan ngoãn trốn trong phòng, chỉ có một mình hắn chạy đến hậu viện đi dạo, không mang hắn đi thật đúng là không được, ta còn tưởng đây là mối nhử của các vị.”

Đúng, gần như, nhưng hiển nhiên là không phải.

Nghe đến đây, không ít người tức giận đến mặt mày đỏ bừng, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Huyết Phách không biết đã chết mấy trăm lần rồi.

“Huyết Ma Tôn oai phong thật lớn, vì sao không xuống đây nói chuyện?” Trác Lạc Vũ lạnh nhạt nói, nội lực hùng hậu truyền ra, cứng rắn ra oai phủ đầu, người nào võ công kém còn lập tức bị chấn động, trong ngực đau đớn.

Nghe được thanh âm của hắn, Huyết Phách toàn thân chấn động, cảm giác từ trong nội tâm dâng lên một loại run sợ, tươi cười trên môi thu liễm vài phần.

Hạ mắt quan sát Trác Lạc Vũ từ trong đám người đi lên phía trước, bỗng nhiên sững sờ.

Trên mặt hắn... không có vết thương...

Trong điện quang hỏa thạch, hồi ức huyết tinh âm ám không khổng chế vọt lên...

* điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa (nguồn tham khảo: <http://thanh-du.livejournal.com>)

Chuyện cho tới bây giờ, ngươi hãy thành thật khai ra nơi ẩn thân của thập đại ác nhân đi.

Khuôn mặt đã từng vô hạn ôn nhu bây giờ lãnh khốc vô tình, ánh mắt quen thuộc chỉ còn lại khinh miệt cùng lạnh lùng toan tính, là hắn đã thay đổi hay là do ý không nhìn ra những thứ này vốn là bản chất của hắn?

Rắc!

Trong lòng tràn ngập phần nộ, nhờ vào chút nội lực cuối cùng, đem cổ tay phải kéo đến trật khớp, nhanh chóng thoát khỏi xiềng xích, vung tay, lưu lại trên khuôn mặt y đã từng cảm thấy rất tuần tú kia, bốn vết máu.

Đây là hành động chống cự duy nhất mà thân thể vô lực của y có thể làm được, từ khi cùng hắc chung một chỗ, vì sợ làm hắc bị thương, y đã đem móng tay đánh đầy chất độc xử lý sạch sẽ rồi.

Bằng không, chỉ cần như vậy thôi cũng đủ giết chết hắc rồi... Nếu như biết rõ có thể giết hắc, y còn có thể vung ra tay phải sao, trong lòng có một thanh âm yếu ớt đang hỏi, sau đó dần dần chìm sâu xuống đáy lòng.

Lạnh lùng gạt đi máu tươi đang chảy trên mặt, hắc dùng sức cầm chặt cổ tay bị trật khớp của y, đau đớn kịch liệt càng làm cho khuôn mặt y trắng bệch không chút huyết sắc, mồ hôi lạnh không ngừng từ thái dương chảy xuống.

Cứ như vậy mà bẻ gãy cánh tay sao?

Rắc! Rắc!

Lại là hai tiếng, xương bả vai cùng khuỷu tay bị tàn nhẫn tháo xuống, tuy rằng đau đớn, nhưng so với thủ đoạn của thập đại ác nhân thì loại đau đớn này cũng không phải quá khó chịu đựng.

Nhưng có một loại đau đớn khác mà thập đại ác nhân chưa từng dạy cho y, đau đớn đến gần như không cách nào thừa nhận.

Ánh mắt dần trở lên mơ hồ, y đưa tay tháo xuống con dao nhỏ giắt bên cổ tay trái, đó là con dao hắc từng đưa cho y để phòng thân...

Lãnh quang lóe lên, từ vai trái kéo dài qua thân thể chồng chất vết roi, thẳng xuống nơi hạ thân yếu ớt nhất.

Cảm giác dần trở nên trì độn, chỉ cảm thấy đầu tiên là mát lạnh sau đó là đau đớn kịch liệt đến không thở nổi.

Có một cỗ nhiệt lưu nóng rực chảy xuống.

Chưa kịp lâm vào hôn mê, cánh tay phải lại lần nữa truyền đến một trận đau đớn chực tâm.

* chuy: nện, đánh, đập.

Nhuuyễn thiết được chế tạo tỉ mỉ đâm vào khớp khuỷu tay, xoay một vòng rồi rút ra, da thịt và cơ bắp bên ngoài bị cắt đứt, lộ ra hỗn tạp máu thịt và kinh mạch.

* nhuuyễn thiết: dao sắt mỏng mềm.

Không phải là chặt đứt mà là cố ý dùng dao mỏng đem kinh mạch lôi ra, khiến cho y thể nghiệm đến cái gì gọi là đau đớn trừu căn bá cốt.

* trừu căn bá cốt: rút gân đau đớn đến tận xương tủy.

Y không biết mình đến cùng có đau đến kêu thành tiếng hay không, chỉ biết bốn vết máu trên mặt người kia là thứ duy nhất lưu lại trong mắt trước khi y hoàn toàn bất tỉnh.

Lạc Vũ... vì sao?

Đau đớn, rất đau, nhưng y lại không rõ vì sao mình lại bị đối xử như thế.

Bởi vì ngươi là Huyết Phách.

Bởi vì y là Huyết Phách, cho nên y không có tư cách yêu người khác, cũng không có tư cách được người khác yêu thương... Cho dù, y đã từng ngày đêm tự vấn có nên vì hấn mà phản bội thập đại ác nhân, có nên vì hấn mà âm thầm giết chết thập đại ác nhân sẽ nguy hại đến tính mạng hấn không.

Là như vậy, đúng không?

“Nhất định là như vậy... đúng không?” Thì thảo tự nói, hỏi ra cũng không có người trả lời, nở nụ cười lạnh lẽo, Huyết Phách giơ tay lên, trong tay cầm hỏa triệp tử lấp lánh hỏa quang, ném xuống cơ giá dưới đài.

* cơ giá: khung nền móng.

Cơ giá được tẩm dầu, lập tức bùng lên ngọn lửa cao ngút trời.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ không dám tin cùng phần nộ của Trác Lạc Vũ, y gương giọng cười to.

“Bây giờ là thời gian khảo nghiệm dành cho các ngươi! Bên dưới đài có một hòm sắt, bên trong có chứa kịch độc, chỉ cần dây treo tiểu quý này mất sức nặng, hòm sắt kia sẽ lập tức mở ra, độc phần gấp khối đặc sẽ phiêu tán ra, có lẽ vị trí của các ngươi sẽ an toàn, nhưng độc phần nói không chừng sẽ theo gió bay vào

thành; một lựa chọn vô cùng đơn giản, các người muốn chọn người Trần gia cùng toàn bộ dân chúng vô tội trong thành hay là bản thân mình, hay là nam đỉnh huyết mạch duy nhất của Trần gia?”

Lựa chọn đi, giống như lúc trước lựa chọn tiêu diệt y để cứu thiên hạ muôn dân vậy...

Hy sinh một người để cứu những người khác, hay là cứu một người mà buông tha cho những người khác?!

Nhìn nụ cười thê thảm sinh đẹp lại có vẻ dữ tợn dị thường trên khuôn mặt Huyết Phách, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ lâm vào lưỡng nan.

Ánh lửa càng lúc càng lớn, đám người kia bắt đầu chửi bới, rốt cuộc nhịn không được, xông lên cùng phần tử tà đạo giao chiến.

Ngọn lửa chiếu lên gương mặt trắng nõn mang theo tiểu dung khó hiểu của Huyết Phách, y tiện tay vung ra vài đạo ám khí, mắt lạnh nhìn song phương chém giết.

Thủ hạ mai phục trong bóng tối nắm chắc thời cơ lên bắn tên, dần dần làm cho đám người tới cứu viện phân tâm, sau đó từng người cũng bắt đầu nhập cuộc.

Phụ thân của Trần tiểu công tử, đương gia Trần gia, cũng là một kẻ võ công tầm thường, cho dù trong lòng nóng như lửa đốt, cũng không có cách nào tiến lại gần một đài một bước.

Mắt thấy lửa cháy càng lúc càng lớn, thiếu niên vốn một mực cố nén không lên tiếng bắt đầu kêu khóc:

“Cha! Cứu ta! Nóng quá...”

Nghe thấy hài nhi kêu cứu, Trần gia chủ nhất thời phân thần thiếu chút nữa trúng một đao toi mạng, may mắn Trác Lạc Vũ và Chu Chính ở bên cạnh kịp thời cứu giúp.

“Người xuống đây!” Tức giận gầm nhẹ, Trác Lạc Vũ định thả người bay lên đài, nhưng vừa tiến lên thì bị một loạt tên bắn tới chặn lại, “Lấy sự tình trong võ lâm đổ lên một người một hài tử chưa trưởng thành, người đến cùng là đang suy nghĩ cái gì? Trần gia căn bản không phải là người trong võ lâm!”

Hắn đang hỏi y sao? Huyết Phách nhú mày. Hắn hỏi y rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

“Bởi vì... ta là Huyết Phách a!” Mím cười trả lời, trong đáy mắt không hề có độ ấm, “Hơn nữa, có phải người trong võ lâm hay không đều do đám người chính đạo các người nói, ta lại càng muốn nói bọn họ là người trong võ lâm, bằng không thì làm sao có thể mời chư vị anh hùng hảo hán đến trợ trận đây?”

Trác Lạc Vũ tức giận đến sắc mặt xanh mét, nhưng chậm chạp không có cách nào thoát khỏi ba người liều

chết giáp công.

“Cha... khụ... khụ... nóng quá...”

Quay đầu nhìn thiếu niên bị sắc khói không ngừng ho khan, Huyết Phách vui sướng nở nụ cười.

“Muốn trách thì trách cha ngươi kìa con trai, ai kêu cha ngươi nhận thức nhiều võ lâm nhân sĩ như vậy chứ!”

Lý do giết một người, căn bản không tính là lý do. Miễn cưỡng tìm một cái lý do danh chính ngôn thuận, bất quá cũng là muốn giảm bớt gánh nặng tâm lý do việc giết người mang đến.

Muốn trách, thì phải trách thân thể màu huyết tinh dị đoạn này, hay là trách bản thân là đồ đệ của thập đại ác nhân... Đáp án cũng là y đã từng trong vô số lần tự hỏi mà tìm được.

Vì vậy, y nên hận mẫu thân đã sinh ra y, nên hận thập đại ác nhân đã dạy bảo một thân võ công này cho y sao?

Thế nhưng, mẫu thân thương yêu y, y cũng không phải là tự nguyện muốn làm đồ đệ của thập đại ác nhân! Vì cái gì người sai lại là y?

Đau quá!... Đừng động vào ta! Cút đi!

Ngươi câm miệng cho ta! Ngươi cho rằng ta muốn lãng phí máu cứu ngươi sao?

Đau quá... Ta thà rằng chết đi, vì sao không một chưởng mà giết chết ta đi?!

Mẹ nó, sát thần giết phật cũng phải làm cho ngươi sống lại, đau cũng phải nhin cho ta!

Sát thần giết phật, thà rằng giết hết mọi người cũng phải sống sót...

Nếu như nói ai cũng không sai, công lý chính nghĩa không sai, y cũng không cho là mình sai, vậy nhất định là thời đại này sai rồi, cả võ lâm này đều điên hết rồi!

“Ta không hận ngươi, cũng không hận cha ngươi, nhưng các ngươi đều phải chết, nhiều khi, giết người căn bản không cần lý do.”

Hỏa diễm nóng rực đã bắt đầu khiến cho y cảm thấy khó chịu, vì vậy, y chuẩn bị ly khai mộc đài, xuống dưới hảo hảo chém giết một trận!

Mỉm cười, đang chuẩn bị thả người bay xuống, một đạo nhân ảnh từ phía bên kia đạp lửa nhảy lên một đài, cầm đao bức y xuống đài.

“Tất cả dừng tay!”

Tiếng bạo thét làm cho tình cảnh hỗn loạn nháy mắt ngưng trệ, sau đó, bọn họ đều chú ý tới thân ảnh huyết hồng kia đã rời khỏi một đài.

Thay vào đó là Tần trang chủ đang cầm binh khí trong tay.

Nội chiến? Trác Lạc Vũ nhú mày, kinh ngạc, đồng thời không quên cẩn thận chú ý có phải là quỷ kế hay không.

“Tần trang chủ, người muốn phản bội ta sao?” Huyết Phách nhìn vết thương trên vai phải của mình, tiểu ý không rõ lan tràn trên khóe miệng, hỏi.

“Minh chủ, ta không thể để cho người tùy ý tác pháp.” Nam nhân hiên ngang đứng trong ngọn lửa, sắc mặt rất kiên quyết.

“Vì sao? Chính đạo giết huynh đệ của người, đồ sát cả nhà người, thiêu sống phụ mẫu thê nhi của người, hiện tại đem tiểu tử kia thiêu chết, lại hạ độc chết đám người trăm phương ngàn kế muốn cứu người kia, không phải là một màn báo thù hoàn mỹ sao?” Vì sao còn không muốn?

Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu, chỉ có như vậy, mới có thể giảm đi một chút đau đớn. Đáp án của nam nhân này, không giống y sao?

“Đây không phải điều ta muốn... Tuổi của hần và con trai ta không sai biệt lắm...” Tần trang chủ chưa xốt cười, vung đao muốn chém đứt sợi dây đang treo thiếu niên.

“Một đao này của người chém xuống, người trong thành nhất định phải chết.” Huyết Phách tức giận nói.

“Tần mỗ tuy rằng không tính là đường đường đại hiệp, nhưng cả đời này cũng chưa từng giết một người vô tội!” Tần trang chủ dứt khoát nói, tay phải hung hăng chặt đứt dây thừng, tay trái nhanh như chớp đem dây xích trên tay triển khai, sau đó vứt bỏ binh khí, túm lấy cổ áo thiếu niên dùng sức quăng ra.

Tình cảnh trong lúc nhất thời hỗn loạn vô cùng.

Người chính đạo ngạc nhiên vội vàng đón lấy Trần tiểu công tử, đưa hần một mực bảo vệ thật tốt, phần tử tà đạo thì lập tức nhao nhao chửi mắng, nhưng cũng có không ít người bảo trì trầm mặc.

“Các người, những kẻ chính đạo nghe rõ cho ta! Tàn gia chúng ta đã giết chết con trai độc nhất của chưởng môn phái Thanh Thành, nhưng đó là bởi vì hắn đùa giỡn vị hôn thê của thập tứ đệ nhà ta! Chúng ta cũng đã dùng tính mạng của hai huynh đệ để bồi thường. Chúng ta không dám nói bản thân có bao nhiêu chính trực, không thể so với các vị chưởng môn đại hiệp hiệp nghĩa được, nhưng sự nỗ lực của mười bốn huynh đệ chúng ta, có lẽ cũng không khiến hương thân phụ lão thất vọng... Phái Thanh Thành các người rất giỏi, mời nhiều cao thủ như vậy đến báo thù, giết mười một huynh đệ chúng ta đền mạng không nói, vì sao còn giết thê nhi lão mẫu của chúng ta? Mẫu thân của ta bị bệnh liệt giường, thê tử ôn lương khiêm tốn, nhi tử vừa trong mười lăm, đệ muội còn đang mang thai... Toàn bộ đều bị nhốt trong nhà thiêu sống! Khi ta đến nhặt xác bọn họ, còn không thể phân biệt được ai là ai, bọn họ ôm chặt cùng một chỗ, ta phân không ra, chỉ có thể hợp tâng cùng một nơi...”

Tiếng thét ghen ngào theo khói đặc bay ra, đây mới là chân tướng không ai biết.

Tiếng mắng chửi của tà đạo biến mất, chính đạo rầu rĩ, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của hắn.

Ngọn lửa đã đốt lên quần áo hắn, nhưng hắn vẫn không có ý định buông tay.

“Ta chưa từng có ý định gia nhập tà đạo, chỉ là vì muốn trả thù những kẻ luôn miệng nói hiệp nghĩa chính đạo kia, trả mối thù giết vợ, trả mối thù giết con, trả mối thù diệt môn! Ta mấy năm nay giết không ít nhân sĩ chính đạo, nhưng bởi vì ta không phân biệt được kẻ nào là cường đạo đội lốt người! Nhưng ta chưa từng sát hại bất cứ người dân vô tội nào, càng không động tới bất cứ gia quyến của ai, bởi vì ta còn muốn ngẩng đầu đi gặp huynh đệ của ta, ta không muốn bôi nhọ thanh danh gia tộc mình...” Nếu như được gặp lại nhi tử của mình, hắn cũng có thể nói mình chưa từng phá hỏng tấm gương cho nhi tử, cũng không phụ lòng phụ mẫu cùng thê tử.

Hỏa diễm thiêu đốt thân thể, rất đau, nhưng tâm không còn đau.

Nắm thật chặt dây thừng, hắn đem ánh mắt phòng tới trên người Huyết Phách.

Người thanh niên mảnh mai, đem hết thầy suy nghĩ giấu kỹ khiến hắn không cách nào đoán được, nhưng hắn lại không nhận được nghĩ đến, có lẽ suy nghĩ buông xuôi của mình y cũng đã sớm đoán được, mưu kế quỷ quyệt cùng tận lực quấy rối Trần gia, cũng chỉ là đang cho hắn lựa chọn...

“Mối thù của ta đã sớm báo... Minh chủ, người đã giúp ta tự tay giết chết cừu nhân... Nguyên bản ta thật sự đã thề muốn đem cái mạng này bán cho người, nhưng ta không có cách nào đem người vô tội cuốn vào, bằng không thì ta so với những kẻ cặn bã tự xưng là chính đạo kia có cái gì khác nhau?”

Đúng, hắn tuyệt đối không muốn giống như những kẻ tự xưng là chính đạo kia...

“Minh chủ, Tàn Hạo ta đem cái mệnh này trả lại cho ngài! Xin thứ cho ta vong nghĩa bội tín, đại ân đại đức, xin để kiếp sau báo đáp!”

Khóe miệng Huyết Phách giật giật, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ trầm mặc bình tĩnh nhìn hắn.

Tiếp theo, chỉ nhìn thấy hần lấy từ trong ngực ra một ống trúc, đem thứ bột phấn bên trong ống trúc vẩy lên người.

Đại hỏa ngút trời trong nháy mắt nhấn chìm hết thảy, tiếng gào thét thê lương có lẽ sẽ là cơn ác mộng khó quên của không ít người.

Kết cục quá mức kinh ngạc khiến cho tất cả mọi người không kịp phản ứng, lời nói của Tần trang chủ trước khi chết chính là chân tướng khiến đám người chính đạo kinh sợ, đối với đồng minh tà đạo thì là một chấn động không hề nhỏ.

Ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, mội đài dần dần khuynh đảo, cuối cùng không chống đỡ được nữa, đổ sụp xuống hóa thành một đồng tro tàn.

* khuynh đảo: nghiêng đổ; đổ hết.

Theo đài cao đổ xuống, tựa hồ có thứ gì đó trong lòng mọi người cũng tan rã theo...

Nợ máu trả máu, không chết không tha – là muốn đem tất cả mọi người kéo xuống địa ngục hay là tự kết liễu bản thân?

Dòng chữ bằng máu Huyết Phách lưu lại, không chỉ là tuyên cáo, mà còn là vấn đề.

Nhưng mà Huyết Ma Tôn Huyết Phách hao phí công phu lớn như vậy chỉ vì giúp cho một tên thuộc hạ đưa ra lựa chọn và ở trước mặt mọi người nói ra chân tướng, không khỏi làm cho người ta khó có thể tiếp nhận...

Chờ cho bọn họ hoàn hồn, Huyết Phách đã biến mất vô tung vô ảnh. Chỉ để lại hơn mười người hai phe chính tà đã không còn tâm tình đánh giết.

Sự tình như vậy là kết thúc sao?

Nếu như có thể cứ như vậy chấm dứt hết thảy thì tốt biết bao. Những người trong giang hồ tựa hồ đều cảm thấy mệt mỏi rồi, sợ dĩ còn cầm vũ khí cũng chỉ là bởi vì một loại kiên trì mà ngay cả bản thân bọn họ cũng không cách nào phân biệt được.

Nhưng thế sự không có đơn giản như vậy, sau khi Tần Hạo chết, vô lâm lại lần nữa hứng chịu tinh phong huyết vũ.

Huyết Ma Tôn Huyết Phách ẩn sau màn, phát tay chỉ huy thủ hạ, không ngừng tác loạn, dùng thủ đoạn tàn bạo cần quét toàn bộ vô lâm Trung Nguyên, ngăn ngui trong hai tháng, bảy môn phái bị diệt, ba sơn trang bị xóa sổ, người chết vô số.

Đồng thời, ngay sau khi Huyết Phách tấn công một tiêu cục, đem toàn bộ nam đinh giết hết không tha, còn lại nữ nhân và thiếu niên thì ném cho thủ hạ chơi, thì Lôi Diễm – kẻ đứng thứ hai trong tà đạo liên minh, được gần trăm người tin phục, ngay tại chỗ kháng mệnh, tuyên bố muốn thoát ly tà đạo, còn cùng chạy tới chính đạo liên thủ muốn giết chết Huyết Phách.

Huyết Phách cũng tự biết không có cách nào đơn độc một mình chống lại nhiều kẻ địch như vậy, vì vậy y vừa chiến vừa lui, gom góp chút nhân mạng ít ỏi còn lại.

Năm ngày đêm không ngừng giết chóc, dấu vết giao chiến kéo dài mấy trăm dặm, dây dưa qua hai đỉnh núi. Viện quân chính đạo không ngừng tăng thêm, bọn họ nhìn ra được Huyết Phách đã sức cùng lực kiệt!

Nhưng khiến cho bọn họ khiếp sợ chính là, cho dù vết thương chồng chất, cho dù rất nhiều lần thoát chết trong gang tấc nhưng Huyết Phách vẫn cười.

Y cười rất khoái trá, cho dù những vết thương do đao kiếm để lại trên thân có thể nhìn thấy cả xương cốt, thủ đoạn của y vẫn rất tàn nhẫn quyết tuyệt, cho dù mỗi một góc y phục đều thấm đẫm máu tươi, thậm chí mái tóc dài ướt máu, khô lại, lộn xộn không chịu nổi... sau cùng khiến cho người ta không thể nào lý giải nổi chính là, gần ngủ hai tháng giết trăm mạng người, ánh mắt Huyết Phách lại càng lúc càng trong suốt.

Nguyên bản giết chóc sẽ khiến con người ta càng giết càng cuồng loạn, nhưng Huyết Phách càng giết càng bình tĩnh.

Là loại người như thế nào, mới có thể giết người không chớp mắt như vậy?

Đã chết nhiều người như vậy, đối với Huyết Phách mà nói, có lẽ thật sự chỉ là trò chơi.

Y như một hải tử tính khí bất định, hỷ nộ vô thường, có đôi khi đang giết người bỗng nhiên dừng tay, thà rằng để cho bản thân chịu thêm hai đao vết thương cũng muốn tha cho đối thủ một mạng; lại có đôi khi chợt phát cuồng, liền hạ độc giết chết cả một thôn trang, bị mắng chửi cũng vui sướng tươi cười.

Y có lẽ không phải là người, cho tới bây giờ y có lẽ cũng chỉ xứng là Tu La Lệ Quỷ bước ra từ trong tình phong huyết vũ.

Nhiều người như vậy đuổi giết một người, nhưng lại chậm chạp không cách nào đắc thủ, ngược lại không ngừng tiêu hao nhân lực, thật sự là cho chính đạo cảm thấy xấu hổ.

Nhưng mà trò chơi đuổi bắt này, một khi đã bắt đầu thì không cách nào ngừng lại, mà mỗi ngày lại càng thêm biến hóa khôn lường.

Bởi vì hành tung của Huyết Phách quá mức xảo quyệt, dù cho bọn họ không ngừng đánh đánh đuổi đuổi, trừ phi Huyết Phách tận lực hiện thân, nếu không thì cũng bị bỏ lại phía sau cả một buổi.

Ngày hôm nay, người chính đạo ở gần đây phát hiện có tiếng la hét chói tai, đoán rằng Huyết Phách lại tìm tới thôn xóm giết người vô tội, liền vội vã chạy tới.

Chỉ thấy trong thôn trang nhỏ cách đó vài dặm có không ít người chết, có người bị độc chết, cũng có người bị chưởng không giết chết, khắp nơi đều là tiếng ai oán thấu trời đất, bọn họ lần theo thi thể, truy tìm nơi phát ra tiếng hài tử khóc mới tìm được một đứa nhỏ ở trong một ngôi nhà.

Ngôi nhà này cách xa thôn trang, là một căn nhà bằng xây cỏ tranh, cực kỳ đơn sơ.

Xong vào bên trong, thứ đầu tiên bọn họ trông thấy chính là một màu đỏ chói mắt, tiếng máu tươi không ngừng nhỏ giọt tí tách xuống mặt đất. Phía sau bỗng nhiên truyền tới một tiếng thét chói tai.

Lúc bọn họ chạy tới, cho rằng đã chậm một bước, lại có thêm một người vô tội uống mạng dưới tay Huyết Phách, thì đập vào mắt bọn họ chính là tình cảnh Huyết Phách cứng ngắc lui lại một bước, một nữ nhân vẻ mặt thất kinh rồi lại dứt khoát, cánh tay không ngừng run rẩy, nắm một cây chủy thủ, toàn bộ lưỡi chủy thủ cắm sâu trong bụng Huyết Phách.

Phía sau nữ nhân kia là một hài tử tóc trắng, làn da trắng bệch đến mức có thể nhìn thấy cả mạch máu dưới da... đó là bạch tử, là bạch tử bị thôn dân coi là điềm xấu, bình thường sinh ra cũng sẽ bị người trong thôn dìm chết, mà đứa nhỏ này không biết như thế nào còn sống, giờ phút này đang túm lấy góc áo mẫu thân, sợ hãi thút thít nỉ non.

Huyết Phách không quay đầu nhìn đám người kia, trên thân thể tràn ngập mùi máu tanh lại không hề có sát ý, ngược lại có một loại áp lực vô hình. Bầu không khí vô cùng quỷ dị, khiến cho những kẻ mới đến không dám động thủ, sợ kích thích đến y thì tính mạng của mẫu tử kia sẽ khó giữ được rồi.

Trong trầm mặc, chỉ còn lại tiếng khóc của hài tử, Huyết Phách đứng vào lúc này mở miệng:

“Người không sợ sao? Vì sao dám cản đường ta, còn dám công kích ta?” Thanh âm của y rất nhu hòa, không còn tiểu ý trào phúng, tuyệt đối không giống như vừa bị đâm một đao, “Cái kia, mẫu thân, đều giống như sao?”

Nữ nhân kia đã căng thẳng đến cực hạn, nàng trừng mắt nhìn Huyết Phách, bàn tay nắm chủy thủ có chút suy yếu rồi lại kiên trì đâm sâu thêm một phần, “Ta sẽ không để cho ngươi hại con của ta...”

“Cho dù ta không làm hại nó, thân là dị loại, cả đời này nó cũng sẽ bị kì thị.” Tiếng gầm bão trào phúng khiến cho nữ nhân đỏ vành mắt, đó là nỗi bi ai mà một người thân là mẫu thân nhưng lại vô lực cứu vãn.

“Vậy thì như thế nào? Nó không làm hại đến bất cứ ai, ta mẫu thân nó... cho dù ngươi có giết ta, ta cũng không để cho ngươi thương tổn nó!” Nữ nhân hai mắt rưng rưng, đôi môi trắng bệch thốt ra những lời kiên định, đó là thứ khí phách mà ngay cả nam nhân cũng khó có được.

Huyết Phách trầm mặc cúi đầu xuống, nhìn hai bàn tay thô ráp dính đầy máu của y, đây là đôi tay của một người mẹ tự thân nuôi sống hài tử của mình.

Tay trái nhẹ nhàng đề lên bàn tay cầm dao của nữ nhân, chậm rãi tách từng ngón tay cứng ngắc của nàng ra, sau đó lui lại một bước, lấy ra một viên dược hoàn.

“Ăn cái này, ta cam đoan sẽ không hại con của ngươi.”

Không ai biết đó là loại dược gì, đám người chính đạo nhao nhao sợ hãi ngăn cản. Nhưng nữ nhân kia không hề chần chừ, lập tức đem viên dược nuốt vào.

Nàng chỉ quan tâm đến lời cam đoan của Huyết Phách, chỉ cần không hại đến tính mạng của nhi tử, dù phải chết nàng cũng cam nguyện.

Thấy thế, Huyết Phách vui sướng nở nụ cười, không để ý tới đám người chính đạo đang khấn trương muốn xông lên, y lấy từ trong ngực ra mấy cái chai, cùng tất cả ngân lượng trên người ném lên một cái bàn cũ nát lung la lung lay, dùng máu, không biết là của người trong thôn hay là của chính bản thân mình, để lại trên bàn một dòng chữ.

“Thay hài tử nhuộm tóc đen, đến nơi khác sống... chỉ cần không đụng vào ôn tuyền, đúng giờ nhuộm tóc, chờ khi hãn qua ba bốn mươi tuổi thì an toàn rồi.” Nếu như thân thể hư nhược của bạch tử có thể sống đến tuổi đấy, có đầy đầu tóc trắng cũng không có gì lạ lắm.

Nữ nhân ngây ngẩn cả người, ánh mắt cảnh giác có thêm một tia bối rối, nàng không hiểu được vì sao ác nhân hồng phát như Tu La Lệ Quỷ đột nhiên xông vào lại nguyện ý giúp đỡ nàng. Nhưng không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, Huyết Phách đã tiện tay điểm huyết đạo cầm máu, thân ảnh phiêu hốt lướt qua người nữ nhân, nhảy ra khỏi cửa sổ, chỉ để lại một câu nói nhỏ khẽ vang vọng:

“Có lẽ ta nên cảm ơn ngươi, ngươi khiến cho ta nhớ tới mẫu thân của ta.”

Giữa lúc kinh hoàng thoáng nhìn, chỉ thấy một nỗi hoài niệm chỉ thuộc về hài tử đối với mẫu thân...

Quỳ xuống ôm chặt nhi tử của mình, tiếng đánh nhau ở bên ngoài đối với nàng đã không còn quan trọng nữa.

7. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 6

Thời gian tiếp tục trôi qua, sau khi ra khỏi thôn trang Huyết Phách trực tiếp chạy vào rừng, nhờ cây cối rậm rạp che giấu, rất nhanh đã mất dấu vết. Đám người chính đạo đuổi theo chỉ có thể chia thành nhiều tốp nhỏ truy theo vết máu để lại.

“Quái lạ, hẳn rõ ràng có cơ hội giết chết mẫu tử kia, vì sao đột nhiên lại nương tay, ngược lại còn tự làm cho mình bị đâm một đao?”

Cùng mấy người khác lần theo vết máu trên thân cây, Hàn Thát không hiểu hỏi.

Nếu thật sự dễ dàng đâm Huyết Phách một đao như thế, còn cần chết nhiều người vậy sao?

Bất quá, vết thương này của Huyết Phách thật đúng là không nhẹ, có lẽ tổn thương đến nội tạng thì máu mới chảy không ngừng như vậy, thật tiện nghi cho bọn họ truy tung mà.

Nghe được câu hỏi của hắn, Trác Lạc Vũ dừng lại, không nói gì.

“Mà y cho nữ nhân kia ăn cái gì vậy? Người của chúng ta giúp nàng kiểm tra cũng không phát hiện ra là cái gì...”

“Hàn Thát gia, vậy hẳn là giải được, máu của Huyết Phách có độc... Nhưng mà, dù nghĩ thế nào thì Huyết Phách cũng không có khả năng cho người khác giải được.” Trả lời hắn chính là nhị đệ tử phái Hoa Sơn, sau khi Bạch Ngạn Hải bị đuổi khỏi phái Hoa Sơn, hắn là người được chọn gánh trọng trách “Đại sư huynh”.

“Nói đến đây ta đã cảm thấy kỳ quái, Huyết Phách đã biết Tam sư đệ của ngươi là đệ tử Hoa Sơn, vì sao y lại thu tay?” Kết quả còn bị Tam đệ tử phái Hoa Sơn liếc chết đâm một đao.

Hàn Thát mới đến Trung Nguyên nửa năm, cũng không biết nguyên nhân của việc đại đệ tử Hoa Sơn bị trục xuất khỏi môn gây huyên náo khắp võ lâm, tự nhiên cũng không có bất kỳ liên tưởng nào mà hỏi.

“... Ta cũng không biết a.” Nhị đệ tử Hoa Sơn cười khổ trả lời.

Tuy rằng nhiều người cũng đoán là do quan hệ với Tập Phong, nhưng mà nói Huyết Phách bởi vì cố kỵ Tập Phong mà không ra tay với phái Hoa Sơn, có chút khiến cho người ta khó có thể tin.

Nếu như thật sự cố kỵ thì lúc trước còn có thể đánh trọng thương đại sư huynh, giết chết mấy vị trưởng lão, còn đem Tập Phong ném xuống sườn núi sao?

Bất quá, nói đến Tập Phong... Hẳn bỗng nhiên rất nhớ Đại sư huynh đã mai danh ẩn tích cùng với Tập Phong a!

Trong lúc Hàn Thát theo mấy người kia câu được câu không nói chuyện, Trác Lạc Vũ vẫn như cũ trầm mặc, hẳn đang tự hỏi một vấn đề khác.

Dựa vào tâm kế và thực lực của Huyết Phách, lúc trước liền có thể bỏ lại bọn họ, tại sao phải một mực

xuất hiện, năm lần bảy lượt khiêu khích giết người, khiến cho thân thể chồng chất vết thương không thể tính đường, còn gặp phải nguy cơ này...

Nếu như là Huyết Phách, y sẽ nghĩ như thế nào?

Nếu như là Huyết Phách, vì sao y lại làm như vậy?

Nếu như là y... sẽ muốn làm gì... mang theo thân thể bị thương nặng như vậy lại còn dẫn bọn họ chạy vòng vòng trong rừng...

Vẫn còn đang suy tư, bên kia bỗng vang lên một tiếng huyết sáo, đó là ám hiệu báo đã phát hiện được hành tung của Huyết Phách.

Mọi người đang muốn chạy đến, Trác Lạc vũ như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngẩng đầu, đứng thẳng người nhìn về phía cánh rừng trước mặt. Một giả thiết mơ hồ hiện lên trong đầu khiến hần kinh hồn táng đảm.

“Trác trang chủ?”

Hành động kỳ quái của hần khiến những người khác cũng bất giác dừng lại. Trác Lạc Vũ không giải thích, chỉ chăm chú nhìn xa xa phía bên cạnh.

Tuy rằng tầm mắt bị rừng cây chặn lại không ít, nhưng vẫn có thể lờ mờ phân biệt được địa hình...

“Phía trước thế nào?” Trác Lạc Vũ nghiêm nghị truy vấn.

Nơi này không phải khu vực hần quen thuộc, chỉ có thể hỏi người của phái Hoa Sơn ở phụ cận.

“Phía trước?” Nhị đệ tử Hoa Sơn khẽ giật mình, “Phía trước là thiên lạc hạp, đuổi theo xuống chút nữa, chúng ta sẽ trực tiếp đi vào đáy cốc, hiện tại cũng có thể thấy được địa hình hai bên tương đối cao rồi...” Lời nói còn chưa dứt, mặt cũng đã biến sắc.

* thiên lạc hạp: khe giữa hai dãy núi cao hoặc dòng nước hẹp và dài ở giữa hai núi.

Tuy rằng võ lâm nhân sĩ tranh đấu chưa tính là chiến tranh, bọn họ cũng không có mấy người học qua binh pháp, càng không để ý tới thiết tắc “Phùng lâm mạc nhập”, ở trong sơn lâm hai ngày cùng Huyết Phách người đuổi ta trốn, nhưng khiến người ta rơi vào bẫy mai phục từ trên cao, không phải là kẻ sách lờ đầu tiên Huyết Phách dùng đến.

* thiết tắc: nguyên tắc sống còn; Phùng lâm mạc nhập: gặp rừng thì đừng vào.

Hao hết tâm sức, lấy chính mình làm mồi nhử, đem bọn họ dẫn tới địa hình như vậy... Trác Lạc Vũ hô to một tiếng, thân ảnh như đại bàng bay xuyên vào rừng cây.

“Thông báo cho chưong môn các phái! Đừng tiếp tục truy kích!” Hàn Thất thi triển khinh công, nhanh chóng đuổi kịp.

Đệ tử các phái chậm vài bước mới phản ứng kịp, vội vàng dùng ám hiệu báo tin cho sư phụ và các sư thúc bá đề phòng có trá.

Mà Hàn Thất đuổi theo bên cạnh Trác Lạc Vũ, cả hai người bọn họ đều không hề lưu sức lướt nhanh về phía trước, trên đường gặp được các tiền bối phụ trách tìm kiếm khác cũng không ngừng lại giải thích.

Hắn không biết Trác Lạc Vũ đang suy nghĩ gì, trong đầu cố gắng phân tích tình huống hiện tại.

Là mưu kế sao?

Lấy chính mình làm mồi nhử, hao phí hai tháng làm cho thương thế không ngừng tăng thêm, sử dụng kinh nghiệm giang hồ lão luyện, bởi vì thắng lợi gần ngay trước mắt mà không không ngần ngại tăng thêm cừu hận, xem nhẹ nguy cơ tiềm ẩn, hoặc là nói... dù biết là nguy hiểm nhưng mà mùi vị chiến thắng quá đỗi mê người vì vậy mà thà rằng đem hết thân ra đánh một canh bạc, cũng muốn bước vào cạm bẫy – chỉ cầu có thể giết được Huyết Phách.

Có thể sao?

Lấy tính mạng ra đùa giỡn, lấy bản thân ra đặt vào một canh bạc, kẻ giết người không chớp mắt – Huyết Phách... Càng nghĩ càng thấy trong lòng lạnh run.

Nếu như là Huyết Phách, có lẽ sẽ làm như vậy đi?

Bởi vì y vừa giống như một hải tử tùy hứng, cái gì cũng không để ý, lại cũng giống như một huyết quỷ mang theo dã tâm muốn đem tất cả mọi người kéo xuống địa ngục, không sợ tử vong, không sợ bị thương, càng không thềm để ý có bao nhiêu người phải chôn cùng...

Vừa xuyên qua rừng cây liền trông thấy hạp bích dựng đứng, còn chưa kịp đuổi vào cốc khẩu, chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh nặng nề vang lên, sau đó là cát bụi bay mù trời, đất đá ở hai bên vách núi âm âm lăn xuống.

* hạp bích: vách núi; cốc khẩu: cửa động, cửa hang.

Chưa kịp hết kinh ngạc, lại thêm một tiếng vang trầm đục, trong tầm mắt, từ hai bên vách núi, vô số cự thạch cuộn cuộn rơi thẳng xuống.

* cự thạch: tảng đá to.

“Sư phụ!” Tiếp sau đó là tiếng thét của nhị đệ tử Hoa Sơn.

“Chưởng môn!” Cùng tiếng kinh hô tuyệt vọng của những người vừa đuổi tới.

Đồng thời truyền đến một thanh âm gấp gáp gọi:

“Quân Dật!!”

Không để bọn họ kịp phản ứng, trong không khí truyền đến tiếng ám khí xé gió rất nhỏ, vô số ngân quang từ một bên vùn vụt bắn về phía những khối cự thạch kia, trong nháy mắt tiếp xúc khiến chúng nổ tung.

* ngân quang: tia sáng trắng.

Ngắn ngủi thời gian một chén trà, mấy trăm tiếng nổ rung trời vang lên không dứt.

“Oanh thiên lôi?” Hàn Thất kinh hãi, không nghĩ tới võ lâm Trung Nguyên lại có người có thể cùng lúc phát ra mấy trăm quả oanh thiên lôi, còn vô cùng chuẩn xác, trúng mục tiêu, đem mỗi khối cự thạch nổ tung thành đá vụn.

Loại thanh thể này, nếu như cùng người này đối địch, có thể có bao nhiêu người toàn thân trở ra? Võ công cao hơn cũng không có khả năng tránh thoát được mấy trăm quả oanh thiên lôi đi?!

Hắn bỗng nhiên cảm thấy toàn thân rét lạnh.

“Đại sư huynh!” Các đệ tử phái Hoa Sơn đồng loạt kinh ngạc vui mừng, trong lúc nhất thời cũng quên mất thay đổi cách xưng hô.

Trong suy nghĩ của bọn họ, sự tín nhiệm đối với Bạch Ngạn Hải so với sư phụ cũng không sai biệt lắm, nếu như Bạch Ngạn Hải đến đây, vậy vừa mới xuất thủ, chính là kẻ nổi danh cùng với Huyết Phách kia – Tập Phong!

Cát bụi dần dần tiêu tán, mọi người vội vàng muốn xông lên, lại bị hai người đứng trước cốc khẩu ngăn lại.

Đó là hai nam nhân đội mũ rộng vành, một người trong đó xoay người về phía bọn họ, đưa tay tháo mũ xuống, người còn lại hướng về phía cốc khẩu cảnh giới.

* cảnh giới: canh gác, trông chừng, đề phòng.

Nam nhân vừa tháo mũ xuống ngũ quan thanh tú, tuấn lãng, khuôn mặt vẫn lưu lại vài đường nét của hồn nhiên của hài tử, hai đầu lông mày tràn ngập chính khí, chính là đại đệ tử Hoa Sơn nửa năm trước đã bị trục xuất khỏi sơn môn – Bạch Ngạn Hải.

Bạch Ngạn Hải không để ý đến mấy tên sư đệ nhiều lời kia, ngược lại cung kính chào hỏi từng vị tiền bối, sau đó mới giải thích rõ tình huống:

“Hiện tại không biết được tình hình bên trong, khói bụi dày đặc như thế này rất nguy hiểm, vì vậy hãn đề nghị mọi người tốt nhất nên kiên nhẫn chờ một chút.”

Đúng vậy, không ai có thể khẳng định bên trong có còn mai phục hay không. Hàn Thất cùng một số người không thuộc các môn phái gạt đầu tán đồng, nhưng những môn phái có người bị nhốt bên trong lại không bình tĩnh như vậy.

“Làm sao có thể chờ được?! Sư phụ của ta còn ở bên trong, vạn nhất có mai phục, bọn họ chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm?”

“Tại sao phải nghe theo hãn... Đợi một chút, Quân Dật? Tập Phong, Tịch Quân Dật?!”

“Tập Phong? Người muốn bọn ta nghe lời Tập Phong?!”

Lại nữa... nghe thấy tiếng phản đối càng lúc càng nhiều, Bạch Ngạn Hải nhúc nhích đầu thở dài.

“Vì sao bọn họ biết tên người là Quân Dật?” Lui về phía sau một bước, ảo não nói nhỏ.

“Là người gọi đây.” Ngoại trừ tiểu tử này ra, khắp thiên hạ còn có ai có thể khắp nơi kêu loạn tên hãn như vậy nữa? Lại nói, lúc trước ở tình vụ phong trợ giúp La Sát, cái tên này cũng không phải là bí mật.

“A! ... Thật có lỗi!” Ảo não biến thành lúng túng, hãn chỉ có thể vô tội gượng cười.

Nhìn thấy khuôn mặt ngây ngô cười cười của hãn, nam nhân bất đắc dĩ hừ nhẹ, quay lại hướng mọi người tiến lên hai bước, thành công đem đám người lửa giận ngập đầu muốn xông lên, bức lui hai bước.

“Các người có thể lựa chọn ở đây động thủ với ta, để cho ta làm thịt các người, hoặc là không nghe đề nghị của ta, xông vào rồi bị độc chết... Muốn mạng sống thì tốt nhất ngồi yên chờ độc phần bị gió tản hết đã.”

Thanh âm phía sau chiếc mũ rộng vành lạnh lùng bay ra, bằng vào bản năng của mình hãn đã phát hiện ra mưu kế của Huyết Phách.

Ngay từ đầu, đá rơi chỉ là nguy trang, thừa dịp đám người chính đạo đề khí vận khinh công tránh né mà hạ

độc, sau đó khi bọn họ đều đã trúng độc thì lại dùng cự thạch đem bọn họ chôn sống.

Đơn giản xảo trá lại vô cùng thâm độc.

Thanh âm sau đó, thành công làm cho chúng nhân vốn đang xúc động phần nộ nhất thời im lặng, không có ai lên tiếng nữa, ngược lại lại khiến Bạch Ngạn Hải kinh ngạc há hốc mồm, cất bước đến bên cạnh hắn, đưa tay nắm lấy bả vai hắn.

“Quân Dật, người nói bên trong đều là độc?!”

“Ừ.”

“Phải cứu bọn họ! Nói không chừng còn kịp giải độc...” Lời hắn nói ra cũng là ý muốn của mọi người, nhưng lại không có ai dám lên tiếng nói với Tập Phong.

Đối mặt với vọng tưởng của hắn, Tập Phong chỉ trầm mặc.

“Sư phụ ta cũng ở bên trong!” Lần này trong thanh âm rõ ràng có ý tứ khẩn cầu.

Hắn biết rõ sư phụ của hắn đã từng làm chuyện không phải với Quân Dật, cũng hiểu rõ yêu cầu của mình rất quá phận, nhưng dù cho đã bị trục xuất khỏi sư môn, thì phần tình kia vẫn còn... cho dù Quân Dật không đáp ứng, hắn cũng phải cứu bằng được ân sư đã nuôi dạy mình hơn hai mươi năm qua.

Nhìn thấy kiên quyết trong đáy mắt hắn, Tịch Quân Dật tháo mũ rộng vành xuống, dò xét trong sơn cốc vẫn còn tràn ngập bụi mù, kéo vạt áo lên che mặt.

“... Người chờ.” Hắn tính toán một mình xông vào.

“A? Ta đi với người...”

“Người không uống máu La Sát.” Những lời này liền đại biểu cho hết thủy lý do.

Mà hắn, trải qua nửa năm điều dưỡng này, thỉnh thoảng có cơ hội được uống máu “Được nhân” La Sát, chỉ cần không trực tiếp đối đầu với Cửu Thiên cổ của Huyết Phách, hắn là không có vấn đề.

Bạch Ngạn Hải còn muốn nói điều gì, đột nhiên thấy sắc mặt ngưng trọng của Tịch Quân Dật, mới phát hiện có điểm không đúng.

Từ bên trong cát bụi, một mặt nhân ảnh diễm hồng chậm rãi đi ra, trường phát đỏ tươi lộn xộn rồi tung.

Huyết Phách một thân chật vật, trong trí nhớ của Tịch Quân Dật, từ khi mười ba tuổi, hắn chưa từng nhìn thấy bộ dáng Huyết Phách thâm trầm như vậy, ngay cả trong trận chiến cuối cùng với thập đại ác nhân, Huyết Phách cũng không chán nản như vậy.

Toàn thân y phục dính đầy bụi đất, tàn tạ không chịu nổi, máu tươi ản hàm kịch độc không ngừng chảy ra từ những vết thương chồng chất trên thân thể, da thịt trắng nõn bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên trắng bệch, chỉ có đôi môi xinh đẹp kia là vẫn đỏ mọng một màu huyết hồng yêu dị.

“Rốt cuộc ngươi vẫn không có thoái ản a?” Mặt không biểu tình nói, y đem toàn bộ tình cảm trong nội tâm che giấu vô cùng tốt.

Tịch Quân Dật cũng diện vô biểu tình nhìn y.

“Cho nên, ngươi quyết định đối địch với ta sao? Tập Phong...” Lạnh lùng hỏi, Huyết Phách chủ động tiến lên hai bước, máu tươi dọc theo cước bộ của y, nhỏ xuống mặt đất từng điểm huyết hoa.

HUU...U...U! Cổ tay Tịch Quân Dật khê động, nhuyễn tác đã quán quanh cổ tay phải y.

* tác: dây thừng.

Đừng có đến gần! Cảnh cáo của hắn rất rõ ràng.

“Ha ha, coi như ngươi thông minh... Đây là có phải biểu thị ước định đáp ứng ngươi không làm hại người của phái Hoa sơn đã mất hiệu lực đúng không?”

Y vừa tiết lộ, không làm hại người của phái Hoa Sơn, chỉ là một điều kiện trao đổi với Tập Phong.

Bạch Ngạn Hải kinh ngạc nhìn Tịch Quân Dật, không biết hắn khi nào đã đáp ứng loại yêu cầu này, chỉ thấy người kia đang ngưng mắt nhìn chằm chằm Huyết Phách.

Ánh mắt giằng co trong không khí, cuối cùng, là Huyết Phách dời mắt trước.

“... Được rồi, ta không muốn động thủ với ngươi, một phần giải được cho chương môn phái Hoa Sơn, đối lấy ước định với ngươi, hôm nay đừng cản ta.”

Tịch Quân Dật nhú mày, trực giác muốn đáp ứng y, nhưng bỗng nhiên cảm giác được vật áo sau lưng bị kéo nhẹ, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài trong lòng.

Bình thường không biết thì thôi, một khi đã biết rõ tình hình lại là những chuyện có liên quan đến mạng người thì tiểu tình nhân tính tình quá mức ngay thẳng của hắn căn bản không có khả năng thỏa hiệp.

“Lưu lại giải dược cho tất cả mọi người.” Mặt không biểu tình nói, hắn đã bắt đầu chuẩn bị động thủ.

Huyết Phách trong hiểu biết của hắn là kẻ một giây trước còn nguyên ý đàm phán, rất có thể một giây sau liền quyết định đem tất cả mọi người giết sạch.

Nhưng hiển nhiên là hắn còn chưa đủ hiểu rõ Huyết Phách, bởi vì hắn cho rằng người kia sẽ trở mặt động thủ thì y lại đột nhiên nở nụ cười.

“Tập Phong, giải dược còn lại ta có cho hay không, quyền quyết định không phải ở người.” Rốt cuộc Huyết Phách cũng đem ánh mắt từ trên người Tịch Quân Dật dời đi, tìm kiếm trong đám người, cuối cùng nhìn Trác Lạc Vũ, cười lạnh, “Trác trang chủ, ngưỡng mộ đã lâu, hơn ba năm qua, các hạ thật đúng là phá hư không ít chuyện tốt của ta.”

Lời y vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người không tự chủ được ánh mắt đều hướng về phía Trác Lạc Vũ.

“Huyết Ma Tôn quá khách khí rồi, tại hạ còn phải cảm tạ minh chủ đã ưu ái.” Trác Lạc Vũ lạnh lùng đáp lại.

Có một số việc muốn quên cũng không quên được, cũng có một số việc muốn nhớ lại cũng không có cách nào nhớ được.

Hai người ngưng mắt nhìn nhau, trên thân cũng bắt đầu tràn ngập sát ý, nhưng bọn họ đều không có động thủ.

Huyết Phách cong khóe miệng nở nụ cười, chậm rãi lấy trong ngực ra hai cái bình nhỏ, dưới ánh mắt đề phòng của mọi người, đem những thứ trong bình đổ ra, hơn mười viên dược hoàn lăn lông lốc trên mặt đất.

Tịch Quân Dật cảnh giác lùi kéo Bạch Ngạn Hải lui ra sau một bước, kinh nghiệm mười hai năm ở chung với Huyết Phách nói cho hắn biết, mỗi động tác của y đều không thể khinh thường, nếu sơ suất một chút tùy thời đều có thể mất mạng.

Tuy rằng hắn cảm thấy Huyết Phách không hề có ý đồ muốn giết hắn, nhưng thứ hắn quan tâm chính là an toàn của Bạch Ngạn Hải.

Chú ý tới hành động đề phòng của hắn, Huyết Phách chỉ cười khẽ.

“Trong những viên dược này, chỉ có mười viên là giải dược, còn lại đều là kịch độc, chỉ cần bóp nát chúng, bột phấn lẫn trong không khí cũng đủ để giết chết mười người.” Vì vậy cho dù bọn họ có cướp được dược hoàn, cũng không có cách nào phân biệt được đâu là giải dược, ngược lại còn có khả năng hại thêm những người khác.

Thanh âm của y rất nhẹ, sắc mặt tái nhợt đến mức trông thấy cả mạch máu, nhưng trào phúng cùng lạnh lẽo trong đáy mắt càng lúc càng đậm.

“Điều kiện là gì?” Đang lúc mọi người trầm mặc, Trác Lạc Vũ lên tiếng hỏi.

Huyết Phách tựa hồ một mực ép buộc hẳn phải đưa ra lựa chọn, y luôn không ngừng dồn bọn họ vào thế tiến thoái lưỡng nan, mỗi một bước cờ của y đều sẽ có người chết, nhưng chết bao nhiêu người, người nào phải chết lại là do bọn họ quyết định.

Y chỉ đơn giản bố trí ra một cái lưới, thiết lập một đạo cạm bẫy, khiến cho bọn họ tự mình lựa chọn con đường tử vong... Mà y chỉ đứng ngoài quan sát, sau đó vui sướng cười, giống như hài tử hồn nhiên thu hoạch từng cái nhân mạng đã đưa đến cửa – tàn nhẫn châm chọc đến đáng hận.

“Trác trang chủ quả nhiên thông minh,” Huyết Phách cười cười vuốt ve Cửu Thiên cổ đang nằm trên vai, “Khi ta đi ra, trong sơn cốc có mười ba người còn sống, điều kiện của ta chính là người, Trang chủ Trác thị sơn trang Trác Lạc Vũ, một đổi lấy mười ba, người đổi hay không?”

Lời này vừa ra, tứ phía chấn kinh.

“Lá gan của người cũng quá lớn, nếu ta nói, điều kiện đổi thành nếu người không muốn ta hiện tại giết chết người, thì tốt nhất đem giải được giao ra đây!” Hàn Thất tức giận xông ra trước, thanh kiếm trên tay đã rời vỏ.

Một câu của Hàn Thất giống như châm ngòi, mọi người thấy Huyết Phách lung lay sắp đổ, cũng nhao nhao tiến lên.

Đôi con người màu máu khê đảo, Huyết Phách giương lên một mặt tiểu ý tàn khốc.

“Nếu ta động thủ trước... Tập Phong, vì tình nhân của người, người cũng nên cân nhắc nói cho bọn họ biết thập đại ác nhân vì một hắc phong chương mà chết như thế nào?”

“Bị Cửu Thiên cổ độc chết, cùng lúc mười người.” Tịch Quân Dật lạnh giọng nhắc nhở, mắt thấy tình huống không đúng, đã chuẩn bị tùy thời kéo Bạch Ngạn Hải lui lại.

Tay phải bị phế, bản thân lại từng bị trọng thương, Huyết Phách đúng là người có võ công kém nhất trong bốn người bọn họ, thậm chí so với La Sát còn kém hơn ba thành công lực, nhưng nếu phối hợp với Cửu Thiên cổ, ngoại trừ La Sát vạn độc bất xâm thì khắp thiên hạ đại khái cũng không có người nào có bản lĩnh đem tính mạng trả giá đại giới đi giết y.

Bởi vì Cửu Thiên cổ cực kỳ trung tâm hộ chủ, trừ phi chủ nhân của nó chết đi, nếu không cả đời vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa chủ nhân quá ba bước, quan trọng nhất là sau khi chủ nhân chết, khí độc mà nó phun ra cũng đủ giết chết mọi thứ trong vòng trăm dặm xung quanh, sau đó tuần theo chủ.

Cũng bởi vì đặc tính này, số lượng Cửu Thiên cổ mới thừa thớt như vậy, bởi vì chủ nhân, chúng nó không giao phối, không cầu sinh, cả đời chỉ vì chủ nhân mà sống.

Hàn Thất tựa hồ cũng nghe qua tiếng tăm của Cửu Thiên cổ, biểu cảm bất cần trên mặt biến đổi không ngừng, lúc xanh lúc trắng, thật sự không biết nên giết hay là không giết.

“Hàn Thất gia, lúc này đừng tranh cãi với y, trước cứu các vị tiền bối quan trọng hơn.” Trác Lạc Vũ ngăn Hàn Thất lại.

“Đúng vậy a, thời điểm ta đi ra bọn họ còn sống, nhưng độc tính mãnh liệt, nói không chừng hiện tại đã chết vài người rồi.” Huyết Phách cười nói, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt ngập tràn sát ý đang nhìn mình chằm chằm.

“Ta đáp ứng điều kiện của ngươi, nhưng ngươi phải đem mười ba phần giải dược giao ra đây, hơn nữa để cho tất cả mọi người an toàn rời khỏi đây.” Mặt không biểu tình nhìn Huyết Phách, thanh âm của Trác Lạc Vũ trống rỗng, lạnh như băng.

Cửu Thiên cổ, cái này là Huyết Phách cố ý cho bọn họ một cái tát, có Cửu Thiên cổ ở đây, căn bản không cần nói nhảm, trực tiếp hạ độc, trong lúc vô hình cũng đủ để đoạt mạng người.

Nói cho hắn lựa chọn, bất quá cũng là đùa giỡn một chút mà thôi. “Phong bế toàn bộ võ công của ngươi, theo ta đi, giải dược cùng phương thuốc, lưu lại.” Huyết Phách nói ra rất sáng khoái. “... Sao còn chưa động thủ?”

Nhìn biểu cảm lạnh lùng không hề thay đổi của Trác Lạc Vũ, Huyết Phách hơi nhíu mày.

Y, rất không thích bộ dáng này của hắn... Lạnh lùng, rất giống lúc đó... giống đến mức khiến y muốn lăng trì hắn, muốn đem hết thầy cừu hận trả cho hắn...

Cắm hận cùng sát ý trong mắt bốc lên, nhưng khóe mắt lại lướt qua biểu cảm nhíu mày đề phòng của Tịch Quân Dật, một ý niệm khác hiện lên trong đầu ngay lập tức đem sát ý đè xuống.

Vẫn không thể giết, hiện tại... vẫn không thể!

Tập Phong ở đây, Vân Phi đang chờ lệnh, mà kế hoạch của y... còn chưa đến bước cuối cùng!

Ổng tay áo trái vung lên, trong mắt Tịch Quân Dật thoáng qua một tia kinh ngạc, không kịp nói gì, mười ba căn ngân châm dưới ánh mặt trời lấp lánh biến hóa kỳ dị, nhanh chóng đâm vào tất cả đại yếu huyệt trên người Trác Lạc Vũ, nháy mắt phong bế toàn bộ công lực cùng hơn phân nửa khí lực của hắn, khiến cho hắn trở nên yếu ớt như trẻ sơ sinh, không có khả năng chống cự.

Trác Lạc Vũ nhú mào, tận lực nuốt xuống tiếng rên sắp bật ra khỏi miệng.

Hiện tại hắn dần dần có thể cảm giác được ngân châm đang tra tấn trong cơ thể, phảng phất giống như ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, có lúc lại như hàn băng rét lạnh thấu xương, thậm chí còn giống như hoạt vật, găm cắm trong huyết đạo, dần dần lan tràn đến kinh mạch.

Thấy sắc mặt Trác Lạc Vũ trong nháy mắt đại biến, là người sáng suốt ắt sẽ nhìn ra hắn đang run rẩy cùng đầy đầu mồ hôi lạnh, chắc chắn là do Huyết Phách ở đằng kia động tay động chân.

Nhưng bọn họ không thể động thủ với Huyết Phách, lúc trước bọn họ cũng chỉ suy đoán Huyết Phách đường cổ độc rất có thể không đơn giản, nhưng từ trong miệng Tập Phong xác nhận là Cửu Thiên cổ tuyệt tích mấy trăm năm khiến cho nhiều người không khỏi kinh hoàng.

Diệt thế chi cổ!

Lúc trước Huyết Phách có thể một mình khiến cho nhiều cao thủ các phái chết thảm như vậy, chân tướng tựa hồ cũng được miêu tả sinh động.

Vì vậy nếu không hy vọng Trác Lạc Vũ hy sinh uống phí, bọn họ cho dù không cam tâm và phần hận đến đâu cũng phải nhẫn xuống. Càng quan trọng hơn chính là, coi như giết được Huyết Phách, thì tất cả mọi người ở đây cũng phải chôn cùng y, nói không chuẩn chính là tự tay giết chính mình.

Huyết Phách chính là nhìn thấu nhân tính ích kỷ, mới dám không sợ trời không sợ đất như vậy.

Hết lần này tới lần khác mục đích của bọn họ là cứu người, nhưng lần nào cũng bị thế cục khảo lượng.

* khảo lượng: kiểm tra, suy xét, tính toán.

“Rất tốt, hôm nay dừng ở đây đi.” Huyết Phách hơi hợt nói, vẻ mặt tàn khốc lạnh như băng dần dần rút đi, thay vào đó là nụ cười thỏa mãn.

Vung tay bắn một quả tên lệnh lên trời, truyền tin cho Vân Phi đang chờ phụng mệnh ở cách đó không xa, y tiện tay chế trụ mạch môn của Trác Lạc Vũ.

“Tập Phong, độc ta hạ chính là bích xà hồng thiềm, người biết giải như thế nào rồi đấy!”

Ném lại những lời này, Huyết Phách mang theo Trác Lạc Vũ thả người lui về phía cốc khẩu, vừa vặn nghênh đón Vân Phi giục ngựa chạy đến. Thuận tay đem Trác Lạc Vũ đã không còn sức phản kháng ném cho Vân Phi, y tung người nhảy lên một con ngựa khác, dẫn Vân Phi rời khỏi, chỉ để lại tiếng cười trào phúng nào nhân.

*nào nhân: phiền lòng, buồn bực.

Cuối cùng con cờ cũng vào tay!

Kế tiếp, hãy nhìn xem y chơi như thế nào...

“Hoàn trả gấp bội a... chỉ có người... không thể để người chết dễ dàng như vậy được.” Ta sẽ cho người nếm tư vị sống không bằng chết, tuyệt đối không cho người chết!

Nhìn ba người kia cứ như vậy mà băng băng chạy đi, Hàn Thất sắc mặt âm trầm, cao giọng mắng chửi, quả thực không thể tin được bọn họ nhiều người như vậy mà phải khuất nhục yếu thế đem Trác Lạc Vũ giao ra.

Nhưng sự thật chính là bọn họ đã bị sắp đặt một đường vô cùng âm ngoan, tổn thất không phải là Trác Lạc Vũ thì sẽ là mười ba vị cường môn và cao thủ các phái.

Hoàn toàn bị tính kế!

Người trong võ lâm Trung Nguyên bởi vì câu nệ bối phận mà ở trước mặt không được tự nhiên, chỉ có Trác Lạc Vũ là ngoại lệ.

* bối phận: vai vế, thế hệ, hàng, lớp.

Tuy rằng ngoài miệng kêu hấn một tiếng Hàn Thất gia nhưng thái độ hoàn toàn tự nhiên, ngang hàng luận giao, kết quả lại là hấn chỉ có thể trở mặt nhìn bằng hữu duy nhất của mình bị nhục nhã mang đi.

Phanh! Một quyền hung hăng nện vào thân cây, không dùng nội lực nên thân cây cũng chỉ rung lắc nhẹ, các đốt ngón tay tức thì rướm máu nhưng hấn vẫn giống như hoàn toàn không có cảm giác, yên lặng thu tay lại, khoanh trước ngực, tựa vào thân cây bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Chiều theo lời sư phụ của hấn nói, cho dù có không cam tâm cũng không được làm chuyện tự mình hại mình, bằng không đợi đến lúc có thể cứu vãn lại bởi vì thương thế quá nặng mà vô pháp thay đổi tình thế, lúc đó chỉ có thể nói là chết đáng đời!

Bên kia, nhân sĩ các phái vội vàng vọt vào trong sơn cốc cứu người, Bạch Ngạn Hải từ chối hảo ý của các sư đệ muốn hấn cùng vào xem tình hình sư phụ, ngồi chễm chệ trên mặt đất hỗ trợ Tịch Quân Dật tìm ra những khối được hoàn kịch độc đáng sợ kia.

“Quân Dật, người thật sự có thể giải chất độc kia?” Hấn càng nghĩ càng cảm thấy bất an.

Mặc dù mỗi lần hấn trúng độc đều là do Quân Dật giải cho, nhưng đó cũng là bởi vì có giải độc đan vạn

năng Phong Diệc Kỳ cấp cho bọn họ, hẳn cho tới bây giờ cũng không biết nguyên lai Quân Dật ở phương diện độc cổ này cũng rất am hiểu.

“Ừ.” Tịch Quân Dật gật đầu, biểu cảm có chút kỳ quái.

“Làm sao vậy?”

Sắc mặt không bình thường của hắn khiến cho bàn tay đang cầm dược hoàn Bạch Ngạn Hải run lên, thiếu chút nữa làm cho phân nửa số viên dược rơi xuống đất, cũng may Tịch Quân Dật nhanh tay lẹ mắt, xoay cổ tay dùng nội lực hút trở lại vào lòng bàn tay.

Trong nháy mắt lộ ra một thân võ công cao thâm, Tịch Quân Dật vẫn không lên tiếng, đem toàn bộ dược hoàn ném vào trong túi nước, lại cách một tầng nước đem những viên dược bóp nát, sau đó lắc lắc cái túi cho bột phân trộn lẫn vào nhau.

“Quân Dật, ngươi đừng làm ta sợ, giải dược có vấn đề gì sao?” Bạch Ngạn Hải bắt đầu khấn trương, đứng bật dậy.

Nếu như giải dược có vấn đề, hẳn biết phải đi đâu để tìm người có thể giải độc được đây?

Bắt lấy cánh tay của Bạch Ngạn Hải, một lần nữa kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, Tịch Quân Dật chần chờ một chút mới nói:

“Bích xà hồng thiềm không chết người.”

“Hả? Không chết người?” Bạch Ngạn Hải kinh ngạc, sợ hãi kêu lên.

“Không chết người.” Rất chắc chắn trả lời, “Ngay cả một con chó cũng độc không chết.” Bổ sung thêm.

Công dụng duy nhất của loại độc dược này chính là trong nháy mắt phong bế nội lực của người trúng độc, làm cho tứ chi của người đó như nhũn ra vô lực, có thể hòa lẫn vào không khí, chỉ cần sử dụng một chút là có thể đạt được tác dụng hoàn mỹ, hơn nữa dược hiệu kéo dài rất lâu, khuyết điểm là chỉ cần có gió sẽ dễ dàng bị thổi tan. Nghiêm túc mà nói thì chỉ tính như bột phấn gây mê, không tính là độc dược.

Nhưng biểu hiện giống như trúng độc, cũng có thể làm cho ngân châm biến thành màu đen, vì vậy thường làm cho người ta tâm hoảng ý loạn mà sinh ra sợ hãi bất an, nói cách khác đây chẳng khác nào một trò đùa ác liệt.

Cho nên, lúc trước bọn họ căn bản không cần chờ đợi bên ngoài cốc, ở loại địa hình này, ngay từ lần bạo tạc thứ hai, độc dược cũng đã bị gió thổi tan hết rồi.

Bị Huyết Phách sắp đặt một đường a...

Nghe hẳn giải thích xong, sắc mặt Bạch Ngạn Hải so với hẳn càng trở nên kỳ quái hơn.

“Nói như vậy... chúng ta bị lừa?!”

“Ừ.” Cũng chỉ có Huyết Phách mới có lá gan lớn như vậy, mới dám lễ thẳng khí hùng mà lừa gạt đám người võ lâm đang tức giận đến mù quáng này.

“Này, này, người vì sao không nói sớm?” Hàn Thất vẫn luôn ở bên cạnh, bị tiếng kêu của Bạch Ngạn Hải hấp dẫn, ngay sau đó phát hiện bản thân bị mấy tên gia hỏa tính tình cổ quái này làm cho tức giận đến phát điên.

Trách không được sự phụ nhà hẳn lại muốn trốn đến Bắc Hải dưỡng lão, người trong võ lâm Trung nguyên, một người so với một người càng kỳ quái hơn!

Lãnh đạm liếc mắt nhìn hẳn, Tịch Quân Dật hừ nhẹ:

“Nói, có gì khác sao?”

Huyết Phách đã không còn hứng thú nói chuyện tào lao, đã đem Cửu Thiên cổ lộ diện rồi, vậy nên mặc kệ rốt cuộc là dùng độc hay dùng được, cũng không cần để ý người trong cốc sống hay chết, chỉ cần không muốn chết dưới kịch độc của Cửu Thiên cổ thì nhất định đám người kia phải đem Trác Lạc Vũ giao ra...

... khoan đã...! Ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu khiến cho Tịch Quân Dật nhú mày, không để ý tới Hàn Thất nữa, tự mình cúi đầu suy tư.

Nếu như Huyết Phách muốn lật đổ toàn bộ võ lâm, sẽ phải lợi dụng thời cơ giết chết phần lớn nhân tài mới đúng, chỉ cần đám người đuổi theo lần này chết hơn phân nửa, thì võ lâm Trung Nguyên thực tế chỉ còn trên danh nghĩa rồi... Cái kia, tại sao phải phiền phức như vậy, đưa ra điều kiện kỳ quái, còn đem bí mật Cửu Thiên cổ toàn bộ nói ra... Không thể nào là bởi vì hẳn đang ở đây chứ?

Bởi vì suy đoán của chính mình mà ánh mắt tỉnh táo nội liêm của hẳn thoáng hiện lên một tia kinh ngạc cùng vô định, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

“Quân Dật?” Bạch Ngạn Hải lo lắng ghé sát lại, nghiên cứu sắc mặt hẳn.

Mặc dù Tịch Quân Dật vẫn luôn mang khuôn mặt không biểu tình, nhưng bản thân là người yêu của hẳn, Bạch Ngạn Hải cũng ít nhiều biết được thần tình biến hóa dù rất nhỏ của hẳn đại biểu cho cái gì.

Như vậy, ánh mắt của hắn đột nhiên bất an là vì sao?

“... Hải.”

“Sao vậy? Người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lắc đầu ngăn lại động tác hỏi han của Bạch Ngạn Hải, Tịch Quân Dật liếc mắt nhìn về phía các cao thủ, tiền bối các phái đang được đệ tử đỡ ra ngoài, sau đó đem túi nước đổ vào chiếc thùng trúc ở bên cạnh.

“Đợi xác định sự phụ người không có việc gì, theo ta đi tìm La Sát một chuyến.”

Rốt cuộc suy đoán của hắn có đúng hay không, khắp thiên hạ chỉ có một mình La Sát có thể cho hắn đáp án.

Có lẽ hắn nên sớm hỏi rồi, chỉ là vẫn cho rằng chuyện không liên quan đến mình, có lẽ hắn nên sớm chú ý tới, chỉ là không muốn truy cứu đến cùng... Nếu như suy đoán của hắn không sai, nói không chừng, mục đích thật sự của Huyết Phách là...

Đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai hắn, khí tức quen thuộc ngay lập tức kiểm chế bản năng phản kháng bên trong, hắn từ trong suy nghĩ hoàn hồn, nhìn nét mặt lo lắng của Bạch Ngạn Hải.

“Không sao chứ?” Bạch Ngạn Hải chăm chú nhìn hắn, cẩn thận xác định hắn không có vấn đề gì, “Đừng lo lắng nhiều như vậy, chúng ta lập tức lên đường, chỉ cần cố gắng, trong nửa tháng... Không, tối đa mười ngày là có thể trở lại núi Lạc Hà.”

Tuy rằng bọn họ mới rời khỏi núi Lạc Hà hơn một tháng, nhưng nếu như Tịch Quân Dật kiên trì như vậy, nhất định có đạo lý của hắn, vì vậy hắn sẽ không phản đối.

Nghe thấy hắn an ủi, Tịch Quân Dật nở nụ cười rất nhạt, cúi đầu tiếp tục điều chế giải dược trong tay.

Hàn Thát nghi hoặc nhìn Tập Phong, chú ý tới hắn không có đem toàn bộ thứ trong túi nước đổ ra, ngược lại cẩn thận chừa lại những thứ lắng bên dưới, sau đó hòa vào thùng trúc ba bốn loại bột phấn khác, rồi cho Bạch Ngạn Hải đưa cho những người trúng độc uống.

Tiếp theo Bạch Ngạn Hải đi đến rừng cây ở phụ cận tìm một ít cành khô, đổ thêm một chút dầu, đem toàn bộ túi nước và những thứ còn lại đốt thành tro bụi.

Đó là một loại vô thanh ăn ý cùng tín nhiệm, còn có càng nhiều hơn là quan tâm cùng bao dung... Có lẽ lập trường hai người khác nhau, nhưng ở chung lại vô cùng hòa hợp.

Không, thậm chí có thể nói, trên người bọn họ không hề có một chút nào xung đột chính tà.

“Các người... Cảm tình rất tốt?”

Từng nhìn qua Trác Lạc Vũ và Huyết Phách giương cung bạt kiếm, hai người trước mắt hòa hợp như vậy khiến hắn không thể tưởng tượng được.

Tịch Quân Dật chỉ trầm mặc, liếc mắt nhìn hắn, ngược lại Bạch Ngạn Hải vừa trở về thấy vậy liền dùng ánh mắt trách cứ nhìn hắn, bắt đắc dĩ thở dài:

“Người luôn dùng ánh mắt nói chuyện thì người nào hiểu được hả? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi!”

Trở thành “Đại sư huynh” vài chục năm qua, thói quen để ý tiểu tiết của hắn rất khó từ bỏ, Tịch Quân Dật cũng đã quen với những hành động này của hắn.

“Ta đi tìm thảo dược, một lát sẽ quay về.” Vừa nói xong, người cũng biến mất vô tung vô ảnh.

“Quân Dật! Vết thương trên tay người nhớ xử lý tốt a!” Không kịp ngăn hắn lại, Bạch Ngạn Hải chỉ có thể lớn tiếng hô theo.

Lúc trước Tịch Quân Dật dùng hơn trăm quả oanh thiên lôi cùng mười trường ám khí đánh nát cự thạch, hơn nữa còn tận lực tới gần cốc khẩu để tránh uy lực của trận bạo tạc, dưới tình huống như thế, lúc ra tay không tránh khỏi ngộ thương bản thân, tuy rằng Tịch Quân Dật không quan tâm những vết thương nhỏ không chết người được này, nhưng hắn lại chú ý a.

Dù hắn không trả lời nhưng Bạch Ngạn Hải biết hắn chắc chắn sẽ làm theo.

Bạch Ngạn Hải thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hàn Thất, ôm quyền hữu lễ.

“Các hạ là Hàn Thất gia đi? Tại hạ là Bạch Ngạn Hải, hắn là Tịch Quân Dật, vừa rồi thật xấu hổ, hắn không thích nói chuyện với người lạ.” Là người quen thì thanh âm nói chuyện của hắn cũng vô cùng lãnh đạm, thỉnh thoảng có thể phát hiện ra trong đó có một chút quan tâm cùng ôn nhu... Hắn là kẻ siêu cấp không tự nhiên a!

“Không, là do ta quá đường đột.” Đối mặt với thái độ khách khí của Bạch Ngạn Hải, Hàn Thất cũng vội vàng đáp lễ.

Đường đột?!

Vừa rồi Bạch Ngạn Hải chỉ nhìn thấy thái độ của Tịch Quân Dật mà không nghe được đầu đuôi vấn đề,

trên mặt có chút hoang mang.

“Không biết Hàn Thất gia có gì chỉ giáo? Ta có thể giúp người hỏi hẩn.”

“Có lẽ, người cũng có thể trả lời ta.”

“A?”

Như cảm thấy có lỗi mà thoáng chút do dự, nhưng thẳng đến lúc mở miệng, trong mắt Hàn Thất chỉ có nghi hoặc cùng kiên định.

“Vấn đề này khả năng rất thất lễ, nhưng ta nghĩ việc biết rõ ràng với ta rất trọng yếu.”

“Nếu là chuyện quan trọng, ta sẽ tận lực trả lời.” Thấy hẩn nghiêm túc như vậy, Bạch Ngạn Hải cũng đứng đắn thần sắc.

“Nếu như... Chỉ là nếu như, người người yêu nhất giết tất cả sư môn của người, nếu như người gặp lại hẩn một lần nữa, có khả năng sẽ cảm thấy không dám tin cùng phần nộ cảm hận?”

Hẩn không có nhìn lầm, tôn tử Trần gia bị bắt, lúc Huyết Phách xuất hiện trên đài cao, trong mắt Trác Lạc Vũ tràn ngập khiếp sợ cùng không thể tin; có lẽ chỉ có một mình hẩn chú ý tới, khi hẩn lên tiếng chỉ trích người kia, toàn thân đều run rẩy, còn nghe được tiếng răng va chạm vào nhau khe khẽ.

Sau đó, chỉ qua một đêm, tất cả dị thường đều biến mất, trong đôi mắt kia chỉ còn lại quyết tuyệt cùng chút đau thương mờ nhạt.

Giống như nhìn thấu sinh tử và đau thương lúc trước, hẩn lại không biết phải làm thế nào mới tốt.

Cổ lỗ toàn bộ người trong võ lâm cũng đang mờ mịt như hẩn, thế nhưng giống như tất cả mọi người, hẩn không quan tâm bất cứ điều gì, chỉ muốn làm thế nào đem cừ hận kia chấm dứt!

Hết lần này tới lần khác, hẩn có biện pháp phân rõ bản thân nên làm thế nào, nhưng người duy nhất có thể trả lời cho hẩn lại bị Huyết Phách mang đi, hiện tại ngoại trừ nôn nóng và tức giận, căn bản hẩn không biết phải làm thế nào.

Trong lòng hẩn cũng giống như các nhân sĩ võ lâm khác, chỉ muốn đem món nợ kia đòi về, nói thẳng ra, hẩn mặc kệ chính đạo tà đạo chiến tranh như thế nào, nếu như không phải là vì giúp lão quỷ sư phụ nhà hẩn trả nợ nhân tình, hẩn tám phần đã tiêu dao theo thương đội chạy đến Tây Vực tham gia tế điển của ngoại tộc rồi.

Bây giờ mặc danh kỳ diệu bị cuốn vào vũng nước đục, còn phân không rõ Đông Tây Nam Bắc liền bị tổn thất nặng nề, thế nhưng, trước cứ đem mặt mũi này vứt sang một bên đi, điều hấn canh cánh trong lòng lúc này là phải làm thế nào để cứu được Trác Lạc Vũ.

P/s: Càng đọc càng thấy khó hiểu, cộng thêm lời văn có vẻ cứ lặp đi lặp lại, nghèo ý ấy TT

Mà tình hình là mình nghe có mùi phản công ở mấy chương sau, đang lẩn tẩn quá đề @@

8. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 7

Sau khi Bạch Ngạn Hải và Tịch Quân Dật bàn bạc xong, quyết định mang theo Hàn Thát cùng khởi hành trở lại núi Lạc Hà. Trác Lạc Vũ tự nguyện lấy thân đổi giải được, vì thế mà rơi vào tay Huyết Ma Tôn, trước mắt không rõ tung tích đã gây chấn động cả võ lâm.

Bên trong đại trạch Trác gia, nghe thấy gia phó báo cáo, Trác phu nhân giật mình run rẩy làm rơi bẻ nát chiếc chén sứ.

“Phu nhân, Đại thiếu gia hiện nay chưa biết sinh tử, phải làm sao đây?” Tổng quản lo lắng hỏi ý kiến.

Trác phu nhân sắc mặt tái nhợt, bàn tay nắm chặt thành ghế, trong mắt ngập tràn bối rối cùng đau lòng, nhưng nàng không thể để tâm tình bị ảnh hưởng, bởi vì hiện tại toàn bộ Trác gia đang dựa vào nàng chèo chống.

Đúng, nàng là Trác gia đương gia, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không thể thất thố giống như những người mẫu thân bình thường khác được.

“Chuẩn bị kiệu, ta muốn đến Phù Sinh tự.” Ngữ khí của nàng vô cùng tỉnh táo nhưng bàn tay khuất sau ống tay áo lại siết chặt chiếc khăn lụa.

Một khắc đồng hồ sau, ở một góc nhỏ của Phù Sinh tự tọa lạc ở thành đông, trong một gian sương phòng:

“Ảnh Thủ.”

Vừa bước vào phòng, Trác phu nhân tuy rằng cố giữ vẻ đoan trang tỉnh táo, ngồi ngay ngắn trước bàn, nhưng ngữ khí dồn dập lại để lộ ra tâm tình khẩn trương khác xa vẻ ngoài của nàng.

Bài trí trong phòng rất đơn giản, nam nhân đứng cạnh cửa sổ nghe thấy thanh âm của nàng, xoay người hành lễ với nàng:

“Vâng.”

Đưa lưng về phía ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ khiến cho khuôn mặt của hắn có chút mơ hồ, đôi mắt đen thâm sâu hờ hững nhìn Trác phu nhân, thần tình như có điều suy nghĩ.

Nguyên nhân khiến cho nàng khẩn trương như vậy, hẳn là có liên quan tới Trác Lạc Vũ?

Ngay sau đó, mệnh lệnh của Trác phu nhân đã lập tức khẳng định suy đoán của hắn.

“Huyết Ma Tôn đã bắt Lạc Vũ, ta lệnh cho ngươi, bằng bất cứ giá nào, cho dù phải tiết lộ hành tung của ngươi, thậm chí mạng của ngươi, cũng phải cứu được Lạc Vũ.”

“Tuân mệnh.” Hắn không chần chờ, cúi đầu nhận mệnh.

“Ngay lập tức hàng động.” Trác phu nhân một khắc cũng không thể đợi thêm nữa.

Sau khi trưởng phu của nàng chết, con trai trưởng – huyết mạch duy nhất của Trác gia lại bị trục xuất khỏi gia môn, vô luận như thế nào nàng cũng phải bảo vệ hắn!

Ảnh Thủ im lặng rời khỏi cửa sổ, cầm theo binh khí cùng bọc hành lý trên giường, đội mũ rộng vành, lập tức lên đường theo phân phó của chủ nhân.

Trác phu nhân vẫn ngồi bên cạnh bàn, không ngừng lẩm bẩm nhũ danh của Trác Lạc Vũ, sau đó lúc đứng dậy muốn rời đi, ánh mắt lơ đãng lướt qua nơi mà Ảnh Thủ vừa đứng nhìn.

Dưới ánh mặt trời, đám hoa cỏ dại đang lan tràn nở rộ...

Con người khi còn sống, có rất nhiều thứ, cho dù trải qua mấy chục năm cũng không thể quên được.

Mặc kệ sự tình có qua nhiều năm hơn nữa, chỉ cần nhắm mắt lại, trong bóng tối, chân váy thật dài cùng tay áo phi dương xoay tròn, đập trên tiết tấu kì dị, vũ đạo uốn khúc như hỏa diễm thiêu đốt, thê diễm, huyền diệu.

Y nghĩ rằng, vào một khắc cuối cùng khi y nhắm mắt lại, cảnh tượng y trông thấy vẫn là giống như vậy đi?

Đã không còn nhớ rõ dung mạo của mẫu thân rồi, bất luận hồi tưởng như thế nào, cũng vẫn là hình dáng mơ hồ không rõ, chỉ còn nhớ dáng múa uyển chuyển, hồng phát hòa cùng hồng sam dập dờn bay múa.

Từ sau khi mẫu thân chết đi, y không còn vì bất thứ gì, vì bất cứ kẻ nào mà giao ra tình cảm của mình,

cho đến khi gặp người kia.

Kỳ thật, mọi thứ tra tấn đối với thân thể y đã không còn quan tâm nữa rồi, bất kể là tay phải bị phế, luân bạo cực kỳ tàn ác, hay là lần lượt nhìn từng kẻ áp trên người mình bị độc chết đi, cũng chỉ là đau đớn mà thôi, cần rằng cũng có thể sống qua đi... Cũng đã qua rồi, bởi vì y cũng không vì những lời đạo đức trong miệng người vô lâm Trung Nguyên mà cảm thấy thẹn tâm, những thứ kia từ lúc bị thập đại ác nhân dạy bảo, thậm chí ngay từ lúc y và mẫu thân bị thân sinh phụ thân mang ra làm “triển kỳ phẩm”, nuôi trong lồng như thú vật, cũng đã không còn tồn tại nữa rồi. Nếu chưa từng có được, làm sao có thể mất đi?

* triển kỳ phẩm: vật trưng bày.

Đã như vậy, thứ cừu hận nung nấu trong lòng này là cái gì đây?

Y đã tự hỏi bản thân bao nhiêu năm rồi nhưng vẫn không có đáp án, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận căn nguyên có lẽ là vì hai chữ “phản bội”.

Cho nên...

“Kỳ thật ta yêu bản thân hơn yêu hấn đi?”

Hồi tưởng lại khiến Huyết Phách không nhịn được khẽ bật cười, hai đầu lông mày đều là trào phúng, không biết là đang châm chọc chính mình hay là đang chế nhạo đối phương.

“A!” Vân Phi vừa vào phòng liền vội vàng đi đến bên giường, tiện tay để chậu nước xuống bàn, “Chủ nhân, người tỉnh chưa?”

Hồng mâu chậm rãi đảo qua nét mặt kinh hỉ lại thoáng chút hoang mang của hắn.

Y không rõ tại sao Vân Phi lại phải dùng loại biểu cảm giống như vừa tìm lại được thứ quan trọng bị mất này để nói chuyện.

Trực giác muốn ngồi dậy, lại vì thân thể quá đau nhức mà từ bỏ.

Y vô cùng chán ghét thân thể không có cách nào tự do hoạt động này.

Ánh mắt lạ lẫm nhìn xung quanh phòng, cuối cùng im lặng chăm chú nhìn Vân Phi.

“Người bị thương rất nặng, mất rất nhiều máu, cưỡi ngựa nửa đường đã bất tỉnh rồi.” Hiểu ý của y, Vân Phi vội vàng giải thích nói, “Người đã hôn mê năm ngày rồi, ta đi giúp người chuẩn bị đồ ăn?”

Y không lập tức đáp lại, mà trước tiên trong đầu chậm chạp suy nghĩ một chút.

Khi đó, y mang theo Trác Lạc Vũ rút lui, cưỡi trên con ngựa Vân Phi đã chuẩn bị tốt, nguyên bản theo kế hoạch có lẽ là sẽ chạy thẳng đến Hà Bắc, không nghĩ tới vì thương thế mà đi được nửa ngày đã bất tỉnh... Chi tiết đã không thể nhớ được, thế nhưng cũng không quan trọng lắm, y cũng đã sớm từ bỏ việc nỗ lực cải thiện trí nhớ rồi.

Trông thấy biểu cảm của Vân Phi như trút được gánh nặng cộng thêm khuôn mặt tựa hồ gầy đi một vòng của hắn, Huyết Phách biết rõ hắn thật sự vì chính mình mà dụng không ít tâm tư. Bởi vì Vân Phi vẫn luôn xem tính mạng của y còn trọng yếu hơn chính bản thân mình, đồng thời, nếu như không phải biết rõ Vân Phi luôn ở bên cạnh, y cũng sẽ không để bản thân tùy tiện bất tỉnh hoặc ngủ lâu như vậy.

Tương lai một ngày nào đó, y cũng sẽ quên mất Vân Phi đi...

Bởi vì phỏng đoán của chính mình mà Huyết Phách khê giật khóe môi, để cho Vân Phi nâng dậy ngồi tựa vào cạnh giường, uống một chén nước.

“Tình hình hiện tại thế nào?” Thanh âm phát ra trầm thấp khàn khàn khiến cho Huyết Phách nghe xong nhú mào, không thể tin được giọng nói của mình lại khó nghe đến vậy.

Nghe thấy câu hỏi của y, Vân Phi có chút chần chờ, hầu hạ y uống xong chén nước mới đáp ứng nói:

“Trác Lạc Vũ bị giam trong địa lao, bởi vì người không mệnh lệnh rõ ràng, vì vậy Đường đường chủ mang theo mấy người mỗi ngày đều dụng hình, nhưng ta đã bảo bọn họ không được phép quá phận.”

Nhưng mà thực lực của hắn không đủ để chấn áp được những phần tử tà đạo còn lại kia, vì vậy lời nói của hắn cũng không hy vọng có bao nhiêu tác dụng. Nói khó nghe một chút chính là những người kia căn bản không để hắn vào mắt, nếu không phải cố kỵ Huyết Phách chỉ hôn mê còn chưa chết, Cửu Thiên cổ lúc nào cũng nhìn chăm chăm, chỉ sợ bọn họ đã sớm tạo phản.

Huyết Phách vẫn không nói gì, thanh âm của Vân Phi hạ thấp, đè nén tâm tình của mình, nói tiếp:

“Mặt khác, lại có người làm phản rồi...”

Hắn cho rằng Huyết Phách nghe được sẽ nổi giận, vì vậy đã chuẩn bị sẵn tâm lý thà rằng bị Huyết Phách giận chó đánh mèo dả thương cũng phải ngăn y trong lúc vô tình có thể làm miệng vết thương nứt ra.

Thế nhưng, hắn vĩnh viễn cũng không đoán được phản ứng này của chủ nhân, bởi vì Huyết Phách không hề có bất kỳ hành động tức giận nào, thậm chí có thể nói là bình tĩnh đến dị thường.

“Không sao, đều trong dự liệu, về phần Đường đường chủ... Dù sao bọn họ cũng không có cam đảm giết

chết hắn, cứ để cho bọn họ phát tiết đi.” Ngữ khí bình thản nhàn nhạt an ủi Vân Phi có vẻ đang rất xấu hổ trước mặt, Huyết Phách ngược lại để tâm đến một chuyện khác, “Tung tích của Tập Phong thì sao?”

So với thứ đã nắm chắc trong tay thì tiểu tử Tập Phong không biết đang suy nghĩ cái gì khiến y càng lo lắng hơn.

Tuyệt Hồn lúc trước bị y cảnh cáo khiến cho nửa bước cũng không muốn rời khỏi Giang Nam, sợ rằng tà đạo lại chĩa mũi nhọn vào Liễu gia; La Sát cùng sư phụ của hắn ẩn cư, ngẫu nhiên quản một chút chuyện bất bình cũng không ảnh hưởng gì, chỉ còn vướng bận Tập Phong, suốt ngày chạy đông chạy tây theo đám người chính đạo kia... Thật đau đầu a, Tập Phong, sự nhẫn nại của y cũng có giới hạn, nếu như hắn thật sự gây trở ngại cho kế hoạch tiếp theo của y, vậy cũng đừng trách y lòng dạ độc ác...

Chú ý tới ánh mắt thâm trầm của Huyết Phách, Vân Phi khom người xin lỗi.

“Ta thật xin lỗi, chủ nhân, mấy ngày người hôn mê ta cũng không có ra ngoài nghe ngóng tin tức, vì vậy hiện tại không biết được tung tích của Tập Phong.”

Liếc mắt nhìn hắn, Huyết Phách thật sự cũng không có ý trách hắn, nếu như Tập Phong muốn bí mật hành sự, cho dù Vân Phi có cố gắng thế nào cũng không thể truy ra được hành tung của hắn, bản lĩnh của “Huyền đạo” thật sự không thể coi thường, nếu không cũng đã không thể tung hoành trong võ lâm hơn ba mươi năm.

“Không sao, nếu người dám tùy tiện rời đi trong lúc ta hôn mê mới đáng bị xử phạt...” Tựa hồ cảm thấy mệt mỏi mà nhắm mắt, Huyết Phách không khỏi đưa tay day nhẹ huyệt thái dương.

“Chủ nhân.” Vân Phi thấp giọng, lo lắng muốn tiến lên.

Hắn biết thân thể Huyết Phách chồng chất vết thương mới lẫn vết thương cũ, chỉ cần thời tiết có chút thay đổi hoặc là quá mức mệt mỏi thân thể sẽ đau đớn khó chịu, hiện tại càng nhiều vết thương nghiêm trọng nhìn thấy được cả xương cốt, khiến cho hắn rất lo lắng tình trạng của Huyết Phách.

“Không có việc gì, đi nói với những người kia ta còn chưa có chết, bảo bọn hắn thu liễm một chút, đừng chọc ta phiền lòng...” Mặc dù nói mục đích cuối cùng chính là muốn làm cho võ lâm chỉ còn lại những thứ hỗn tạp thế này, nhưng bình dưới tay mà không thể dùng thật đúng là vô cùng phiền lòng.

Phất tay ý bảo hắn rời đi, y không có ngồi xếp bằng luyện công, ngược lại trước lúc Vân Phi đi ra ngoài, lệnh cho hắn đem độc rượu đưa cho y.

* rượu: hòm, hộp; độc rượu: chắc là hòm chứa thuốc độc a.

“Chủ nhân, ta đi giúp ngài chuẩn bị vài món ăn thanh đạm được không?” Vân Phi nói nhỏ, trong giọng nói còn có chút ý khẩn cầu.

“Đi ra ngoài.” Căn bản không để ý tới hắn, Huyết Phách lạnh lùng nói, “Đi chuẩn bị cho tốt, có nhiệm vụ cho người.”

Đây không phải là cự tuyệt rất rõ ràng sao, hơn nữa thanh âm lạnh lùng khiến cho Vân Phi một chữ cũng không dám nói thêm, chỉ có thể hành lễ lui ra khỏi phòng.

Nhìn cánh cửa đóng chặt lại, Huyết Phách bật cười khế, môi kề sát vào khuôn mặt làm nũng của Cửu Thiên cổ.

“Được rồi, Tiểu Long, màn kịch thứ hai sắp sửa lên sàn rồi.” Y rất thích cảm giác lạnh như băng khi cánh môi khẽ chạm vào làn phiến của Tiểu Long, rõ ràng là lạnh lẽo nhưng chính vì thế cũng khiến y có thể tỉnh táo suy nghĩ.

Mở độc rương, lấy ra hai cái bình nhỏ, mở nắp bình, trực tiếp đem dược hoàn và thuốc bột bên trong nuốt vào, sau đó giống như cảm thấy rất thú vị, nghiêng đầu, lần lượt mở từng ngón tay, để cho bình sứ rơi xuống mặt đất vỡ tan.

Y vẫn luôn rất thích nhìn đồ vật bị vỡ nát trong nháy mắt, nhìn những thứ một giây trước còn vô cùng hoàn mỹ, một giây sau liền biến mất không còn hình dạng.

Về phần nguyên nhân, y đã quên.

Bụng trống rỗng khiến cho dược hiệu rất nhanh phát huy tác dụng, làn da trắng bệch không chút huyết sắc dần dần khôi phục trạng thái bình thường, thậm chí còn tăng thêm một mặt hồng sắc lạ thường, mạch tượng suy yếu cũng đã dần nhanh hơn, cuối cùng biến thành có thể dùng hai từ “kháng tiến” để hình dung.

* kháng tiến: tăng cường; căng tiến; tăng năng; cường; cơ quan sinh lý vượt qua mức bình thường (dạ dày, mạch máu).

Huyết Phách khẽ thở gấp, có chút khổ sở nhíu mày, lẳng lặng cảm thụ cảm giác Cửu Thiên cổ đang kề sát bên gáy, từng chút từng chút hút lấy huyết dịch đồng thời đem thứ chất lỏng nào đó truyền vào trong cơ thể mình.

Tuy rằng sau khi hấp thu nọc độc của Tiểu Long, có thể trong thời gian ngắn thúc giục thêm sức mạnh, bổ túc cho thân thể suy yếu cạn kiệt này, nhưng đổi lại cũng gia tăng thêm cảm giác thiêu đốt sinh mệnh... Dù sao cũng là độc dược a!

Dùng dược để “tắm bổ”, cũng chỉ có “cổ nhân” như y cùng với “dược nhân” như La Sát mới có thể làm được... Mỗi lần nghĩ đến lại có chút bội phục dã tâm của “Độc sát” Giang Phong, hao hết tâm lực cùng vô số dược liệu quý hiếm luyện y cùng với La Sát trở thành trời sinh một bình độc và một âm thuốc, nguyên bản muốn trợ giúp bản thân luyện công, chỉ tiếc đến cuối cùng đều biểu cho kẻ khác...

Y đã chiếm được Cửu Thiên cổ, từ nay về sau có thể thoát khỏi khống chế của thập đại ác nhân, mặc cho bọn họ an bài hết thấy, chỉ đơn giản cần một chút thời gian làm cho đầu óc thanh tỉnh; thân thể được nhân vô cùng quý giá, nhưng mà trước khi có cơ hội dùng đến, đã bị Dược nhân rút một kiếm chém chết...

“Chỉ có thể trách vận mệnh trêu đùa người đi?” Đôi môi đỏ mọng càng cong thêm, mĩ mai trong đáy mắt càng lúc càng đậm.

Bởi vì cuối cùng tư tâm đối với bọn hắn bị hủy, thập đại ác nhân chết đi rồi cuộc là tiếc nuối hay là hối hận đây? Hay là... đắc ý? Bởi vì xác thực đồ đệ họ huấn luyện ra đủ để phá vỡ vô lâm, thực lực của bọn hắn đã được chứng minh...

“Cứ chết như vậy, có lẽ ta nên hâm mộ các người đi, có thể dễ dàng rời khỏi trần thế điên cuồng này.” Cửu Thiên cổ đã dứt khỏi động mạch của y, chậm rãi leo lên vai phải. Huyết Phách nghiêng đầu nhìn nó, đột nhiên lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu, “Đi thôi, Tiểu Long, chúng ta đến địa lao nhìn xem.”

Vừa bước xuống giường, nhìn thấy ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu qua cửa sổ, rơi đầy trên bàn, y ngăn người, bỗng nhiên có chút hoảng hốt, ký ức đã sớm nên quên đi lại bất giác cuộn trào trong đầu.

Ngày xuân, ánh mặt trời buổi sáng rực rỡ nhu hòa, cả toà đại trạch rộng lớn bắt đầu chuyển động, vô số nô bộc và tỳ nữ vội vàng hầu hạ chủ nhân rửa mặt, thay quần áo, dùng điểm tâm, bận rộn nhưng không một chút ầm ĩ.

Bỗng nhiên, trên hành lang yên tĩnh xuất hiện tiếng bước chân lướt nhanh như gió, nhẹ nhàng mà lại như có nhịp điệu.

“Lạc Vũ, chơi với ta!”

Thiếu niên dáng người mảnh mai cân xứng, thân thể giống như mèo nhỏ đang đuổi theo con mồi, bổ nhào về phía trước, thành công nhảy lên lưng nam nhân trẻ tuổi đang đi về phía đại sảnh, hai tay ôm lấy cổ hắn, lộ ra nụ cười vô cùng trong trẻo hồn nhiên.

Tướng mạo Lôi Minh Phượng thực ra cũng không âm nhu, mà là một kiểu xinh đẹp lạnh lợi, nam nữ đều phù hợp, chỉ là do tuổi còn nhỏ, thoát nhìn có cảm giác giống như thiếu nữ nhỏ nhắn yếu ớt. Trên thực tế thì y một chút cũng không yếu ớt, ngược lại sức sống mười phần, cả ngày chạy tới chạy lui, thích khiêu vũ đến nỗi vừa đi vừa có thể xoay tròn nhún nhảy.

* âm nhu: thâm độc, nham hiểm.

“Phượng Nhi, mới sáng ra người đã muốn đi đâu? Sao không đến ăn điểm tâm?” Trác Lạc Vũ mỉm cười nói, tiện tay xách y ra phía trước, “Lại lên đi chơi chỗ nào?”

Một tia quỷ trách hiện trong đáy mắt nhưng không phải là hắn đang sinh khí mà là muốn mắng y không

chịu ngoan ngoãn ăn cơm. Đương nhiên kẻ nghịch ngợm kia cũng biết điểm này, vì vậy mở to đôi mắt nhìn hấn, cho dù cách một lớp sa mỏng, Trác Lạc Vũ vẫn có thể trông thấy vẻ mặt vô tội của y.

“Đừng tỏ ra vô tội như vậy, mau ăn cơm đi, ta phải đi xử lý một số việc.” Vừa bực vừa buồn cười, hấn vươn tay niết niết mặt y, giúp y sửa sang lại mái tóc đen vì vội chạy mà trở lên lộn xộn.

“Lại phải xử lý công việc? Hôm nay đã là ngày thứ mười rồi, cũng không có thời gian bồi ta, còn muốn ta ở lại đây làm gì? Ta cũng không vô dụng đến mức cần được bao dưỡng!” Chu cập môi đỏ mọng, buông tay, Lôi Minh Phương mất hứng xoay người rời đi.

“Phượng Nhi!” Lần này đổi lại là Trác Lạc Vũ từ phía sau ôm lấy người, “Ta cam đoan chỉ buổi sáng hôm nay nữa thôi, buổi chiều ta sẽ cùng ngươi đi chơi... Nhàm chán quá thì đến nhà kho đi, thích thứ gì thì đều là của ngươi.”

* nhà kho: nguyên gốc là thương khố bảo, giống như nơi cất chứa các bảo vật của mấy nhà giàu có quyền quý a. Minh không biết dịch sao cho sát nghĩa nên cứ để là nhà kho.

Một chuỗi chìa khóa nhét vào tay y, cái này là chỉ có gia chủ chương quản mới có a.

Giọng điệu vô cùng cưng chiều nhưng thật ra lại như đang xin lỗi cùng xin tha thứ, bởi vì tự tôn của bọn họ đều mạnh mẽ như nhau, tuy rằng không biểu hiện ra, nhưng cũng không dễ dàng đem lời xin lỗi nói ra khỏi miệng.

Nghiêng đầu, giống như giấu cột mà giường cao khoe môi, ngữ khí của Lôi Minh Phượng nghe không ra là vui hay là phẫn nộ:

“Ta lấy bảo vật làm cái gì?”

“Tùy ngươi thích a, bắn bi, vẽ tranh, bắn tên,... Cho dù đem đồ đạc trong phòng hủy hết làm củi đốt cũng được, làm thế nào tốt để giết thời gian thì cứ làm như thế đi.” Trác Lạc Vũ rất hào phóng nói.

“Thiếu gia ăn chơi trác táng cùng phá gia chi tử chính là loại người như ngươi a, Trác Đại thiếu gia.” Lần này trong thanh âm có bảy phần tiểu ý.

“Ngươi quên nói, thêm lãng tử cùng háo sắc nữa a.” Cười nhẹ, nghiêng người tìm kiếm bờ môi y.

Lôi Minh Phượng không né tránh nhưng cũng không mở miệng, chỉ mặc hấn tùy ý nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn, vền vền chỉ có như thế, cũng không tiếp xúc với bất kỳ chất độc nào.

“Ta đi ăn cơm, ăn no rồi sẽ đem tài bảo nhà ngươi đều bán sạch!” Bướng bỉnh cười cười, y lắc lắc chùm chìa khóa, vô cùng cao hứng chạy đi.

“Người cứ bán đi, chờ ta xong việc sẽ tìm một cỗ xe ngựa đến giúp người chuyển!” Trác Lạc Vũ cười to, vui vẻ đi về phía đại sảnh.

Cho dù đã đi cách xa một khoảng nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng cười trong trẻo cùng tiếng ngâm nga của y, giai điệu này, chính là vũ khúc của y, hẳn đã quen thuộc đến mức thuận miệng đều có thể lẫn nhầm một đoạn.

Rất công bằng, hẳn đã quen có sự hiện hữu của y bên cạnh, mà y cũng ghi nhớ những tiếng lẩm bẩm trầm thấp cùng những nụ hôn ấm áp của hắn...

Chờ đến khi bóng dáng người kia đã khuất sau chỗ rẽ, nụ cười trên mặt Lôi Minh Phượng liền biến mất, từ trong tay áo lấy ra một phong thư, đó là tin tức thập đại ác nhân gửi đi, thúc giục bọn họ nhanh chóng hành động.

Đem lá thư vò nát trong lòng bàn tay, thúc giục nội lực, đến khi mở tay ra, chỉ còn lại bột phấn màu trắng phiêu tán.

Kỳ hạn thập đại ác nhân đưa ra... đã sắp đến... Thời gian, trôi qua thật nhanh... Muốn lấy sức mạnh của một con người làm cho thời gian ngừng lại, là vọng tưởng của y.

Cùng ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng bọn họ lại quay lưng, dần dần rời xa đối phương... Có lẽ đây chính là tương lai của bọn họ.

Có lẽ y nên sớm rời khỏi nơi này!

Ba! Một tiếng vang nhỏ đem Huyết Phách từ trong hồi ức bình tĩnh, quay đầu, trông thấy Cửu Thiên cổ đang vung đuôi đập xuống bàn.

“Không sao, Tiểu Long, ta không có việc gì.” Cúi đầu xuống, Huyết Phách nhẹ giọng nỉ non.

Trước đây, từ rất lâu rồi, y đã phân phó Vân Phi, chỉ cần là phòng của y, không cho phép bày gương bên trong, bởi vì y không muốn nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt mình, cũng không muốn biết bộ dạng của chính mình.

Lần nữa cất bước đi về hướng cửa phòng, y khẽ thở dài một hơi.

Không quan tâm đến việc mặc thêm y phục, trên thân chỉ có một chiếc áo mỏng manh, vải lụa trơn nhẵn dán sát vào da thịt tuyết trắng, bước chân nhẹ nhàng lướt đi khiến cho vạt áo khẽ lay động, mơ hồ lộ ra đôi chân trần thon dài cùng đường cong hoàn mỹ nơi mắt cá chân.

Hình ảnh này tuy đẹp đến rung động lòng người, nhưng cũng không phải loại tuyệt mỹ dụ nhân mà lộ ra

một loại khí tức vô cùng lạnh lẽo, bởi vì trong đôi mắt đỏ thẫm màu máu của y có sát ý điên cuồng.

Đóng cửa, đem toàn bộ ký ức đã từng vô cùng đẹp đẽ khóa chặt lại trong phòng, y hiện tại đã không muốn nhớ tới nữa rồi.

Ngay khi Huyết Phách vừa tỉnh lại, ở một nơi khác, Bạch Ngạn Hải cũng tới tìm Hàn Thất.

“Hàn Thất gia, vấn đề ngươi hỏi ta, ta có thể trả lời ngươi rồi.”

“Tỷ nhĩ cung thính.”

* tỷ nhĩ cung thính: chăm chú lắng nghe; rửa tai lắng nghe; kính cẩn lắng nghe (lời nói khách sáo khi mời người khác nói).

“Nếu như nói ta sẽ cảm thấy không dám tin cùng phần nộ cảm hận, có lẽ là bởi vì ta một mực tự thuyết phục chính mình, không phải là hấn đã giết những người quan trọng của mình, rồi sau đó lại bị ép nhìn thẳng vào sự thật tàn khốc, sẽ hận hấn phản bội sự tín nhiệm của ta, cũng hận bản thân mình đã tin tưởng nhầm người dẫn đến người thân vì mình mà chết.”

“Đúng không?” Đây là đáp án của Bạch Ngạn Hải sao? Hàn Thất khẽ lẩm bẩm.

Như vậy, Trác Lạc Vũ cũng nghĩ như thế?

Y chán ghét địa lao, chán ghét tiếng bước chân nặng nề nện xuống thềm đá, cũng chán ghét tiếng roi xé rách không khí cùng tiếng khóa sắt va vào nhau.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ không ngừng vang vọng trong không gian ảm thấp, cùng với mùi tanh tươi khiến người ta buồn nôn, còn có những tiếng chữa bởi lắng nhục thô tục... Địa lao, chính là một nơi dơ bẩn như vậy.

Mà y đã từng ở nơi này thoi thóp sống gần nửa tháng.

Từ sau khi được La Sát mang ra khỏi địa lao, chỉ cần ở trong không gian u ám chật hẹp, nghe thấy tiếng bước chân đạp mạnh lên mặt đất y sẽ cảm thấy khó thở, sẽ bắt đầu nôn đến thiên hôn địa ám, thậm chí không có cách nào dựa vào chính sức mạnh của bản thân mà đứng thẳng được.

Đó chính là nhược điểm chí mạng, nếu không phải có Cửu Thiên cổ trung tâm hộ chủ, mà để cho thập đại ác nhân phát hiện ra điểm ấy, y có khả năng đã sớm chết dưới tay bọn họ.

Ngoại trừ La Sát, không có ai biết y sẽ có loại phản ứng này, La Sát cũng không hề đề cập tới, cho dù bị

thập đại ác nhân ép bức, cũng chỉ hùng hổ rút kiếm liều mạng với bọn họ. Nói tới điểm này, y thật sự phải cảm kích La Sát.

Bất quá, nhược điểm chính là nhược điểm, không cần phải viện nhiều lý do dễ nghe làm gì, dưới sự rèn luyện của thập đại ác nhân, lâu dần, thiếu một chút ngược đãi là y lại không thể chịu đựng được a.

Vì vậy có một ngày, y kiên quyết đem bản thân nhốt trong địa lao tràn ngập máu tươi cùng hỗn tạp mùi tanh hôi ba ngày, nôn ra tất cả những thứ có thể nôn mới miễn cưỡng đè xuống cảm giác bài xích không nói lên lời.

Từ đó, tuy rằng địa lao đã không còn ảnh hưởng đến y nữa, nhưng y vẫn cảm thấy rất chán ghét, nếu được lựa chọn, y nhất định sẽ không bước đến gần dù chỉ một bước.

Chỉ có điều, quyết tâm đó giờ khắc này lại nhận lấy khiêu chiến nghiêm trọng.

Đứng ở cửa địa lao, Huyết Phách trên mặt vẫn duy trì tươi cười nhưng dưới đáy lòng lại có một chút do dự, cuối cùng dưới ánh mắt sợ hãi của thủ hạ canh gác hai bên, cất bước đi vào địa lao.

Đôi chân trần nhẹ bước trên thêm đá, cảm xúc lạnh như băng từ gan bàn chân truyền đến khiến cho y tỉnh táo thêm chút ít, đáy lòng cũng tràn ngập cảm giác mát lạnh.

Thật là, nơi này vốn là bản doanh của Thanh Xà bang, cho nên mới phải sử dụng loại địa lao này, nếu như y lệnh cho Vân Phi tìm một nơi làm căn cứ địa, cho dù là nhà lao cũng sẽ không xây dựng trong lòng đất, bởi vì Vân Phi hiểu rất rõ yêu ghét của y.

Tuy biết rằng địa lao dễ thủ khó công, nhưng tâm tình bài xích vẫn khiến cho y vô cùng không vui.

Một tiếng, hai tiếng... Nhĩ lực nhạy bén khiến y có thể nghe thấy cả tiếng bước chân rất nhỏ của chính mình vang vọng trong hành lang nhỏ hẹp trống rỗng, xen lẫn với tiếng roi quất cách đó không xa truyền tới, ý thức của y trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Khóe mắt mang theo châm chọc, y nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tiếng cười khê trong không gian ảm thấp kinh động đến những người trong địa lao, Đường đường chủ cầm đầu tra hỏi vội vàng hướng Huyết Phách hành lễ:

“Minh chủ.”

“Đừng để ý đến ta, tiếp tục làm việc của các người đi.” Khoát tay muốn bọn họ đừng để ý đến bản thân, nụ cười trên mặt Huyết Phách khiến cho người ta khiếp sợ, y bình thản ngồi xuống chiếc ghế Đường đường chủ vừa cung kính nhường lại.

“Vâng, còn xin chỉ giáo, minh chủ.”

“Các người động thủ đi.”

Tiện tay muốn cầm lấy chén trà, chợt nhớ tới Vân Phi vẫn quen dâng trà cho y đã bị y đuổi đi nghỉ ngơi, cánh tay duỗi ra rất tự nhiên chuyển thành khe vuốt ve Cửu Thiên cổ trên vai.

Thật là, có phải y đã quá ỷ lại vào Vân Phi rồi không?

Rõ ràng cũng sắp rời xa...

Tựa hồ bởi vì sự xuất hiện của Huyết Phách mà những kẻ dụng hình càng thêm ra sức, sợ để lại ấn tượng không tốt đối với mình chủ.

Huyết Phách giết người không cần lý do, vì vậy bọn họ đều sợ hãi y, sợ cái mạng nhỏ của mình vô duyên vô cớ sẽ không giữ được. Đồng thời, Huyết Phách khen thưởng cũng không cần xác thực lý do, vì vậy bọn họ thậm chí nghĩ nịnh bợ y, hy vọng xa vời có thể đủ để bọn họ thoát khỏi mấy tiết mục ban thưởng.

Nhìn thấu suy nghĩ của bọn họ, Huyết Phách cũng không nói gì, giương lên đôi môi đỏ mọng.

Dục vọng cùng nhân tính, chính là những thứ ngay từ ban đầu y dựa vào, sau đó nắm chắc trong lòng bàn tay, đủ để không chế hết thảy.

Đã từng, y cảm thấy loại nhân tính như vậy rất bi ai, đã từng, đem nhân tính thành thứ đồ chơi mà thưởng thức. Sau đó từ chính những bi thương của mình mà bài trí một ván cờ, bản thân thì đứng bên ngoài tùy ý đùa giỡn những quân cờ trong tay, trào phúng lạnh nhạt, mà suy nghĩ của y đã sớm chờ đợi ở nơi kết thúc màn kịch. Làm một tên điên tỉnh táo, có lẽ chính là loại cảm giác này đi?

Đồng tử huyết hồng âm u nhìn về phía Trác Lạc Vũ đang bị treo ngược trong địa lao, thân thể trước sau đều có người dụng hình roi, ánh mắt thâm sâu không nhìn ra một tia tâm tình lần lượt lướt qua từng tấc thân thể bị đánh đến máu thịt lẫn lộn, những dấu vết tra hỏi đối với y vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, nụ cười bên môi tựa hồ càng sâu thêm.

Y đã hôn mê năm ngày, nhưng để tới được căn cứ này tối đa cũng chỉ mất bốn ngày, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà đã bị tra tấn thương tích đầy mình như vậy sao?

Xem ra cũng giống như chính đạo cảm hận y, tà đạo cũng đồng dạng cảm hận Trác Lạc Vũ.

“Thật thú vị...” Muốn hận một người cũng không cần lý do a...

Nhẹ giọng nỉ non, Huyết Phách trào phúng nở nụ cười.

Đã quên bắt đầu từ khi nào, y có thói quen dùng trào phúng để đối đãi với hết thảy.

Nếu như khóc lóc bị thương cũng không thay đổi được gì, nếu như căn hận phần nộ cũng không tự cứu được chính mình, vậy thì cười đi! Cuồng tiếu đến hơi thở cuối cùng, trào phúng thương thiên đến tận một khắc trước khi nhắm mắt!

Dùng tiếu dung đến báo thù thiên mệnh, dùng tiếu dung huyết tẩy trần thế, dùng bản thân dâng lên nghi thức tế lễ, bức tất cả mọi người nhìn thẳng vào cuộc sống sai lầm ghê tởm kia...

Chú ý tới nụ cười của y, người hành hình vốn đã cảnh giác sợ hãi càng thêm ra sức vùng roi quát xuống, đầu roi tiếp xúc với thân thể kéo theo từng âm thanh vô cùng tàn khốc cùng tiếng rên rỉ rất nhỏ, nhỏ đến hầu như không nghe thấy.

Máu tươi thấm đẫm y sam rách nát, da thịt bị miếng sắt ở đầu roi xé rách rợn người... Lúc này, mới có thể nghe thấy tiếng rên rỉ bị kiềm nén vô cùng thống khổ bật ra.

Hồng mâu tràn ngập sát ý chậm rãi nheo lại, nhìn cảnh tượng tra tấn hành hạ trước mắt lộ ra thần tình có thể gọi là “thống khoái”.

Như là muốn tận lực nịnh nọt y, Đường đường chủ lộ ra nụ cười vô cùng dữ tợn.

“Đừng để mình chủ phải thưởng thức trò chơi nhảm chán như vậy nữa, hãy bùng lên bữa tiệc lớn để Trác trang chủ của chúng ta hảo hảo hưởng dụng.”

Bữa tiệc lớn?

“Ta rất mong chờ.” Tựa tiếu phi tiếu khê lăm lăm, y chăm chú nhìn nam nhân qua mấy ngày chịu cực hình đã hao hết thể lực, chỉ có thể vô lực cúi thấp đầu, bởi vì nghe thấy thanh âm của y mà cố gắng ngẩng đầu, không ngoài dự đoán thoáng nhìn thấy đôi mắt đen kịt tựa như hồ nước sâu thẳm.

Ánh mắt không chút nào yếu thế kia khiến cho Huyết Phách lộ ra nụ cười lạnh như băng.

Đúng vậy a, đã biết rõ là hắn sẽ không khuất phục dễ dàng như vậy mà.

Bọn họ rất giống nhau, đều có thói quen đem suy nghĩ giấu thật sâu trong đáy mắt, sờ không đến, nhìn không thấu, chỉ thích dùng phương thức quanh co lòng vòng để biểu thị tâm tình, nhưng đối với yêu thích lại rất rõ ràng.

Bởi vì quá giống nhau, cho nên đều không muốn buông tay người mình yêu thương, vừa có hảo cảm, liền giống như củi khô gặp lửa, bùng cháy không cách nào vãn hồi, rõ ràng đều biết làm như vậy là không đúng.

Nhớ rằng đã từng nói với hắn, y thích nhất đôi mắt của hắn...

Đưa bàn tay đỡ lấy trán, suy nghĩ của Huyết Phách bắt đầu hoảng hốt.

9. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 8

Một người vũ công, dù sao cũng vẫn yêu thích người khác thưởng thức vũ đạo của mình, thích nhìn thấy vẻ mặt say mê cùng tán thưởng trong đáy mắt mọi người.

Mà y một mực vui vẻ đùa bốn tâm tình người khác, dùng vũ đạo khiêu khích cảm tình của mọi người, đem tất cả phản ứng của bọn họ giữ trong lòng bàn tay, duy chỉ có ánh mắt của người kia có thể làm cho y cảm giác được ngọn lửa ẩn sâu trong lòng không ngừng thiêu đốt, ham muốn hừng hực dùng toàn bộ sinh mạng phóng túng nhảy múa.

Điều này lại càng làm cho y không chịu thua muốn cùng đối phương phân cao thấp.

“Đáng ghét, đừng nhìn nữa! Mỗi lần bị người nhìn chăm chăm như vậy khiến cho ta nghĩ đem hết tất cả vốn liếng ra múa cho người xem... Một chết ta, rõ ràng là chỉ muốn nhảy chơi một chút...”

Thở hổn hển, nằm úp sấp xuống bàn đá trong lương đình, Lôi Minh Phượng vươn tay che lại đôi mắt tràn ngập khát khao cùng tác cầu của Trác Lạc Vũ, bàn tay lạnh lẽo như cảm nhận được lửa nóng trong mắt hắn.

* lương đình: đình, chòi nghỉ mát; tác cầu: đòi hỏi.

Mặc dù nói thân phận hiện tại của y là người không biết võ công, vì vậy y không sử dụng nội lực, chỉ thuận tùy dựa vào thể lực để khiêu vũ, nhưng thể năng của y là do thập đại ác nhân mài dũa, bây giờ lại một mới thành như vậy, không cần nghĩ cũng biết vừa rồi y đã gắng sức như thế nào.

“Là người câu dẫn ta trước.” Trác Lạc Vũ cười nói, thuận thế ôm lấy eo y, kéo y vào trong ngực.

Đúng, đây mới là chính là điều khiến y tức chết a, rõ ràng là chính y muốn câu dẫn hắn, như thế nào lại khiến cho bản thân trở nên rối loạn như vậy? Lôi Minh Phượng ảo não tránh thoát khỏi vòng tay hắn, tháo hồng sa xuống, lộ ra đôi đồng tử huyết hồng sáng lấp lánh như bảo thạch.

Tức chết a, y nhất định phải thành công giật xuống chiếc mặt nạ tinh táo của nam nhân này, phải khiến

cho hắn bày ra bộ dáng ý loạn tình mê mới được!

“Không cho người ôm, để ta thử một chút đã, người luyện võ khí lực mạnh, mỗi lần đều hại ta không thử nổi!”

Áo nào khê cần lên cổ hắn, bàn tay đang che mắt hắn nhanh chóng trượt xuống đôi môi, kiên trì không cho hắn trộm hương, tay kia lên đem giải được phần thoa lên chỗ vừa bị chính mình cần.

* trộm hương: hay thâm hương, chắc là hôn trộm a =)))

Mỗi lần đến thời điểm này, y sẽ cảm thấy rất chán ghét thân thể mang đầy độc dược của mình, muốn hôn, muốn cần hắn đều sợ rằng sẽ độc chết hắn... Nhưng không có cách nào khác, cũng không thể nói cho hắn biết...

Yên tâm lộ ra thần sắc bi thương, biết rõ không ai có thể nhìn thấy, bởi vì Trác Lạc Vũ muốn để cho y có thể thoải mái bỏ hồng sa xuống mà đặc biệt đưa y đến ở trong biệt viện này, không cho bất kỳ ai được phép tiến vào, mà hắn thân là nam nhân ngoại lệ duy nhất lại còn đang bị chính mình che mắt lại nữa.

“A!”

Ngay lúc đang lên nở nụ cười hài lòng, thì lòng bàn tay thành linh bị liếm một cái, Lôi Minh Phượng khê kêu lên, theo phản xạ muốn rút tay lại lại bị Trác Lạc Vũ bắt lấy, ngón trở bị nhẹ nhàng gặm cần.

Lại cần y?

“Trác đại thiếu gia, muốn ăn chân gà thì mời tự mình đi phân phó trù phòng, đây là tay của ta a.” Cũng không có ý tứ rút tay về, y chỉ bất đắc dĩ nhìn nam nhân vẫn đang tươi cười dùng răng giữ chặt ngón tay mình.

Cũng vì thói quen này của hắn mà lần đầu tiên thiếu chút nữa đã đem hắn độc chết, sau đó y không dám giấu độc phần trong móng tay nữa, khi đó còn có thể gạt hắn là mê hồn tán dùng để phòng thân, trăm đồ ngàn dành mới dụ được hắn ăn vào giải được trước khi độc phát tác. Nhưng hiện tại y ở trong biệt viện của Trác gia, còn cần quý gì mê hồn dược phòng thân? Lý do này đã không thể dùng lại lần thứ hai nữa, tự nhiên cũng không thể lại để cho hắn trúng độc.

Nghe ra trong giọng nói của y ẩn chứa vui vẻ cùng thích thú, Trác Lạc Vũ nở nụ cười.

“Ta ăn tay Phượng Nhi, không giống nhau sao?” Thanh âm từ tính trầm thấp của nam nhân so với âm điệu hồn nhiên của Lôi Minh Phượng hoàn toàn bất đồng, tuy rằng vẫn có một chút ranh mãnh của hài tử chưa trưởng thành, nhưng cũng có đủ sức hấp dẫn của nam nhân thành thực.

“Người nói là tay của ta giống chân gà sao?!” Nhíu mày, bàn tay còn lại của y nắm lấy tay Trác Lạc Vũ đưa lên làm bộ muốn cắn.

Nhìn hàm răng trắng đều tăm tắp lóe ra khí tức uy hiếp, Trác Lạc Vũ rất thức thời, gió chiều nào theo chiều ấy.

“Đừng đừng, người ăn điểm tâm đi.” Vội vàng cầm lên một khối bánh ngọt nhét vào trong miệng y, Trác Lạc Vũ khẽ liếm ngón tay y, sau nửa ngày mới chậm rãi buông ra.

“Thật không biết người vì cái gì lại thích cắn tay ta như vậy, đói bụng thì phải ăn cái gì đó a...” Đầu là nước miếng!

Y nhíu mày, không quan tâm biểu tình dở khóc dở cười của Trác Lạc Vũ, đem ngón tay lau sạch trên y phục của hắn.

Ở phương diện nào đó, Lôi Minh Phượng còn chưa lưu loát cho nên cũng không hiểu được trong đó còn ẩn hàm ý tứ khiêu khích cùng thỉnh cầu.

Y thích cắn Trác Lạc Vũ là vì cảm thấy đó mà một hành động rất thân mật, cũng là tỏ ý làm nũng chơi xấu, nhưng y lại không phát hiện cái này cùng với hành động Trác Lạc Vũ liếm cắn ngón tay y hoặc hôn lên lòng bàn tay y ý nghĩa không hề giống nhau.

“Ta còn muốn cắn ở chỗ khác nữa.” Nam nhân cho tới giờ vẫn không chịu nói cái gì rõ ràng, rốt cuộc cũng cho thấy tâm ý của hắn.

A?!

Nhíu mày, kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nam nhân vừa nói ra những lời này, đồng thời cũng sâu sắc cảm thấy lễ nghi gia giáo của ngũ đại thế gia đúng là thất bại thảm hại rồi.

Nam nhân này cũng dám ban ngày ban mặt ở bên ngoài nói ra mấy lời khiêu khích chòng ghẹo như vậy sao... Mặc dù y không bài xích nhưng dịch thể trong người y đều là chất độc, muốn cùng hắn phát sinh quan hệ cũng cần phải suy nghĩ chút biện pháp a.

* dịch thể: chất lỏng a, ví dụ như máu chẳng hạn, đừng nghĩ bậy a =)))

Hơn nữa, y còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đem toàn bộ bản thân giao cho người nam nhân này, cũng không dám hoàn toàn yên tâm phó xuất...

* phó xuất: gửi gắm, giao phó, trả giá...

Do dự nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm kia, tình cảm điên cuồng thiêu đốt mãnh liệt trong nháy mắt bốc lên, chỉ muốn cùng hắn bốn mắt chạm nhau, cũng dễ dàng xóa sạch lời răn dạy của thập đại ác nhân, cơ hồ đã muốn hoàn toàn dập tắt nhiệt tình. (chả hiểu nổi đoạn này nói cái gì nữa @@)

“Muốn ôm ta?” Ngay cả bản thân y cũng không xác định được trong thanh âm của mình có bao nhiêu mê hoặc.

Muốn ôm y sao? Ôm một kẻ có mái tóc huyết sắc dị đoan như y...

“Muốn, từ khi người nói với ta người đã đủ mười lăm tuổi, ta vẫn luôn khát khao.” Phi thường thành thật trả lời, cho dù lời nói ra không hề hợp lễ nghi nhưng ánh mắt của hắn lại vô cùng kiên định cùng ôn nhu.

Thần thái tràn ngập tự tin cùng ánh mắt khát khao không hề che giấu, giống như muốn nói hắn sẽ nguyện ý bảo hộ y, chiều cố y, thậm chí còn nguyện ý toàn tâm toàn ý yêu thương y.

Một khi đã nhìn thấu tình cảm sục sôi ẩn chứa trong đôi mắt kia, sẽ rất dễ dàng chìm vào đó.

“Cho dù là ta?” Cho dù y là Huyết Phách?

Câu hỏi bất an, nhưng trên mặt lại là nụ cười sáng lạn, chính bản thân y cũng không biết mình đang bất an do dự, ngược lại Trác Lạc Vũ lại chú ý tới.

“Người là Phượng Nhi của ta.” Không hề chần chừ tuyên cáo công khai, cường thế mà tràn ngập ý vị chiếm hữu.

Cánh tay vòng sau lưng y tăng thêm lực đạo như thể sợ rằng y sẽ ngay lập tức biến mất trước mặt hắn, ánh mắt chăm chú nhìn vào mắt y, dịu dàng quyến luyến, thậm chí khiến cho y có loại ảo giác như nội tâm mềm yếu của mình lúc này cũng bị hắn nhìn thấu.

Làm sao bây giờ? Muốn không động tâm với người nam nhân này, quá khó... Ban đầu chỉ là gặp dịp thì chơi, là từ khi nào bắt đầu không khống chế được thế này?

Y biết mình không nên ỷ lại vào vòng tay hắn, không nên lưu luyến không muốn rời xa nhiệt độ cơ thể cùng tiếng trái tim mạnh mẽ đập trong lồng ngực hắn, không nên đắm say trong ôn nhu của hắn, bởi vì thập đại ác nhân vẫn luôn ẩn nấp ở một nơi bí mật nào đó gần đây.

Thế nhưng là... Y biết trái tim mình đã bị đôi mắt kia đánh cắp mất rồi...

“Ta phải suy nghĩ một chút.” Vui sướng nở nụ cười, Lôi Minh Phượng từ trên người Trác Lạc Vũ nhảy xuống, trong khi hắn vẫn còn đang vì không được hôn môi mà ảo não lăm lăm.

“Này, Lạc Vũ, ta thích đôi mắt của ngươi.”

Đứng trên bãi đất trống bên cạnh lương đình, y hướng Trác Lạc Vũ hô to.

“Chỉ cần ánh mắt của ngươi không thay đổi, ta sẽ luôn thích ngươi.”

Lời vừa dứt, bóng người trong lương đình cũng đột nhiên biến mất, đôi mắt của y chỉ bắt được một mặt tàn ảnh.

Cổ ý đứng im không nhúc nhích, mặc cho người kia cường thế ôm lấy mình, mặc cho hắn say mê hôn môi.

Môi lưỡi giao triền, mùi huyết tinh lưu chuyển trong khoang miệng, y nắm chặt y phục của Trác Lạc Vũ. Đó là một hành động vô thức tràn ngập ý muốn bảo hộ.

Y muốn bảo hộ hắn, chỉ cần đôi mắt của hắn vĩnh viễn nhìn về phía y như vậy, y sẽ nguyện ý đánh cược một lần! Sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ tận gốc, đem thập đại ác nhân và ba tiểu gia hỏa kia đều giết chết!

Sau đó, nếu như y còn sống trở về, y sẽ nguyện ý làm Lôi Minh Phượng, cả đời ở bên cạnh hắn, sẽ để cho “Huyết Phách” một thân võ nghệ cao thâm vĩnh viễn biến mất, y chỉ cần vì hắn mà chuyên tâm làm một vũ công là đủ rồi.

Ánh mắt của hắn vẫn cao ngạo như thế, thâm sâu, tràn ngập tự tin cùng kiên định, khiến cho y vừa yêu vừa hận... Sớm đã không còn vẻ mặt hưng phấn lúc trước, ngược lại cảm thấy có chút trống rỗng.

Suy nghĩ của Huyết Phách không ngừng trôi nổi giữa quá khứ và hiện tại, căn bản không chú ý tới đám người Đường đường chủ đến cùng đang làm cái gì.

Thẳng đến khi ánh mắt của y bị đôi mắt vì thống khổ mà tròn to của hắn hấp dẫn, mới bị tiếng rên rỉ trầm thấp ngán ngủ kia kéo về thực tại.

Trong không khí có mùi cháy khét, Trác Lạc Vũ bởi vì đau đớn kịch liệt mà cong người lên, cho dù nội lực đã hoàn toàn biến mất, nhưng thân thể nhiều năm luyện võ vẫn khiến xích sắt bị kéo căng rung động, kinh mạch trên cánh tay bởi vì cực lực chịu đựng tra tấn mà nổi rõ, mồ hôi lạnh uồn uồn theo cơ bắp chảy xuống.

Bởi vì vừa mới giật mình hoàn hồn, Huyết Phách chớp mắt mấy cái, trong nháy mắt không cách nào ý thức được bọn họ đến cùng đã làm gì, ánh mắt lướt dọc theo thân thể chồng chất vết thương của Trác Lạc Vũ, rốt cuộc trông thấy nguyên nhân khiến cho hắn phản ứng kịch liệt như vậy.

Bàn ủi nung nóng dán lên da thịt non mềm bên cạnh sườn, kẻ thi hình đã tận lực lựa chọn những chỗ không thể nhận đau đớn mà ra tay, hơn nữa còn là hai ba người thay phiên nhau, hoặc đồng thời động thủ,

cố ý khiến cho Trác Lạc Vũ không cách nào phân biệt được nơi nào sẽ phải chịu đựng tra tấn tiếp theo, đòn tra tấn tâm lý càng tàn độc hơn.

Huyết Phách không có ý ngăn cản bọn họ, chỉ chăm chú nhìn thân ảnh người kia bởi vì đau đớn kịch liệt mà theo bản năng giãy giụa.

Đau không... rất đau đúng không... bởi vì y cũng đã thử qua, đó là loại đau đớn đến không thể kêu nổi thành tiếng, làm thế nào cũng không thoát ra được. Bởi vì quá đau đớn, cho nên ngay cả bất tỉnh cũng không làm được, chỉ có thể bị bức phải bảo trì thanh tĩnh mà cảm thụ loại đau đớn thấu tâm thực cốt đó, thẳng cho đến khi tê liệt mà rơi vào hôn mê.

Cánh tay chống đầu, Huyết Phách nở nụ cười yếu ớt, lười biếng nhìn thủ hạ trình diễn. Thế nhưng tâm tình thoải mái dưới ánh nhìn chăm chăm không tha của người kia dần biến thành một loại cảm giác khó có thể giải thích, chấn động đáy lòng vốn đã không yên tĩnh của y.

“Đường đường chủ, thấy không, hắc vẫn còn dư sức nhìn chăm chăm ta như vậy, các người có tuyệt chiêu gì đặc biệt liền nhanh nhanh sử dụng đi, cho ta mở mang kiến thức.” Tà nịnh khê liếm môi, lại đối với hắc bày ra bộ dáng khiêu khích cùng nụ cười nham hiểm, Huyết Phách lạnh lùng hạ lệnh.

Y chán ghét đôi mắt hắc... Chán ghét loại ánh mắt này của hắc... Thế nhưng chính bản thân y lại không thể phân rõ ràng là y đang tức giận hắc vậy mà vẫn dám nhìn thẳng vào mình hay là hận ánh mắt lạ lẫm như thế của hắc...

Không, kỳ thật cũng không xa lạ gì, bởi vì nhiều năm trước, vào cái ngày đó, hắc cũng dùng chính ánh mắt giống như thế này nhìn y, nói với y những lời tàn nhẫn, phé đi cánh tay phải của y, đẩy y xuống địa ngục không lối thoát.

Rồi kể tiếp không thương tiếc mà tra tấn y. Y vẫn còn nhớ rất rõ ánh mắt này, cùng tiếng bước chân nện xuống nền đá vang vọng dội vào màng nhĩ, bất kể có hồi tưởng như thế nào cũng không nhớ nổi rốt cuộc khi đó mình có vì quá đau đớn mà kêu thành tiếng hay không, chỉ có đôi mắt sáng rực trong bóng đêm kia vẫn luôn in rõ trong đầu...

Chỉ là một ánh mắt mà liền cảm thấy thân thể bắt đầu mơ hồ đau đớn.

Đau đớn, đau đớn đến cơ hồ sắp phát cuồng... Toàn bộ trả lại cho hắc đi!

“Hừ hừ,” dữ tợn cười lạnh, sát ý tàn ngược băng lãnh khiến cho tất cả mọi người trong địa lao run rùng mình, “Dốc toàn lực chiêu đãi hắc cho ta, khiến cho hắc triệt để sống không bằng chết đi, nếu ta thấy thỏa mãn, ta sẽ truyền thụ cho mỗi người một chiêu tuyệt kỹ thành danh của thập đại ác nhân, nhưng nếu hắc vẫn dám dùng ánh mắt này nhìn ta, các người một người cũng đừng mong sống sót ra khỏi địa lao này.”

Huyết Phách dương mâu đối thượng với ánh mắt tràn ngập trào phúng của Trác Lạc Vũ, nghe thấy hắc thống khổ kêu rên ở bên trong, nhin không được điên cuồng cười to.

Trào phúng đối trào phúng, bọn họ đều đang cười nhạo đối phương tác pháp, nhưng như vậy thì có làm sao?

Cầm hận lẫn nhau, hy vọng đối phương sống không bằng chết, bọn họ giống nhau như vậy đấy, vậy nên khi không còn yêu, cầm hận cũng rất cường liệt.

Cứ việc trào phúng bề ngoài đi, hết thấy tùy người cao hứng, dù sao y cũng đã sớm ngờ tới rồi, từ ngày đó, ánh mắt này đã hằn sâu trong lòng y, lấy toàn bộ vết thương trên người y làm chứng...

“Phượng Nhi, ta yêu người, chỉ có người mới có thể đốt lên nhiệt tình của ta... Rồi khỏi võ lâm Trung Nguyên đi, ta mang người đến Trường Sa, ta ở bên đó cũng có sản nghiệp, có thể nuôi sống mấy người, cho người một cuộc sống sung túc không thành vấn đề...”

“Trác gia thì sao?”

“Ta còn có một đệ đệ, vì người, ta có thể buông tha hết thấy, vì vậy, đừng rời bỏ ta.”

“... Được.”

Vật đổi sao dời, thế gian vĩnh viễn không có thứ gì là không thay đổi, cái gì thề non hẹn biển, cái gì đời đời kiếp kiếp, dù cho ngay lúc đó là thật tâm, nhưng trong nháy mắt đều có thể hóa thành tro tàn.

Người tin tưởng là người ngu, kẻ nói yêu là kẻ lừa gạt, trong trò chơi ái tình, bị thương vĩnh viễn là người phớt xuất chân tâm.

“Này, Lạc Vũ, ta có thể tin tưởng người sao?”

“Tin tưởng ta, Phượng Nhi, cho dù phải cùng toàn bộ võ lâm đối địch, ta cũng sẽ ở bên cạnh người.”

Toàn bộ đều là giả dối!

Giữa chính và tà, căn bản không thể tồn tại thứ tình yêu thiên trường địa cửu, chờ mong đối phương phớt xuất chân tâm đều là hy vọng xa vời. Là y quá ngốc, đã quên lời giáo huấn của thập đại ác nhân, mới có thể thể nghiệm sự phản bội.

Muốn ở trong thế đạo điên cuồng này lông tóc vô thương, vậy trước hết cứ điên cuồng đi!

Cứ như vậy quên hết quá khứ, buông tha suy nghĩ, đem hết thấy điên cuồng đẩy tới vách núi – hủy diệt!

Tra tấn cực hình tiếp tục trình diễn, mùi máu tươi cùng mùi củ cháy hỗn tạp tạo thành một thứ mùi vị kỳ lạ, không dễ ngửi nhưng lại đủ để khơi lên bản năng tàn bạo của nam nhân, khơi lên sự bạo ngược ăn sâu trong máu của giống đực.

Thời gian trôi qua đã không còn quan trọng, ngoại trừ mấy lần cảm thấy bất mãn vì Trác Lạc Vũ rơi vào hôn mê, phải động thủ lấy được ném cho thủ hạ, Huyết Phách không hề di động mấy may.

Y chỉ là ngồi ở đó, treo trên mặt nụ cười kỳ dị, đem màn lăng ngược khảo vấn thu hết vào đáy mắt.

Từng cảnh tượng tàn ngược lần lượt lướt qua đôi hồng mâu huyết sắc, nhưng lại không biết có thể xâm nhập vào đáy lòng y hay không.

Đột nhiên bả vai truyền đến một động chạm rất khẽ, Huyết Phách cả kinh, tay trái lấy tốc độ nhanh như chớp chớp lấy, dừng sức chế trụ yết hầu người đến.

Một giây sau, một màu vàng nhu hòa như ánh trăng đập vào mắt.

“Vân Phi...” Chậm rãi buông tay, Huyết Phách nhìn người kia sắc mặt trắng bệch, đang không ngừng ho khan, nhúu mày hừ lạnh, “Ta nói rồi, đừng đột nhiên tới gần ta, muốn chết phải không?”

Vân Phi vẫn luôn rất rõ ràng điểm ấy, làm sao có thể liều lĩnh như vậy?

Thiếu chút nữa, ngón tay y đã xé rách cổ họng hắn, trực tiếp kéo đứt yết hầu cùng động mạch cổ, chỉ thiếu chút nữa thôi.

“Khụ...” Thật vất vả thở ra một hơi, trên mặt Vân Phi không hề có sợ hãi, ngược lại nồng đậm quan tâm cùng lo lắng, “Thật xin lỗi, chủ nhân, chỉ là ta đã gọi nhiều lần nhưng người không có phản ứng, cho nên mới... Người không sao chứ?”

Không có phản ứng?

Đôi mắt huyết hồng dùng sức chớp hai cái, lúc này mới cảm giác được thân thể vô cùng cứng ngắc.

“Bao nhiêu lâu rồi?” Nhìn sắc mặt ân cần của Vân Phi cùng năm vết thương rướm máu trên yết hầu hắn, thanh âm Huyết Phách dần dần khôi phục bình thường.

“Đã hai ngày rồi, chủ nhân.”

“Hai ngày sao...” Tiện tay lấy ra một hộp thuốc trị thương ném cho Vân Phi, Huyết Phách di chuyển ánh mắt, đem lực chú ý chuyển tới bên trong địa lao.

Thê thăm!

Cho dù Huyết Phách giết người không ghê tay nhưng cũng không thể không thừa nhận nam nhân trước mắt chỉ có thể dùng hai từ thê thăm để hình dung.

Hai ngày trước đã thương tích đầy mình, hiện tại có thể nói là miễn cưỡng bảo trì được hình dạng của con người. Nếu như không phải mơ hồ có thể thấy được lồng ngực đầy vết thương của hắn phập phồng yếu ớt, thì thoát nhìn hắn chẳng khác gì một cái túi rách nát.

Lướt mắt nhìn bộ dạng đánh chết cũng không dám nhìn vào trong phòng của Vân Phi, phát hiện sắc mặt của hắn trắng bệch dị thường, nếu như không phải vừa rồi bị thương, như vậy là vì màn tra tấn cực hình kia sao?

“Vân Phi, sợ sao?” Y cười khê.

“... Ta không hiểu ý của người.” Nhân châu lam sắc trong suốt nghi hoặc nhìn Huyết Phách.

“Tra hỏi như thế này, người sợ sao?” Vẫn là một câu hỏi lưỡng khả, vừa giống như hỏi hắn có sợ bị tra hỏi như vậy không, vừa như đang hỏi có sợ hãi cảnh tượng này không, càng giống như mơ hồ hỏi hắn có sợ y hạ lệnh tra hỏi hắn hay không.

* lưỡng khả: cả hai đều có thể được cả, cái nào cũng được.

“Ta chỉ là không quen...” Trong đôi lam mâu hiện lên một chút hoảng hốt, tiếp theo là mười phần kiên quyết, “Xin người hạ mệnh.”

Hắn sẽ không làm trái ý nguyện của chủ nhân, cho dù cảnh tượng này đã làm cho hắn buồn nôn lắm rồi, nhưng nếu Huyết Phách muốn, cái gì hắn cũng nguyện ý làm.

“Hạ lệnh cái gì?”

“...” Khê cắn môi dưới, Vân Phi luống cuống nhìn Huyết Phách, không thể nắm bắt được tâm tình của y, chỉ mơ hồ đoán được y cũng không có tức giận, ngược lại giống như đang đùa bốn phần ứng của hắn, vì vậy chỉ có thể ngậm miệng nhìn y.

Thở dài, Huyết Phách khê lắc đầu.

Thật không biết nên nói hắn thú vị hay là nhạt nhẽo đây, kỳ thật tính tình Vân Phi rất ôn hòa, chuẩn mực của một khúc gỗ không hề có chút tâm tình phập phồng, hết lần này tới lần khác đi theo chủ tử âm tình bất định như y, thật đúng là làm khó hắn.

Ánh mắt chuyển đến bàn tay Trác Lạc Vũ, nhìn mười ngón tay máu tươi đầm đìa, kẹp giữa những miếng sắt, bất tri bất giác cảm thấy có chút buồn bực.

Hắn am hiểu sử kiếm, vì vậy rất yêu quý bàn tay phải, bây giờ phải chịu đựng loại hình pháp này, trong thời gian ngắn sẽ không thể cầm kiếm được... Lẽ ra phải cảm thấy rất thống khoái mới đúng, vì cái gì lại cảm thấy khó thở thế này? Là do ở trong địa lao này quá lâu sao?

“Chủ nhân?” Thanh âm của Vân Phi bên tai khiến y thu lại suy nghĩ đang dần bay xa.

“Đưa hắn về phòng ta, cho hắn ăn được, không được để cho hắn chết đơn giản như vậy.”

“Tuân mệnh, chủ nhân.” Vân Phi cung kính hành lễ, tập tức động thủ cởi bỏ khóa sắt xích tứ chi Trác Lạc Vũ, nhưng lại không biết làm cách nào đưa nam nhân toàn thân huyết nhục mơ hồ, da chóc thịt bong này ra khỏi đây.

Thế nhưng mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, Vân Phi chỉ có thể miễn cưỡng tìm mấy chỗ vết thương thoát nhìn không quá nghiêm trọng mà ra tay.

Chú ý tới khi ngón tay Vân Phi chạm vào, Trác Lạc Vũ bởi vì đau đớn mà mơ hồ run rẩy, Huyết Phách đoán rằng hắn vẫn còn duy trì một chút thần trí, vì vậy tràn ngập ác ý mở miệng.

“Tra tấn nam nhân, nhất là loại nam nhân cứng rắn từ trong xương này còn có một chiêu, đem hắn trói lên giường đi, ở đây có bao nhiêu người, thay phiên làm cho tất cả mọi người sung sướng đi, ta tin rằng có không ít người muốn thượng Trác đại hiệp của chúng ta đâu.”

Biểu tình trên mặt như hài tử vừa thành công trò đùa dai của mình, ngây thơ cùng tà ác hòa trộn thành một loại thần tình kỳ quái, khiến cho đám thủ hạ lúng túng không biết nên làm như thế nào tiếp lời.

Kỳ thật cũng không cần bọn họ phải nói cái gì, chỉ cần hơi thở của Trác Lạc Vũ trở lên gấp gáp là biết đã đúng chủ ý của Huyết Phách rồi, chỉ là thân thể hắn trọng thương căn bản vô lực giãy giụa.

“Vân Phi, đây là cơ hội để ngươi mở mang kiến thức a, trước tiên đem người xử lý sạch sẽ chút đi.”

Phất tay ý bảo Vân Phi rời đi, Huyết Phách đem ánh mắt quét tới đám người Đường đường chủ, hồng mâu huyết sắc lần lượt đảo qua từng người, khiến bọn họ sợ hãi vội vàng cúi thấp đầu.

Không ai có thể nắm bắt được hỉ nộ ái ố của Huyết Phách, bọn họ thậm chí không biết được đôi mắt vô tình này của chủ nhân có thể hay không quyết định một giây sau sẽ giết chết bọn họ.

Huyết sắc yêu dị, bàn tay dính đầy tội nghiệt cứ như vậy trần trụi xuất hiện ở thế gian, sau đó phất tay mang đi vô số sinh mệnh, trong mắt bọn họ, chẳng khác nào hình phạt đáng sợ của Diêm Vương.

Một loại áp lực vô thanh áp bách thần kinh bọn họ, Huyết Phách bất động, bọn họ cũng không dám có động tĩnh.

Ngay khi mồ hôi đã chảy ướt y phục bọn họ, Huyết Phách rốt cuộc cũng đứng dậy.

“Cầm lấy đi, Đường đường chủ học hai chiêu, những người khác chọn lấy một chiêu, coi như phần thưởng cho các người, làm cũng không tệ.”

Trong hai ngày có thể đem một người biến thành tình trạng sống dở chết dở như vậy, không thể không nói bọn họ đã thập phần ra sức a!

Tiện tay xé hai trang giấy để lên bàn, Huyết Phách thần nhiên ly khai địa lao, mặc cho những ánh mắt tham lam ở phía sau chăm chăm đảo quanh bóng lưng mình.

Y biết rõ bọn họ ham muốn bí kíp võ công của thập đại ác nhân trên người y, y cũng là cố ý để cho bọn họ hy vọng.

Dù sao, thời gian cũng không còn nhiều! Không nỡ bỏ hài tử sẽ không bắt được sói, ném ra trọng lợi, tự nhiên sẽ có người mắc câu, lợi dụng lẫn nhau là thứ đạo lý vô cùng đơn giản a.

* trọng lợi: lãi nặng, lợi ích lớn, lợi nhuận cao, lợi nhuận nhiều.

Mỉm cười đi ra khỏi địa lao, hít vào không khí trong lành bên ngoài mới phát hiện mùi vị trong địa lao quả thực khó ngửi, ở đó quá lâu khiến khứu giác đều tê dại, cũng khó trách khi này Vân Phi xuống dưới tìm mình lại có biểu cảm khổ sở như vậy.

Làn gió nhẹ thổi tung hồng phát, Huyết Phách nghiêng đầu, ngẩng ngốc nhìn vô định lên không trung.

Qua thật lâu, khi gió đã ngừng, y mới cúi đầu, để mặc mái tóc dài che khuất dung nhan yêu diễm, nhỏ giọng thì thầm với sủng vật trên bờ vai:

“Tiểu Long, người biết không... kỳ thật ta rất muốn trở về, trở về cố hương của mẫu thân ta...”

Trong cảnh tượng hư ảo, có người đang say sưa khiêu vũ, màu tóc và ánh mắt cũng đỏ sẫm giống như y, ở đó y không phải là dị loại, cũng không phải là điểm xấu, càng không phải quỷ hài.

Ở đó sẽ có người nguyện ý cười với y, sẽ có người nguyện ý xoa tóc y, dùng ánh mắt không hề sợ hãi nhìn y, ôn nhu nói chuyện với y.

Thế nhưng, trong nháy mắt ảo giác như sương mù tan đi, y lại vọng tưởng nữa rồi.

“Quá muộn... Đã không thể trở về...” Tiếng thì thầm mơ hồ chứa đựng bi thương, cho dù biểu tình khó đoán nhưng có thể trông thấy cánh môi đỏ mọng khẽ dương lên.

Từ khi y đọa nhập ác quỷ đạo, đồ sát hơn trăm người, con đường trở về cố hương cũng đã không còn nữa rồi.

Y chỉ có thể lưu lại chỗ này, gánh trên lưng tội nghiệt của đồ đệ thập đại ác nhân, dùng máu tươi gột rửa máu tươi, vĩnh viễn cũng không có khả năng rửa sạch hai bàn tay, thân thể tràn ngập kịch độc, đều biểu trưng cho việc y không còn tư cách trở lại cố hương nữa.

“Chỉ có người mới có thể đi theo ta đến cuối cùng, vì vậy người phải sống a...” Y biết rõ Cửu Thiên cổ tuần chủ là thiên tính, nhưng chỉ cần có thể ăn trái tim chủ nhân, Cửu Thiên cổ sẽ có được tự do, đương nhiên cũng không cần “tuần chủ” nữa, “Chúng ta đều giống nhau, từ khi sinh ra, đã định trước phải giết chết hàng trăm hàng ngàn người.”

Trời sinh y chính là hồng phát hồng nhân, trời sinh Tiểu Long chính là Cửu Thiên cổ, dù cho cái gì cũng không làm thì trước sau cũng sẽ bị giết, bởi vì những người khác đều “sợ bị giết”.

Đi chậm chậm trở về phòng, nhìn Vân Phi đang cung kính đứng thẳng người chờ đợi ngoài cửa, Huyết Phách khẽ mở miệng:

“Vân Phi, người muốn trở về sao?”

Trở về nơi mà bản thân không còn là dị loại, trở về nơi mà bản thân sẽ không còn bị tổn thương...

“... Nơi ta nên trở về là ở bên cạnh người, chủ nhân.” Mỉm cười ôn nhu, câu trả lời của hắn là như thế đấy.

“Ta biết là người sẽ nói như vậy mà.”

Cũng là bởi vì biết rõ Vân Phi như vậy cho nên mới không muốn để cho hắn cùng y đi đến cuối cùng a...

10. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 9: Thiếu

Nguồn thiếu chương

11. Phần Thượng Trung - Quyển 1 - Chương 10

Hơi thở hỗn hển nửa khó chịu nửa thoải mái khi lên cao trào cùng tiếng rên rỉ thở dốc trong hồi ức lồng vào nhau, Huyết Phách liếm láp khiến hắn bắn ra dịch thể, nét mặt y có chút sững sốt, nhưng ngay lập tức khôi phục lại dáng cười không có hảo ý kia.

Xoay mạnh khuôn mặt vì khó nén khuất nhục mà nghiêng sang một bên của hắn, thô bạo hôn lên môi hắn, làm cho hắn nếm mùi vị của chính mình, đồng thời ép hắn uống vào giải được.

Đau đớn!

Đầu lưỡi đang càn rỡ xâm lấn trong miệng hắn bỗng nhiên truyền đến đau đớn khiến cho Huyết Phách hồi thần, nguyên lai là Trác Lạc Vũ cắn y...

Thật là, một khắc cũng không thể khinh thường.

Huyết Phách nếm được mùi vị máu tươi trong miệng, tình tự lạnh lẽo trong nháy mắt dâng đầy đôi đồng tử huyết sắc, y đưa tay rút chiếc bình vùi trong hậu huyệt ra, hương du bên trong không ngừng chảy ra ngoài, sau đó động thân tiến vào cơ thể hắn.

Huyệt khẩu không được khuếch trương đầy đủ mãnh liệt co rút kháng cự, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản Huyết Phách tràn ngập bạo lực xâm phạm.

“A... ô...” Cắn chặt môi dưới, Trác Lạc Vũ liều mạng nhịn xuống thống khổ gào thét.

Giữa lúc trều tống, dịch thể từ trong cơ thể hòa cùng hương du và máu tươi ở huyệt khẩu bị xé rách chảy ra nhuộm ướt đầm một mảng giữa hai đùi.

Vết thương trải rộng trên lưng bởi vì Huyết Phách không ngừng thô bạo trều tống, cọ xát vào đệm giường mà nứt ra, Trác Lạc Vũ cảm thấy toàn thân đều nóng ướt dính dáp, mùi huyết tinh dần dần áp đảo khí tức tình sắc, ý thức cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, một thứ mùi vị vô cùng quen thuộc lẫn trong đám tạp vị xông vào mũi hắn, đó là thật lâu trước đây, mùi thơm cơ thể đã từng khiến hắn trầm mê, không muốn rời xa...

Thật đáng buồn, việc đã đến nước này rồi, vẫn còn nhớ đến thứ tình yêu sai lầm kia, rõ ràng phải xóa sạch hoàn toàn mới đúng.

Không được nghĩ nữa, không được tưởng niệm nữa, phải tự mình chặt đứt tất cả những lưu luyến này!

Nếu như có thể đau đớn hơn một chút thì tốt rồi, để cho đau đớn này lấp kín đáy lòng, để cho hắn không

phải nhìn thẳng vào khát vọng của một đứa con bất hiếu, để cho hắn có thể dùng hận thù thay thế yêu thương, dùng đau đớn để che giấu cõi lòng tan nát, thẳng đến khi có thể giết chết người kia...

Rốt cuộc, hao hết thể lực cùng tinh thần, Trác Lạc Vũ ngất đi.

Chú ý tới thân thể căng thẳng của hắn bỗng nhiên xui xuống giống như dây đàn bị đứt, Huyết Phách đình chỉ động tác xâm phạm, dò xét mạch đập của hắn, xác định hắn vẫn còn chút hơi thở yếu ớt mới giật xuống dây thắt lưng đang che hai mắt hắn, nhìn thấy biểu cảm thống khổ trên mặt hắn bỗng nhiên toàn bộ hứng thú đều tiêu tán.

Yên lặng rời khỏi cơ thể hắn, nhìn dòng chất lỏng đỏ tươi uốn lượn chảy xuống giữa hai đùi, nhú mào.

Vươn tay vuốt ve gương mặt lạnh buốt ướt đầm mồ hôi của Trác Lạc Vũ, Huyết Phách nghiêng người, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi chồng chếp vết thương, đây là bởi vì hắn cực lực nhẫn nại rèn rũ mà cắn xuống.

Tay trái mang theo sát ý lạnh như băng chộp lên yết hầu hắn, hít thở không thông khiến cho người đang hôn mê cau chặt lông mày.

Y chán ghét nhìn thấy đôi mắt này đóng lại, thế nhưng một khi giết hắn rồi, đôi mắt này vĩnh viễn cũng không bao giờ mở ra nữa.

Giật mình với suy nghĩ này, Huyết Phách buông tay, sau đó ngơ ngác ngồi bên cạnh giường, ngốc lăng nhìn khuôn mặt mê man của Trác Lạc Vũ.

Không phải như vậy đúng không? Nếu như thế này gọi là báo thù, vì cái gì lại cảm thấy mọi thứ đều hồng hét rồi??

Chiếc vòng tay hồng ngọc trên cổ tay phải đã có rất nhiều vết trầy xước nhưng vẫn như cũ không hề bị đứt vỡ.

Nhẹ nhàng vuốt ve từng viên ngọc ôn nhuận, dù rạn nứt nhưng vẫn sáng bóng, bên tai quanh quẩn câu thoại đã thật lâu trước kia...

“Phượng Nhi, người không mang vòng tay sao?”

“Có a, ta mang tay trái.”

“Nhưng như vậy tay phải của người sẽ không có những tiếng đình đang a, lúc trước không phải một mực nói muốn hai cánh tay đều phải có âm thanh thì khiêu vũ mới tốt sao?”

“Đại thiếu gia, đừng bận tâm vớ vẩn, chính người đã tặng ta chiếc vòng tay dễ trầy xước này đây.”

Cẩn thận từng ly từng tí quý trọng giữ gìn, hiện tại lại bị nứt ra, nhưng cũng không có bị vỡ vụn... Chẳng lẽ điều này đại biểu y vẫn không có cách nào quên được tình cảm trong quá khứ sao!

“Không đúng!” Bị chính suy nghĩ của mình làm cho giật mình, Huyết Phách gầm nhẹ, đưa tay muốn dùng nội lực hủy vòng ngọc, nhưng mấy lần đều do dự, cuối cùng cũng không thể xuống tay.

Không đúng... Không phải như thế này...

Nhưng nếu như không phải như vậy, thì tại sao lại vẫn nghĩ đến quá khứ?

“Không phải như vậy, ta hận hần! Ta hận hần, hận hần...”

Cuồng loạn lắm lắm, Huyết Phách thống khổ vươn tay về phía Cửu Thiên cổ trên rèm che.

“Tiểu Long...”

Lân phiến đỏ thắm lạnh như băng đụng vào động mạch cổ, Huyết Phách mệt mỏi nhắm mắt lại, mặc cho Tiểu Long hút máu của mình, thay vào đó để cho dòng chất độc từ từ rót vào trong cơ thể, đông cứng hết toàn bộ tình tự trong đáy lòng.

Vô lực nhắm mắt lại, dựa vào thành giường nghỉ ngơi, nhưng suy nghĩ trong đầu vẫn quay cuồng không cách nào dẹp yên.

Này, Lạc Vũ, ta biết người hận ta, bởi vì ta là Huyết Phách, thế nhưng, có thể hay không trước khi ta giết người hoặc bị người giết, hãy nói cho ta biết, rốt cuộc là ta hận người hay là yêu người...

Nếu như nhất định không thể trả lời, vậy đừng suy nghĩ nữa!

Dù sao bất kể là yêu hay hận, những việc y cần làm cũng sẽ không thay đổi!

Đến cuối cùng kẻ nào sẽ chiến thắng, hắc hay bạch... Y chính là không muốn khuất phục, không được sao?

Đó là một trận tra tấn gần như vĩnh viễn không dừng lại, từ khi Trác Lạc Vũ bắt đầu khôi phục ý thức đến khi hần lại lần nữa rơi vào hôn mê, lặp lại như thế mấy ngày, chưa từng dừng lại.

Đối với Trác Lạc Vũ mà nói, không an ủi chính là an ủi đi, đại khái là mấy ngày qua không ngừng tra tấn hành hạ hần, chỉ có duy nhất một người, về phương diện nào đó mà nói thì việc này so với bị luân bạo còn

tốt hơn nhiều.

* luân bạo: bị nhiều người tra tấn, xâm phạm, r*ape

Hơn nữa, cho dù ánh mắt bị dây lưng che kín, cho dù người kia suốt quá trình đều không hề hé răng nửa lời, nhưng từ rất nhiều hành động nhỏ cùng cảm giác cũng có thể đoán được thân phận của đối phương... Chính là người đã khiến cho tâm tình của hắn phức tạp tới cực điểm...

Trừ lần đó ra, thân thể suy yếu khiến cho thời gian hắn hôn mê càng lúc càng dài, mỗi lần đều đau đớn kịch liệt, một chút khí lực cũng không còn, liền ngất đi, càng về sau cảm giác thời gian càng trở lên mơ hồ.

Sau đó, trong lúc mê man nghe thấy từ bên ngoài rèm che truyền đến thanh âm tràn ngập ác ý, mà tra tấn trên thân vẫn còn đang tiếp tục, chỉ là ý thức mờ mịt khiến hắn không có cách nào suy nghĩ đến hàm ý bên trong những lời nói đó nữa.

“Minh chủ, chính đạo bên kia đã...”

“Xin ngài giao hắn cho thuộc hạ, chuẩn theo kế hoạch lăng trì xử tử...”

Vô số thanh âm không ngừng quanh quẩn, có chút âm ỉ, hơn nữa không hề có một lời đáp lại, đối với đau đớn trên thân thể đã trì độn nhưng vẫn cảm giác được động tác di chuyển bên trong của người kia hoàn toàn không bởi vì những âm thanh huyền ảo kia mà chậm lại dù chỉ một chút.

Những tiếng phản đối nhỏ vụn càng lúc càng nhiều, cuối cùng, tựa hồ như có thứ gì đó bị đập đổ, vật nặng rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai cùng tiếng vỡ vụn như xa như gần.

“Minh chủ, đây là một bước báo thù, người không phải muốn phá hỏng kế hoạch đấy chứ? Hay là người không đành lòng...”

Dù không cần nghĩ, hắn cũng biết người áp trên thân thể mình đang nổi giận, cảm giác sát ý lạnh như băng lướt qua da thịt. Sau khi phát tiết dục vọng bên trong cơ thể hắn, dùng một nụ hôn cường thế cây mở hàm răng đang cắn chặt, ép hắn nuốt xuống chất lỏng hỗn tạp hòa cùng máu tươi.

“Thật phiền phức, ngoại trừ Vân Phi, chẳng lẽ không có lấy một tên thủ hạ nào đáng giá để ta lưu lại một cái mạng sao?”

Tiếng cười than khê vang lên bên tai, đúng là người trong suy đoán của hắn. Trong lòng chấn động, hắn không cách nào giải thích được cảm giác trong lòng lúc này, thở dài một hơi.

Như là chú ý tới lần này hắn không hề có ý phản kháng, Huyết Phách thấp giọng cười.

“Coi như người thức thời...”

Không có cách nào phân biệt ý tứ trong câu nói kia, chỉ nghe thấy Huyết Phách tiếp theo hạ giọng khẽ quát:

“Tiểu Long!”

Đó là một mệnh lệnh không hề chần chờ, thanh âm chưa dứt, đã nghe thấy vài tiếng nặng nề như vật gì đó rơi xuống đất, tiếp ngay sau đó là những tiếng rên rỉ thống khổ nhanh chóng lan rộng ra bên ngoài...

“Người...” Bằng trực giác liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, Trác Lạc Vũ không dám tin, nghiêng rằng.

Y vậy mà lại độc chết thủ hạ của mình...

“Những thứ vô dụng đương nhiên phải sớm diệt trừ, kế hoạch tiếp theo của ta không cần bọn họ vướng bận.” Huyết Phách cười nói, tay trái im lặng nắm lấy cổ Trác Lạc Vũ, “Mà người, cũng là thứ sẽ cản trở ta...”

Năm ngón tay mảnh khảnh chế trụ yết hầu, chậm rãi vận lực, người dưới thân đã suy yếu đến không còn giãy giụa, hơi thở yếu ớt dưới áp lực gần như hoàn toàn biến mất, đôi môi trắng bệch cũng bắt đầu tràn ngập tử khí tím xanh...

Thiếu dưỡng khí khiến cho thân thể theo bản năng run rẩy, miệng vết thương nghiêm trọng một lần nữa vì ma sát mà nứt ra, mùi huyết tin nồng đậm mang theo một loại tình sắc khó nói tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp, khiến cho đầu ngón tay Huyết Phách cũng bất giác run rẩy theo.

Đợi đến khi rốt cuộc cảm giác Trác Lạc Vũ không còn bất kỳ giãy giụa nào, thậm chí ngay cả mạch đập cũng hoàn toàn biến mất, y mới chặt rãi buông tay, quỳ ở trên giường, mở to mắt, thất thần hồi lâu mới khẽ lên tiếng.

“Kết thúc?” ... Cứ như vậy?!

Tựa tiểu phi tiểu tự vẫn bản thân, nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt Trác Lạc Vũ, nụ cười cứng lại bên khóe môi.

Hắn đang cười?

Không có khả năng!

Kéo xuống dây lưng che kín hai mắt hắn, dấu vết xanh nhạt in sâu trên da thịt, hầu như không nhìn ra một chút ý cười nào, sát ý nhanh như chớp tràn ngập trong đầu Huyết Phách.

“Vì cái gì...?” Khiếp sợ lắm lắm, trong nét mặt kinh ngạc của y còn có một tia chật vật.

Tất cả những kẻ chết trong tay y, chưa từng có kẻ nào cười... Không, có một người, là khi mẫu thân tự sát trước mặt y, trên mặt, có cười...

Rõ ràng suy nghĩ đã rất hỗn loạn, nhưng những ký ức đã từ rất lâu trước kia lại từng cái từng cái lật lên.

“Này, Lạc Vũ, nếu có một ngày ta nói ta phải giết chết người mới có thể sống tiếp, người sẽ để cho ta chết trong tay người sao?”

“Hả? Sao người lại nghĩ đến vấn đề này?”

“Người đừng quản, cứ trả lời ta đi, không được nói dối, ta không muốn nghe người nói dối.”

“... Ta nghĩ, ta sẽ để cho người giết ta, bởi vì ta rất nhát gan, cho nên thà rằng để người thống khổ cũng hy vọng người có thể còn sống.”

“Thế nếu như là người phải giết ta mới có thể sống sót thì sao?”

“Có đôi khi chết cũng không phải chuyện thống khổ nhất a, ta sẽ lựa chọn con đường khiến ta ít đau lòng hơn.”

“Những lời bình thường như vậy rất khó khiến cho người ta tin tưởng, chẳng khác gì đồ ngon đồ ngọt a.”

“Bằng không thì như vậy đi, nếu như người hy vọng ta chết, ta sẽ đem cái mạng này cho người, còn nếu như người không hy vọng ta chết nhưng bắt buộc phải giết ta, vậy chúng ta sẽ cùng chết, ngược lại cũng vậy, thế nào?”

“... Được.”

Đó đã từng là lời thề, nhưng sau đó hết thấy đều đảo lộn, lời thề đã trở thành lời nói dối... Chẳng lẽ không đúng sao?

Không đúng, không phải như thế này...

“Đáng chết!”

Tức giận lấy ra một bình dược từ trong lồng ngực, đổ ra hai khối dược hoàn, đó là nghịch mệnh đan, lúc trước bởi vì biết Tuyệt Hồn coi trọng Liễu gia tam thiếu gia, Liễu Dục Hâm, người đã định phải chết trẻ, vì

muốn xoay chuyển cửu âm tuyệt mạch mà đặc biệt luyện chế, dùng hơn phân nửa kho dược liệu của “độc sát” Giang Phong, cùng với thuốc dẫn mà y đã lấy danh nghĩa tà đạo Minh chủ đoạt tới tay, tiêu phí gần ba tháng mới luyện thành ba khối, trong đó một viên đã cho Liễu Dục Hâm ăn, còn hai viên bị y giữ lại chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào có thể xảy ra.

Không chút do dự cầm một viên nhét vào miệng Trác Lạc Vũ, vận nội lực vỗ một chưởng lên ngực hắn, nội lực mạnh mẽ ngang ngược ép buộc trái tim đã ngừng đập nảy lên, phối hợp với dược hiệu của nghịch mệnh đan, cứng rắn đem nhân hồn đã bước một chân vào Quỷ Môn quan kéo về thân thể trọng thương.

Huyết Phách không dám ngừng truyền nội lực, sợ rằng nếu y dừng lại thì tính mạng của Trác Lạc Vũ cũng sẽ ngay lập tức tiêu thất.

Nhưng nếu như hỏi vì cái gì y không muốn để cho hắn chết, chính bản thân y cũng không nói nên lời.

Chỉ là không muốn nhìn thấy đôi mắt kia nhắm lại... cho dù là y muốn giết hắn...

Cứ như thế này, kế hoạch liền bị phá hỏng rồi! Hắn là người phản bội, là tên lừa đảo đáng hận, mau thu tay lại, mau giết hắn đi...

Trong nội tâm có một thanh âm phản đối không ngừng vang lên, thúc giục y hạ quyết tâm, đe dọa y hậu quả nếu không giết hắn.

Không sai... Huyết sắc đồng tử phủ đầy sương mù trong nháy mắt bị tâm tình cuồng loạn từ đáy lòng trào lên đánh tan.

“Đủ rồi!” Huyết Phách cau mày gầm nhẹ, “Cũng chỉ là kịch bản thay đổi mà thôi, kế hoạch là do ta vạch ra, muốn thay đổi như thế nào đều do ta quyết định!”

Huyết Phách cắn môi dưới, điên cuồng đem nội lực đẩy vào trong cơ thể Trác Lạc Vũ.

Như thế này cũng không cứu được hắn, thương thế của hắn quá nặng, bởi vì căn bản không có ý định giữ lại mạng sống cho hắn, cho nên không giúp hắn xử lý miệng vết thương, hắn còn có thể chống đỡ đến hôm nay đã là cực hạn rồi, cho dù y không lập tức giết chết hắn thì hắn đại khái cũng không sống nổi qua đêm nay.

Nếu như chỉ dựa vào một mình y, không đủ... Nhưng nếu có thêm người khác thì sao?

“Hừ hừ, kết quả là lại quay về đường cũ sao...” Y đến cùng là đang làm cái gì đây?

Cửu Thiên Cổ sau khi giết chết tất cả những kẻ bên ngoài, bò trở về phòng, chậm rãi trườn lên vai y, khẽ cọ cọ vào gương mặt y, nhưng chủ nhân của nó lại không có bất kỳ biểu lộ nào.

Sau nửa ngày mới thấp giọng quát một tiếng, nhanh chóng điểm lên mấy huyệt đạo trên người Trác Lạc Vũ, mười ba căn gân châm mang theo huyết vụ từ trong các huyệt đạo trọng yếu trên thân lộ ra, đó nguyên bản là y dùng để phong bế nội lực của hắn.

Tiên tay thu hồi gân châm, một tia quyết tuyệt hiển hiện trong đáy mắt Huyết Phách, tâm tình hỗn loạn chậm rãi lắng xuống.

Thật là, tại sao phải cảm thấy bối rối chứ?

Sống hay chết, cũng không cần phải phản ứng lớn như thế a... Để cho bản thân dao động như vậy thật sự không giống y, không giống Huyết Ma Tôn Huyết Phách đứng đầu tà đạo liên minh một chút nào!

“Để cho ta bảo vệ tâm mạch, nếu như ngươi chết, toàn bộ người trong võ lâm cũng đừng mong sống, đừng khiêu chiến sức chịu đựng của ta... chỉ có ngươi mới có tư cách giết ta.” Thanh âm lạnh như băng, không hề có cảm xúc đe dọa bên tai Trác Lạc Vũ, Huyết Phách đem nội lực rút khỏi kinh mạch của hắn, ngón tay đè lên mạch đập của hắn, lẳng lặng quan sát.

Cũng không biết có phải lời đe dọa kia có hiệu lực hay không, mạch đập của hắn xác thực đã có chút rung động yếu ớt.

Nhịp đập dần dần bình ổn.

Tùy tiện giật xuống sa mạn phủ lên thân thể trần trụi của hắn, dùng chủy thủ cắt đứt dây trói hai tay, Huyết Phách mang theo người biết mất khỏi gian phòng, chỉ để lại trước cửa vài chục cỗ thi thể ngổn ngang.

Nửa ngày sau, một bóng người lặng lẽ len vào nơi này, nhìn thấy thi thể rải rác khắp nơi, liền biết mình đã chậm một bước.

Nam nhân tháo mũ rộng vành xuống, nếu có người ở đây, có lẽ sẽ bối vì tướng mạo của hắn mà cảm thấy giật mình.

Bởi vì gương mặt đó cùng Trác Lạc Vũ rất giống nhau, chỉ khác là ở trên mặt hắn có bốn vết sẹo, mà Trác Lạc Vũ lại không.

Lục soát trong ngoài một lượt, chỉ phát hiện máu tươi tràn ngập trong địa lao và phòng ngủ, còn có y phục rách nát vứt lung tung trên giường, nhưng người hắn muốn tìm, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

“Bị mang đi hay là được cứu?”

Từ thanh âm nghe ra, người này chính là người đã nói chuyện với Trác phu nhân ở Phù Sinh tự, Ảnh Thủ.

Khuôn mặt đoan chính lộ ra một tia ảo não nhàn nhạt, thanh âm trầm thấp của nam nhân không hề có chút lo lắng nào, đôi mắt tinh táo nhanh chóng tìm kiếm dấu vết để lại, phân tích khả năng có thể xảy ra.

Nếu như hắn muốn thì có thể lợi dụng cơ hội này thay thế Trác Lạc Vũ... Một loại dục vọng mê hoặc lòng người từ sâu trong nội tâm vọt lên, nhưng ngay lập tức lại bị lý trí bóp chết.

Hắn chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của Trác phu nhân, bảo đảm an toàn cho Trác Lạc Vũ, ngoài ra, hắn không nên có bất kỳ chút tư tâm nào khác.

Nếu như Trác Lạc Vũ không ở chỗ này, cũng không tìm được thi thể, vậy chắc chắn đã bị người kia mang đi... Bất kể như thế nào, hắn nhất định phải tìm cho ra.

Nếu như không thể đem người hoặc chỉ ít là chút tin tức hữu dụng về thì sự tồn tại của hắn sẽ không còn ý nghĩa.

Yên lặng đội mũ rộng vành lên, thân ảnh màu đen trong nháy mắt tiêu thất.

— Thượng bộ hoàn —

12. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 1-1: Văn Án

Ngày trước, khi chưa nhận thức thiếu niên tên Lôi Minh Phượng kia, nếu có người nói với Trác Lạc Vũ rằng hắn sẽ điên cuồng mê luyện một người nam nhân, hắn sẽ cảm thấy không phải người kia bị điên thì chính là thánh lực của mình có vấn đề.

Thế nhưng, người vũ công tính tình cổ quái, một thân tài năng hiếm có kia lại khiến cho hắn không cách nào dời mắt, hoàn toàn không thể tự kiềm chế mà... trầm luân.

Từ khi bắt đầu, thiếu niên đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của hắn, không cách nào dứt bỏ được.

Nếu như có cơ hội, hắn thật sự muốn hỏi...

Tiếp cận hắn, ôm hắn, nói thương hắn, đều là mệnh lệnh của thập đại ác nhân sao?

Đến cùng vì cái gì... Sau khi đã đoạt đi tất cả của hắn, lại để cho hắn sống một mình?

Mục tiêu đã từng bảy năm khổ sở truy tìm, trong võ lâm đầm máu càng lúc càng trở nên xa vời.

Chân tướng sự kiện xảy ra năm đó dần dần được hé mở.

Thật sự cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, căn nguyên của toàn bộ yêu hận gút mắc chính là ở – hẳn cái gì cũng không biết.

13. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 1-2

Núi Lạc Hà, là nơi hiệp sĩ trẻ tuổi nổi danh trên giang hồ – Liễu Lục Dương cùng với đồ đệ Phong Diệc Kỳ, người vẫn luôn ủng hộ hắn, người mà giang hồ vẫn biết đến với biệt danh “La Sát”, ẩn cư, từ khi vô lâm tranh đấu đỉnh điểm về sau, là nơi không ai dám xâm phạm, vì vậy cho dù giang hồ bên ngoài có bao nhiêu hỗn loạn, thì nơi đây vẫn thật sự yên bình.

Ít nhất, trước đây rất yên bình.

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ! Người thích quản chuyện giang hồ, chạy đông chạy tây thì thôi đi, vì sao còn rước phiền toái về đây nữa? Mẹ nó, nơi ẩn cư này có thể tùy tiện cho người khác biết được sao? Ta cảnh cáo người, nếu người không giết hắn, ta sẽ không để yên cho người đâu!”

Không sai biệt lắm, đúng vào thời điểm Huyết Phách hạ lệnh cho Cửu Thiên cổ giết chết đám thủ hạ, thì ở đây, một cỗ nội lực hùng hậu gào thét vang tận mây xanh, dọa cho chim chóc trên núi Lạc Hà hoảng sợ bay tán loạn. Một con diều hâu bay đến đậu bên cửa sổ, ánh mắt màu vàng kim nhìn chăm chăm vào vị chủ nhân không biết vì cái gì mà tức giận của mình, kháng nghị kêu to hai tiếng.

Mà đối tượng vừa thừa thụ tiếng rống giận đùng đùng sát khí của y một tay tóm lấy tiểu tình nhân bị dọa thiếu chút nữa mang theo Hàn Thất tông cửa chạy trốn mất dạng, một tay tùy tiện để bọc hành lý xuống, không mấy may để ý đến trường kiếm của người kia đã ra khỏi vỏ, thản nhiên ngồi xuống bôi trà nhuận hầu.

Vội vàng nhiều ngày như vậy, dọc đường xử lý không biết bao nhiêu chuyện phiền toái không vừa mắt, còn phải chiếu cố Bạch Ngạn Hải lúc nào cũng muốn bảo hộ sư huynh đệ đồng môn, hắn cũng mệt mỏi đến rã rời rồi.

Gần như đồng thời, Hàn Thất vốn được Bạch Ngạn Hải an trí tại phòng trúc ngoài cửa cũng bị Liễu Lục Dương mời vào.

“Sư phụ!” Phong Diệc Kỳ ảo não khẽ gọi.

“Kỳ Nhi, người vừa như vậy là không lễ phép a.” Ôn hòa khẽ trách, Liễu Lục Dương dùng ánh mắt ôn nhu mà kiên trì chăm chú nhìn Phong Diệc Kỳ, thẳng đến khi y chủ động rời mắt, hậm hực tra kiếm vào vỏ.

“Sư phụ người lại... Tùy người! Dám đem phiền toái đến đây cũng đừng trách ta trở mặt vô tình...” Lầu bầu lẩm bẩm, Phong Diệc Kỳ vẻ mặt tràn đầy ảo não giậm mạnh bước chân đi đến phòng bếp đun nước pha trà.

Lẽ nào vừa rồi chưa tính là trở mặt sao?!

Trợn mắt, há hốc mồm nhìn “La Sát” hung tàn kiêu ngạo trong truyền thuyết vậy mà lại chịu khuất phục bởi một nụ cười ôn hòa nhìn thế nào cũng không thấy có bất kỳ lực sát thương nào, còn ngoan ngoãn đi pha trà, lại nhìn sang “Tập Phong” đang cầm chén trà ép Bạch Ngạn Hải uống, Hàn Thất có một loại cảm xúc cực kỳ khó nói lên lời...

Rõ ràng đều là đồ đệ của thập đại ác nhân, vì cái gì hai người trước mắt này cùng tà đạo minh chủ Huyết Phách kia lại khác biệt lớn như vậy?!

“Hàn Thất gia, thật xấu hổ, đồ nhi của ta là lo lắng cho ta bởi vì chuyện trong võ lâm mà bị thương, vừa rồi phản ứng quá kịch liệt, kính xin ngài lượng thứ.” Liễu Lục Dương tư văn hữu lễ mà nói.

Nếu như không phải biết người trước mắt một thân võ học thâm sâu thì Hàn Thất còn cho là mình vừa mới gặp một người nho sinh văn nhâ!

“Không, là ta thất lễ, đã mạo muội tới đây.” Thật vất vả tãi tót câu chữ, đối phương hữu lễ như vậy hẳn cũng chỉ có thể tùy tiện đáp lời, nếu bị La Sát trong trù phòng bắt cho một kiếm cũng là hẳn tự tìm... Ôi chao, đồ đệ của thập đại ác nhân từ lúc nào lại biến thành đồ đệ của Liễu Lục Dương rồi?

Đau đầu xoa bóp huyệt thái dương, Hàn Thất phát hiện việc hẳn muốn biết rõ ràng sự tình thật sự quá khó khăn. Chờ đến khi hẳn quyết định có cứu Trác Lạc Vũ hay không, phải chăng hẳn đã được người khác cứu đi rồi?

Đang lúc hẳn cảm thấy buồn rầu đến cực điểm thì Liễu Lục Dương đã đề cập đến vấn đề này với Bạch Ngạn Hải.

“Kia, Bạch huynh, đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho các người vừa mới xuống núi không bao lâu đã liền vội vã quay về tìm thầy trò chúng ta vậy?”

Nghe vậy, Bạch Ngạn Hải đại khái đem sự tình phát sinh nói lại một lần, về phần y cùng Tịch Quân Dật không tham dự thì Hàn Thất lập tức bổ sung.

Đợi đến lúc đem sự tình khai báo không sai biệt lắm, Bạch Ngạn Hải mới nói ra mục đích bọn họ trở lại núi Lạc Hà.

“Nhưng thật ra là Quân Dật nói có việc muốn tìm Phong Diệc Kỳ.”

“Kỳ Nhi?” Liễu Lục Dương sững sờ, khẽ gật đầu, cũng không hỏi nhiều, sau đó nhìn về phía Hàn Thất, “Vậy Hàn Thất gia cũng bởi vì chuyện này mà đến sao?”

“Cũng xem là như vậy...” Hàn Thất cười khổ đáp.

Lúc này, Phong Diệc Kỳ từ trừ phòng bưng trà ra, nét mặt hung bạo nóng nảy hoàn toàn không phù hợp với trường dung nhan tuyệt diệu kia, khó chịu đem trà bánh ném lên bàn, thủ pháp vô cùng điêu luyện, cái khay ổn định rơi vào giữa bàn mà không hề rớt ra một giọt trà nào, sau đó động tác thô lỗ đi qua ngồi xuống bên cạnh Liễu Dục Dương, bắt cam bắt nguyệt tự mình ăn điểm tâm.

Hắn ngồi nghe bọn họ nói chuyện, nhưng hoàn toàn không có ý muốn xen vào, dù cho biết rõ người Tịch Quân Dật muốn tìm là mình, cũng không dậy nổi chút hứng thú nào.

Một bàn tay đặt lên đầu hắn, nhẹ nhàng vỗ về, sau đó một viên ô mai đưa tới bên bờ môi đỏ mọng.

“Hài tử ngoan, ăn đi, đừng giận dỗi nữa.” Mỉm cười ấm áp.

“...” Sư phụ thật là gian trá!

Mỹ mâu ai oán khẽ chớp, ngậm lấy ô mai, không lên tiếng.

Phiền quá đi! Người trong võ lâm còn dám lên núi hắn nhất định sẽ rút kiếm chém người... nếu như có thể không để cho sư phụ biết...

Tịch Quân Dật lạnh nhạt nhìn hắn đang giống như có thâm cừu đại hận mà cắn ô mai, trầm tĩnh mở miệng:

“Huyết Phách cùng Trác Lạc Vũ có quan hệ như thế nào?”

Câu nói đầu tiên kể từ sau khi bước chân vào phòng làm cho Phong Diệc Kỳ thiếu chút nữa thì nghẹn hạt ô mai.

“Khục khục...” Phun hạt ô mai ra, Phong Diệc Kỳ trừng mắt nhìn hắn, nghẹn ngào kêu lên, “Vì cái gì người lại hỏi ta vấn đề này?!”

Hắn là phải không có ai biết a... Là Trác Lạc Vũ đã nói ra hay là hắn đã gặp lại Huyết Phách rồi?

Theo bản năng đứng lên, phản ứng kịch liệt của hắn khiến cho Liễu Lục Dương lộ ra thần sắc lo lắng, Bạch Ngạn Hải cùng Hàn Thất thì lập tức tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Phản ứng của hắn đã xác nhận suy đoán của Tịch Quân Dật.

“... Lúc trước Huyết Phách mất tích mấy tháng có liên quan đến hắn đúng không?” Đây giống như khẳng định hơn là nghi vấn, lúc trước hắn cũng đã lỡ mờ đoán được, hiện tại hỏi ra cũng chỉ muốn xác định một lần cuối cùng.

Chỉ là, Phong Diệc Kỳ tuyệt không muốn dây dưa đến vấn đề này nữa.

“Đó là chuyện của Huyết Phách, ta không muốn trả lời.”

“Người quả nhiên biết rõ.”

“Còn nói nữa ta sẽ làm thịt ngươi!” Phong Diệc Kỳ phẫn nộ gầm nhẹ.

“Hắn mang Cửu Thiên Cổ ra uy hiếp, muốn giết toàn bộ người võ lâm.” Tịch Quân Dật cũng không thêm để ý đến sát khí nồng đậm quanh thân hắn, vẫn như cũ trầm tĩnh mà nói.

Chú ý tới phản ứng của mình đã làm cho Liễu Lục Dương lo lắng, Phong Diệc Kỳ dè xuống tâm tình vô cùng kích động, lạnh giọng đáp lại:

“Đó là việc hắn nên làm!”

Nên làm sao?! Hàn Thất trừng lớn mắt, lời nói phản bác đã đến bên môi nhưng vẫn kiềm chế không bật ra, bây giờ không phải là lúc hắn nên mở miệng, chí ít thì hắn vẫn hiểu điểm này.

“Tay phải của Huyết Phách bị phế là do Trác Lạc Vũ làm?” Tịch Quân Dật không từ bỏ, tiếp tục truy vấn.

Phong Diệc Kỳ sắc mặt âm trầm, khẩu khí ngạo lạnh nói: “Việc này không liên quan gì đến ngươi!”

“Nếu như hắn làm đến mức này là vì ba người chúng ta, vậy không riêng gì ta, ngay cả Tuyệt Hồn cũng có tư cách hỏi.”

Sắc mặt Phong Diệc Kỳ đại biến, Bạch Ngạn Hải tức thì kinh ngạc bắt lấy tay Tịch Quân Dật.

“Quân Dật?”

Huyết Phách huyết tẩy võ lâm là vì ba người bọn họ?

Trái ngược với sở thích dùng hành động thay lời nói và vẻ trầm mặc thường ngày, Tịch Quân Dật lại tiếp tục nói:

“Chủ động liên hợp với tà đạo liên minh, khiến cho toàn bộ ánh mắt của người chính đạo tập trung trên người hần, để cho ba người chúng ta ngược lại không còn bị kẻ khác chú ý nữa, bao vây núi Lạc Hà là muốn bức người đến gặp sư phụ người, cần quét đại giang nam bắc Trung Nguyên, tìm kiếm đủ loại dược liệu giúp Tuyết Hồn luyện chế nghịch mệnh đan, bản thân thụ địch vô số cũng không chút nào để ý, lại bức Tuyết Hồn ở lại Liễu gia, biết rõ Ngũ Nhạc kiếm phái giăng bày rập đối phó với ta, nhắc nhở ta đừng chạy đông chạy tây mà chui đầu vào lưới, thậm chí hao tâm tổn trí cứu mạng ta, muốn ta thoát ải giang hồ, hơn nửa năm không động đến đệ tử Hoa Sơn, còn lệnh cho thủ hạ không được phép đến gần núi Lạc Hà và Dương Châu Liễu gia... Đừng nói với ta người không chú ý tới những điểm này.”

Nếu như nói Huyết Phách có kế hoạch gì đó, nhân nhượng bọn hần như vậy quả thực chẳng khác nào tự bê đá đập chân mình, thế nhưng hết lần này đến lần khác Huyết Phách lại không để bụng, y thậm chí còn không thêm để ý bọn hần có biết y vẫn luôn âm thầm ở phía sau trợ giúp hay không.

Khuôn mặt vẫn luôn bảo trì đậm mạc rồi cuộc toát ra một vòng khó chịu, hần nhìn Phong Diệc Kỳ, đem tâm tư tỏ tường trong lòng đối phương nói ra: “Hần nói hần sẽ báo thù toàn bộ võ lâm, là bởi vì thiên đạo bất nhân, còn nói rất nhanh thôi ba người chúng ta sẽ có thể ngẩng cao đầu đi dưới ánh mặt trời mà không còn phải chịu bất kỳ thương tổn gì nữa...”

“Đủ rồi, Tập Phong, người cảm miệng cho ta!”

Phong Diệc Kỳ khề quắt, nét mặt lo lắng còn mang theo một loại cảm xúc khó có thể giải thích, thế nhưng Tịch Quân Dật vẫn muốn nói tiếp.

“Bởi vì hần đã quyết định sẽ giết chết tất cả những kẻ luôn kiên trì chính tà bất lưỡng lập, chỉ để lại những người chán ghét tàn sát lẫn nhau sống sót, vì vậy cho dù ngay cả bản thân chìm trong võ lâm tình phong huyết vũ, cũng muốn dùng tử vong để kết thúc tất cả... đúng không?”

* chính tà bất lưỡng lập: chính tà không đội trời chung.

Khi thanh âm cuối cùng vang lên, trong phòng lập tức rơi vào một mảnh trầm mặc.

Qua thật lâu, dưới ánh mắt ngưng trọng của mọi người, Phong Diệc Kỳ mới dùng thanh âm đặng chất phẳng phát giống như yết hầu bị bóp chặt hỏi lại:

“Coi như là biết được, người cảm thấy người nào có tư cách ngăn cản hần?”

Hần cúi đầu xuống, mái tóc đen rối tung tạo thành một tầng âm ảnh, che khuất nét mặt của hần, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy khóe môi run rẩy ẩn hàm thống khổ.

Tịch Quân Dật nhú mảy, kỳ thật hắn cũng không biết nếu hỏi rõ ràng rồi thì tiếp theo phải làm thế nào.

Phong Diệc Kỳ hít sâu một hơi, lúc ngẩng đầu lên chỉ còn lại vẻ mặt tràn đầy kiên định.

“Người biết thì biết, đừng nói cho Tuyệt Hồn...” Nếu như chút ôn nhu cuối cùng còn sót lại này Huyết Phách đã không muốn cho bọn họ biết, vậy bọn họ chỉ có thể giả bộ như không biết.

“Vậy rốt cuộc Huyết Phách đã xảy ra chuyện gì?”

Rõ ràng là Tịch Quân Dật không hề thỏa mãn với đáp án của hắn.

“Người hỏi đủ rồi!”

Ảo não trường mắt liếc Tịch Quân Dật, thân ảnh Phong Diệc Kỳ nháy mắt biến mất, chỉ còn lại cánh cửa mở toang lắc lư trong gió.

Liễu Lục Dương sắc mặt ngưng trọng nhú mảy, cũng không vội đi tìm đồ đệ, bởi vì hiện tại có đuổi theo cũng không kịp, ngược lại cứ chờ y trốn cho tốt, sau đó càng dễ tìm, bởi vì hắn biết rõ y thích trốn ở nơi nào.

Khẽ thở dài một cái, hắn bắt đầu an bài chỗ nghỉ ngơi đêm nay cho mọi người:

“Ta nghĩ, Bạch huynh và Quân Dật trước cứ ở lại đây đi, chờ Kỳ Nhi tỉnh táo lại, các người có thể nói tiếp, mặt khác, Hàn Thất gia nếu như không chê, cũng ở lại hàn xá vài ngày đi.”

Kết quả, Phong Diệc Kỳ tránh né Tịch Quân Dật tròn ba ngày, tuy rằng không đến mức hoàn toàn tránh không gặp mặt, nhưng chỉ cần chủ đề chuyển đến Huyết Phách, hắn lập tức vận khinh công, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Thế nhưng, cũng chỉ có ba ngày thôi.

Bởi vì sang ngày thứ tư, có một con ngựa lên núi.

Nếu như chỉ có một con ngựa thì không nói, nhưng trên lưng ngựa còn có một người, mà người dắt ngựa lại chính là đối tượng khiến bọn họ tranh chấp ba ngày nay – kẻ nghe nói đã bắt cóc Trác Lạc Vũ, sau đó thì không rõ tung tích, Huyết Phách.

“Cường địch” tiếp cận, “Đối địch” hai ngày nay lập tức trở lại cùng chiến tuyến, rất ăn ý ngăn Huyết Phách lại trước phòng trúc.

“Ngày tốt lành, La Sát, Tập Phong, xem ra cuộc sống các người cũng không tệ lắm.” Huyết Phách vẻ mặt tươi cười nói.

Chỉ cần nhìn cũng biết, La Sát tựa hồ rất không tệ... Tập Phong xem ra cũng miễn cưỡng có thể, bất quá cũng không cần yêu cầu quá nhiều, dù sao hao tổn ba thành công lực, gân mạch bị tổn thương cũng không thể khôi phục được hoàn toàn...

Ngay khi Huyết Phách còn đang dò xét bọn họ thì hai người họ đã đánh giá xong tình huống hiện tại của y.

Y thoát nhìn như sắp hỏng mắt, phong trần mệt mỏi không nói, sắc mặt tái nhợt cũng miễn bàn, toàn thân tràn ngập mùi máu tươi càng không cần đề cập tới, chỉ có nụ cười linh động thanh tú lại quá mức thuần khiết kia mới khiến cho bọn họ cảm thấy bất an.

Đã lâu không gặp, điên cuồng của Huyết Phách tựa hồ càng lúc càng lớn...

“Có việc?” Phong Diệc Kỳ trừng mắt nhìn Cửu Thiên cổ, ước lượng khoảng cách Huyết Phách có thể hạ độc cùng hướng gió.

“Muốn đem cái này trả lại cho các người.” Huyết Phách buông dây cương, vỗ vào cổ con ngựa.

Sau khi buông dây cương, khí tức trên người y khiến cho con ngựa hoảng sợ không thôi, bối rối lui về sau mấy bước, cũng bởi vì động tác này mà làm cho bọc vải trên lưng ngựa thoáng nổi lổ ra.

Mái tóc đen từ bên trong lá tả rơi ra khiến cho Phong Diệc Kỳ nhú mày.

“Không phải là Vân Phi?”

“Nếu là Vân Phi thì ta đã không dùng hai từ trả lại!” Huyết Phách vẫn không ngừng cười.

... Trả? Lần này đến Tịch Quân Dật nhú mày.

“Trác Lạc Vũ?”

“Đúng vậy.” Huyết Phách lập tức thoải mái gật đầu.

Thực không thể tưởng tượng nổi a, y còn cho là mình sẽ không thể cười được nữa, không nghĩ tới sau khi nhìn thấy La Sát lại cứ như vậy rất muốn cười... Đến tốt cùng là hơn mười năm qua y đã quen ở trước mặt bọn họ bày ra bộ dáng nguy trang hay là ngược lại là do y không khống chế được mà dễ dàng lộ ra con người thật của mình.

Thật thật giả giả, rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của y?

Hay là, những bộ mặt đó đều là y, cũng không phải là y... Con người chân chính không hề che giấu kia, đã chết.

Rũ mắt, tươi cười của Huyết Phách không hề giảm, y chậm rãi đi đến cạnh một tảng đá, ngồi xuống.

Cái gì? Người kia là Trác biệt sơn trang Trác Lạc Vũ?!

Phong Diệc Kỳ trừng lớn mắt, tức giận trong lòng trào lên.

“Mẹ nó! Người mang hấn tới đây làm gì, muốn ta đào hố giúp người chôn sao?” Phong Diệc Kỳ phẫn muộn kêu lên.

Hấn tuy rằng khó chịu với Huyết Phách, nhưng lại càng không thoải mái với tên họ Trác kia a!

“Để người giúp ta cứu hấn, trên đời này chỉ có duy nhất một “Được nhân” thôi a!” Huyết Phách hơi hợt nói.

“Ta mặc kệ.” Phong Diệc Kỳ không hề nghĩ ngợi liền bác bỏ, ánh mắt chán ghét nhìn về phía người đang hôn mê bất tỉnh trên lưng ngựa.

Mặc kệ hấn thoát nhìn vô cùng thảm hại, không cứu chính là không cứu.

“Không sao, tùy người cao hứng, một tháng sau, ta ở miếu Thiên Phật sơn chờ người, ai muốn tới thì cứ việc tới, nhưng chỉ khi hấn tới, ta mới giao ra giải được.” Huyết Phách rất sáng khoái nói ra, thật giống như việc y ngàn dặm xa xôi đem người đến đây giống như chỉ là thuận tay.

Cái gì giải được?! Y lại tùy tiện ném loạn loại độc gì rồi?

Phong Diệc Kỳ hung dữ trừng mắt liếc Huyết Phách, biểu cảm của Tịch Quân Dật cũng rất căng thẳng.

“Không phải là trên núi Lạc Hà, ta đã nói sẽ không động đến người của các người sao, muốn báo cho bao nhiêu người đều tùy các người, dù sao ngoại trừ La Sát ra, ai tới cũng chỉ là chôn cùng mà thôi.”

Vỗ vỗ Cữu Thiên cổ, Huyết Phách rõ ràng là rất yên tâm với chỗ dựa vững chắc của mình.

Phong Diệc Kỳ trầm mặc một lúc, bỗng một cơn gió thổi qua, khiến hấn chú ý tới mùi máu tươi trên thân Huyết Phách quá mức nồng đậm.

“Người giết người, còn bị thương?”

Đã quá lâu không ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm như vậy, khiến cho huyết mạch của hắn đều sôi sục... Không được, không được, đã đáp ứng sự phụ không thể lại trầm mê trong mùi máu tươi nữa...

Không nghĩ tới La Sát sẽ hỏi y một câu vừa bao hàm bất mãn lại vừa như một lời quan tâm như vậy, Huyết Phách lộ ra chút kinh ngạc, sau đó híp mắt cười.

“Bởi vì bọn họ quá phiền phức, vì vậy không cẩn thận khiến cho Tiểu Long đem tất cả đều giết sạch, hiện tại cả hai phe chính tà thậm chí đều muốn đuổi đánh ta a.”

Y không trả lời thẳng vào vấn đề, ngược lại hời hợt xem nhẹ tính nghiêm trọng của sự thật.

Đồng thời, bọn họ cũng nhìn thấu Huyết Phách đang cực lực muốn che giấu thương thế cùng mệt mỏi.

Bị thương nặng còn kiên trì muốn lên núi Lạc Hà... Hành động như vậy thật không phù hợp với tác phong của Huyết Phách... Chẳng lẽ là vì Trác Lạc Vũ y mới ra tay giết sạch đám thủ hạ của mình sao?! Phong Diệc Kỳ cùng Tịch Quân Dật im lặng trao đổi ánh mắt.

Dưới đáy lòng không ngừng chửi bới, Phong Diệc Kỳ tiến lên vài bước, ngồi xổm xuống trước mặt Huyết Phách.

Hắn chọn vị trí bên phải Huyết Phách, như vậy để tránh cho tay trái của y bỗng nhiên phát động công kích, nhưng Huyết Phách cũng rất nhẫn nại, mặc cho hắn dừng lại ở cánh tay phải, nhược điểm trí mạng của y.

“Kêu súng vật của người đừng cản trở ta, bằng không ta liền chém nó.” Trùng mắt nhìn Cửu Thiên cổ đang hướng bản thân đe dọa phun sương đỏ, Phong Diệc Kỳ lạnh lùng nói.

Huyết Phách híp mắt, đem Tiểu Long đặt sang vai trái, khẽ an ủi vuốt ve lân phiến lạnh buốt của nó.

“Làm gì đấy, La Sát?”

“Giúp người cầm máu, cứ chảy như vậy, muốn độc chết hết động vật trên núi này sao?” Phong Diệc Kỳ tức giận trả lời.

“Ài...” Huyết Phách trùng lớn mắt, khó nén kinh ngạc mà nhìn người đang quan tâm mình.

“Nhiều lời, ta là đang quan tâm tiểu ung của ta!” Con chim ngu ngốc kia chỉ thích tìm côn trùng trên mặt đất để ăn, rất có thể sẽ bị Huyết Phách độc chết, nghĩ đến nó liền tức giận!

Thô bạo cắt ngang lời Huyết Phách, Phong Diệc Kỳ dùng dao găm rạch một đường trong lòng bàn tay, đem kim sang được hòa lẫn với máu của mình, sau đó bôi lên những vết thương đang rỉ máu trên người Huyết Phách.

Khả năng tự cầm máu của Huyết Phách rất kém, bởi vì độc cổ trong máu đã phá hủy khả năng tự đông kết, miệng vết thương cũng khép miệng chậm hơn rất nhiều so với người thường, cho nên những vết thương trên người y này không biết là đã qua bao lâu rồi.

Huyết Phách yếu ớt cười, không hề có chút đề phòng nào, ngược lại bắt đầu sưng người ngẩn ngơ.

Trước đây thật lâu, cũng là La Sát ở bên cạnh quát y, giúp y bằng bó bột thuốc, trong động tác thoạt nhìn qua loa đại khái nhưng lại mang một loại ôn nhu quan tâm, cẩn thận từng li từng tí khó có thể phát hiện được.

Có lẽ y đã từng có cơ hội vấn hồi mọi thứ, chỉ có điều hết thấy bây giờ đều là do chính bản thân y lựa chọn...

Chờ Phong Diệc Kỳ làm xong, lùi về sau, Huyết Phách mới chậm chạp đứng dậy.

“Được rồi, người cũng đã giao cho các người, ta cũng nên đi.”

Lúc này, người vẫn luôn im lặng đứng ngoài quan sát, Tịch Quân Dật, tiến lên một bước.

“Huyết Phách, người không định thu tay lại sao?”

Mặc kệ hiện tại trong võ lâm có bao nhiêu người muốn phanh thây xé xác Huyết Phách, y chỉ luôn làm theo ý mình.

Bằng vào năng lực của Huyết Phách, chỉ cần y nguyện ý thu tay lại, sau đó rời khỏi Trung Nguyên, khắp thiên hạ này còn có mấy người có thể tìm ra y?

“Hôm nay mặt trời mọc đằng nào a? Sao hai người các người lại đặc biệt quan tâm tới ta như vậy?” Huyết Phách mỉm cười, đôi hồng đồng cong cong xinh đẹp.

“Phi, có quỷ mới quan tâm người!” Phong Diệc Kỳ lập tức phỉ nhổ, nhưng khí thế đã yếu hơn lúc trước.

Tịch Quân Dật thì không hề tỏ vẻ gì, chăm chú nhìn thẳng y, chờ đợi câu trả lời.

Thấy thế Huyết Phách nhún nhún vai, không quan tâm tới miệng vết thương bởi vì hành động này mà truyền đến chút đau đớn, khẽ nghiêng người, chỉ chỉ lên bầu trời.

“Không cần nhắc, bởi vì ta muốn so đấu với lão a, xem xem lão chú định là kẻ lợi hại hay quỷ tử huyết hồng ta đây lợi hại.”

Khi hết thấy đã không còn cách nào cứu vãn được nữa, vậy thì cứ hủy diệt đi!

Lấy sức mạnh của một người đấu với ông trời, y rất muốn nhìn xem đến cuối cùng chính mình có thể làm đến mức nào.

“Kia, hẹn gặp lại, La Sát, Tập Phong, ta chúc các ngươi cả đời đều có thể sống tốt trong thế gian giả dối a...” *chém a ;))*

Nhẹ nhàng xoay người, chậm chạp ly khai, nuốt xuống huyết dịch ngai ngái đã xông lên đến yết hầu, cố gắng ưỡn thẳng lưng, không để cho bản thân biểu hiện ra dị trạng nào.

Lần này Phong Diệc Kỳ và Tịch Quân Dật đều không nói gì nữa, thẳng đến khi thân ảnh Huyết Phách hoàn toàn biến mất ở con đường nhỏ xuống núi kia, Tịch Quân Dật mới thấp giọng nói:

“Nghe thấy hần nói gì không?”

Là hàm ý “gặp lại” trong lời nói của Huyết Phách.

“A, nghe rồi, tên hồn đản kia...”

Kia không phải là vì một lần nữa gặp mặt mà tạm biệt, mà là hàm ý đây chính là lần cuối cùng bọn họ còn nhìn thấy đối phương, bởi vì Huyết Phách cho tới bây giờ chưa từng nói lời từ biệt với bất cứ ai...

Ánh mắt lảng lảng chuyển đến người trên ngựa, Tịch Quân Dật liếc nhìn Phong Diệc Kỳ vẫn đang hoàn toàn bất vi sở động.

*bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

“Không cứu?”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“...” Không sao cả, để xem sau khi Liễu Lục Dương mở miệng, hần còn có thể chém đinh chặt sắt như vậy nữa không.

Từ sau khi báỉ Liễu Lục Dương làm sư phụ đến nay, Phong Diệc Kỳ chỉ có duy nhất một lần làm trái yêu

cầu của sư phụ, đó là phản đối việc thầy trò bọn họ ly biệt ba năm, sau lần đó, từ khi trở lại bên cạnh Liễu Lục Dương, y không còn từ chối bất luận yêu cầu gì của Liễu Lục Dương nữa, thẳng cho đến hôm nay.

Thương thể của Trác Lạc Vũ đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, miệng vết thương bị nhiễm trùng, hơn nữa còn có dấu hiệu trúng độc, chỉ dựa vào một mình Liễu Lục Dương, cho dù y thuật có tinh thông đến đâu, cũng tuyệt đối không cứu được.

Tuy rằng trên núi Lạc Hà vẫn còn những người khác, lặn lội trên giang hồ nhiều năm ít nhiều cũng biết một chút y thuật, nhưng Bạch Ngạn Hải cùng Hàn Thất cũng chỉ dừng lại ở việc xử lý mấy vết thương ngoài da đơn giản mà thôi, mà trình độ miễn cưỡng so với hai người bọn họ tốt hơn chút ít – Tịch Quân Dật thì lại tỏ vẻ hần cũng không nắm chắc xử lý loại thương thể này.

Vì vậy, Liễu Lục Dương đành phải đưa ánh mắt hướng đến đồ đệ của hần, người mà khi hần vừa bắt tay vào chữa bệnh cho Trác Lạc Vũ đã tỏ ra rất khó chịu, không nói gì, lúc này lập tức phản ứng kịch liệt.

“Không muốn, ta tuyệt đối không cứu hần! Cho dù toàn bộ người trong giang hồ vì không có giải được mà chết sạch, ta cũng không cứu hần!”

Khó nén chán ghét liếc mắt nhìn nam nhân đang hôn mê bất tỉnh trên giường, hần không rời khỏi phòng là do còn có tâm cảnh giác đối Hàn Thất, đành miễn cưỡng ở bên cạnh bảo hộ sư phụ.

“Kỳ nhi?” Liễu Lục Dương quan tâm nhìn hần, không hiểu vì sao hần lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Đối với Liễu Lục Dương mà nói, nhìn thấy người sắp chết mà không ra tay cứu là một việc rất khó chấp nhận, huống chi hần cũng đã từng gặp Trác Lạc Vũ một lần... Bây giờ nghĩ lại, địch ý của Kỳ Nhi đối với Trác Lạc Vũ từ lần gặp kia đã rất rõ ràng...

“Sư phụ, ta chán ghét hần, không quản hần...” Tuy rằng lời nói rất kiên định, nhưng khi nghe thấy Liễu Lục Dương hoang mang khó xử thấp giọng gọi, hần lại lộ ra ánh mắt ủy khuất, thái độ cũng dịu đi đôi chút.

Hần đối với bất luận người nào cũng có thể cuồng phóng kiêu ngạo, ngoại trừ sư phụ, người tối trọng yếu đối với hần.

“Vì sao?”

Vậy tay gọi đồ nhi đến bên cạnh, Liễu Lục Dương chăm chú nhìn hần, cũng không cho phép hần dời ánh mắt đi, “Kỳ Nhi, Huyết Phách đã không khống chế được, hần tuyên bố muốn dùng Trác Lạc Vũ đổi lấy những người bị hần hạ độc, trong tình huống như vậy, nói cho ta biết, vì cái gì ngươi không chịu cứu hần?”

Hần biết rõ trong lòng Phong Diệc Kỳ đối với chính đạo vĩnh viễn có một điểm mâu chốt, vì vậy mà nguyện ý rời khỏi võ lâm, nhưng nếu là việc liên quan đến tính mạng của nhiều người thế này, hần không có cách nào im lặng dung túng được.

“... Ta không thể nói...” Cẩn môi, rõ ràng Phong Diệc Kỳ có chút chần chờ do dự.

“Ngay cả với sư phụ cũng không thể nói sao?” Thanh âm của Liễu Lục Dương càng thêm nhu hòa, bước đến ôm lấy eo Phong Diệc Kỳ, không cho y tránh né.

Cục diện tiến thoái lưỡng nan khiến Phong Diệc Kỳ không thể làm gì khác ngoài cho Liễu Lục Dương thấy rõ phần nộ cùng... đau lòng trong đáy mắt.

“Hắn đã làm rất nhiều chuyện quá đáng đối với Huyết Phách... Ta không thể nói...” Hắn không thích Huyết Phách, nhưng không kẻ nào có quyền làm tổn thương con người vẫn luôn dùng bộ dáng tươi cười để bảo hộ “Đồng bạn” đó...

Liễu Lục Dương trầm mặc nhìn hắn, không có bất kỳ ý tứ trách móc nào, ngược lại thì Hàn Thất mới là người không nhận được.

“Đợi một chút, vì sao ngươi lại nói hắn tổn thương Huyết Phách?! Rõ ràng chính Huyết Phách mới là người đã giết toàn bộ người nhà hắn!”

Muốn ngăn cản hắn nhưng không kịp, Bạch Ngạn Hải lập tức nhấc lên đề phòng, sợ Phong Diệc Kỳ sẽ đột nhiên bộc phát.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, một luồng sát khí lạnh như băng từ thân thể mềm dẻo như báo săn của Phong Diệc Kỳ toát ra, khuôn mặt tuyệt diệu lộ ra lãnh tiếu trào phúng, trong đó còn chứa một tia hận ý hiếm thấy.

“Bằng vào những việc hắn đã làm với Huyết Phách, cho dù Huyết Phách không động thủ, ta cũng sẽ giết sạch bọn họ!”

Biết rõ y cùng Tịch Quân Dật đã từng trải qua cuộc sống đao khẩu thiểm huyết, cùng vào sinh ra tử, theo lẽ thường đương nhiên Bạch Ngạn Hải cùng Liễu Lục Dương cũng đều bởi vì tâm tình pháp phòng của hắn mà cảm thấy khiếp sợ.

Trong ấn tượng của bọn họ Phong Diệc Kỳ cùng Tịch Quân Dật rất ít khi hận, mặc kệ trải qua bao nhiêu chuyện tàn khốc, bi ai cỡ nào cũng đều chỉ coi đó như chuyện đương nhiên.

Bởi vì suốt mười hai năm thập đại ác nhân đã dạy dỗ bọn họ như vậy, quan niệm sai lệch đã ăn sâu vào tiềm thức của bọn họ, cho dù Liễu Lục Dương và Bạch Ngạn Hải có hao hết tâm sức dẫn dắt bọn họ quay về chính đạo, thì hiệu quả cũng chỉ miễn cưỡng tạm được.

Vì vậy, Phong Diệc Kỳ biểu hiện ra hận ý rõ ràng như vậy khiến cho Liễu Lục Dương hiểu rõ vấn đề này không hề đơn giản.

Nhìn chăm chăm vào nét mặt của hần, Tịch Quân Dật vẫn một mực im lặng, lên tiếng.

“Ngoài việc cánh tay phải của Huyết Phách bị Trác Lạc Vũ phế, còn phát sinh chuyện gì?” Tịch Quân Dật hạ xuống một kết luận vô cùng khẳng định, sau đó bắt đầu truy vấn.

Bị Liễu Lục Dương ôm chặt, không có cách nào rời đi, lại bị bọn họ trước sau truy hỏi đến cùng khiến cho Phong Diệc Kỳ vô cùng tức giận, rốt cuộc nhịn không được quát lên:

“Toàn thân Huyết Phách chồng chất vết sẹo hầu như đều là khi đó để lại, người cũng nhìn thấy rồi đấy! Chuyện gì xảy ra còn phải hỏi sao?! Lũ khốn đó đối với Huyết Phách nghiêm hình tra tấn, phế tay phải của hần, còn tìm một đám thảo khấu không biết ở đâu ra, trả cho bọn chúng một khoản tiền lớn, rồi gọi bọn chúng đến cưỡng bức Huyết Phách, sau đó bị độc chết trên thân hần, thời điểm ta đến Cửu Thiên cổ đã giết hết tất cả người trong sơn trang, trong địa lao còn có thi thể một nam nhân đang dè trên người Huyết Phách, mà hần miệng ho ra máu nhưng trên mặt vẫn tươi cười, dùng thanh âm khàn khàn không ngừng hỏi vì cái gì, hần cứ như vậy hỏi ta trọn vẹn mười ngày, ngay cả khi rơi vào hôn mê vẫn không ngừng hỏi, mặc kệ ta nói cái gì hần cũng không nghe thấy, người mẹ nó nói cho ta biết đến cùng hần muốn nghe thấy đáp án gì đấy?!”

So với tiếng cười buồn bã thảm thiết, đứt quãng không ngừng thoát ra từ đôi môi đỏ mọng tràn ngập máu tươi kia, thà rằng Huyết Phách cứ khóc lóc, gào thét, phát tiết toàn bộ đau đớn, thế nhưng cho đến cuối cùng Huyết Phách đều không có khóc, y chỉ cười, thật giống như đeo lên một chiếc mặt nạ tươi cười, đem toàn bộ nước mắt đều giấu sau chiếc mặt nạ đó, chỉ có ba chữ “vì cái gì” không ngừng luẩn quẩn bên tai, cả ngày lẫn đêm, chưa từng dừng lại...

Nếu như hần chưa từng nhìn thấy Huyết Phách mỉm cười hạnh phúc sau đó lại tan vỡ như một mảnh sứ trắng mỏng manh, có lẽ cho tới hôm nay, hần vẫn sẽ nghe theo thiết đặt của thập đại ác nhân, bài xích chán ghét kẻ vẫn luôn trái ngược hoàn toàn với hần kia, thế nhưng hần đã biết...

“Đúng, ta biết rõ hần cũng đã sớm điên rồi... Nhưng không có ai có tư cách ngăn cản hần, chính đạo không có tư cách, tà đạo không có tư cách, chúng ta lại càng không có quyền ngăn cản hần tìm kiếm đáp án...”

Có thể ngăn cản y sao, không có một người nào, bởi vì lúc trước không có ai cứu y, hiện tại cũng không có ai thương y, ở trong bóng tối không người nào có thể chạm vào, có lẽ y vẫn ngày đêm không ngừng hỏi...

Vì cái gì?

14. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 2

Chiều theo tâm kế của thập đại ác nhân, bất kể việc gì cũng đều có đường lui.

Nếu như tạo ra Huyết Phách là “cổ nhân”, toàn thân cao thấp không có chỗ nào không phải là kịch độc,

thì cũng tính toán không để cho y thoát khỏi khống chế, còn tận lực khiến cho y cùng La Sát trở mặt, lợi dụng để bọn họ kiềm chế lẫn nhau.

Huyết Phách giải tâm kế, La Sát tính tình ngay thẳng; nội lực của Huyết Phách bị quản chế bởi thập đại ác nhân, mà nội công La Sát lại thâm hậu vô cùng; Huyết Phách sở trường dụng độc, La Sát lại không sợ độc cổ... Cho dù La Sát đối với Huyết Phách không thật sự có cảm giác kháng cự đặc biệt thì Huyết Phách tâm kế quá sâu cũng sẽ cảm thấy chán ghét kẻ được thập đại ác nhân cố ý cài giấu để áp chế mình kia.

Từ nhỏ đã bị dạy dỗ như vậy, hai người bọn họ căn bản không có năng lực thoát khỏi cục diện đó, chỉ có thể nghe theo sắp xếp của thập đại ác nhân, đi lên hai còn đường trái ngược nhau.

Chỉ có điều, con người chung quy đều sẽ thay đổi, mặc kệ cho bọn họ có tính toán thế nào đi nữa...

Ngày ấy, nguyên bản La Sát đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, nhưng đột nhiên lại không trở về phục mệnh mà ngược lại cố ý đi đường vòng.

Không phải là quan tâm, chỉ là chột nghĩ đến, chiếu theo tính cách của Huyết Phách, hơn hai ngày không hề truyền ra một chút tin tức giết người nào, thật sự quá đáng ngờ, cho nên hắn mới muốn đi thăm dò một lần.

Kết quả, sau khi vào thành, thứ hắn nhìn thấy khiến cho hắn hoài nghi có phải bản thân đã trúng mê hồn hương rồi không.

Vẫn là nụ cười đùa bỡn nhân mạng của Huyết Phách, nhưng lại vô cùng đơn thuần, chỉ vì một chén canh mà lộ ra bộ dáng yêu thích không hề che giấu, hắn cho là mình hoa mắt, cho dù có nhuộm tóc, có che đi đôi mắt màu huyết hồng kia, hắn vẫn biết rõ... người kia chính là Huyết Phách.

Tựa hồ bởi vì quá mức kinh ngạc, sơ ý không khống chế được khí tức, lập tức đã bị Huyết Phách phát hiện ra.

Lôi Minh Phượng trong nháy mắt nhìn thấy La Sát, chỉ nghĩ là do thập đại ác nhân phái đến.

Theo bản năng ôm chặt Trác Lạc Vũ, dưới ánh mắt kinh ngạc cùng lo lắng của hắn, vội vàng nở nụ cười.

“Lạc Vũ, ta muốn ăn kẹo quả hoa.”

“Phượng Nhi?” Trác Lạc Vũ nhíu mày, cẩn thận đảo mắt quanh bốn phía, muốn xác định xem có thứ gì khiến cho y bất an như vậy không.

Lôi Minh Phượng giật giật tay áo hắn, lộ ra bộ dáng tựa tiểu phi tiểu.

“Có ta ở đây mà ngươi còn dám trắng trợn liếc mỹ nhân?” Biết rõ Trác Lạc Vũ không dễ đuổi đi, y dứt khoát giơ ngón tay chỉ về phía La Sát.

Liếc thấy trương dung nhan khiến người ta kinh diễm kia, Trác Lạc Vũ ngẩn người, sau đó cúi đầu nhìn Lôi Minh Phượng.

“Người quen?”

“Ừ, người cũ trong đoàn, là đối thủ cạnh tranh, vũ đạo của ta đẹp mắt, nhưng khuôn mặt của hắn nổi tiếng.”

“... Nam hài?”

“Ngươi còn liếc hắn nữa đêm nay cũng đừng nghĩ lên giường của ta!” Lôi Minh Phượng nhỏ giọng đe dọa.

“Ghen sao?” Một nụ cười vui sướng sáng lạn xuất hiện trên khuôn mặt Trác Lạc Vũ, kết quả đối lấy tiểu lý tàng đao của người trong lòng.

* Tiểu lý tàng đao: nụ cười giấu đao kiếm, nham hiểm, miệng nam mô, bụng bồ dao găm, bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác.

“Đúng thì thế nào? Ngươi có bản lĩnh thì cũng đừng có lén trộm những kẻ muốn dựa gần vào ngươi ta!”

“...” Tươi cười bên môi giảm đi một nửa, Trác Lạc Vũ thật sự không biết nên khóc hay nên cười, “Phượng Nhi, ngươi đâm nát tâm ta rồi.” Để cho hắn cao hứng một chút thì sẽ chết sao?

Khẩu khí ai oán muốn tìm kiếm chút đồng tình an ủi, đáng tiếc Lôi Minh Phượng cũng không chịu thua, trong lòng y hiện tại chỉ có suy nghĩ làm thế nào đem người bên cạnh đuổi đi.

“Nát cũng không sao, trở về sẽ giúp ngươi dán lại thì tốt rồi.” Đơn giản đẩy Trác Lạc Vũ xoay người, “Đi mua kẹo quế hoa cho ta, thuận tiện mua thêm một ít củ sen và bánh ngọt nữa, buổi tối ta muốn ăn. ” Y đuổi người cũng phải đuổi vô cùng rõ ràng, hiểu thấu nhân tâm nên y biết rõ bộ dáng như vậy sẽ không làm cho người khác sinh nghi, bởi vì thoát nhìn y vô cùng “thẳng thắn”.

Thật vật vả đem Trác Lạc Vũ đẩy đi, y xoay người đối mặt với La Sát, nụ cười đáng yêu vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, thân thể nhỏ nhắn cân xứng cũng dần dần lộ ra một vòng sát ý.

“Ngươi tới làm gì? Thời hạn còn chưa hết!”

Đối mặt với chất vấn của y, biểu cảm của La Sát có chút vi diệu quỷ dị.

“Ra ngoài nói chuyện.” Không trả lời thẳng, La Sát trực tiếp đi vào một con hẻm nhỏ ven đường, Lôi Minh Phượng cũng đi theo.

Đáy lòng không ngừng phỏng đoán dụng ý của La Sát, Lôi Minh Phượng tự biết rằng bản thân đánh không lại La Sát, trừ phi có Trác Lạc Vũ hỗ trợ... Thế nhưng một khi để Trác Lạc Vũ liên lụy vào, bấy lâu nay y khổ cực giấu giếm là vì cái gì?

Không thể nói!

“Người tới làm gì? Đừng làm hỏng chuyện của ta!” La Sát là kẻ cực kỳ nguy hiểm, y phải... bảo vệ Lạc Vũ...

Đó là một loại khẩu khí ẩn tàng ý muốn bảo hộ vô cùng mãnh liệt, khiến cho tia hoang mang trong đáy mắt La Sát càng lớn.

Hắn biết rõ loại khẩu khí này, trước đó vài ngày, hắn muốn giết mấy tên đệ tử không ra gì của phái Hoa Sơn, thanh niên ngăn cản hắn lúc đó cũng là dùng loại khẩu khí này quát mắng đuổi các sư đệ đi, kết quả rõ ràng là người kia võ công không bằng hắn, lại có thể giữ chân hắn một lúc lâu, thậm chí trong lúc liều chết đánh cược một lần, còn thiếu chút nữa để lại cho hắn một vết thương trí mạng.

Không phải là dốc sức liều mạng, mà là liều chết, vứt bỏ tính mạng, không cần giết chết đối thủ, chỉ muốn tranh thủ một chút thời gian hoặc có thêm một cơ hội... chỉ vì bảo hộ người nào đó... Một thứ tình cảm hoàn toàn không thể giải thích được, ngoài ý muốn khiến cho hắn có cảm giác rung động mãnh liệt.

Thứ tình cảm hoàn toàn không thể giải thích được...

“Vì sao người muốn bảo vệ hắn?”

Chuyện này không liên quan đến ngươi! Vốn là muốn lạnh lùng trả lời như vậy, nhưng suy nghĩ của Huyết Phách nhanh chóng xoay chuyển, sau đó ngược lại lộ ra nụ cười khó hiểu.

“Trong tay hắn có rất nhiều thứ hữu dụng với ta, ngươi đừng xen vào chuyện của ta, cản trở ta hoàn thành nhiệm vụ, hậu quả tự ngươi gánh chịu.”

Tuyệt đối không thể thừa nhận bản thân đã động tâm, bằng không nếu như La Sát hồi phúc cho thập đại ác nhân thì tính mạng của Lạc Vũ sẽ nguy mất...

* hồi phúc: bẩm báo, báo cáo.

“Còn chưa lấy được? Cũng đã hơn ba tháng rồi, nếu làm lỡ đại sự sẽ bị trừng phạt như thế nào, ngươi cũng biết rồi đấy!” La Sát nghiêng rằng, bộ dáng tức giận cơ hồ muốn cho Lôi Minh Phượng biết là hắn đang lo lắng cho y.

Đồ vật đã sớm tới tay, bởi vì Trác gia căn bản không biết chiếc vòng tay hoa văn cầu kỳ tỉ mỉ kia có giấu trứng Cửu Thiên cổ bên trong, vì vậy lúc y tùy tiện chọn lựa lễ vật liền lấy được, nhưng bây giờ không phải là thời điểm để nói rõ ràng, đối tượng cũng không đúng.

“Đó là chuyện của ta, người đừng cản trở ta, thời gian tuyệt đối đủ.”

Đối mặt với lãnh tiểu cự tuyệt, La Sát trầm mặc, sau đó nhú mày.

“Có cần trợ giúp không? Không phải là người động tâm rồi chứ?”

Lời nói của hắn khiến cho sắc mặt vốn tái nhợt của Lôi Minh Phưởng chuyển thành trắng bệch, cuối cùng toàn thân toát ra sát khí ngoan liệt.

“Ta cảnh cáo ngươi, La Sát, hắn là người của ta, nếu như ngươi dám động vào hắn, ta có chết cũng sẽ phế bỏ một nửa công lực của ngươi.”

Chỉ cần một nửa là đủ rồi, bởi vì thập đại ác nhân không thể nào dễ dàng tha thứ cho một kẻ không hoàn chỉnh, giống như khi mất trái của Tuyệt Hồn bị hủy, không biết đã bao nhiêu lần chịu công kích trí mạng từ bên trái đến, nếu như bị phá hủy một nửa công lực, cho dù là La Sát, cũng tuyệt đối không có khả năng giống như Tuyệt Hồn, vô số lần chặt vật bỏ trở về từ địa ngục!

Nghe y nói như vậy, nét mặt La Sát cứng đờ, bất mãn hừ hừ.

“Tùy ngươi, đừng quên bọn họ đã nói gì, đừng để bản thân cũng bồi tiến vào!”

Nói xong, thân ảnh cũng biến mất.

Lôi Minh Phưởng thở dốc một hơi, lúc này mới phát hiện y phục trên người đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Sau đó y nghe thấy tiếng trái tim mình đập như sấm rền, trong ngực tràn ra một thứ tình cảm không thể khống chế.

Y muốn gặp Lạc Vũ, y muốn nhìn thấy hắn...

Quay người, lao ra khỏi con hẻm, xuyên qua dòng người đông đúc qua lại trên đường, nhào lên ôm chặt lấy nam nhân vừa đi ra từ tửu lâu.

Mà La Sát ẩn thân trên nóc nhà cũng nhìn thấy hết thấy, hơn nữa vì thế mà cảm giác bất an trong lòng càng sâu sắc.

Do dự một chút, vẫn là quyết định nhìn xem tình huống rồi mới nói, cũng không nhất định phải vội vàng báo cho thập đại ác nhân biết, dù sao hẳn biết Huyết Phách nhất định sẽ không hãm vào quá sâu, mà hẳn cũng không có nghĩa vụ phải mật báo! Huống hồ trong ký ức của hẳn, Huyết Phách thoát nhìn chưa từng thật tâm vui vẻ như vậy...

Đây coi như là một chút tâm tư nhỏ của hẳn, lúc đầu vốn chỉ là một chuyện không có mấy ý nghĩa, bởi vì dựa vào đạo lý đồng cừu địch hi, bốn người bọn họ hoặc ít hoặc nhiều đều yểm hộ lẫn nhau lừa gạt thập đại ác nhân. Chỉ là hẳn không nghĩ tới, hơn nửa tháng sau trở lại, hết thấy đều đã không giống với lúc trước.

* đồng cừu địch hi: cùng chung kẻ thù.

Kết quả, thời hạn bốn tháng thực hiện nhiệm vụ đã hết, Huyết Phách vẫn không xuất hiện.

Trong trí nhớ, La Sát chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng thập đại ác nhân đờ đờ sát khí như vậy, hoặc là nói, thập đại ác nhân vẫn luôn giết người như ngóe, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn chứng kiến sát ý nhắm vào bọn họ của thập đại ác nhân mãnh liệt đến vậy.

Huyết Phách rắc rối lớn rồi, hẳn biết rõ.

Hắn có thể đem tung tích của Huyết Phách báo cho thập đại ác nhân sau đó đứng một bên xem trò vui. Hẳn cũng biết.

Thế nhưng, cuối cùng hẳn lại lựa chọn lén bỏ đi, vì sợ bị truy tung nên tận lực dùng nhiều ngày vòng đi vòng lại trong núi rừng, lại trà trộn vào thương đội, cuối cùng xông vào nhiều thành trấn lớn, đổi vô số phục trang, rốt cuộc khẳng định bản thân không bị “Huyền đạo” tìm được.

Lần nữa trở lại thành trấn không lớn không nhỏ kia, tìm được Trác gia biệt viện, lại phát hiện bên trong yên lặng đến kỳ lạ, trong không khí tràn ngập một loại tử khí cùng mùi vị thi thể thối rữa cực nhạt nhưng lại rất rõ nét.

Suy nghĩ đầu tiên của La Sát là thập đại ác nhân đã đến trước hẳn một bước, vì vậy đã đem người giết sạch, nhưng ngay khi hẳn vọt qua tường cao nhảy vào trong sân, liền biết là do Huyết Phách làm, bởi vì phóng mắt nhìn lại thì toàn bộ thi thể ở đây đều là bộ dáng chết bất đắc kỳ tử, da thịt chỗ đen chỗ đỏ xác thực là trúng độc mà chết.

Vậy còn Huyết Phách đâu?! Bỏ đi rồi sao?

Mang theo nghi hoặc, hẳn cẩn thận đi vào trong phòng, bởi vì muốn tìm ra hành tung của Huyết Phách, hẳn nhất định phải biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đi hết một nửa đại trạch liền phát hiện ra một cổ cổ khí nồng đậm truyền ra từ phía sau vách tường, La Sát cảm thấy rung mình, cẩn thận dùng tay gõ lên vách tường, tìm ra cơ quan, mở cánh cửa thông xuống

mật đạo.

Cửa vừa mở ra, khí độc cùng các loại mùi vị tràn ra thiếu chút nữa khiến cho một người đã quá quen với độc cổ và huyết tinh như La Sát cũng nhin không được mà cảm thấy buồn nôn.

Loại cổ độc có thể khiến cho hần cảm thấy khó chịu, không lẽ Huyết Phách đã đem trứng Cửu Thiên cổ ấp nở rồi sao? La Sát vội vàng thu liễm tâm thần nín hơi.

Nếu như sau cánh cửa này là địa lao, còn có mùi máu tươi cùng mùi thi thể thối rữa nồng đậm như vậy... Là chuyện gì đã xảy ra?

Trong địa lao không thích hợp sử dụng kiếm, hần trở tay đem Bích Tuyền kiếm thu vào vỏ, vận nội lực chăm rãi đi xuống cầu thang.

Bên trong một mảnh đen kịt, ngọn nến đã cháy hết từ lâu, nhưng có thể nghe thấy một bài nhạc khúc đứt quãng không thành điệu cùng với tiếng sắc máu ho khan.

Tuy rằng thanh âm khàn khàn suy yếu lạ lẫm, nhưng hần vẫn nhận ra được đó là Huyết Phách.

Lấy ra một cây hỏa triệp tử từ trong lồng ngực, châm lên một ngọn lửa, trong nháy mắt, cảnh tượng đập vào mắt khiến cho toàn thân La Sát kịch liệt run rẩy, hỏa triệp tử rơi xuống đất.

Chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ rồi, đủ để hần nhìn thấy thân thể thê thảm chật vật, bị ngược đãi cực kỳ tàn ác của Huyết Phách.

Hần cứng đờ nguyên tại chỗ, không cách nào nhúc nhích, thẳng đến khi nghe thấy thanh âm run lên vì phần nộ của chính mình rít qua kẽ răng, mới xông lên trước hất văng thi thể đã cứng ngắc đè trên người Huyết Phách.

Mùi vị tình dục gay mũi hòa trộn với huyết dịch tanh hôi, lại thêm mùi thi thể thối rữa cùng độc khí, khó ngửi đến mức khiến cho La Sát cảm thấy từng trận choáng váng, kỳ thật hần cũng không phân biệt được là do quá tức giận hay là do ảnh hưởng của kịch độc, nhưng hần biết mình căm ghét chỗ này.

“Uy, Huyết Phách, tại sao lại ra nông nổi này?!” Trong thanh âm của hần có kinh hoàng thất thố, bởi vì cho dù mỗi ngày đều bị thập đại ác nhân tra tấn đến toàn thân đầy thương tích, thì cũng tốt hơn bộ dáng bây giờ của Huyết Phách, hần căn bản không biết phải làm thế nào để giúp Huyết Phách...

Vì cái gì, lúc hần rời đi rõ ràng Huyết Phách còn vui vẻ cao hứng như vậy...

“Khục...” Mất đi áp chế trên thân, Huyết Phách giãy giụa muốn đứng lên, nhưng mỗi một động tác đều khiến cho máu tươi không ngừng tràn ra khỏi khóe môi.

Gắng gượng đến lần thứ ba thì nửa người trên không thể chống đỡ được nữa lập tức ngã xuống nền đá lạnh lẽo, lúc này La Sát rút cuộc cũng có phản ứng vội vàng điểm huyệt của y, ôm thân thể cứng ngắt lạnh như băng của y, cẩn thận từng li từng tí đặt y nằm ngửa trên mặt đất.

Hắn chú ý tới trong ngực Huyết Phách tựa hồ có vật gì đó giật giật, nhưng hắn cũng không quá để ý, chỉ chăm chú kiểm tra thương thế cho y, cũng giúp y điểm huyệt đạo cầm máu.

Chờ đến khi xác định thương thế của y miễn cưỡng có thể di chuyển được, La Sát không chút đắn đo rút kiếm cắt một đường trên cánh tay mình, nhỏ vào miệng y vài giọt máu tươi chứa đầy được hiệu cực phẩm của mình, sau đó qua loa cầm máu cho chính mình rồi ôm lấy Huyết Phách, nhanh chóng rời khỏi địa phương ghê tởm này.

Trước khi rời đi, vì để tránh cho bị thập đại ác nhân truy ra tung tích, hắn phóng hỏa thiêu hủy hết thấy.

Cuối cùng, đợi đến khi tính mạng của Huyết Phách cuối cùng cũng từ quỷ môn quan bò về, lại bởi vì thương thế của y không thích hợp dùng khinh công di chuyển cho nên La Sát quyết định quay trở lại thành trấn mua hai con ngựa.

Vừa mới vào thành, Huyết Phách đột nhiên trong lúc La Sát không chú ý liền giật xuống chiếc mũ rộng vành che giấu mái tóc. Mái tóc dài màu huyết hồng rối tung xõa xuống. Nguyên bản bởi vì sự việc tất cả người trong biệt viện Trác gia đột nhiên chết thảm mà bầu không khí trong trấn đã rất u ám cho nên một màn này đã khiến cho người đi đường kinh hoàng, tất cả đều thét lên chạy trốn hoặc là đi báo quan.

Ngay lúc đó, khuôn mặt Huyết Phách vốn không có biểu cảm lại nở nụ cười, tùy tay vung độc phần đem đám quan binh đang chạy tới hạ độc chết, sau đó gần như điên cuồng cười không ngừng.

“Người điên rồi sao?! Tại sao lại chủ động gây chuyện?!” La Sát ảo não gầm khế.

Hắn còn đang suy nghĩ làm thế nào đem Huyết Phách che giấu khỏi tai mắt của thập đại ác nhân, vậy mà hắn lại tự làm bại lộ hành tung của chính mình!

“Ha ha... La Sát, bọn họ đều đã từng cười với ta đấy, chỉ có điều... khi đó tóc ta màu đen...” Phía sau nụ cười vui sướng là tràn ngập oán hận đắng chát, “Kết quả, chẳng qua là màu tóc bất đồng thì lại không được a... ha ha ha... ha ha...”

Rõ ràng là hắn hay y cái gì cũng đều không làm, chỉ là khôi phục màu tóc nguyên bản, như vậy không được sao? Quả nhiên thân thể huyết hồng không thể tẩy sạch này chính là lý do mà y phải đeo trên lưng hết thấy khinh bỉ... Là thế này phải không?!

Buồn cười!

“Người cười cái quỷ gì! Nếu để thập đại ác nhân phát hiện, người nhất định phải chết!” La Sát thô bạo cắt

ngang tròng cười của y.

Nếu như trước kia Huyết Phách cười rộ lên khiến cho hắn cảm thấy tâm cơ của y rất nặng lại không có hảo ý thì hiện tại lại là một loại cảm giác không nói lên lời khiến cho hắn sờn gai ốc run rẩy, thật sâu trong lòng nổi lên từng đợt buồn nôn.

“Không sao cả,” Khuôn mặt gầy gò tái nhợt của Huyết Phách lộ ra một nụ cười hờ hững, nhưng trong mắt lại là lãnh quang, “Trở về chỗ thập đại ác nhân đi, ta còn phải tiếp tục học tâm pháp!”

“Người hết hạn nhiệm vụ không trở về, bây giờ quay về khác gì đi vào chỗ chết!”

“Nếu như ta không bị tra hỏi có lẽ sẽ chết, nhưng thân thể đầy thương tích này vừa vặn là lý do cho ta a!” Trong đôi hồng mâu hiện lên một tia băng hàn kinh tâm động phách, gương mặt trắng bệch hoàn toàn bất đồng với đôi môi đỏ mọng đang kề sát vào Cửu Thiên cổ bên vai, “Huống chi, ta còn có đứa nhỏ này bảo hộ a.”

“ ... ”

Đối mặt với trầm mặc của hắn, khóe môi Huyết Phách kéo ra một nụ cười thanh lệ, trong trẻo giống như liên hoa, nhưng lời nói thốt ra lại như độc xà tàn nhẫn lãnh liệt.

* liên hoa: hoa sen.

“Người nói xem, thập đại ác nhân có sợ bị ta cùng kéo xuống địa ngục hay không? Thua cuộc chính là sẽ kéo bọn họ cùng chết, mà nếu như thắng, hết thấy nên bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Trong nháy mắt nhìn thấy lạnh lẽo trong đôi đồng tử xích hồng đó, La Sát đã rõ ràng nhận ra rằng, Huyết Phách từng rất yêu thích âm luật cùng khiêu vũ, ngẫu nhiên vui vẻ chơi đùa một chút nhân tính mà hắn quen thuộc... đã chết rồi.

Thay vào đó chính là một con quỷ không úy kỵ tử vong, điên cuồng mà tỉnh táo, chỉ vì báo thù mà sống.

Cường ép đem Phượng Hoàng kéo vào trong tinh phong huyết vũ, có lẽ trong tương lai một ngày nào đó, tất cả bọn họ sẽ phải vì thế mà trả giá đại giới.

Nhìn Huyết Phách tươi cười ôn nhu bước qua thi thể chồng chất trên mặt đất, kéo thân thể trọng thương chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa tung ra độc phấn, hạ độc chết càng ngày càng nhiều người, La Sát lần đầu tiên cảm thấy nghi ngờ chính bản thân mình.

Rốt cuộc, hắn cứu Huyết Phách, là đúng hay sai?

Khi Phong Diệc Kỳ thuật lại xong toàn bộ sự việc, trong phòng chỉ còn lại một mảnh trầm mặc.

Hắn nói rất ngắn gọn, đại khái chỉ nói rõ khi tìm thấy Huyết Phách thì phản ứng của y thế nào, còn chuyện gì đã xảy ra sau đó, hoặc tình huống bị thả trong địa lao ra sao cũng không nói nhiều hơn, nhưng những người ở đây coi như cũng đã từng trải, cho dù không rõ ràng những tất cả cũng có thể nhìn thấu bảy tám phần.

Sau đó, trong khi Liễu Lục Dương ôn nhu vỗ về an ủi Phong Diệc Kỳ, Hàn Thất cau mày lên tiếng:

“Chờ một chút, loại hành động này đúng là thiên lý khó dung, nhưng chuyện này với những thứ ta nghe được không giống nhau! Hắn nói Huyết Phách thừa dịp hắn không có ở đó đã giết sạch tâm phúc cùng gia nhân trong nhà hắn, chờ đến khi hắn trở về thì chỉ còn lại biệt viện tĩnh mịch...”

Mẹ kiếp, vô lâm Trung Nguyên là như thế nào... Hắn ở Bắc Hải tuy rằng cũng có ân có cừ, nhưng ít ra cũng không âm hiểm ghê tởm như vậy...

“Khác nhau sao? Hắn đối xử với Huyết Phách như vậy, Huyết Phách giết hết những kẻ kia là sai?” Phong Diệc Kỳ khiêu khích nhìn sang.

Huống chi, đó chính là huyết tể lần thứ nhất sau khi Cửu Thiên cổ xuất thế, không liên quan đến mệnh lệnh của Huyết Phách, bởi vì nó chỉ biết một điều, tất cả những kẻ thương hại đến chủ nhân của nó đều phải chết.

“Người không hiểu ý ta sao? Ta nói hắn căn bản không phải người như thế, một người có ánh mắt như vậy không có khả năng làm ra những chuyện kia!” Thanh âm Hàn Thất hơi chút tăng lớn, thất vọng với tài ăn nói của bản thân không tốt, ngoại trừ cùng lão quỷ sư phụ đấu võ mồm thì rất khó nói chuyện đạo lý, điều này cũng không thể trách hắn a, hắn là nhỏ nhất trong đám sư huynh đệ, chuyện đại sự làm sao đến phiên hắn mở miệng phát biểu ý kiến?

“Chính đạo dù sao vẫn luôn tự cho rằng mình nói có tình có lý, dùng dáng vẻ đạo mạo đem hết thủy hợp lý hóa, cho dù là tà đạo thì thế nào? Nếu hắn giết Huyết Phách ta cũng không có lời nào để nói, nhưng mà hắn không có tư cách tra tấn y như vậy!”

Rời khỏi vòng ôm của Liễu Lục Dương, Phong Diệc Kỳ trực tiếp đem mũi nhọn hướng về phía Hàn Thất.

Hắn thừa nhận y nói như vậy không sai, nhưng mà nghe thấy Trác Lạc Vũ bị coi thường như vậy, lửa giận trong lòng bắt đầu trào lên.

“Tà đạo dù sao cũng vẫn lạm sát kẻ vô tội, táng tận thiên lương lại âm hiểm xảo trá, vì vậy những chuyện đó cũng là hắn đáng phải nhận lấy!”

Khiêu khích nói xong, nhìn thấy Phong Diệc Kỳ cùng Tịch Quân Dật đồng loạt chụp lấy vũ khí trong tay,

hắn lập tức nhìn cũng không thèm nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi:

“Như thế nào, bị nói như vậy, đều là đồ đệ của thập đại ác nhân nên các ngươi liền tức giận? Rõ ràng chính là những người “Chính tà không đội trời chung” bị hại, không phải là kẻ hiểu rõ điều này nhất cũng chính là kẻ đau buồn nhất sao? Vì cái gì luôn miệng nói chính đạo như thế nào, tà đạo như thế nào? Các người đã từng nói chuyện với hắn, từng ở chung với hắn sao? Chỉ bằng cái danh ‘chính đạo’ mà bị chỉ trích như vậy, hắn nên là loại người gì nữa đây?”

Có lẽ là chưa từng bị người khác chỉ thẳng vào mũi mắng chửi như vậy, Phong Diệc Kỳ rõ ràng ngậy ngẩn cả người, Tịch Quân Dật thì lập tức chậm rãi bỏ vũ khí trong tay xuống, trong phòng yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng rống giận của Hàn Thất.

Hoàn toàn không biết mình là người đầu tiên gào thét với Tập Phong cùng La Sát mà không hề hấn gì chính là một loại kỳ tích, Hàn Thất cảm giác bản thân đã bị đè nén đến sắp nổ tung, dứt khoát đem toàn bộ những điều muốn nói đều nói hết ra.

“Nhìn lại người bên cạnh các ngươi xem, nếu theo lời các ngươi nói, đến tột cùng là những kẻ giả bộ thoát ly tà đạo như các ngươi xảo trá, hay là những kẻ giả bộ tiếp nhận các ngươi kia dối trá? Cũng là bởi vì cảm thấy vô cùng kỳ quái nên mới muốn hỏi cho rõ ràng! Các ngươi mang tư cách là đồ đệ của thập đại ác nhân, thân phận ngay từ đầu đã bị chính đạo kỳ thị, bản thân các ngươi hoàn toàn không cảm thấy đau đớn sao?! Chỉ vì chính mình đã từng chịu tổn thương nên các ngươi cho rằng kẻ khác bị thương tổn cũng là đáng đời, đây là cái đạo lý gì đây? Giết người không phải là phương tiện để trả thù, mà là trách nhiệm, nếu quên mất điểm này, mặc kệ là chính đạo luôn miệng đường hoàng đạo lý cũng chỉ là một kẻ tội phạm giết người mà thôi!”

Đừng nói là vì cừ hận, đừng đem yếu đuối bị thương của mình áp lên thân người bị giết, đừng nói đó là vì chính nghĩa, bởi vì thiên lý không tới lượt phạm nhân khoa chân múa tay, cũng đừng nói chỉ là bất đắc dĩ, bởi vì xuống tay hay từ bỏ đều do chính mình quyết định.

Giết người là sức nặng tính mạng, cướp đi tính mạng một người nhất định phải đeo trên lưng một gánh nặng, vì vậy giết người cũng là một loại giác ngộ, nếu như không còn loại giác ngộ này, có nói nhiều lời dễ nghe hơn nữa cũng chỉ là đoạt tính mạng người khác, đều giống nhau cả thôi.

Từ khi bắt đầu có ký ức, lão quỷ sư phụ kia mỗi ngày đều lải nhải, nói rằng đây là chuyện mà con nít ba tuổi cũng biết, kết quả là đến Trung Nguyên mới biết được những điều đó đều không quan trọng!

“Con mẹ nó toàn bộ người võ lâm Trung Nguyên không phải là kẻ điên thì cũng mù lòa! Xóa bỏ thành kiến khó khăn như vậy sao? Nếu nghiệm chém người như vậy thì vào nha môn làm đao phủ đi, không muốn cứu hắn thì cắt ngay cho ta! Ta dùng nội lực giúp hắn kéo dài tính mạng cũng có thể chống đỡ được đến khi kết thúc trị liệu, các ngươi cứ việc dùng cái loại tâm tính hẹp hòi đó mà hối hận đi!”

Hắn có lẽ nên tức giận mà vùng kiếm chém bay đầu Hàn Thất, nhưng nộ khí không tăng ngược lại còn giảm.

Trong này có huyền cơ hay không hần không rõ ràng lắm, cũng không muốn biết Trác Lạc Vũ suy nghĩ thế nào, nhưng có lẽ Hàn Thất nói cũng không sai... Cho dù bản thân đã thoát ly thập đại ác nhân nhưng tư tưởng căm ghét chính đạo đã ăn sâu vào tiềm thức, không thể nói sửa đổi là có thể sửa đổi ngay, trong miệng luôn nói chính đạo đối với bọn họ không công bằng, nhưng trên thực tế, bọn họ cũng chưa từng dùng ánh mắt công bằng nhìn chính đạo.

“Cho dù công lực của người có sâu hơn nữa cũng không có khả năng giúp hần chống đỡ thương thế như vậy, đừng uống phí khí lực nữa.” Lạnh giọng trào phúng.

“Vậy thì thế nào? Ai quản những ân ân oán oán kia của ác người, ta chỉ muốn cứu bằng hữu của ta! Một thân võ nghệ này không để cứu giúp người, chẳng lẽ lại dùng để giết người sao?” Bị lửa giận thiêu đốt đến gần như hai mắt phát sáng, hoàn toàn không có ý lùi bước.

Nam nhân này thật là, trong chốn vô lâm Trung Nguyên cơ hồ khó có thể tìm được người nào tính tình thẳng thắn như hần... Có lẽ chỉ có phương bắc mới dưỡng ra được những người có lòng dạ rộng lớn như vậy... Tuy rằng bị lời nói của hần khiến cho tâm tình rất loạn, nhưng đều muốn trợ giúp một người vô cùng đặc biệt đối với mình, điểm ấy coi như bọn họ là cùng chí hướng rồi.

“Người đi cũng chỉ thêm vướng bận.”

Tức giận nói xong, có chút đồng cảm trao đổi ánh mắt với Tịch Quân Dật, Phong Diệc Kỳ tra lại kiếm vào vỏ, quay người cho Liễu Lục Dương một nụ cười vô cùng bình tĩnh.

“Sư phụ, chúng ta bắt đầu đi.”

“Nghĩ thông suốt rồi?” Nhẹ nhàng dùng ngón tay lau đi vết máu Phong Diệc Kỳ vô thức cắn ra trên môi, Liễu Lục Dương ôn nhu ngừng mắt nhìn hần.

“... Vẫn chưa, nhưng ít ra ta hiểu rõ một điều, sư phụ hy vọng ta cứu hần, vậy ta sẽ cứu hần.” Trở lại với nụ cười sáng lạn trên mặt, nhìn Hàn Thất vẫn ngơ ngác chưa kịp phản ứng bên cạnh, Phong Diệc Kỳ hừ giọng, “Người thú vị như người ở trong vô lâm Trung Nguyên sẽ rất vất vả.”

“Kháo, người cho rằng ta muốn sao? Nếu như không phải Trác Lạc Vũ bị bắt, sau khi báo xong ân cho lão quỷ sư phụ ta đã sớm về Bắc Hải từ lâu rồi.” Đầu óc căn bản không kịp suy nghĩ, Hàn Thất theo trực giác trả lời một câu, sau đó trừng mắt nhìn bóng lưng Phong Diệc Kỳ cùng Liễu Lục Dương đi vào phòng. Hần chậm mấy nhịp mới phản ứng kịp, tiểu tử kia đã đáp ứng cứu người rồi hả?!

Không thể nào? Van xin cả buổi cũng không có tác dụng, hàm hồ mắng chửi mấy câu vậy mà lại nguyện ý giúp sao?!

“Ta vừa nói gì thế...?”

“Người vừa nói toạc ra chúng ta vẫn muốn thoát khỏi những trói buộc bản thân nhưng lại không dám nhìn thẳng vào nó.” Tịch Quân Dật bình tĩnh nói.

Do tính cách, hẳn không có xúc động mãnh liệt như Phong Diệc Kỳ, cho nên khôi phục tinh thần cũng nhanh hơn.

“Cái... Đừng nói với ta lâu như vậy cũng không có ai nhắc nhở các người!” Hàn Thất không dám tin nhìn Tịch Quân Dật, lại quay đầu nhìn sang Bạch Ngạn Hải.

Chú ý tới ánh mắt ẩn ý của hắn, Bạch Ngạn Hải kéo ra một nụ cười khổ.

“Bởi vì toàn bộ võ lâm đã bị cuốn vào thành kiến như vậy quá lâu, rất nhiều thứ đã trở thành lẽ đương nhiên, sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy, thật là không chú ý tới trong đó có chỗ không đúng... Hàn Thất gia, đa tạ người đã nhắc nhở chúng ta.”

Nghe được lời cảm tạ chân tình như vậy, Hàn Thất ngược lại cảm thấy có chút xấu hổ.

“Không... Là ta nói ra quá dễ dàng, không chú ý tới các người cũng có nỗi khổ riêng.”

Người ngoài cuộc bao giờ cũng nói được rất dễ dàng, bởi vì hắn không trực tiếp trải qua những thống khổ cùng cừu hận kia, Bạch Ngạn Hải lúc ấy thoát ly sự môn chắc hẳn cũng phải trải qua một phen vô cùng đau đớn giãy giụa... ngược lại lại thuận miệng nói ra một lời cảm tạ chân thành như vậy, cái này thật đúng là hổ thẹn.

“Sự phụ của La Sát có lẽ cũng nhìn thấu rồi chỉ là không nỡ nói trắng ra mà thôi.” Tịch Quân Dật lẳng lặng bổ sung.

“Vì sao?” Bạch Ngạn Hải kinh ngạc liếc nhìn Tịch Quân Dật.

Tuy rằng nhìn thấu mọi chuyện nhưng không nói rõ tựa hồ là thói quen của Liễu Lục Dương, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là ở phương diện này Liễu Lục Dương vậy mà lại bảo trì trầm mặc.

“Bởi vì... La Sát, tiểu tử kia đã rất nỗ lực... Người cũng là biết rõ điểm ấy cho nên có đôi khi ta trách móc chính đạo người mới có thể im lặng... đúng không?”

Hắn biết rõ Bạch Ngạn Hải không muốn nghe, vì vậy rất ít khi phí lời vào những thứ này, chỉ là ngẫu nhiên trào phúng, về phần La Sát, tám chín phần mười là im lặng thuận theo quyết định của Liễu Lục Dương, sau đó dốc sức liều mạng, nhấn nại kiềm chế tâm tình của mình... Nếu như hắn đã cố gắng như vậy còn đem những lời kia trực tiếp nói ra, quả thực chẳng khác nào nói hắn chỉ uống công vô ích, bởi vì từ ngay khi bắt đầu tâm tình của bọn hắn đã có vấn đề.

Chính là biết rõ bọn hắn đã nỗ lực ép buộc bản thân chấp nhận chính đạo, vì vậy nhìn bọn hắn bất mãn nhưng lại không thể không điều hòa bộ dáng, ngược lại không có cách nào trách móc hay yêu cầu bất kỳ điều gì hơn nữa... Dù cho có đôi khi không cách nào tiếp nhận, cũng sẽ xuất phát từ bao dung lẫn nhau mà lựa chọn trầm mặc.

Liễu Lục Dương nghĩ như thế nào hắn không biết, nhưng hắn khẳng định Bạch Ngạn Hải là nghĩ như vậy đấy.

“A... Kỳ thật có đôi khi cũng không sai...” Bạch Ngạn Hải vỗ vỗ bờ vai hắn, phát hiện người kia có chút uể oải.

Khi một người tự cho là đã thoát khỏi trói buộc lại phát hiện ngay từ đầu chính mình vẫn bị hạn chế, nhất định sẽ cảm thấy nản lòng, hắn cũng không cho rằng Tịch Quân Dật không thích hợp với tiêu chuẩn của thường nhân.

Người kia được an ủi, trên mặt lộ ra một nụ cười rất nhạt... Có lẽ đối với người khác mà nói, đây chỉ là giật nhẹ khoe môi, nhưng đối với thiên tính đậm mực cùng vẻ mặt vạn năm bất biến của Tịch Quân Dật mà nói, đã được xưng tụng là nụ cười.

Thật là... Hàn Thất sờ sờ cái mũi.

Tuy rằng lúc trước hắn cho rằng Bạch Ngạn Hải cùng Tập Phong chỉ là tình bằng hữu thân thiết, nhưng khi chứng kiến biểu hiện của Liễu Lục Dương đối với đồ đệ, còn có một màn trao đổi tình cảm như có như không trước mặt này, còn không nhìn ra thì chính là hắn mất mù.

Thật là... Người Trung Nguyên thật là kỳ quái! Ở chỗ hắn, Đại sư huynh của hắn thế nhưng suốt ngày dính lấy Nhị sư huynh không tha... danh chính ngôn thuận phô trương rùm beng a...

Lắc lắc đầu, nói với hai người kia:

“Như vậy Trác Lạc Vũ ta liền nhờ các ngươi, ta đi điều tra một chút xem Huyết Phách rốt cuộc muốn làm cái gì, đại khái bảy đến mười ngày sẽ trở về đây.”

Chiều theo thương thế của Trác Lạc Vũ, có thể thanh tỉnh để nói chuyện đại khái cũng cần chừng đó thời gian.

Vừa rồi nghe được quá khứ của Huyết Phách, cũng hiểu được thành kiến giữa hai phe chính tà, hắn cũng lơ mơ đoán ra Huyết Phách muốn làm cái gì rồi.

Y muốn vô lâm không còn thành kiến nữa, vì vậy đem tất cả những người có thể ảnh hưởng đến mục tiêu này đều diệt trừ hết, cho dù có phải đạp trên núi thây biển máu cũng tuyệt đối không nương tay.

Có lẽ, vô lâm Trung Nguyên đã chìm trong những ngày tháng thành kiến quá lâu, cho nên chỉ nghe thấy những tiếng rên rỉ nhuốm máu; có lẽ trải qua hết tất cả mọi người sẽ được hạnh phúc... Thế nhưng, giết vô số người để tạo dựng lên hạnh phúc, thì thứ hạnh phúc đó cũng tuyệt đối nồng đậm vị huyết tinh...

15. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 3

Thập đại ác nhân nói, hạnh phúc thuộc về thế gian vạn vật, nhưng tuyệt đối không thuộc về bọn hắc, cuộc sống yên bình an ổn chỉ có thể là hy vọng xa vời.

Thế nhưng, thật sự có một lần, khi người kia ôm y hôn y, y đã cho rằng có thể cứ như vậy không rời xa, tiếp tục đến vĩnh viễn...

Nằm trên đồng cỏ, Lôi Minh Phượng liếc mắt nhìn nam nhân nói muốn phôi nảng cùng y, kết quả người kia so với y càng buồn ngủ hơn, đánh một cái gáp thật dài.

“Này, Lạc Vũ, ngươi cho rằng tình yêu là gì?”

Bình thường lúc nửa tỉnh nửa mê chính là thời điểm ít đề phòng nhất, sẽ dễ dàng nói ra lời thật lòng, y thừa nhận động cơ của y khi hỏi vấn đề này có chút không trong sáng.

Trác Lạc Vũ hai tay gối sau đầu, ngẩn người, đại não hỗn loạn trong nháy mắt không có cách nào tiêu hóa cái vấn đề chợt nghe thì đơn giản nhưng kỳ thực lại rất sâu xa này.

“Yêu sao?”

Nghiêng mắt liếc Lôi Minh Phượng đang nằm sấp cầm một cọng cỏ đâm bọ rày ở bên cạnh, Trác Lạc Vũ phát hiện ra bản thân có đôi khi thật sự không đoán ra được suy nghĩ của người yêu bé nhỏ thích cười này của mình.

“Có lẽ mỗi người sẽ có một đáp án khác nhau.”

“Vậy, đối với ngươi, yêu là gì?” Rất nhanh sửa lời, “Nghiêm túc trả lời, mấy câu tỏ tình kia ta nghe nhiều rồi.” Sau đó bổ sung thêm một câu cảnh cáo.

Nghe nhiều rồi?! Trác Lạc Vũ nhướn cao đôi mày kiếm, chăm chú nhìn vào đôi đồng tử trong suốt ranh mãnh, cười than trở mình, đem mặt vui sâu vào hõm cổ Lôi Minh Phượng.

“Trước khi quen biết ngươi, ta cho rằng yêu là trách nhiệm.” Thân là người thừa kế Trác gia, hẳn có quá nhiều trách nhiệm không thể buông bỏ, gánh vác vô số kỳ vọng, không thể lười biếng, cũng không thể sai

lầm dù chỉ một bước.

Thì thâm nỉ non, nghe qua giống như có điểm làm nũng, Lôi Minh Phượng miễn cưỡng bản thân tập quen cảm giác thân thể bị áp chế, vô nhẽ nhẹ sau đầu hần.

“Vì vậy người muốn nói là ta dạy hư người sao, Trác đại thiếu gia?”

Một bên giữu cột, Lôi Minh Phượng bất khả tư nghị nhìn bàn tay đang vỗ về người kia, đây là lần đầu tiên y vỗ đầu người khác không phải vì muốn giết người đó mà là muốn an ủi, cảm giác thật lạ lắm... nhưng cũng rất thú vị!

** bất khả tư nghị: khó tin, không thể tưởng tượng được.*

“Không, người đã cho ta dũng khí để quyết định, giúp ta hiểu được rằng yêu là phải làm tất cả để bảo vệ người mình yêu.” *chém a*

Đó là ngữ khí kiên quyết ẩn hàm ý tứ nghĩa vô phản cố, thêm ánh mắt ôn nhu cuồng nhiệt đến mức khiến cho lòng người ần ần đau nhức.

** Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước, đạo nghĩa không cho phép chùn bước.*

Y tin vào tình cảm ngay thẳng nóng bỏng của hần, nhưng bản thân y ngay cả thân phận thật sự cũng không thể nói cho hần biết...

Lôi Minh Phượng rũ mắt, tránh đi ánh nhìn của hần, im lặng ôm chặt lấy hần, đem mặt vùi sâu vào trong lòng ngực hần.

“Lạc Vũ, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương người, tin tưởng ta...”

Cho dù có lừa gạt, cho dù đến một lúc nào đó bọn họ sẽ phải rời xa nhau, nhưng xin hãy tin tưởng y, y thật sự sẽ đem cả tính mạng ra để bảo hộ hần hết thấy.

“Ừ, ta tin tưởng người.”

Hần là một tình nhân tự tin lại cao ngạo, lời nói ra luôn rất quyết đoán, khi thì tràn ngập cảm giác áp bách, khi thì nhu hòa chậm rãi nỉ non, giống như màn đêm nhưng huyền mê người.

Chỉ có điều, người đáp ứng dễ dàng như vậy, kỳ thật cũng không hiểu rõ ta vì sao lại nói như vậy đúng không? Hay là... ngay cả hai chữ tin tưởng đó cũng chỉ là giả dối...

Có lẽ cuối cùng y sẽ ở trong máu tanh mà mất đi nhân tính, nhưng y tuyệt đối sẽ nhớ kỹ Lạc Vũ... nhất định...

Mở mắt, vẫn là bầu trời trong xanh trong mộng cảnh đập vào mắt, chỉ khác một điều đó là chỉ có một mình y nằm trên bãi cỏ xanh bên cạnh dòng suối.

Huyết Phách lắc lắc đầu, thân thể cứng ngắc đau đớn khẽ chuyển động, chậm rãi ngồi dậy, mắt thêm vài khắc thời gian suy nghĩ tại sao mình lại nằm ở đây, qua một lúc lâu mới từ từ nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi rời khỏi núi Lạc Hà, y một đường đi qua từng môn phái, từng bang phái hạ độc, thẳng đến địa phương trong quá khứ y đã từng cùng người kia bơi chung, đúng lúc cảm thấy mệt mỏi liền quyết định dừng lại nghỉ chân một lát... chỉ là, thời điểm y nằm xuống là buổi tối, mà hiện tại đã là giữa trưa rồi.

Nhưng nếu muốn hỏi chính mình có thật sự qua đêm ở đây hay không, y cũng không có cách nào khẳng định.

“Hao tâm tổn trí, trí nhớ càng lúc càng kém a.” Khẽ cười nhạo trí nhớ suy tàn của mình, đối với người thường hẳn sẽ là một vấn đề rất nghiêm trọng, nhưng y lại không chút nào để ý đến.

Đột nhiên một trận gió thổi qua, trường phát huyết hồng bị thổi tung che khuất tầm nhìn, nhắm mắt lại, bất giác nhớ tới trước đây thật lâu, đã từng mở mắt nhắm mắt đều đồng dạng là mùi máu tươi và màu đỏ thẫm che kín toàn bộ thế giới...

Có lẽ, La Sát đã quên sự kiện kia, nhưng y còn nhớ rất rõ, nhớ rõ bả vai y bị gắt gao giữ chặt đau đớn, nhớ rõ những tiếng gầm thét thô lỗ, nhớ rõ mùi vị ngọt ngào nóng bỏng của huyết dịch rót vào trong miệng.

Rõ ràng đã quên rất nhiều chuyện, ngay cả khuôn mặt mẫu thân và thập đại ác nhân đều không nhớ được, vậy mà lại khắc thật sâu những lời mắng chửi nhục mạ khi đó.

Đúng, y đã sống sót, sau đó, dùng cả tính mạng này để báo thù hết thảy.

“Tiểu Long, chúng ta phải tiếp tục cố gắng... Có bản lĩnh thì trước khi ta giết thêm người nữa thì đến đây giết ta đi!” Cuồng vọng khinh tiểu, thấp giọng lầm bầm không biết là đang nói với ai.

Thỉnh thoảng y sẽ quên mất ngày hôm qua vừa giết người nào, hoặc là một khắc trước đang suy nghĩ cái gì cũng không nhớ nổi... Có lẽ một ngày nào đó y sẽ quên hết tất cả, nhưng trước khi ngày đó thật sự đến, y sẽ hủy diệt hết thảy...

Đưa tay tóm sủng vật đang cuộn lại thành một đoàn phóng tới trên bờ vai, dưới ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống y nhắm mắt phân biệt phương hướng, sau đó cất bước tiếp tục hướng tới mục tiêu tiếp theo.

Hồng sam nhuộm vô số máu tanh thoát nhìn đã xấp xỉ màu đỏ đen, đó là màu sắc được nhuộm bởi vô số sinh mạng, huyết hồng trường phát sau lưng tung bay để lộ ra cần cổ trắng bạch, thoát nhìn như hỏa diễm thiêu đốt, rực rỡ chói mắt.

Nói y là huyết hồng Tu La, chẳng bằng nói y là Tu La hỏa diễm đi, dùng chính bản thân đốt lên trong vô lâm một vòng địa ngục nghiệp hỏa, khuynh tấn tất cả, đem người khơi mào hết thấy thiêu tấn, đem toàn bộ oán hận quy về hư không.

Ngày trước khi chưa biết đến thiếu niên tên Lôi Minh Phượng kia, nếu có người nói hắn sẽ cuồng nhiệt mê luyện một người, hơn nữa còn là một người nam nhân, hắn sẽ cảm thấy không phải người kia điên rồi thì chính là thánh lực của hắn có vấn đề.

Dù sao trải qua gần hai mươi năm tiếp nhận dạy dỗ dành cho người thừa kế cùng mười lăm năm luyện võ, tự chế, tinh táo, nội liễm đã sớm trở thành một loại bản năng rồi, đừng nói đến điên cuồng mê luyện, lúc mười tám tuổi hắn thậm chí còn hoài nghi chính mình đến cùng có hiểu được hai chữ xúc động là đại biểu cho loại tâm tình gì hay không.

** tự chế: tự kiểm chế.*

Thế nhưng, người vũ công tính cách cổ quái, một thân tài năng hiem thấy kia lại làm cho hắn không có cách nào rời mắt, hoàn toàn không thể tự kiểm chế mà... trầm luân.

“Người, chính là người mặc hồng y đó, muốn bao nhiêu ngân lượng người mới bằng lòng cùng thiếu gia ta đi?”

Ngày đó, trên đường, hắn nhìn thấy một vị phú gia công tử dẫn theo ba nô bộc, kiêu ngạo chỉ vào mũi thiếu niên nói.

Thiếu niên đôi mắt bị che khuất bởi một mảnh hồng sa vẽ ra một nụ cười, nhìn như thiên chân vô tà, cũng không khó nhận ra đó là một nụ cười trào phúng giễu cợt.

“Đại thiếu gia, muốn bao nhiêu ngân lượng người mới bằng lòng quỳ trên mặt đất xin lỗi ta? Không phải chỉ những kẻ có tiền mới có tự tôn nha.”

Thanh âm non nớt mang theo một loại từ tính đặc thù, khiến cho người ta không thể phân biệt được đến cùng y có cố ý biến giọng hay không, phun ra từ đôi môi đỏ mọng, chói tai mà lại sắc bén khiến người xung quanh không nhận được mà trong lòng trầm trồ khen ngợi.

Chợt, thanh âm mĩa mai lại không chút lưu tình nhắm thẳng vào tên công tử tự cao tự đại kia.

“Thật thú vị, có mấy lượng bạc thì giỏi lắm sao? Tự người kiếm được bao nhiêu? Gia thế rất tốt sao? Nếu không vì tổ tiên ba đời nhà người thì bên ngoài có bao nhiêu người kính trọng người? Thanh danh không

nhỏ? Là dựa vào chính người nỗ lực hay là kẻ khác a dua nịnh hót? Tự cho mình cao hơn người khác một bậc, tự nhận cho người khác nhiều ngân lượng xem như là khen thưởng, đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, chờ một ngày nào đó người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không dựa vào hào quang của gia tộc, đủ để trả giá với ta, ta sẽ cho người biết.”

Tuy rằng lời kia không phải là trực tiếp nói với hắn, nhưng nghe vào trong tai vẫn vô cùng rung động.

Sinh ra trong võ lâm đại tộc, từ nhỏ đã được phụ mẫu cùng rất nhiều trưởng bối kỳ vọng, hơn nữa thiên tư không tệ, Trác Lạc Vũ có thể tự nhận là thiên chi kiêu tử, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tuy rằng không đến mức kiêu căng, nhưng cũng không hề thiếu ngạo khí.

Hắn vẫn cho rằng bản thân không hề tiềm ẩn thói xấu của đám con cháu thế gia, thẳng cho đến khi bị công khai vạch rõ như thế này, mới bắt đầu nhìn thẳng vào bản thân khi trừ bỏ gia thế bên ngoài, chẳng qua cũng chỉ là một nam nhân trẻ tuổi có chút công phu và tài năng, chỉ thế thôi.

Ngày xưa bản thân phảng phất giống như ếch ngồi đáy giếng, trong võ lâm có chút thanh danh nho nhỏ cũng bắt quá là nhìn vào thế lực của “Trác gia, một trong ngũ đại thế gia”, bởi vậy mà thơm lây thôi...

Đại khái cũng là lúc đó, hắn không cách nào tự kiềm chế mà bị hấp dẫn, bởi vì nếu có thiếu niên này bên cạnh hắn, hắn có thể sớm nhận ra khuyết điểm cùng những thứ mà bản thân không thể làm được.

Muốn thay đổi thì trước hết phải biết mình có chỗ nào không tốt, mà trong sinh hoạt của hắn căn bản không có người nào có thể nhắc nhở hắn như thế.

Đồng thời, hắn cũng biết thiếu niên này không đơn giản.

Bình thường mà nói, vũ công bị đoàn tạp nghệ mua về, cho dù được kim chủ bao dưỡng cũng là lão bản đoàn tạp nghệ định đoạt, thế nhưng thái độ của thiếu niên này so với lão bản càng có phân lượng hơn, nhìn y ở bên kia không chút lưu tình đem tên công tử nhà giàu dạy dỗ đến thương tích đầy mình, còn lão bản đoàn tạp nghệ thì đứng một bên sốt ruột, không biết nên làm thế nào cho phải, cũng không dám bước lên can thiệp... Rất thú vị.

Vẫy tay ra hiệu cho tiểu phó ở bên cạnh lui ra sau, hắn đi đến trước mặt thiếu niên, ngăn lại đám gia đình của phú gia công tử kia đang hùng hổ xông đến muốn động thủ, nhanh chóng đem vấn đề chuyển đến trên người mình.

Nhìn hắn rút ra trường kiếm trong tay, đối phương cũng chỉ có thể lăm bắm lưỡi máng vài câu rồi liền rời đi.

Sau đó, hắn nhìn về phía thiếu niên, người kia tựa hồ hoàn toàn không thèm để ý đến bọn hắn, giống như một màn phân tranh trước mắt này hoàn toàn không liên quan đến y, khí định thần nhàn mà nhấp nhấp một chuỗi kẹo hồ lô, lên tiếng hỏi thăm:

“Muốn bao nhiêu ngân lượng các ngươi mới nguyện ý đến nhà ta biểu diễn? Sắp đến sinh thần của cha ta rồi.”

** Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.*

Hắn cố ý dùng giọng điệu giống tên công tử phú gia kia, bởi vì hắn rất tò mò thiếu niên này sẽ có phản ứng như thế nào.

Thiếu niên vẫn như trước mỉm cười, vừa ăn mút quả vừa ngẩng đầu nhìn hắn... Hồng sa che khuất hơn phân nửa dung mạo, thể nhưng da thịt bạch ngọc trắng như tuyết cũng khiến cho người ta khắc sâu ấn tượng.

Tuy rằng không nhìn thấy đôi mắt của thiếu niên, nhưng bằng trực giác của một người luyện võ nhiều năm, hắn biết rõ thiếu niên cũng đang đồng dạng đánh giá hắn.

Một lát sau, tiện tay đem râu trúc vứt sang một bên, thiếu niên nở nụ cười, là nụ cười mang theo chút ranh mãnh hoàn toàn không giống với bộ dáng trào phúng lúc trước, mở miệng.

“Ha ha, lại là một tên đại thiếu gia... Có thể a, nhưng cái giá của ta không hề rẻ, hơn nữa người xem không vừa mắt ta, ta cũng không nhảy, dù có ngân lượng và địa vị cũng không phải muốn là có được a!”

Tận lực thăm dò lập lúc nhận được câu trả lời trái ngược, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai.

“Ta đồng ý, toàn bộ chi tiêu trên đường ta sẽ lo liệu, cuối cùng có nhảy hay không là do ngươi quyết định, nhưng nếu như không nhảy, ta muốn biết lý do.”

“... E hèm, một tên thiếu gia thông minh a.”

Tựa hồ rất hài lòng với những lời hắn nói, thiếu niên có chút tán dương cười nói, sau đó xoay người sôi nổi chạy đi, gọi lão bản đền thương lượng lại với hắn, những chiếc chuông nhỏ và vòng kim loại trên cổ chân cổ tay phát ra âm thanh đinh đàng dễ nghe dần dần rời xa.

Từ khi đó bắt đầu, những âm thanh tràn ngập tiết tấu đó đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mạng của hắn, cũng không có cách nào dứt bỏ.

Lúc hạnh phúc, là mê luyện thanh âm, khi hối hận, cũng hóa thành tuyệt vọng đau thương... Một lần lại một lần lượn lờ quanh, chưa từng biến mất.

Nếu như có cơ hội, hắn thật sự rất muốn hỏi...

Tiếp cận hắn, ôm hắn, nói thương hắn, đều là mệnh lệnh của thập đại ác nhân sao?

Vì cái gì sau khi đoạt đi hết thấy của hắn, rồi lại hết lần này đến lần khác bỏ rơi hắn một mình?

Đau đớn, có thể đau đớn hơn nữa sao?

Tê tâm liệt phế, toàn tâm thứ cốt, một lần gặp gỡ trong quá khứ, không biết ai mới là người bị tra tấn nhiều hơn.

Trong căn phòng nhỏ tràn ngập nhiệt khí cùng một loại mùi thảo dược đặc thù, ở giữa phòng đặt một cái vạc lớn, bên trong là được tráp nồng đặc được đun nóng đang bốc hơi nghi ngút, còn có Trác Lạc Vũ đang ngồi xếp bằng giữa vạc.

** tráp: dung dịch, chất lỏng.*

Ngay khi Trác Lạc Vũ khôi phục thần trí, suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là đây lại là một thủ đoạn tra tấn khác của Huyết Phách, lần này tám chín phần mười là muốn luộc chín hắn. *chết cười a =)))*

Thân thể quá độ suy yếu khiến cho hắn ngay cả rên rỉ cũng không thành tiếng, nếu như không phải là thân thể hoàn toàn không thể động đậy, hắn thật sự rất muốn hất văng bàn tay đang không ngừng xối thứ gì đó lên miệng vết thương trên bả vai hắn.

Chất lỏng nóng bỏng xối lên khiến cho miệng vết thương của hắn đau đớn đến mức da thịt không không chế được mà run bần bật.

“Hắn tỉnh.”

Thanh âm đột ngột xuất hiện ở bên trái phía trước, trong lòng hắn khẽ giật nảy nhưng ngay lập tức chấn định lại, mà căn bản không cần phải kinh ngạc, tình huống hiện tại của hắn ngay cả ánh mắt cũng không thể mở ra được, làm sao có thể biết rõ trong phòng rốt cuộc có bao nhiêu người?

“Mẹ kiếp, cuối cùng cũng tỉnh rồi, còn có kẻ nào muốn ta vì sự phụ mà phóng huyết, ta bẻ gãy cổ kẻ đó!”

Một thanh âm nam nhân thô bạo khác lại vang lên.

“Năm đó ngươi cứu Huyết Phách chẳng phải cũng làm như vậy sao?”

Ngữ điệu nhàn nhạt cùng chất giọng mạnh mẽ nghe qua có điểm quen tai, nhưng nhất thời hắn không nghĩ ra là ai.

“Tập Phong, ngươi muốn gây sự với ta đúng không?! Nếu như không phải tên kia toàn thân đều là vết thương chỉ có thể dùng phương pháp này để cứu, ngươi cho rằng ta muốn sao?!”

Hai người tựa hồ hoàn toàn không để ý Trác Lạc Vũ có thật sự thanh tỉnh hay không, tiếp tục “trò chuyện”...

Là Huyết Phách và... Tập Phong?!

Hắn bắt đầu nhớ lại thanh âm lãnh đạm của nam nhân đi cùng Bạch Ngạn Hải khi bọn họ chạy đến cứu viện lúc mọi người lọt vào bẫy mai phục của Huyết Phách.

Nói như vậy, hắn không phải là được cứu? “Năm đó” là ý gì?

Đại não hỗn độn căn bản không có cách nào hảo hảo suy nghĩ, cho dù nỗ lực muốn hiểu rõ ràng lời nói của bọn họ hàm ý gì cũng chỉ lực bất tòng tâm, mồ hôi lạnh từng giọt thấm ướt da thịt.

“Này, họ Trác kia, người nên cảm kích bằng hữu tốt của người, bằng không ta đã sớm đem người ném ra sau núi uy lang rồi!”

Bạn tốt?

Hắn hai mươi hai tuổi, trước kia bên cạnh chỉ có thể gia huynh đệ cùng hậu nhân của danh môn, giao tình chỉ có thể coi là xã giao, nói hắn kết giao bằng hữu không bằng nói là gia tộc kết giao đi; huống chi từ sau khi hắn tròn hai mươi tuổi cũng đã không còn tâm tình kết giao bằng hữu nữa, toàn bộ tâm tư đều dồn vào việc tìm kiếm Huyết Phách... Hắn thể nào lại có bằng hữu tốt?

Tự giễu với suy nghĩ của mình, thanh âm kia lại tiếp tục vang lên:

“Tĩnh rồi thì mau theo ta luyện nội công, tiểu tử Huyết Phách kia đã truyền mười ba căn “Bách cổ ngưng châm” vào người người, hiện tại không thừa dịp hảo hảo vận công, ta cam đoan về sau chỉ cần người động đến nội lực sẽ sống không bằng chết.”

Lúc trước tác dụng của Bách cổ ngưng châm chưa biểu hiện là vì Huyết Phách đã cho Trác Lạc Vũ uống huyết dịch có thể ức chế những độc cổ kia... Thật phiền phức, muốn tra tấn hắn như vậy vì sao còn muốn cứu hắn a!

Lời nói có chút không tình nguyện ẩn hàm kiêu ngạo, mơ hồ hắn đã nghe qua ở đâu đó, nhưng rốt cuộc cũng không nghĩ ra, chỉ có thể thuận theo người nọ miễn cưỡng thúc giục nội lực.

“Đáng giận, nếu như không phải là người thương tích đầy mình khiến ta căn bản không biết phải bắt đầu cứu chữa cho người từ đâu, ai muốn dùng phương pháp này trị liệu cho người chứ? Nhiều dược liệu trân quý như vậy lãng phí trên người người, ta sẽ nhớ kỹ món nợ này của Trác biệt sơn trang!”

“Người nên hỏi trước sư phụ người một chút.” Nam âm đạm mạc khó nén một chút tiểu ý.

“Để cho ta đắc ý một chút thì chết hả? Đồi Bạch Ngạn Hải vào đây!”

“Người cho rằng ta sẽ để cho người đe dọa hấn sao?”

“ ... ”

Những chuyện sau đó Trác Lạc Vũ đã không thể nghe được nữa, tuy rằng hấn đã cố hết sức muốn duy trì một chút ý thức, nhưng một luồng sóng đau đớn kịch liệt trào lên khiến cho thần trí hấn bắt đầu mê man.

Lần nữa trước khi rơi vào hôn mê, tràn ngập trong đầu đều là suy nghĩ về đoạn đối thoại của bọn họ.

Nếu như nói phải trị liệu như thế này là bởi vì thương thế quá nghiêm trọng, vậy lúc trước Huyết Phách cũng đã từng được cứu chữa như vậy nghĩa là y cũng từng bị trọng thương gần chết sao?

Không phải không thừa nhận, hấn còn vì thế mà cảm thấy đau lòng cùng phẫn nộ, cho dù loại nhu nhược yếu ớt này rất buồn cười.

Tĩnh lại lần nữa, ý thức thanh tỉnh, hấn rút cuộc cũng cảm thấy mình thật sự sống lại.

Lúc này, trong phòng không có người, vừa vặn cho Trác Lạc Vũ cơ hội thăm dò tình huống hiện tại của bản thân.

Toàn thân hấn đang được ngâm trong được trấp màu lục đậm, mùi thuốc thoang thoang hương cỏ ngọt, nếu như không phải miệng vết thương trên người thỉnh thoảng truyền đến đau nhức khiến hấn đổ mồ hôi lạnh, thì có lẽ cảm giác sẽ thoải mái như ngâm mình trong ôn tuyền vậy.

Mà gian phòng này hấn là được dựng bằng trúc xanh, từ vị trí của hấn không nhìn thấy cửa ra vào, chỉ thấy một tấm bình phong cũng được làm từ thân trúc phân cách gian phòng làm hai nửa.

Ánh mắt hấn có thể nhìn sang gian phòng kế bên, phía bên phải vách tường là cửa sổ để mở, bên trái là một chiếc tủ lớn chiếm toàn bộ bức tường... Hấn chưa từng nhìn qua cách bài trí như vậy, cũng không thể nào phán đoán được rốt cuộc mình bị mang đến nơi nào.

Thở dài, cảm giác yết hầu rất không thoải mái, giống hệt như bị bóp nghẹt... quả nhiên khi đó yết hầu bị thương quá nặng sinh ra ảo giác.

Như vậy, những lời mơ hồ nỉ non bên tai, là thật hay là mộng?

Khẽ nhú mày, nhìn ra ngoài cửa sổ mơ hồ có thể thấy được bầu trời xanh trong bên ngoài, trong nháy mắt loáng thoáng lại như nhìn thấy một mặt hồng y tươi đẹp phiêu vũ, giống như một ngày nào đó trong quá

khứ...

“Phượng Nhi, ta đã cảnh cáo ngươi không cho phép trèo lên góc nóc nhà cơ mà!”

Sau giờ ngộ mọi người đều nhàn nhã, chủ nhân thì họp trong thư phòng, nô bộc tỳ nữ không có việc cũng đều tìm nơi nghỉ ngơi, ngay cả mấy con chó nhỏ cũng lười biếng nằm ở chỗ thoáng mát ngủ, tiếng gào to đột ngột khấn trương chính là ngay lúc này vang vọng trong đại trạch.

Trác Lạc Vũ từ trong thư phòng lao tới, vẻ mặt tràn đầy nộ khí, giữa đầu tròng mắt nhìn thiếu niên đang đứng trên mái hiên, người kia cúi đầu nhìn hắn, sau đó ngồi xổm xuống, hai tay chống cằm, dùng khẩu khí vừa tức giận vừa vô tội nói chuyện.

“Nóc nhà lớn như vậy, ta mượn một khối để khiêu vũ cũng không được sao.”

Mái nhà nghiêng dốc như vậy đừng có bày ra cái tư thế như đứng trên đất bằng thế chứ!

“Ngươi đứng im đây không cho phép nhúc nhích! Nóc nhà đương nhiên là không sao nhưng ta lo lắng ngươi không cẩn thận sẽ bị ngã.” Thật sự rất sợ y sẽ lộ thương bản thân, Trác Lạc Vũ không cho y thời gian để cãi lại, hắn thà rằng tình nguyện thi triển khinh công bay lên đem người ôm xuống còn hơn là đứng nghe y ngụy biện hù dọa bản thân.

Nói được làm được, đợi đến khi lời nói cuối cùng ra khỏi miệng Lôi Minh Phượng cũng đã bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực rồi.

“Keo kiệt...”

Ở trên nóc nhà khiêu vũ rất vui a, có thể cao thấp chạy lên chạy xuống...

“Ai keo kiệt với ngươi, là ngươi cố ý đúng không?” Ổn định lại tâm tình khấn trương cùng lo lắng, Trác Lạc Vũ khẽ cười, nhưng nghĩ đến hành động liều lĩnh của y, vẫn nhìn không được mà tức giận niết niết cái mũi của y.

Đẩy ra cái tay không có quy củ kia, Lôi Minh Phượng lễ thẳng khí hùng trả lời.

** Lễ thẳng khí hùng: tương tự cây ngay không sợ chết đứng, vàng thật không sợ lửa, có lý chẳng sợ.*

“Ta ở chỗ này khiêu vũ, ngươi ở trong thư phòng cũng có thể nhìn thấy! Ta chỉ muốn ngươi làm việc bận rộn như vậy có thể nghỉ ngơi một chút a!”

“... Ta chỉ biết là ngươi đã thành công khiến ta bỏ rơi tất cả mọi người lao tới cứu vớt cái cổ của ngươi thôi.”

Trác Lạc Vũ lẩm bẩm tự nói, ôm Lôi Minh Phượng ngồi xuống mái nhà.

Mắt thấy y đứng trên rìa mái hiên xoay tròn thân thể, làm ra động tác nguy hiểm như vậy, hắn thiếu chút nữa đã bị hù chết, nào còn tâm tình mà quản cái gì công việc nữa?

Mà tên đầu sỏ khiến cho hình tượng hắn vất vả xây dựng hai mươi năm qua hoàn toàn sụp đổ lúc này đã tìm được một vị trí thoải mái trong lồng ngực hắn, đáng giận đến mức khiến cho hắn ngay lập tức muốn ngăn chặn lại tiếng cười khoái trá kia.

“Ha ha, Trác đại thiếu gia, làm xong công việc ta sẽ khiêu vũ cho người xem.”

Thấp giọng khê quát, sau đó nâng lên cầm Lôi Minh Phượng phong bế tiếng cười của y, Trác Lạc Vũ thi triển khinh công đạp trên mái nhà trở về phòng.

“Người bỏ hết công việc như vậy cũng được sao?” Cố ý bỏ qua ánh mắt nguy hiểm của hắn, Lôi Minh Phượng ngồi trên ghế cười hỏi.

“Ta có chuyện quan trọng hơn.” Tỷ như giáo huấn người nào đó.

“Có liên quan tới ta sao?” Phát hiện hắn cài chốt cửa lại, y rút cuộc cũng ý thức được nguy hiểm, lặng lẽ kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Đương nhiên là có, chúng ta tới hảo hảo thảo luận một chút về vấn đề câu dẫn cùng mạo hiểm, thế nào?” Nhanh chóng đem ngoại bào thoát ra ném sang một bên, xoay người vươn tay đem người đã muốn trượt xuống giường kéo về trong ngực, tháo xuống hồng sa che mắt y.

“Ta không hiểu kinh thương a.” Bĩu môi, chưa từ bỏ ý định phải sạch liên quan, trong mắt Lôi Minh Phượng có chút khẩn trương nhàn nhạt.

“Phải không?” Trực tiếp đem người ném lên giường, Trác Lạc Vũ đưa tay buông màn, thân thể thon dài trắng kiện trong nháy mắt áp lên người thiếu niên vừa muốn ngồi dậy, “Cái kia chỉ sợ ta phải nói cho người biết một việc rất làm cho người khác đồng tình... Lần này người lỗ vốn rồi.”

“Thật đáng tiếc...” Ý cười loạn đầy đôi hồng đồng xinh đẹp, nhưng lại không nhìn ra có bao nhiêu tiếc nuối, ngược lại tràn ngập đắc ý câu dẫn thành công.

Trác Lạc Vũ khê giật mình, sau đó nhin không được cười to.

“Người cũng không thiệt thòi đâu, Phượng Nhi...”

Nụ cười ẩn chứa nồng đậm tiểu ý còn chưa dứt, bên trong màn chỉ còn lại tiếng thở dốc kiểu diễm...

Rắc!

Tiếng mở cửa rất nhỏ kéo hẳn từ trong hồi ức về thực tại.

Có người đi vào trong phòng, di chuyển một ít đồ vật bên ngoài bình phong, sau đó lẳng lặng rời đi.

Nhìn đối phương cứ như vậy ra ra vào vào cũng không để ý đến tình huống của hẳn, hẳn là đã quen thuộc với trình tự chăm sóc hẳn... Này xem ra, hẳn tựa hồ đã ngấm được trong này lâu lắm rồi.

Không biết võ lâm hiện tại thế nào... mà Huyết Phách... làm thế nào tránh né được toàn bộ võ lâm gần như điên cuồng đuổi giết...

Thấp thỏm nhớ mong, tiếp theo là cười khổ.

Tuy rằng đã sớm quyết định phải báo thù, phải giết Huyết Phách, nhưng mỗi lần nhớ lại những hồi ức tươi đẹp trong quá khứ, cái tên “Lôi Minh Phượng” vẫn khiến cho khóa tâm si cuồng của hẳn tràn ngập cảm giác tội ác cùng đau lòng tưởng niệm.

Thiếu niên dù vui hay buồn đều rất thích cười, lòng tự trọng cao lại rất khó nắm bắt, bướng bỉnh thích trêu đùa người khác, thường xuyên khiến cho hẳn dở khóc dở cười, chỉ có những khi thật sự cao hứng mới dùng một chút giọng mũi làm nũng, gọi hẳn Trác đại thiếu gia, nói muốn khiêu vũ cho hẳn xem.

Tình nhân của hẳn khi đó giống như con mèo nhỏ thích giương nanh múa vuốt, hay công kích lại yêu làm nũng, thích nhất một bên phàn nàn trào phúng, một bên dung túng hẳn ôm hẳn, đem hẳn xoay tròn đùa bỡn nhưng hẳn lại không có cách nào sinh khí...

Hẳn còn nhớ rõ nhiệt độ cơ thể khi ôm y trong lòng, còn nhớ rõ từng nụ hôn lên đôi môi cỡ nào mềm mại, ngưng mắt nhìn vào hư vô có thể trông thấy hồng y phi vũ, nhắm mắt lại có thể nghe thấy giọng nói trong trẻo... tất cả giống như đã dung nhập vào trong thân thể hẳn, như thế nào cũng không thể xóa đi.

Đến cùng vì cái gì... lại để cho hẳn sống lại?

Chẳng lẽ thật sự ông trời đã định trước... hẳn phải tự tay đâm một kiếm vào ngực người duy nhất mà hẳn yêu sao?!

Nếu là như vậy, còn không bằng cứ để hẳn chết đi!

Đình đang đình đang...

Tiếng kim loại thanh thúy va vào nhau cùng với tiếng bước chân rất khẽ từ xa truyền đến khiến cho Trác Lạc Vũ dừng bước, dựa lưng vào cột đá trên hành lang, dù rất bận rộn nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên, không đầy một khắc sau đã nhìn thấy mặt hồng ảnh kia nhanh chóng chạy tới.

“Lạc Vũ, mau tới đây.”

Lôi Minh Phượng bắt được tay hắn liền xoay người chạy về hướng vừa đến, căn bản không thèm để ý hắn đang muốn làm cái gì.

“Có phải trên tay người đeo nhiều đồ vật hơn rồi đúng không? Như vậy thì người không có cơ hội đi trộm đồ rồi, khẳng định vừa mới trèo lên tường đã bị tóm.” Trêu ghẹo giễu cợt y, Trác Lạc Vũ quyết định có thể đem mấy phần sổ sách không quá gấp để đến xế chiều xử lý sau.

“Ta tại sao phải đi trộm đồ? Trực tiếp tìm người đoạt chìa khóa kim khóa không phải tốt hơn sao?” Nụ cười nửa miệng vừa đắc ý lại bướng bỉnh, Lôi Minh Phượng né tránh cánh tay hắn.

“Sau đó người lại mang đồ cổ ra ăn cơm sao?! Nghĩ khá lắm!”

Không biết nên khóc hay nên cười, Trác Lạc Vũ nghĩ đến rất nhiều lần hắn nói muốn cho y đến kim khóa lựa chọn đồ vật ưa thích, kết quả Lôi Minh Phượng chọn đồng chọn tây cả buổi, ngoại trừ chọn một chiếc vòng tay trạm trổ tinh tế ra thì cũng chỉ lấy mấy cái chén bát cổ đến “thực dụng”, thiếu chút nữa khiến cho hắn thân là người quản sự, biết rõ giá trị thực tế của những món đồ kia, tức muốn thổ huyết.

Hắn chỉ biết Phượng Nhi của hắn không thích ngân lượng, nhưng không nghĩ rằng y căn bản không quan tâm đến ngân lượng. Nghe nói thế gia công tử bao dưỡng tình nhân ít nhất một tháng cũng phải xuất ra mấy trăm lượng bạc, nhưng từ khi hắn đem Phượng Nhi về nhà đến nay, y chỉ đến trưởng phòng lấy ngân lượng duy nhất một lần, năm lượng, nguyên nhân là muốn ra chợ đi dạo một vòng.

** trưởng phòng: phòng kế toán.*

Không thích ngân lượng, đối với vàng bạc châu báu cũng không có hứng thú, đối với hắn hầu bao rất có ích nhưng nếu hắn muốn lấy lòng Phượng Nhi thì càng phải tốn nhiều tâm tư hơn.

“Rốt cuộc, người kéo ta đến đây làm gì?”

“Ta vừa nghĩ ra một điệu múa, giúp ta đệm nhạc đi.”

“Được.”

Cầm nghệ của hắn mấy ngày nay thế nhưng tiến bộ vượt bậc, bởi vì Phượng Nhi cái gì cũng dễ nói chuyện nhưng liên quan đến phương diện vũ đạo, yêu cầu nửa bước cũng không thỏa hiệp.

Nguyên bản học đàn chỉ là bởi vì sinh ra trong danh môn nên cũng có chút sở trường, nhưng hắn phát hiện bản thân thật sự rất thích vừa ngồi một bên đánh đàn vừa xem Lôi Minh Phượng khiêu vũ, đó là một loại hưởng thụ, so với cùng uống rượu tâm tình với đám bằng hữu thì càng khiến cho hắn vui sướng thả lỏng hơn.

Nghĩ tới đây, hắn lại len lén liếc nhìn Lôi Minh Phượng.

Mấy ngày nay hắn đều bận rộn trong thư phòng, tiểu tử này là quan tâm đến thân thể hắn hay là cảm thấy cô đơn tịch mịch đây?

Cười nhẹ, vòng tay ôm lấy eo Lôi Minh Phượng, thân mật hôn lên gương mặt y, chú ý tới da thịt trắng nõn nhiễm lên một mặt hồng yện rất nhạt.

** yên: xinh đẹp.*

“Đại thiếu gia, đừng dựa lên người ta, người rất nặng đấy!”

Trong giọng nói trêu đùa rõ ràng có vui sướng, thiếu niên tính cách không được tự nhiên cuối cùng trong lúc lơ đãng cũng toát ra một chút cô đơn tịch mịch cùng không muốn xa rời, nhưng chỉ cần y nhận ra bản thân có một chút yếu thế, sẽ lập tức dùng lời nói sắc nhọn ngụy trang bản thân...

“Không dựa lên người người cũng được, nhưng người phải cho ta hôn một cái, thế nào?”

“Lòng dạ hẹp hòi a... Cái này còn muốn cò kè mặc cả, nhường ta một chút thì làm sao...” Không cam lòng mà lải nhải, sau đó đôi môi vẽ lên một đường cong xinh đẹp chủ động nghênh thượng.

Bởi vì người khiến cho ta không thể khinh thường a, nhường người một lần chắc chắn sẽ bị người đùa bỡn đến tận tởm... Trác Lạc Vũ trong lòng khẽ cười, cương chiều nhìn y đang xoay người chạy đi.

Khóe mắt dư quang thoáng nhìn thấy nét lo lắng trên gương mặt lão quân sự đang đứng chỗ khúc rẽ, hắn biết mình phải sớm ra quyết định.

Bằng không đợi đến khi cha mẹ hắn can thiệp vào, Phượng Nhi mà hắn hết lòng sủng ái không phải cảm thấy ủy khuất thì cũng sẽ vì tôn nghiêm mà rời xa hắn, mà cả hai đều không phải là điều hắn muốn thấy.

Trác Lạc Vũ giật mình bừng tỉnh, đập vào mắt hắn là vẻ mặt quan tâm của Hàn Thất, khiến cho thật sâu trong lòng hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tuy rằng đã tỉnh lại vài ngày rồi, nhưng hần thế nào cũng không nghĩ tới người khiến cho “La Sát” Phong Diệc Kỳ cùng “Tập Phong” Tịch Quân Dật trong lúc đàm luận đặc biệt có vài phần kính trọng sẽ là Hàn Thất.

Nói như vậy, “bằng hữu tốt” trong miệng Phong Diệc Kỳ, chẳng lẽ là chỉ Hàn Thất sao?!

Hoang mang tức thì trôi qua, hần cũng đã hiểu rõ đại khái tính hình.

Khác với người Trung Nguyên hời hợt đề xướng quân tử chi giao, cho dù thưởng thức lẫn nhau, muốn làm sâu thêm giao tình cũng phải tuần tự từng bước, thì người phương bắc hơn phân nửa đều là vừa gặp đã liền cởi mở, nghĩa khí hào sảng trên người Hàn Thất cũng có thể rõ ràng trông thấy.

Xem ra bản thân thật sự là thiếu hần một phần đại nhân tình rồi...

“Trước cảm ơn người.” Khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc nở một nụ cười rất nhạt, Trác Lạc Vũ thấp giọng nói.

“A, nguyên lai người thật sự đã tốt hơn rất nhiều a, ta còn đang lo lắng không biết người có gặp chuyện gì không may hay không. Tiểu tử, phương pháp của người thực sự có tác dụng a?” Lộ ra tươi cười đỉnh đạc, bất kể là trời sinh hay là sau nay bồi dưỡng mà thành cá tính đàn ông phương bắc, Hàn Thất quay đầu nhìn Phong Diệc Kỳ ngoài cửa, cười nói.

“Không được gọi ta là tiểu tử! Có tin ta chém người hay không? Cũng dám hoài nghi y thuật của sư phụ!” Phong Diệc Kỳ thuận tay đem ấm trà trong tay ném tới.

Bắt được ấm trà mới phát hiện nóng phỏng tay, Hàn Thất vội vàng ném ấm trà lên bàn, vẫy vẫy tay sau đó mới rót một chén đưa cho Trác Lạc Vũ lúc này mới miễn cưỡng ngồi dậy, một bên đáp lại Phong Diệc Kỳ.

“Không có ai dám hoài nghi y thuật của Liễu huynh a, nhưng mà đem hần ngâm trong chum nước nóng là chủ ý của người đi? Hơn nữa kêu người là tiểu tử thì làm sao, sư huynh sư tỷ của ta đều gọi ta như vậy đấy.”

“Người từ lúc nào cũng bái sư phụ ta làm sư phụ rồi hả? Người cũng không phải sư huynh của ta!” Hần rất nhanh bị loại cá tính thẳng thắn này đánh bại.

“Người nhỏ hơn ta a, ở chỗ của ta ai cũng đều lớn hơn ta cả, ta vẫn luôn hy vọng có thể có một người đệ đệ a!”

Đệ... đệ đệ?!

“Ai muốn làm đệ đệ của người! Mẹ kiếp... Tập Phong, ta cảnh cáo người, người còn dám cười trộm chờ một

chút nữa thì người xong rồi!”

Phong Diệc Kỳ rất nhanh bị làm cho tức chết, sau khi đã chứng kiến đủ loại trò hề của người trong võ lâm Trung Nguyên, đối mặt với thái độ thẳng thắn không chút nào che giấu nào của Hàn Thất, hẳn ngược lại không biết nên ứng phó thế nào.

Lãnh triều nhiệt phúng hẳn nghe không hiểu, đe dọa bức hiếp hẳn không sợ, thật sự là phải động tay động chân đánh một trận sao?

Đánh xong, nhưng rõ ràng lúc luận bàn, có người đối với thực lực của La Sát khen không dứt miệng, năm lần bảy lượt còn hỏi khi nào thì có thể tỷ thí một chút... Đây, đây, hẳn là La Sát đấy! Vậy mà có người dám chủ động tìm La Sát hẳn tranh đơn?

**tranh đơn: đơn độc phân tranh.*

Hại Phong Diệc Kỳ toàn bộ thân thể không hề có một chút sức lực nào, còn bị Tịch Quân Dật đứng bên ngoài nhìn thấy đủ trò hay, giờ khắc này chẳng khác nào trình diễn.

Bất quá, riêng với Liễu Lục Dương, Phong Diệc Kỳ lại thẳng thắn tỏ vẻ hẳn không ghét cá tính của Hàn Thất, chỉ là không biết ứng phó thế nào mà thôi.

“Kỳ Nhi, Trác trang chủ vừa mới tỉnh, người đừng to tiếng như vậy, mau đi uống thuốc, thân thể người cần phải bồi bổ cho tốt.”

Nghe thấy thanh âm của Phong Diệc Kỳ các lúc càng cao, đoán rằng hẳn sắp tức điên, Liễu Lục Dương lập tức tiến lên hòa giải, hẳn biết rõ Phong Diệc Kỳ trừ bỏ những lúc ở trước mặt hẳn, nếu thẹn thùng hoặc không biết làm sao trực giác phản ứng hầu như đều dùng phần nộ để che giấu.

“Sư phụ...” Phong Diệc Kỳ ngẩn người, liếc mắt nhìn người trong phòng một cái, ngoan ngoãn gật đầu rời đi.

Sau khi cửa phòng một lần nữa đóng lại, Liễu Lục Dương ôn hòa hướng Hàn Thất áy náy mỉm cười.

“Kỳ Nhi hẳn thẹn thùng liền không ngăn được miệng, ngược lại đã thất lễ.”

“Không sao, khi còn bé mỗi lần ta bị đại sư huynh kêu như vậy cũng đều tức giận.” Hàn Thất gật đầu giải thích.

“...” Tịch Quân Dật vẫn một mực trầm mặc dựa vào bên tường không nói gì, thật đúng là rất ngạc nhiên, nếu như La Sát biết rõ nguyên nhân Hàn Thất không sợ hẳn hơn phần nữa là vì có Liễu Lục Dương khuyên ngăn, không biết sẽ có cảm giác gì.

Cho nên hắn vẫn cho rằng Liễu Lục Dương mới là kẻ tàn nhẫn a, mà hết lần này tới lần khác có người sống chết không chịu thừa nhận...

Nhưng mà, La Sát vừa đi khỏi, hắn cũng không muốn đùa giỡn nữa, cũng nên đi xem Bạch Ngạn Hải ở bên kia có cần giúp đỡ gì không. Tịch Quân Dật thanh thoi theo sau rồi khỏi phòng.

“A, sao không nói tiếng nào đã rồi đi?” Hàn Thất buồn bực.

“Đi tìm Bạch huynh rồi a, vừa rồi hắn là lo lắng Kỳ Nhi tức giận sẽ động thủ mới cùng vào.” Liễu Lục Dương cười cười giải thích, đi đến bên giường, giúp Trác Lạc Vũ kiểm tra thương thế.

“Vẫn có thể khôi phục lại như bình thường, đợi một chút Bạch huynh sẽ giúp người bưng được đến.”

“... Làm phiền.”

Tuy rằng giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, Phong Diệc Kỳ vẫn luôn lầu bầu mắng hắn, cũng giống như tức giận đem sự tình nói rõ ra, nhưng thật sự hắn nhớ được rất ít, chỉ có thể biết đại khái tình huống, như là Huyết Phách đã đưa hắn đến nơi Liễu Lục Dương ẩn cư trên núi Lạc Hà, nếu như không phải Hàn Thất mở miệng tương trợ, Phong Diệc Kỳ cũng sẽ không đồng ý hỗ trợ cứu hắn... Còn những cái khác đều không nhớ được.

“Không có gì, người không cần khách khí như vậy, rất may mắn là chúng ta có thể giúp được người.” Liễu Lục Dương ôn hòa mỉm cười, “Tuy rằng hơi sớm để nghỉ ngơi, nhưng có một số việc cũng nên cho người biết, đợi chút nữa uống xong được thì đừng luyện công, bởi vì phải đợi người đưa ra quyết định.”

Đưa ra quyết định? Từ nhiều năm trước, hắn đối với quyết định của mình khi đó thống khổ hối hận vạn phần, mà mấy năm nay, từng cái quyết định của hắn tựa hồ cũng đều hại chết không ít người... Còn có thể đưa ra quyết định gì nữa đây?

Nghĩ như vậy nhưng hắn vẫn gật đầu với Liễu Lục Dương, tỏ vẻ đã biết.

Sau đó, quay sang nói với Hàn Thất:

“Ta biết người vẫn muốn biết rõ Huyết Phách đến cùng muốn làm cái gì... Nguyên bản y có lẽ hy vọng ta sẽ thống khổ sống không bằng chết... Nhưng hiện tại, đoán chắc rằng y muốn tự tay giết chết ta hoặc là muốn cùng ta đồng quy vu tận.”

“... Dù phải đem chính mình bồi tiến vào?” Hàn Thất khẽ giật mình.

“Y còn quan tâm đến sinh tử của bản thân sao?” Trác Lạc Vũ khẽ sờ thấp giọng lầm bầm.

Thật sự... Tuyệt đối không khó đoán...

Sớm nên nhận ra, Huyết Phách hận hấn, tuy rằng hấn không biết vì cái gì.

Hao tâm tổn sức diệt trừ hết thân bằng hảo hữu của hấn, trăm phương ngàn kế sát hại những người hấn muốn cứu... Nụ cười điên cuồng lạnh lẽo như băng tuyết cùng với đôi mắt huyết sắc hồ hững cũng đã cho thấy sự thật tàn khốc này.

Nắm chặt bàn tay được băng kín bằng vải trắng, máu tươi mơ hồ thấm đỏ lòng bàn tay, nhưng hấn vẫn nở nụ cười, trào phúng lại tỉnh táo bị thương mà cười, thoát nhìn thần tình có vài phần tương tự Huyết Phách.

“Bằng không thì như vậy đi, nếu như ngươi hy vọng ta chết, ta sẽ đem cái mạng này cho ngươi, nếu như ngươi không hy vọng ta chết nhưng lại phải giết ta, vậy chúng ta cùng chết đi, ngược lại cũng vậy, thế nào?”

“Được...”

Thiếu niên với nụ cười thiên chân vô tà nhưng trong mắt lại tràn đầy nghiêm túc khi đó đã biến mất rồi sao?

Bất quá chỉ cần hấn còn nhớ rõ là đủ rồi... Chỉ hy vọng thân thể tàn tạ không chịu nổi này có thể chống đỡ được đến một khắc cùng đem Huyết Phách kéo xuống hoàng tuyền...

16. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 4

Có người nào có thể trả lời cho hấn, đến tận cùng là hấn đã yêu người không nên yêu, bởi vậy mà phải nhận lấy cảnh nhà tan cửa nát, bị cô lập, bị xa lánh, hay là cho dù ở trong tình cảnh như vậy, cho dù thống khổ đến không cách nào nhìn thẳng vào sự thật nhưng trong lòng vẫn như trước bị lửa tình thiêu đốt đến tận đáy...

Nếu như thật sự có thể dùng hận thù vì lập tình yêu, dùng tuyệt vọng bao phủ nỗi thương, dùng phần nộ bao trùm đau lòng, thì nhân sinh có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“Thiếu gia, Đại thiếu gia, người còn chưa trở về chủ trạch sao?”

Lão phó trung thành tận tâm đã đem những lời này ân cần nói với hấn không dưới ba trăm lần nhưng Trác Lạc Vũ vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục phê duyệt sổ sách, không cần nghĩ cũng biết tiếp theo lão sẽ nói như thế nào.

“Lão gia và phu nhân đã gửi thư thúc giục nhiều lần, hôn sự của người và tiểu thư Lạc phủ...”

Mấy lời lảm nhảm sau đó có thể lược qua, dù sao cha hấn nếu như thật sự không hỏi ý kiến hấn mà đưa sính lễ đến nhà người ta, vậy thì liền đem thiên kim tiểu thư Lục phủ về cho cha hấn nạp tiểu thiếp đi, hấn không ngại có thêm một di nương tuổi tác nhỏ hơn mình đâu.

Trác Lạc Vũ tiếp tục bảo trì tư thế ngồi đoan chính, mặt không đổi sắc tra xét sổ sách, đúng chuẩn nghe tai trái ra tai phải.

“Đại thiếu gia, thứ cho lão nô lảm miệng, nhưng nam sắc chỉ có thể chơi đùa, không thể sa vào a...”

Lại nhả bên tai tiếp tục không ngừng, nhưng hoàn toàn không thể làm nhiều suy nghĩ của hấn, mỗi một dòng chỉ thị phê xuống vẫn không quên suy tính đạo lý đối nhân xử thế cùng lợi hại được mất.

Đợi đến khi sổ sách đã được duyệt xong, chỉ thị cần phê cũng đã phê đầy đủ hoàn mỹ rồi, Trác Lạc Vũ mới buông bút lông, nhìn về phía lão nhân vẫn đang không ngớt lời nhắc đi nhắc lại chuyện kia.

“Phúc bá.” Thuận miệng kêu một tiếng cắt ngang lời lão phó, Trác Lạc Vũ ngưng trọng nhìn chằm chằm vào hai mắt Phúc bá.

“Vâng, Đại thiếu gia.”

“Lúc trước ta phân phó người phái người đi mua mấy thứ đã về chưa?”

Chủ đề thay đổi khác xa lúc trước cả trăm vạn dặm.

“Đã đưa tới, Đại thiếu gia, người vậy mà bỏ ra một vạn lượng mua lễ vật, lãng phí quá...” Phúc bá nhin không được lại niệm vài câu.

Một vạn lượng, một vạn lượng đủ để cho một người bình thường sống sung túc nhiều năm, ngay cả làm ăn lớn như Trác phủ cũng có thể dùng hơn nửa năm, vậy mà thiếu gia trong chớp mắt liền ném ra ngoài. Nếu như mua lễ vật kính hiếu song thân bề trên thì cũng thôi, nhưng hết lần này tới lần khác lại tặng cho một tên vũ công... So với đại thiếu gia cần kiệm trong trí nhớ của lão thật sự khác xa một trời một vực.

Đương nhiên, Phúc bá không thể nào oán trách thiếu gia nhà mình, thế nhưng chút suy nghĩ không cam lòng gì đó chỉ đành đổ lên đầu Lôi Minh Phượng.

Trong suy nghĩ của Phúc bá, vũ công trong một đoàn kịch hát nhỏ, ngoại trừ thanh lâu kỹ nữ, thì chính là tầng lớp thấp hèn nhất, căn bản không xứng đáng với Trác Lạc Vũ. Nếu như là nữ nhân thì còn miễn cưỡng có thể làm tiểu thiếp, dù sao nhà giàu vẫn thường tham thê tứ thiếp, nhưng Lôi Minh Phượng lại là nam nhân, càng hồng bet chính là, Trác Lạc Vũ đã động chân tâm, tính cách hoàn mỹ của người thừa kế Trác gia được bồi đắp hơn hai mươi năm trong nháy mắt bị phá hủy một nửa, thậm chí ngoại trừ thời gian làm việc thì hấn đều quần lầy Lôi Minh Phượng... Đạo lý hồng nhan họa thủy, Phúc bá cuối cùng cũng đã biết.

Lão còn muốn khuyên nhủ thêm nữa, nhưng Trác Lạc Vũ đã từ cửa sổ trốn ra ngoài, chỉ còn lại sổ sách chưa khô nét mực gác lại trên bàn...

Trác Lạc Vũ đương nhiên nghe thấy âm thanh hỏn hển kêu la sau lưng, nhưng hắn không rảnh để ý, trực tiếp đi vào trường phòng lấy chiếc hộp gỗ sơn hồng lớn hơn lòng bàn tay một chút, sau đó chạy đến căn phòng nhỏ trong hậu viện.

Nhưng hắn không muốn tâm tình khẩn trương của mình bị phát hiện, vì vậy gần đến hậu viện thì thả chậm tốc độ, thong thả đi vào trong sân.

“Phượng Nhi?”

Hiếm khi không nghe thấy những âm thanh đinh đàng nho nhỏ, hắn lên tiếng dò xét gọi.

Cách đó không xa, trên ngọn cây truyền đến âm thanh rất nhỏ, trong lòng hắn giật nảy, trực tiếp phi thân nhảy lên, ôm lấy thân thể thiếu niên đang ngủ trên tàng cây, bởi vì tiếng gọi của hắn mà khẽ động đậy.

“Cẩn thận, đừng ngủ trên cây, còn trèo cao như vậy!” Hết nóc nhà lại đến đại thụ, y trèo lên đó như thế nào a?

“Nhiều lời, ta vẫn luôn ngủ trên cây mà.” Lôi Minh Phượng lầu bầu, đập tay lên lưng hắn.

Trên cây có thể quan sát động tĩnh từ xa, có thể ẩn thân, cũng có thể che giấu hành động, mấy năm này dưới sự uy hiếp không ngừng của thập đại ác nhân, đa phần thời gian y đều ngủ trên tàng cây.

“Ta cũng không muốn ngày nào đó chứng kiến người ngã gãy cổ, về sau đừng leo cây nữa.” Không cho cự tuyệt mang y xuống, Trác Lạc Vũ trực tiếp ôm y đi vào phòng.

Lại là mệnh lệnh?!

Giật xuống hồng sa trên mặt, Lôi Minh Phượng tức giận trừng hắn.

“Đại thiếu gia, người không cảm thấy người quá nhiều sao? Không cho phép ta tắm nước lạnh, không cho phép ta chỉ mặc một kiện đan y đi ra ngoài, không cho phép ta bỏ bữa, không cho phép ta thức đêm khiêu vũ, không cho phép ta trèo lên nóc nhà... Bây giờ lại không cho phép ta leo cây?!”

Cho dù biết rõ đây là quan tâm... nhưng y vẫn không thích bị can thiệp quá nhiều.

“Phượng Nhi,” Trác Lạc Vũ thở dài, “Người cũng đồng dạng không cho phép ta thức khuya làm việc, không cho phép đi thanh lâu bàn chuyện làm ăn, không cho phép tới gần các tiểu thư thế gia, không cho phép dẫn

bằng hữu vô lâm về nhà, không cho phép lúc người còn ngủ đã xuống giường... Nói đi, lần này yêu cầu trao đổi là gì?”

Hắn thở dài, nhưng không có sinh khí, bởi vì cũng giống như hắn, những yêu cầu của thiếu niên trong ngực cũng là ẩn hàm quan tâm cùng ghen tuông vi diệu, công bằng yêu cầu cho nên bọn họ tuyệt đối có thể tiếp nhận.

“Ha ha, vậy sau này lúc ta muốn ngủ thì người đến bồi ta đi, có người theo bồi ta thì ta sẽ không leo cây nữa.”

Đôi hồng đồng huyết sắc lấp lánh ánh sáng xinh đẹp, y bưng bình lộ ra nụ cười xảo trá.

“Ta thật sự nên dẫn người đi bàn chuyện làm ăn, như vậy có lẽ sẽ kiếm được vài mối lớn.” Bất cười, Trác Lạc Vũ đùa giỡn một chút rồi liền trực tiếp đáp ứng, sau đó đem Lôi Minh Phượng đẩy ngã xuống ghế, vươn tay tháo vòng tai của y xuống.

Lôi Minh Phượng khẽ giật mình, ngoan ngoãn ngồi yên không nhúc nhích, đáy lòng len thở phào, may mắn bản thân đã nhớ lau sạch độc phần trên khuyên tai.

Một chiếc hộp gỗ tinh tế đặt vào trong tay, y ngăn người một chút mới biết mình lại có lễ vật.

Y không biết Trác Lạc Vũ có hiểu y đối với mấy thứ huyết tinh hồng sắc này rất không thích hay không, nhưng nam nhân này lại rất thích tặng cho y những lễ vật màu đỏ...

Nếu như thành thật nhìn thẳng vào nội tâm, có lẽ có thể nói, y rất thích thân thể huyết sắc của mình, bởi vì nó đồng dạng giống với màu sắc của mẫu thân, cũng là màu sắc huyết mạch trong cơ thể, chỉ là... chính bởi vì màu đỏ này mà y bị ghét bỏ, bị kì thị, cho nên y đã quen với suy nghĩ chán ghét thân thể mình.

Trong hộp, bên trên lớp lông trắng mềm mại như tuyết có một đôi khuyên tai.

Kiểu dáng bình thường đơn giản, mang theo phong tình Trung Nguyên cùng nét khác lạ của dị tộc, điểm đặc sắc nhất chính là bông tai hình giọt nước, đỏ thắm giống như máu tươi lại sáng long lanh, rất đẹp mắt.

“Huyết phách, ta đã nhờ thương nhân vãng lai từ Tây Vực tìm cho đây, ta đã nói sẽ tặng cho người.”

Trác Lạc Vũ mỉm cười, thỏa mãn nhìn nụ cười trên mặt Lôi Minh Phượng càng lúc càng sâu, mơ hồ có thể nhìn thấy lúm đồng tiền hai bên má, đáy mắt trào phúng lập tức có thêm một tia mỉm cười cùng thỏa mãn như ẩn như hiện.

Hắn biết, y thích lễ vật này.

“Nào, ta giúp người đeo lên.”

Tưởng rằng bàn tay chai sần vì cầm kiếm nhiều năm khi đụng vào bên tai cùng khuôn mặt sẽ không thể kích thích đến tâm phòng ngự của mình, Lôi Minh Phượng híp mắt, ôn thuận thuận theo, cảm giác kim loại lạnh như băng xuyên qua lỗ tai, hẳn là y phải cảm thấy mát lạnh nhưng thân thể không hiểu vì sao lại bắt đầu nóng lên, phát nhiệt.

Ấm áp từ lòng bàn tay hẳn bắt đầu lan tràn ra toàn thân, nóng đến độ khiến cho khuôn mặt tái nhợt của y phỉếm hồng, trái tim trong lồng ngực không kiềm chế được đập thành thịch như sấm...

“Trác Đại thiếu gia, tên tuổi anh hùng cả đời của người sẽ bị ta làm hỏng đấy...” Hốc mắt hơi nóng, cảm động nói không lên lời, chỉ có thể mỉm cười, vòng tay ôm lấy hắn.

“Trên hết là, ta đã từng sáng suốt sao? Người không phải nói ta là công tử nhà giàu sao?” Trác Lạc Vũ cười nhẹ, cường thế ôm lấy thân thể đang mơ hồ run rẩy của người kia, hôn lên mái tóc dài của y, khóe mắt liếc nhìn một bàn đầy đồ ăn vẫn chưa động đến.

“Người sẽ đem ta làm hư đấy...” Lôi Minh Phượng cam chịu thở dài.

Y cho tới bây giờ cũng không biết, nguyên lại được cưng chiều như thế này cũng sẽ cảm thấy đau lòng, bởi vì quá hạnh phúc, ngược lại khiến cho người ta trở nên yếu ớt. Lý trí đã cảnh báo, nhưng trái tim lại không cách nào ngừng lại.

“Làm hư cũng không sao, như vậy người chính là của một mình ta là được rồi.” Không để ý chút nào ôm lấy y, để cho y vòng tay ôm lấy cổ mình, cất bước đi về phía bàn.

“Lạc Vũ?”

“Tiểu phượng hoàng xinh đẹp của ta, người thích bỏ bữa thế này, không trách khung xương người lại gầy yếu như vậy.” Lại chưa ăn cơm, tuy rằng không phải bởi vì khiêu vũ nhưng vẫn khiến cho Trác Lạc Vũ có chút ảo não, “Về sau ba bữa cơm ta sẽ ăn cùng người, sau đó mới xử lý những chuyện khác.”

Lôi Minh Phượng không có cách nào giải thích khung xương của y không thể phát triển được như nam nhân trưởng thành bình thường cùng không muốn ăn là vì thân thể y đã bị bồi dưỡng thành “Cổ nhân”, đành phải ngoan ngoãn ăn những thứ Trác Lạc Vũ không ngừng gấp vào bát y.

“Đủ rồi a... Lạc Vũ, người muốn ta bội thực chết sao?”

Tuy rằng oán giận như vậy, nhưng nhìn thức ăn trong chén dần dần chất đầy, ánh mắt của y cũng nhu hòa đi, cảm giác trong lòng cũng như bị thứ gì đó dần dần lấp đầy.

Tuy rằng cũng muốn ăn đĩa rau Trác Lạc Vũ đẩy đến trước mặt, nhưng chợt nhớ tới thể chất của mình, liền lập tức gạt bỏ ý niệm này trong đầu.

Cúi đầu ăn cơm, mái tóc nhuộm đen buông xuống bên vai, khuôn tai huyết phách xinh đẹp theo động tác của y đong đưa...

Thật lâu sau này, hắn vẫn không ngừng suy nghĩ, có lẽ bản thân đã sai rồi.

Có lẽ là do khi đó bản thân còn quá trẻ, khinh thường bối cảnh cùng tâm tính của đối phương, vì vậy mà dẫn sói vào nhà, khiến cho toàn bộ người trong trang chết thảm.

Có lẽ là do bản thân quá tùy ý, đã quên trách nhiệm của người thừa kế, chỉ muốn đem tất cả tình cảm đều đặt vào đối phương, mà không để ý đến khả năng chấp nhận của trưởng bối trong nhà, cho nên mới bị người nhà sắp đặt, không cách nào trở về đúng hẹn, dẫn đến sát ý của người thương.

Có lẽ là do bản thân quá tự tin, không nghĩ tới chính mình sẽ yêu lầm người hoặc là đã bỏ qua tâm tình trong đáy mắt đối phương, cũng có thể là do bản thân đã quên mất lời dạy của tiên nhân...

Thế nhưng Trác Lạc Vũ cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới hắn chính thức sai là ở chỗ...

Hắn căn bản cái gì cũng không biết!

Miệng vết thương rất đau, đau đến mức bạch y trên thân cơ hồ đã bị mồ hôi lạnh cùng máu tươi thấm ướt đầm, lực đạo áp chế trên thân cũng rất mạnh, mạnh đến mức hắn không cách nào nhúc nhích dù một chút, chỉ có thể nắm chặt ống tay áo, trong tiếng thở trầm thấp phảng phất như dã thú, dốc sức kiềm nén một tiếng gầm nhẹ không dám tin.

“Người lặp lại lần nữa, người vừa nói cái gì... Nói lại lần nữa xem, kẻ nào đã thương tổn hắn như vậy...”

Phong Diệc Kỳ cúi đầu nhìn bàn tay đang kéo lấy ống tay áo hắn, nhớ tới bên dưới băng vải trắng là móng tay bị thiết phiến tàn khốc lật lên, cũng đoán được loại đau đớn kia, chậm rãi đưa ánh mắt chuyển tới gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc, theo bản năng tránh đi ánh mắt thống khổ kia.

Là thứ tình cảm như thế nào mới có thể khiến cho một người lộ ra loại ánh mắt này?

Ắn chứa không thể tin bị thống cùng nộ khí hận ý, còn có lo lắng, đau lòng, khẩn trương, hoang mang... Cùng với một loại tâm tình nào đó mà hắn không cách nào phân biệt được.

Khuôn mặt đã từng vì chán ghét căm thù đến không thể nào quên, đột nhiên trở nên thật lạ lẫm.

Hắn đã nhìn qua quá nhiều bộ mặt lừa gạt, ánh mắt giả dối, cũng xem qua quá nhiều biểu tình nguy trang phòng bị, vì vậy biết rõ phản ứng của Trác Lạc Vũ không hề giả tạo, cũng bởi vì biết rõ mới bắt đầu cảm thấy lạnh run...

“Này này, bình tĩnh một chút, người không thể động a!” Hàn Thất bối rối muốn đem người đè lại xuống giường, nhưng lại không biết nên dựa vào chỗ nào trên người hắn, chỉ có thể nhìn vết máu lấy tốc độ đáng sợ thấm ướt hết y phục.

“Người rốt cuộc đang nói cái gì? Không có khả năng có loại chuyện đó... Thời điểm ta rời khỏi nhà y rõ ràng vẫn còn rất tốt...” Căn bản không nghe thấy Hàn Thất đang nói cái gì, Trác Lạc Vũ rống to, trong thanh âm có chứa một tia ghen ngào cùng bi thương.

Không thể nào... chuyện như vậy làm sao có thể phát sinh...

“Sao lại không có khả năng? Cái này là chứng cứ!” Phong Diệc Kỳ cũng gầm lên, giật ống tay áo ra khỏi bàn tay hắn, vén lên. Trên cổ tay chẳng hạn những vết sẹo cũ mới, “Vì cứu Huyết Phách, ta mỗi ngày đều tự cắt bốn đường trên tay mình, trọn vẹn bảy ngày hai mươi tám đao, chuyện này có thể giả được sao?”

Phong Diệc Kỳ lùi xa giường một bước, hỏi ra một câu, cũng là nghi vấn trong lòng tất cả mọi người.

“Người nói đi, nếu như không phải người hạ lệnh đem Huyết Phách tra tấn đến thương tích đầy mình, còn phải người luân bạo hắn... thì kẻ nào đã làm?”

Là ai làm đây, nếu như hắn không sai, Huyết Phách không sai, vậy rốt cuộc là người nào đã sắp đặt bọn họ một đường, hại bọn họ căm hận nhau suốt sáu năm qua?

Lúc này đây, lời nói quá rõ ràng khiến cho Trác Lạc Vũ buông tay, vô lực mặc cho Hàn Thất đỡ hắn nằm lại trên giường, hoàn toàn không cách nào suy nghĩ.

Trong lòng tràn ngập những lời nói của Phong Diệc Kỳ, từng câu từng chữ đã phá vỡ toàn bộ nhận thức cùng tình cảm của hắn, trái tim đau đến hít thở không thông.

Nếu sự thật là như vậy... Những năm này hắn đến cùng đang làm cái gì?!

Là ai...

Hành động đột nhiên khác thường của phụ mẫu trong trí nhớ vẫn còn rất rõ ràng, nguyên nhân... là như thế phải không? Người hắn kính yêu nhất lại dùng thủ đoạn tàn khốc như vậy phá hủy người hắn yêu nhất, đơn giản là vì hắn đã yêu một người mà bọn họ không thể tiếp nhận?

Gắt gao cắn chặt răng không để cho mình phát ra âm thanh, hình ảnh Lôi Minh Phượng tươi cười làm nũng

cùng Huyết Ma Tôn Huyết Phách cuồng tiếu lạnh lùng châm biếm lồng vào nhau, không ngừng hiển hiện trước mắt, hồng sa như hỏa diễm, vũ tư uyển chuyển, thân ảnh quý mị nhưng tàn khốc máu tanh giết chóc.

Bất kể là dáng vẻ nào cũng đều xinh đẹp mỹ lệ, mà hắn đã từng thề cho dù buông tha hết thảy cũng muốn bảo hộ Phượng Nhi của hắn...

Là hắn... đã hủy đi thiếu niên với nụ cười bướng bỉnh rạng rỡ kia, là hắn đã nghiền nát người hắn yêu thương nhất, mang tuyệt vọng cho đối phương, còn hại chết những người vô tội kia...

Thiếu niên đã từng nhẹ giọng lầm bầm muốn chết trong lòng hắn, đã từng nghiêm túc cam đoan sẽ không làm thương tổn hắn, thời điểm tự cho là đúng vì bảo hộ hắn mà hành động, bị giết rồi...

“Phượng Nhi...” Yết hầu ngòn ngọt, tâm tình kịch liệt chấn động, máu tươi thành dòng chảy ra từ đôi môi tái nhợt của hắn.

Liều Lục Dương đứng ngoài quan sát thấy thế, lập tức ra tay điểm hôn huyệt của hắn.

“Sư phụ! Hắn vẫn chưa trả lời ta!” Phong Diệc Kỳ khẽ gọi, tuy rằng rất hoài nghi nhưng cho dù Trác Lạc Vũ tỉnh dậy, cũng không thể nói với hắn được mấy câu.

Liều Lục Dương lắc đầu, giúp Trác Lạc Vũ bắt mạch, sau đó cho hắn uống một viên dược.

“Cho dù có tỉnh lại cũng không nói được gì, khí mạch công tâm, cứ để hắn nghỉ ngơi tốt rồi lại hỏi, chúng ta ra ngoài trước đi, hắn tỉnh lại cũng trước hết để cho hắn yên tĩnh một mình.”

Trông thấy phản ứng của Trác Lạc Vũ, cộng thêm thủ đoạn tàn diệt ngũ đại thế gia của Huyết Phách, đại khái cũng đã đủ để phỏng đoán ra nhân quả.

Có một số việc, cho dù có tra rõ ràng đúng sai từ đầu đến cuối, đối diện với thực tại cũng không thể giúp đỡ bất luận cái gì.

Phong Diệc Kỳ há to miệng, mắt nhìn người đang hôn mê, cuối cùng ừ ừ im lặng, đồng ý với lời nói Liều Lục Dương.

Mọi người yên lặng từng người rời khỏi phòng, đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hôn ám, không ai có thể nhìn thấy... vô thanh vô tức chảy nước mắt.

Trác Lạc Vũ vẫn cho rằng chỉ cần bản thân nghiêm túc suy xét rồi tự quyết định, song thân phụ mẫu sẽ đồng ý, cùng lắm thì hắn sẽ tự mình gánh chịu hậu quả – cũng giống như hai mươi năm trước hắn tiếp nhận giáo dục dành cho người thừa kế vậy.

Nhưng hiển nhiên là hắn quá ngây thơ rồi, cái gọi là cha mẹ ủng hộ đồng ý, hắn là không phải loại quyết định ngỗ nghịch này của hắn.

Tiện tay đem bức thư chần thành mảnh vụn, khuôn mặt Trác Lạc Vũ cứng ngắc, tâm tình hậm hực đi đến tiểu viện của Lôi Minh Phượng.

“Phượng Nhi, xem ra người nhà ta vẫn không thể tiếp nhận người.”

Hắn biết mình nên suy nghĩ kỹ trước khi nói ra, nhưng tâm tình phiền muộn khiến cho hắn vừa nhìn thấy Lôi Minh Phượng liền thốt ra.

Biểu cảm của Lôi Minh Phượng tựa hồ cứng lại một chút, sau đó đôi môi đỏ mọng từ từ dương lên, lộ ra một nụ cười rất nhạt.

“Cho nên, ta lúc nào nên ly khai?”

Nếu như không phải hắn biết người này, chỉ sợ hắn sẽ không chút cảm tình mà phát tay bảo y ngay lập tức rời đi, nhưng cho dù hiểu rõ y, cũng nhìn thấy áp lực cùng áy náy khổ sở trong đáy mắt y, Trác Lạc Vũ vẫn tức giận đến bốc hỏa.

Lần đầu tiên trong đời khề lăm bầm nguyên rửa, hắn chụp lấy cánh tay Lôi Minh Phượng, kéo y đến trước mặt, gần như thô bạo hôn lên đôi môi vừa làm hắn yêu vừa làm hắn tức giận kia.

Môi lưỡi giao triền ngai ngái vị huyết tinh, Lôi Minh Phượng cũng đồng dạng đáp lại, trấn an tâm tình xao động khẩn trương của Trác Lạc Vũ.

“Không cho phép người đi! Nghe rõ, Phượng Nhi, người không được phép rời khỏi ta!” Chế trụ bờ vai y, ép y nhìn thẳng vào mắt mình, Trác Lạc Vũ rất nghiêm túc cảnh cáo, “Người chỗ nào cũng không được phép đi, lưu lại bên cạnh ta, tuyệt đối không cho phép ly khai!”

“... Dù cho, ta khiến cho người lâm vào tiến thoái lưỡng nan?” Vươn đầu lưỡi liếm đi tơ máu trên đôi môi bị cắn nát, Lôi Minh Phượng yếu ớt hỏi, “Ta có thể cho người chỉ có thân thể này, mà thân thể này có thể sẽ hại người trắng tay, nếu như ta không ly khai, người hy vọng ta phải làm thế nào?”

Nếu như không phải thật sự yêu thương, y đã yêu cầu Trác Lạc Vũ phải lựa chọn giữa y và gia đình, hoặc là trực tiếp phải mông rời đi rồi, nhưng hiện tại y nguyện ý làm bất cứ chuyện gì để giúp hắn giảm bớt khó xử, chỉ cần hắn mở miệng.

“Ta sẽ để cho bọn họ lựa chọn! Muốn nhìn thấy Trác gia gia chủ cả đời không kết hôn hay là muốn một người thừa kế khác!” Nghiến răng phun ra lời nói quyết tuyệt, trong mắt Trác Lạc Vũ là thống khổ nhưng biểu cảm trên mặt lại giống như làm việc nghĩa không được chùn bước.

Từ lần đầu tiên gặp mặt đến lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn môi đến da thịt kề cận... Cảm tình không thể không chế đã một mực tràn lan trong đáy lòng, hóa thành một loại khao khát cháy bỏng.

Có được thân thể của y sẽ muốn có cả tâm y, có được nụ cười của y sẽ muốn cả đời làm cho y được hạnh phúc... Suy nghĩ muốn cưỡng chiều, quyến luyến của hắn không cách nào ngừng lại.

“Ta chỉ muốn người, Phượng Nhi, nếu buông tha mọi thứ ta cũng chỉ có người, để người ly khai ta sẽ hối hận cả đời... Vì vậy, Phượng Nhi, đừng rời bỏ ta...” Khàn khàn lắm bầm như có chút khẩn cầu.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Minh Phượng hắn đã biết, thiếu niên nhìn như nhỏ tuổi này tuyệt đối sẽ không nghe theo sắp đặt cùng kế hoạch của hắn, càng sẽ không chịu thiệt thòi ủy khuất mà thuận theo mình, y giống như một đầu phượng hoàng chân chính, không nhanh tay bắt lại sẽ bay đi mất, cho dù bị trói buộc cũng sẽ lựa chọn đục hỏa trùng sinh, chỉ có thể cẩn thận phụng trứ, khẩn cầu y nguyện ý chủ động buông tha ly khai.

Y giống như thần thú Phượng Hoàng trong truyền thuyết, ngạo nghễ lại khát vọng tự do, chỉ cần đôi đồng tử huyết sắc lộ ra một chút vui vẻ cũng có thể khiến cho hắn cam tâm trả giá đại giới... Nếu như phần tình cảm này không có cách nào không chế, vậy cũng chỉ có thể tiếp nhận...

Lôi Minh Phượng bởi vì chút khẩn cầu trong mắt hắn mà nhú mày, biết rõ là do chính mình chưa bao giờ để lộ bất cứ tình cảm gì trước mặt hắn, cho lên thời khắc này Trác Lạc Vũ mới bất an như vậy.

Một người nam nhân kiên nghị quả quyết như vậy lại nguyện ý vì mình mà buông tha hết thảy, vì mình mà cảm thấy bất an...

“Lạc Vũ, người là người duy nhất trên thế gian này ta nguyện ý chủ động giao phó tính mạng của mình, ta muốn lưu lại bên cạnh người.”

“... Ta yêu người.”

Lặng lặng ngồi bên giường, nhìn sắc mặt tái nhợt, thống khổ khẽ rên rỉ của Lôi Minh Phượng sau khi hoan ái, Trác Lạc Vũ đau lòng nhẹ hôn lên trán y.

Cũng là bởi vì biết rõ thể chất Lôi Minh Phượng không thích hợp hoan ái quá độ hắn mới có thể kiềm chế xung động, tận lực không bắn ra trong cơ thể y, kết quả tiểu tử này bởi vì tâm tình phấn khởi mà quần quýt không chịu buông tha hắn, hiện tại rất khó chịu đi...

“Ngoan, nghe lời nghỉ ngơi cho tốt, ta đi xử lý những sự tình phiền phức kia, trở về liền mang người đi.”

Cầm chặt tay y, khẽ hôn lên lòng bàn tay, Trác Lạc Vũ lần nữa giúp y mát xa cơ bắp cứng ngắc lạnh như băng, giúp y lau khô mồ hôi trên người, đổi một thân y phục sạch sẽ, sau đó dùng khăn tơ tằm mềm mại đắp lên cho y.

Yên tĩnh thay xong y phục, rời khỏi phòng, nghiêm nghị mệnh lệnh cho thị tòng đang đứng chờ ngoài viện:

“Người không cần đi theo ta, ở lại đây đi, khi nào y tỉnh lại, nói với y trong ba ngày ta sẽ trở lại, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy y, cho dù là người phụ mẫu ta phái đến cũng giống nhau, nếu muốn xông vào, cho phép người động thủ.”

Đây là thị tòng hần rất tín nhiệm, từ nhỏ đã bồi bên cạnh hần, đối với hần nhất mực trung tâm.

“Vâng, thiếu gia.”

Hần biết mình không tuân thủ ước định cùng Phượng Nhi, không nói một câu mà ly khai chắc chắn sẽ khiến y sinh khí, nhưng hần phải đi, bởi vì phần lạc khoản trong bức thư gửi đến ba ngày trước, phụ thân hần nói phải bắc thượng một chuyến, không chừng đã sắp đến đây rồi, nói như thế nào hần cũng không thể để phụ thân nổi giận trước mặt Phượng Nhi được, vì vậy hần ít nhất phải chặn phụ thân lại trên đường.

Nếu như không có hứa hẹn của Lôi Minh Phượng, hần không thể nào dám bỏ lại y mà ly khai ba ngày, nhưng nếu như ngay từ đầu y đã đáp ứng hần thì có lẽ hần đã không cần lo được lo mất như vậy.

Không suy nghĩ thêm nữa, Trác Lạc Vũ liền lập tức giục ngựa ly khai, tính toán chạy suốt đêm.

Mỗi một quyết định hạ xuống sẽ phải lập tức chấp hành, tận mọi khả năng trong thời gian ngắn nhất đạt được mục tiêu vẫn luôn là giáo huấn mà từ nhỏ đến lớn hần tiếp nhận, ngay cả quyết tâm muốn ngã bài với phụ mẫu này cũng không có chút do dự nào.

Chỉ có điều, khi đó hần vẫn không biết, chờ đợi hần là tin tức mẫu thân bệnh nặng, mà hần cũng không cách nào đoán được việc hần rời xa biệt viện kia sẽ dẫn đến một kết cục tàn nhẫn bi ai như thế.

Trong quan hệ gia đình bình thường, phụ thân là người không thể ngộ nghịch, mẫu thân thì hiền lành ôn nhu, nhi tử trong quá trình lớn lên cũng dễ dàng sinh ra bất mãn đối với phụ thân, đương nhiên, điều này có lẽ cũng chỉ là bởi vì khi đó địa vị của người phụ nữ rất thấp, không có khả năng thật sự khiến cho con cái sinh ra mâu thuẫn khúc mắc với mình.

Nhưng dù nói thế nào, mẫu thân vẫn là người cần được bảo vệ, là người nhu nhược, hài tử trong Trác gia đều tâm niệm điều này, vì vậy Trác Lạc Vũ luôn đề phòng thủ đoạn của phụ thân nhưng lại không lưu tâm đến chén trà do mẫu thân bị bệnh liệt giường, nghe nói là “tích úc thành tật”, sai thị nữ đưa lên.

* tích úc thành tật: tích tụ lâu ngày thành bệnh.

Hần tuy rằng muốn chống đối cha mẹ, nhưng chưa từng chính thức có ý muốn mẫu thân bị bệnh, vì áy náy hổ thẹn mà buông xuống cảnh giác, uống hết chén trà có trộn lẫn thuốc mê, thời điểm tỉnh lại, không biết đã qua bao nhiêu ngày.

Bọn họ đem hắc nhốt vào một căn phòng, khóa lại bằng một chiếc khóa sắt lớn, bức hắc chờ đến ngày kết hôn.

Hắc đã thử cùng cha mẹ thương lượng, nhưng theo thời gian từng ngày trôi qua, nhớ tới hứa hẹn với Phượng Nhi, hắc bắt đầu không kiềm chế được tính khí, qua cánh cửa phẫn nộ gào thét với bọn họ, cuối cùng tức giận đến mức ra tay hủy luôn cả cánh cửa.

Sau đó, khi hắc thà rằng vứt bỏ hết tất cả quan hệ với Trác gia cũng muốn chạy về biệt viện, nhưng đập vào mắt hắc là cả tòa đại trạch đều bị thiêu hủy tàn phá.

Nữ tỳ đã từng chăm sóc cho hắc từ nhỏ, thị tòng với nụ cười chất phác, quần sự, tùy tùng vẫn luôn theo bên người hắc... đều chỉ còn lại là thi thể cháy xém lạnh như băng.

Ngay cả hắc cũng không biết mật đạo cũng đã bị thiêu hủy, chỉ tìm được trong đồng tro tàn phế tích một chiếc khuyên tai huyết phách.

Không thể không nghĩ tới, thiếu niên mình tâm ái bị phụ mẫu hãm hại mà bị thương, cũng từng nghĩ tới là thập đại ác nhân tìm đến đồ sát tất cả mọi người... Nhưng trên đường lại truyền lưu tin tức về một con quỷ tóc đỏ gặp người giết người, làm cho hắc không thể không nghĩ đến khả năng người hắc yêu thương nhất đã giết chết toàn bộ người trong nhà hắc.

Lý trí của hắc muốn tìm thiếu niên tên Lôi Minh Phượng, hỏi rõ ràng đến cùng đã phát sinh chuyện gì, nhưng tâm của hắc lại không cách nào tiếp nhận tình cảm chân thành cứ như vậy rời xa, vì vậy hắc không ngừng đi khắp đại giang nam bắc tìm kiếm dấu vết của y.

Buông bỏ gia tộc, vứt bỏ bằng hữu, trong lòng hắc chỉ có duy nhất một suy nghĩ, phải tìm bằng được phượng hoàng của hắc.

Nhưng “Huyết Phách” giống như đã mai danh ẩn tích, mà vũ công Lôi Minh Phượng cũng không có tin tức, thẳng đến hai năm sau, một tin tức chấn động truyền ra, thập đại ác nhân chết thảm dưới tay đồ đệ của mình, Huyết Ma Tôn Huyết Phách hoành không xuất thế, thống soái tà đạo, tuyên cáo chống lại toàn bộ võ lâm chính đạo, hắc rốt cuộc mới lại có chút tin tức về y.

Hắc truy tìm tung tích Huyết Ma Tôn trên giang hồ, vô tình nổi danh, rồi lại không biết vì sao thanh danh của mình lại lan truyền lớn đến thế, thế nhưng người hắc chân chính muốn gặp, lại cứ như vậy lướt qua hắc.

Không có cơ hội hỏi rõ ràng, chỉ có càng ngày càng nhiều người quen biết vì vậy mà chết.

Hắc phân không rõ tình cảm trong lòng hắc là hận hay là yêu, chỉ có thể thống khổ để hít thở không thông tiếp tục giãy giụa.

Nếu như có thể nhìn thấy Huyết Ma Tôn, liền có thể tìm được Phượng Nhi của hắn, có thể biết rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể giải thích với y vì sao khi đó hắn không canh giữ bên cạnh y...

Nhưng hy vọng kia bỗng chốc bị tàn phá hóa thành vọng tưởng xa vời, bởi vì đêm đó hắn nhận được tin tức phụ thân hắn cùng bào đệ và huynh đệ thế bá tứ đại gia tộc khác đều bị Huyết Ma Tôn sát hại.

... cho dù thương y thật nhiều hay là hận y thật nhiều, hắn cũng chỉ còn lại một con đường để đi.

Đeo trên lưng mối thù giết cha giết đệ giết bằng hữu, gánh trên vai đạo nghĩa nên có của một nhân sĩ vô lâm chính đạo, hắn phải ngăn cản Huyết Ma Tôn, hắn phải tự tay đâm một kiếm vào ngực y, hắn phải chấm dứt hết thảy...

Thế nhưng, rất thống khổ, từng ký ức tươi đẹp vẫn còn rất rõ ràng trong đầu hắn, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể cảm giác được vòng ôm ấm áp, nụ hôn mềm mại của y, có thể ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên cơ thể y... Sau khi mở mắt lại phải tự thuyết phục bản thân... Nhất định phải giết chết ái nhân đã từng bao lần trong mộng nói nguyện ý vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Hắn biết mình phải giết Huyết Phách, nhưng thật đáng buồn, sau khi gặp lại y nội tâm liền kích động không cách nào ức chế được tình cảm, gần bảy năm thời gian không hề tàn phai dù chỉ một chút yêu thương, vô số cừu hận cũng không thể ngăn lại si cuồng trong lòng hắn, cho dù người bên cạnh nhao nhao điên cuồng chửi mắng, muốn xông lên giết y, thì hắn chỉ cảm thấy thương tiếc một thân hồng y thượng thanh nhuộm đầy vết máu kia, càng làm cho hắn không thể giữ được tỉnh táo chính là tiếng cười châm biếm lạnh lùng cùng thủ đoạn tàn khốc của Huyết Phách.

Thời điểm bị tra hỏi, mặc dù chưa bao giờ thể nghiệm qua những đau đớn kịch liệt kia, nhưng với hắn mà nói đó lại như một loại cứu rỗi. Ít nhất, trong lúc đau đớn đến không cách nào suy nghĩ, tất cả đau lòng cùng suy nghĩ tự căm hận chính mình có thể tạm thời biến mất.

Khuôn mặt từng tự cho là quen thuộc kia, không phải phượng hoàng trong trí nhớ của hắn. Thiếu niên hắn yêu say đắm kia có lẽ bảy năm trước đã chết rồi, chỉ là bản thân thực sự rất nực cười, còn ngu xuẩn muốn tìm kiếm những dấu vết trong ký ức để tự lừa gạt chính mình... Đã quên cừu hận, cũng đã quên trách nhiệm.

Một bên tự giễu, một bên khua tay nhục trong nỗ lực sống sót.

Bởi vì, nếu như Lôi Minh Phượng không chết, hắn phải thực hiện lời hứa của mình, đem tính mạng của mình giao cho y, nhưng nếu Lôi Minh Phượng thật sự đã chết rồi, hắn nhất định phải thực hiện được nghĩa vụ của một con người, báo thù Huyết Ma Tôn, sau đó theo lời thề, cùng y nắm tay xuống Hoàng Tuyền...

Cho nên, thời điểm hắn cho rằng mình sẽ bị giết, kỳ thật nội tâm đã nghĩ như vậy cũng tốt, bởi vì rốt cuộc hắn, kẻ gần như bị bức điên trong yêu hận, cũng có thể được giải thoát rồi, không cần tự tay giết chết người hắn yêu thương nhất, đáy lòng cũng có thể nhẹ nhõm thở phào...

Thế nhưng, cuối cùng chẳng những chết không thành, còn biết được sự thật đáng sợ kia, hắn phải làm thế nào...

Không ngừng suy nghĩ, không ngừng tự vấn, cuối cùng chỉ còn lại thật sâu tự trách.

Vì cái gì hắn lại rời xa y... Để cho y một mình đối mặt với địa ngục sống không bằng chết...

Nếu như lúc đó hắn không rời đi, có phải hai người cũng sẽ không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay hay không?!

17. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 5

Bên kia, Huyết Phách bắt đầu khẩn trương hoàn thành kế hoạch báo thù, bởi vì... Tuy rằng không ai chú ý tới, nhưng y biết thời gian của mình không còn nhiều.

Không ai phủ nhận, Huyết Phách đích xác là kẻ điên, hơn nữa tuyệt đối là một ma đầu điên cuồng lưu danh võ lâm.

Từ sau khi tin tức y hạ độc giết chết hơn mười thủ hạ dẫn tới tà đạo liên minh tan rã, sau đó trở thành mục tiêu cho cả hai phe chính tà truy sát, vậy mà giống như không muốn sống, quét sạch toàn bộ võ lâm.

Nếu như chính diện nghênh chiến, Huyết Phách chưa chắc đã có thể chiếm được ưu thế, nhưng y giống như vứt bỏ toàn bộ tôn nghiêm của người học võ, chẳng phân biệt chính tà, dùng thủ đoạn âm tà, thiên kỳ bách quái khiêu khích tàn sát vô số người, quét sạch các môn phái, thế gia khắp đại giang nam bắc, kẻ nhẹ thì mất hết nội lực, kẻ nặng thì ý thức không rõ, nếu trong vòng một tháng không có giải dược thì toàn bộ gân mạch sẽ đứt đoạn mà chết.

Khi danh sách thương vong càng lúc càng dài, bắt đầu có người phát hiện Huyết Phách cũng không phải là giết người không có chọn lọc.

Y có hẳn một danh sách những kẻ phải giết, đứng đầu đương nhiên là những kẻ thuộc hai phe chính tà, sau đó là đến những kẻ vì hận thù mà đối địch nhau, tỷ như thù giết cha, giết huynh đệ, tiếp theo là những kẻ đứng đầu các môn phái mê muội quyền lực thanh danh. Ngược lại, những người đã buông bỏ thành kiến, không còn treo trên miệng hận thù chính tà, hầu như không một ai bị Huyết Phách tìm tới.

Rồi sau đó, thời gian dần trôi qua, bắt đầu có người rời khỏi võ lâm phân tranh.

Đây, chính là mục đích của Huyết Phách...

“Như thế nào, Tiểu Long, kế hoạch của ta rất thành công đúng không?”

Cầm cây bút lông thấm máu gạch tên từng người trong danh sách, Huyết Phách cười híp mắt, sau đó tùy tay ném bút lông đi, thổi khô vết máu, đem danh sách gấp lại thả vào trong ngực, không thèm liếc mắt nhìn cảnh tượng hoang tàn trên mặt đất, chậm rãi đi ra ngoài viện.

Ánh chiều tà chiếu lên thi thể con ngựa đã chết rất chướng mắt.

“Thật là... muốn giết thì giết ta đây, tại sao lại giết ngựa của ta chứ?”

Nhìn vết kiếm rõ ràng trên cổ con ngựa, Huyết Phách bật cười, đôi con ngươi đỏ thẫm nhuốm chút đau thương, không rõ là vì con ngựa của y bị giết hay là y biết mình sắp lâm vào quần cảnh.

“Ta còn chưa muốn đi đến môn phái khác...”

Cái này là y tuyệt đối không tính trước, y đã quá mệt mỏi với mưu tính của bản thân rồi.

Lê bước chân nặng nề quay trở vào, tìm đến chuồng ngựa, đột nhiên một ánh kiếm loang loáng xiêu vẹo đâm về phía y.

Không đợi Huyết Phách động thủ, Cửu Thiên cổ trung tâm hộ chủ đã phun ra một làn khói độc, nháy mắt khiến cho khuôn mặt của tên chuồng môn đang hấp hối bị mực rửa đến dữ tợn, nhìn thấy cả xương trắng.

Keng, trường kiếm rơi xuống đất, Huyết Phách nheo mắt lại, nhếch môi cười lạnh.

“Thật không thông minh, nếu như ngươi ngoan ngoãn nằm yên, cả môn phái còn có thể sống sót vài người...”

Thế nhưng, y đã thay đổi chủ ý.

Tiểu ý chứa đựng lãnh khốc vô tình, tìm được một con ngựa vừa mắt, cười lên, sau đó thúc ngựa đi ra khỏi sơn môn.

Nhưng y không có lập tức ly khai, mà yên lặng đứng trước cửa.

“Tiểu Long, giết sạch bọn chúng.”

Thanh âm băng lãnh không chút chần chờ hạ lệnh, sừng vật màu huyết hồng trên vai nhanh chóng vọt vào trong viện, không sai một ly chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Con ngựa bên dưới lộ ra vẻ nôn nóng bất an, chính là vì ngựa tốt nên biết được chủ nhân của mình sắp gặp nạn.

“Hận ta sao? Đây chính là con đường mà bọn họ lựa chọn a...”

Nếu như không ngu ngốc mà đâm lên một kiếm kia, bọn họ đều có thể sống sót... Ít nhất còn có thể sống thêm một hai tháng, nhưng một kiếm kia đã đâm ra rồi, nếu như vẫn không hiểu được thực lực chênh lệch, còn muốn khăng khăng giữ tâm tình chủ đạo hết thấy, loại người này chết cũng đáng đời!

Song, thời gian trôi qua, người vật đều sẽ thay đổi, chỉ có ánh tích dương trong ký ức và cảnh sắc trước mắt là giống nhau như đúc...

Tiếng vó ngựa đơn điệu nện xuống mặt đường, nghe ra vẫn có quy luật nhưng lại vô cùng tịch liêu, chính vì vậy mà y chán ghét cưỡi ngựa một mình. Nhưng, cho dù trên đường người đến người đi, y vẫn chỉ có một mình, cho dù xung quanh âm ỉ náo nhiệt cũng không liên quan đến y...

Còn đang ngẩn người thì bị một tiếng gọi làm cho bừng tỉnh, y theo bản năng kéo lấy dây cương.

“Phượng Nhi, ngươi còn ngồi trên ngựa làm gì? Mau tới đây.”

Khẩu khí mang theo vài phần mệnh lệnh cùng bất đắc dĩ cũng không làm cho y cảm thấy chán ghét hoặc phản cảm, nghiêng đầu nhìn lại, cách một tầng sa mỏng, có thể trông thấy nam nhân vừa lúi y từ trong phòng ra đã ngồi trong lương đình.

Đứng lặng trước thác nước ào ào đổ xuống từ vách núi, ngắm nhìn phong cảnh ưu mỹ, tích dương tây hạ ngược lại có một chút ý vị thê lương.

Trở mình xuống ngựa, dắt con ngựa đi đến cạnh lương đình, buộc lại trên bãi cỏ xanh.

“Ngươi bắt ta ngồi trên ngựa xóc nảy suốt hai canh giờ là muốn ta đến đây ăn điểm tâm?” Chờ khi về đến nhà trời còn chưa tối?

“Không, là ngắm tích dương, ngươi nhìn xem, cả thác nước đến bị nhuộm đỏ, rất đẹp đúng không?”

“...” Y chẳng qua chỉ cảm thấy, cả thác nước bị nhuộm đỏ... không biết phải giết bao nhiêu người mới có thể làm được như vậy.

Lôi Minh Phượng nghiêm túc hoài nghi ngũ đại thế gia đời thứ hai đều là một đám công tử chỉ biết ăn chơi trác táng, bằng không thì vì sao kẻ được xưng tụng là đứng đầu ngũ đại thế gia đời thứ hai, Trác Lạc Vũ, thậm chí mang theo y băng núi lợi suất chỉ để ngắm tích dương?!

Chậm rãi ngồi xuống bên cạnh hán, lập tức bị hán cường ép tháo hồng sa trên mặt xuống.

“Lạc Vũ, đừng nháo, sẽ bị người ta nhìn thấy...” Y kháng nghị khê gọi.

“Sẽ không đâu, ở đây ngoài ngươi và ta chỉ có hai con ngựa, đợi có người đến đã rồi hãy nói, hiện tại ngươi có thể thoải mái thưởng thức phong cảnh, hơn nữa ta thích đôi mắt ngươi.”

“... Rất giống huyết châu tử?” Đây là đang khen hay là chê đây?

Cố gắng tạo bầu không khí tốt đẹp nhưng không thành, Trác Lạc Vũ phóng cho y một ánh mắt vô cùng ai oán.

“Phượng Nhi, ngày nào đó ta không nói lời ngon ngọt nữa nhất định là bởi vì ngươi quá đả kích ta...”

Sửng sốt nửa ngày mới nhận ra mình thật sự đã đả kích đến hấn, Lôi Minh Phượng cong khóe môi, lộ ra nụ cười bướng bỉnh.

“Bởi vì thẩm mỹ của người rất kỳ quái a! Không, phải nói là rất kém mới đúng a... Màu sắc này rất bình thường...”

Y biết rõ Lạc Vũ không thích y nói như vậy, nhưng chung quy vẫn là cố ý nhắc đến, có lẽ cũng là để nhắc nhở bản thân đừng quá sa vào, hoặc là muốn tìm trong đó một chút an ủi cùng khẳng định.

Trác Lạc Vũ kéo y vào lòng, một tay ôm lấy eo y, một tay sờ nhẹ khuyên tai huyết phách trên tai y.

“Bản thân ngươi không nhìn thấy, nhưng ta lại nhìn rất rõ ràng, thay vì nói như máu, chẳng bằng nói là châu tử trừ hỏa huyết phách.”

* trừ hỏa: lửa cháy.

Ôn nhu mà cường thế hôn lên mí mắt, tuy rằng y biết rõ Trác Lạc Vũ trong lúc kích tình ngẫu nhiên cũng sẽ hôn liếm mắt y, thế nhưng thứ cảm giác sợ hãi run rẩy này vẫn khiến cho Lôi Minh Phượng nhận không được nhắm mắt lại.

Những nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng rơi xuống đôi môi cùng căn cổ y, y không phản kháng, mặc cho Trác Lạc Vũ đem y áp lên chiếc bàn trải sẵn một lớp áo choàng trong lương đình, đón nhận tình chiều đột nhiên ập tới khiến cho y đầu văng mắt hoa.

Chủ động cắn lên cổ hấn, phân hưởng nụ hôn nhuộm mùi máu tươi, tiếng thở dốc khàn khàn dồn dập biến mất trong môi lưỡi giao triền, khoái cảm tình ái không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào biểu đạt được.

Ở một nơi vắng bóng người, nơi thác nước hùng vĩ giao thoa cùng trời đất bị ánh tịch dương nhuộm đỏ

thấm, hỏa diễm hồng sắc phảng phất như cắn nuốt hết thảy, toàn bộ thân thể cùng ý thức... giống như cứ như vậy hòa tan trong hoan ái kịch liệt.

Nếu như có thể thì cứ biến mất như vậy... Sẽ rất hạnh phúc đúng không?

Bởi vì quá hạnh phúc, ngược lại trong lòng bình yên đến không cách nào tưởng tượng nổi, muốn cứ như vậy vĩnh viễn nhắm mắt lại.

Thế nhưng y chưa từng một lần nhắm mắt lại, cho dù tại thời điểm cao trào thống khổ nhất cũng vẫn như trước mở to hai mắt, đem toàn bộ thế giới màu đỏ thẫm kia nhét vào đáy mắt, cũng đem toàn bộ biểu cảm nghiêm túc khát vọng của nam nhân trên thân thu hết vào tận sâu trong tâm trí.

Trong cổ họng phát ra tiếng nỉ non mơ hồ mà ngay cả bản thân y cũng không thể giải thích được, y cũng không biết biểu cảm của mình như thế nào, chỉ thấy ánh mắt kinh ngạc và đau lòng của Trác Lạc Vũ, sau đó đón nhận nụ hôn ôn nhu cùng cơn chiều vuốt ve của hắn.

Khi tịch dương dung nhập vào vách núi, đêm tối bao phủ đại địa, thừa nhận quá nhiều đòi hỏi cùng kích thích khiến cho Lôi Minh Phượng mệt mỏi vô cùng, thế nào cũng không chịu rời khỏi áo choàng, cuộn tròn trong ngực Trác Lạc Vũ, rất muốn đánh một giấc đến hừng đông.

Cơn chiều cười nhẹ, để cho y gối lên cánh tay mình, Trác Lạc Vũ thấp giọng, nửa tỉnh nửa mê thì thầm bên tai y:

“Phượng Nhi, ngươi là Phượng Hoàng của ta, cho dù đã từng nhuộm máu, cũng có thể dục hỏa trùng sinh... Vì vậy, ta sẽ bảo vệ ngươi, khuynh tấn toàn bộ sở hữu, sở năng của ta...”

Đáp lại lời thề của hắn, thiếu niên mệt mỏi đến mê man chỉ có thể khẽ lầu bầu cọ cọ trong ngực hắn, như kháng nghị hắn quấy nhiễu mộng đẹp của mình.

“Thật xin lỗi... ngươi ngủ đi.”

Bật cười, nhẹ nhàng xoay người tìm một tư thế thoải mái nhất, Trác Lạc Vũ cẩn thận dùng một tấm áo choàng khác phủ kín cho thiên hạ trong ngực, sợ y có chút khó chịu, bản thân ngược lại không chút để ý đến gió lạnh từ thác nước bên vách núi thổi tới.

Rung động trên vai nhắc nhở Huyết Phách hồi tưởng đã kết thúc, bởi vì động tác khẽ cọ xát của Cửu Thiên cổ mà y giật mình hồi thần.

“Ai nha, nhớ tới sự tình rất lâu trước kia a...”

Nhẹ thúc con ngựa bên dưới, càng lúc càng rời xa khỏi môn phái bị tàn nhẫn đồ sát, Huyết Phách không

để ý phương hướng ngựa chạy, chỉ chăm chú nhìn quả cầu lửa đỏ rực phía đường chân trời.

Những đám mây ở xung quanh màu sắc không đồng nhất, toàn bộ phía chân trời giống như bị dã hỏa thiêu đốt, cùng với cảnh tượng ngày hôm đó in sâu trong đáy lòng, ngược lại giống nhau đến kỳ lạ.

Nếu như có thể ở trong giây phút đó vĩnh viễn nhắm mắt lại, ly khai trần thế tàn khốc này, có lẽ mới là hạnh phúc nhất a.

Một khắc kì diệu đó y dường như đã quên mất bản thân vừa rồi đã giết bao nhiêu người. Chú ý tới điểm ấy, Huyết Phách thấp giọng nở nụ cười.

“Ha ha...”

Bây giờ sự tình quên mất càng lúc càng nhanh, nếu như không có danh sách trong ngực, y căn bản không thể nhớ được mình đã giết hoặc chưa giết kẻ nào... Ngược lại những hồi ức vô dụng kia càng lúc càng rõ ràng.

Nheo mắt lại, da thịt tuyết trắng bị ánh mặt trời nhuộm một màu hồng nhạt, đôi môi đỏ tươi vẽ lên một nụ cười mê muội yếu ớt, mái tóc dài đỏ sẫm lờ lờ tỏa sáng, Huyết Phách như vậy quá xinh đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta xúc mục tâm kinh.

* mê muội: mê – đau thương, mê lương, lạnh lẽo; tuyết: cùng tận, đường cùng.

“Không biết Vân Phi tiến hành thế nào... Hy vọng hắc tử thông minh.”

Phái Vân Phi đến tòa thành kia giao mật thư cho Mộng Trường Ca cũng chỉ là muốn hắn chấp hành mệnh lệnh mà đi quan ngoại một chuyến, vì căn bản không hề có người nào là Mộng Trường Ca, cũng không có mật tín viện binh nào cả, lá thư kia bất quá chỉ là một tờ giấy trắng. Y hạ xuống mệnh lệnh này đơn giản chính là hy vọng Vân Phi rời khỏi cái chết càng xa càng tốt mà thôi.

Như vậy tính toán thời gian, cho dù Vân Phi phát hiện khác thường muốn quay trở về, có lẽ cũng đã qua ước hẹn trên đỉnh Thiên Phật Sơn rồi.

Sau đó, thuộc hạ trung thành nhất của y, người có màu tóc phẳng phát giống như ánh trăng, sẽ có thể nắm trong tay nhân sinh thuộc về chính mình.

“Người quá ôn nhu căn bản cũng không thích hợp sinh tồn trong võ lâm a!”

Khẽ ngâm nga một đoạn khúc không rõ giai điệu, trời chiều đỏ bóng y thật dài trên quan đạo, tiếng vó ngựa độc hành rời rạc nện xuống mặt đường rải rác binh khí và thi thể, tạo nên một bầu không khí mê lương không nói thành lời.

“Tóc đỏ mắt đỏ thì sao? Giống như màu tịch dương vậy, ta rất thích.”

Trong gió, thoang thoảng bên tai giọng nói y đã từng không muốn xa rời.

Sau đó, đối với những lời thì thầm đã từng khiến cho bản thân say mê cùng an tâm này, Huyết Phách khàn khàn cười nói:

“Giả dối, cái này rõ ràng chính là màu huyết tinh... Hơn nữa, người rất chán ghét màu sắc này.”

Sau khi nói xong, y mới phát hiện mình vậy mà tự lẩm bẩm một mình đến là cao hứng, đối với hành vi thất khống của bản thân trong nháy mắt khiến cho y cảm thấy thật bất an nhưng rất nhanh sau đó liền vui vẻ đến không cách nào kiềm nén.

“Ha ha, ha ha ha...”

Nếu quả thật trên đời này tồn tại cái gọi là số mệnh, có lẽ mỗi người cuối cùng cũng sẽ tự quyết định đi trên một con đường tương lai mà bản thân cũng không biết rõ.

Ước chừng ngay tại thời điểm Trác Lạc Vũ biết được chân tướng, cùng với thời điểm Huyết Phách huyết tẩy phái Không Động, ở một nơi khác, có hai người nam nhân trước sau cùng bước vào một gian khách điểm.

“Chưởng quầy, chuẩn bị cho ta một bàn cơm, còn có con ngựa của ta phiền ông chiều cổ một chút.”

Vừa vào khách điểm, bước chân Ảnh Thủ dừng một chút, ánh mắt sắc bén bên dưới mũ rộng vành đảo qua một lượt khắp quán, không phát hiện có gì bất thường.

Áo giáp sao? Vừa rồi tựa hồ có người theo dõi hẩn...

Hẩn vẫn luôn rất cẩn thận, không tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào, hẩn là không có kẻ nào để mắt đến hẩn mới phải.

Lo lắng nhất thời qua đi, hẩn bắt đầu đem tâm tư chuyển đến một nơi khác.

Tùy tiện ngồi xuống một góc vắng vẻ mà tiểu nhị an bài, lẳng lẳng ăn cơm.

Mấy ngày trước hẩn nhận được tin tức Trác Lạc Vũ đã được cứu đi, bỏ ra chút thời gian xác nhận độ tin cậy sau đó liền quyết định quay về Phù Sinh tự báo tin trước.

Hẩn chỉ nhận được mệnh lệnh tìm ra Trác Lạc Vũ, nếu như người đã được cứu đi, vậy thì hẩn sẽ không tiếp

tục hành tẩu bên ngoài, bởi vì lộ diện như thế này sẽ gia tăng thêm nguy hiểm cho hắn, đó cũng là việc sau cùng hắn muốn tránh nhất.

Qua loa ăn xong cơm, chuẩn bị thêm lương khô, hắn từ bỏ ý định qua đêm tại khách điểm, tiếp tục ra đi.

Ngay khi Ảnh Thủ vừa rời khỏi chưa đầy một nén nhang, Vân Phi từ một chiếc bàn ở trong góc khác đứng dậy.

“Chưởng quầy, giúp ta chuẩn bị một ít lương khô.”

Bàn tay nắm lấy vạt áo, trong ngực có chút khó chịu, Vân Phi nhìn chằm chằm vào phương hướng Ảnh Thủ vừa rời đi, nghiêm túc tự hỏi bản thân bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Trên đời có khả năng có hai người tướng mạo giống nhau đến thế sao?

Vân Phi không dám nói không có khả năng có hai người hoàn toàn giống nhau, dù sao nhiều năm bôn tẩu cũng từng nghe nói nhiều cặp song sinh tướng mạo giống nhau.

Nhưng... trên đời có người giống hệt một người khác mà không hề biết sao?

Hắn vì suy đoán này của mình mà cảm thấy kinh hãi.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, hắn ngàn vạn lần không thể nghĩ đến chuyện này, nhưng nửa tháng trước ngay tại lúc hắn đang ngày đêm chạy tới quan ngoại, trong khách điểm đã nhìn thấy người nam nhân kia.

Chỉ là trùng hợp nhìn thoáng qua dung mạo của nam nhân kia, nhưng ngũ quan cùng Trác Lạc Vũ gần như hoàn toàn giống nhau kia khiến cho hắn khiếp sợ đến thiếu chút nữa muốn động thủ giết chiếc mũ rộng vành xuống để nhìn cho rõ ràng, nhưng hắn không làm, cũng không dám làm như thế.

Bởi vì tuy rằng hắn đã đem tóc vàng nhuộm đen, cũng thành thạo thả xõa tóc sau lưng để giảm sự chú ý của hai phe chính tà, nhưng lại không có cách nào thay đổi màu mắt, vì vậy chỉ có thể tận khả năng che giấu đôi mắt dưới mũ rộng vành.

Việc kia đã không thể dùng hai từ trùng hợp để giải thích, bởi vì nam nhân trước mắt bất kể là tuổi tác, chiều cao, hình thể, dung mạo, thậm chí là khí chất đều tương tự Trác Lạc Vũ, nếu như không phải Vân Phi vô cùng chắc chắn thương thể của Trác Lạc Vũ và năng lực của Huyết Phách, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở đây, thì hắn cũng sẽ tuyệt đối không hoài nghi người vừa nhìn thấy không phải là Trác Lạc Vũ.

Nếu thật sự có chỗ nào bất đồng, đại khái cũng chỉ có trên má trái của nam nhân kia có bốn vết sẹo tương

tự nhau, vết trên cùng thậm chí kéo dài tới gần khóe mắt, cho dù không rõ ràng nhưng chỉ cần chú ý tới thì sẽ rất khó bỏ qua.

“Ta trao hãn một vuốt, đổi lấy tay phải bị phế...”

Lời nói của Huyết Phách tự giễu mà trống rỗng hiển hiện trong tai, trong nháy mắt Vân Phi cảm thấy sau lưng rét run.

Nếu như nói... Chỉ là nếu như... Nếu như nam nhân này mới là kẻ mà vì hãn chủ nhân đã gây ra quá nhiều thù hận, vậy người bọn họ đã bắt được kia, Trác Lạc Vũ với tư cách trang chủ ‘Trác biệt sơn trang’ kia, nam nhân tự nguyện trở thành con tin kia... Là ai?

Đáp án phía sau nghi vấn, quá đổi kinh hãi tàn khốc.

Ngay lập tức, hãn không suy nghĩ gì thêm liền quyết định phải biết rõ ràng hết thấy, vì chủ nhân của hãn.

Nhưng nhiệm vụ chủ nhân giao cho hãn không thể không làm, vì vậy hãn bí mật gieo thiên tầm cổ để theo dõi hành tung của nam nhân kia, loại cổ này là món đồ chơi Huyết Phách tiện tay ném cho hãn để hãn ở bên ngoài thuận tiện hành sự, sau đó đổi đường đi xuống phía nam, ngược lại tìm được Liễu Dục Hâm hỗ trợ đưa tin, lại nhờ thiên tầm cổ mà tìm được hành tung của người nam nhân này.

Bởi vì Huyết Phách đối với Liễu Dục Hâm đánh giá không tệ, cũng bởi vì hiện tại không còn ai có thể tin tưởng được, vì vậy hãn đành phải đánh cược, đánh cược đôi mắt tinh tường của Huyết Phách, đánh cược tất cả phần nhân tình kia.

May mắn thay, hãn đã thắng, Liễu Dục Hâm đã kịp ngăn lại một đao của Tuyệt Hồn bổ xuống, còn hứa hẹn sẽ đem mật thư đưa đến tận tay người hãn chỉ định.

Kể từ đó, hãn có thể chuyên tâm đi tìm chân tướng – nhất định phải tìm ra trước ngày Huyết Phách quyết chiến.

“Khách quan muốn đi đâu a?” Tiểu nhị đưa cho hãn một bọc lương khô đã được đóng gói kỹ lưỡng, thuận miệng hỏi một câu, cắt ngang suy nghĩ của hãn.

“... Ta cũng không biết.” Hãn chỉ có thể đi theo người nam nhân kia, thẳng cho đến khi biết rõ sự tình mới thôi...

Có lẽ, hãn nên đến Trác gia một chuyến để tìm hiểu xem nam nhân giống hệt Trác Lạc Vũ kia đến tột cùng là người nào.

Trác Lạc Vũ đã trầm mặc hai ngày, rốt cuộc đến khi Phong Diệc Kỳ hoàn toàn đánh mất lý trí muốn đánh

cho hắn một trận mới mở miệng.

“... Thời gian đến ngày ước định trên thiên phạt sơn, còn bao lâu?”

Trái ngược với khuôn mặt trắng bệch suy yếu là đáy mắt kiên quyết của hắn, tựa hồ bỏ qua cái gì, lại nắm chặt cái gì, kiên định đến dị thường, ngược lại khiến cho người khác không cách nào đáp lời.

Hai ngày không ăn không uống, khóa chặt mình trong phòng, người bên cạnh đã không thể giải thích nổi quyết tâm của hắn.

“Trừ bỏ lộ trình, ước chừng còn khoảng mười chín ngày.” Liễu Dục Dương bình tĩnh trả lời.

“Như vậy, có thể thỉnh cầu các người tận khả năng giúp ta phục hồi ít nhất tám phần công lực không?”

“Sau đó thì sao? Người muốn làm cái gì?” Tịch Quân Dật mở miệng hỏi.

Bởi vì biết rõ Phong Diệc Kỳ không có khả năng cắt ngang lời Liễu Dục Dương, vì vậy hắn dứt khoát tự mình mở miệng.

“Giết y... Cùng y đồng quy vu tận... Có rất nhiều cách nói, nhưng ý tứ ta muốn biểu đạt có lẽ không sai biệt lắm.” Trác Lạc Vũ nhàn nhạt nói, tận sâu trong tròng mắt đen nhánh không hề nhìn ra bất luận một tia chần chờ hay do dự nào, “Dù sao, người y lựa chọn là ta...”

Chỉ cần có tám phần công lực, chỉ cần Huyết Phách không trực tiếp sử dụng Cửu Thiên cổ, chiếu theo thương thế bây giờ của y, có khả năng sẽ liều cả tính mạng.

Nghe vậy, Bạch Ngạn Hải và Hàn Thất trước sau đều muốn mở miệng, nhưng cuối cùng lại không nói một lời.

Kỳ thật thời điểm Huyết Phách ra điều kiện, có lẽ cũng đã định trước kết cục này, duy nhất ngoại lệ chính là để cho Phong Diệc Kỳ ra tay, nhưng khả năng này tuyệt đối gần như bằng không.

Nếu như toàn bộ võ lâm chưa bao giờ đối xử tử tế với hắn, sao có thể yêu cầu hắn vì “tương lai võ lâm” mà cùng Huyết Phách quyết một trận tử chiến?

Huống hồ, toàn bộ ân oán võ lâm cho đến bây giờ đều xuất phát từ hai người này, như vậy cũng chỉ có thể để bọn họ tự tay kết thúc thôi.

Mặc kệ Hàn Thất và Bạch Ngạn Hải muốn như thế nào, Phong Diệc Kỳ nhìn sang Liễu Dục Dương, phát hiện hắn không có ý mở miệng, liền lên tiếng hỏi:

“Thì cứ như vậy?”

Trác Lạc Vũ yên lặng nhìn hần, chờ hần nói tiếp.

“Không giải thích, không xin lỗi, không có cái gì khác, cứ thế đồng quy vu tận thôi sao? Người sao có thể nghĩ như vậy? Huyết Phách có quyền biết rõ chân tướng!”

Huyết Phách ngụp lặn trong máu tươi giết chóc, đau khổ tìm kiếm một cái đáp án, có quyền được biết rõ... Kỳ thật hần căn bản không cần hỏi vì sao, bởi vì có lẽ nam nhân này chưa bao giờ phản bội y, cho dù có thật sự phản bội, chắc hần cũng có lý do...

Nghe hần nói như vậy, Trác Lạc Vũ đắng chát cười.

“Hoàn toàn chính xác... Chỉ có điều, ta và y rất giống nhau.”

Nếu như không phải hiểu rất rõ đối phương, rồi sau đó lại không cách nào giải thích vì sao đối phương phải làm như vậy thì cũng sẽ không có cảm giác bị phản bội.

Bởi vì đồng dạng cao ngạo, vì vậy không cho phép bản thân yếu thế, cũng không cách nào chính miệng chất vấn đối phương tại sao phải làm như vậy; bởi vì đồng dạng thói quen che giấu bản thân bị thương, vì vậy phủ lên một chiếc mặt nạ, lấy trào phúng tự nguyện trang chính mình; bởi vì đồng dạng yêu, đồng dạng hận... cho nên mới phải lựa chọn một kết cục đồng dạng... Có lẽ cùng là bởi vì quá giống, mới không có biện pháp phát hiện ra vấn đề bên trong đó.

Không hiểu đối phương vì sao lại hận mình như vậy, không hiểu hận ý và trào phúng trong mắt đối phương từ đâu mà đến, vì vậy khi cả hai đều bị tổn thương thì càng thêm giấu kín bản thân, không cho phép lộ ra dù chỉ một chút đau thương nào...

Bọn họ rất giống nhau chính là phương thức suy nghĩ cùng cá tính, rồi lại không thể tin tưởng nhau đến cuối cùng, vì vậy, chỉ có thể đi đến bước đường này.

Nếu như không giống nhau như vậy thì tốt rồi, nếu như vậy có lẽ còn có cơ hội đem hiểu lầm lý giải rõ ràng, hết thấy có lẽ còn có thể cứu vãn được.

“Mặc dù người muốn tốt cho y, nhưng người không hiểu rõ y bằng ta.”

Có nói cho y biết rõ chân tướng hay không, hần cũng đã nghiêm túc suy nghĩ qua, nhưng cuối cùng lại lựa chọn giấu kín.

Tự ngạo lại tự ti, vì vậy càng thêm che giấu nội tâm yếu ớt, không tin bản thân đáng được yêu, thường xuyên trong lúc lơ đãng tìm kiếm, đòi hỏi một lời bảo chứng từ Phượng Nhi của hần, vẫn luôn nhìn lên bầu

trời khát vọng thoát ly trần thế, trong lúc lơ đãng toát ra một nỗi đau thương.

Không có cách nào tùy tiện phó xuất, không tin vào thẻ thốt, bởi vì không có người cho y ảm áp, làm bạn với y đến vĩnh hằng. Vì vậy cho dù tại thời điểm hạnh phúc nhất y cũng lộ ra ánh mắt muốn chết... muốn dùng cái chết đem thời gian của mình đình chỉ, dừng lại ở thời khắc khát vọng nhất đó.

Nhưng một Phượng Nhi như vậy, lại dùng biện pháp của mình cố gắng tìm kiếm một con đường để hai người có thể sống sót bên nhau... Hơn nữa còn hứa hẹn sẽ bảo vệ hắn.

Có lẽ tình yêu của hắn chưa đủ để làm cho Phượng Nhi tin tưởng hắn, vĩnh viễn yêu thương hắn, nhưng thời gian và vận mệnh không cho hắn cơ hội được chứng minh.

Nở nụ cười che giấu nỗi đau thương trong lòng, Trác Lạc Vũ vô cùng bình tĩnh rồi lại bất đắc dĩ lên tiếng:

“Có đôi khi... có người dễ hận... sẽ nhẹ nhõm nhiều lắm...”

Có thể mặc sức phát tiết nỗi đau thương đau lòng, có thể trong lúc mờ mịt tìm được phương hướng, có thể không cần suy nghĩ, chỉ cần nghiêng rằng tiến lên, nghĩ làm thế nào khiến đối phương càng đau đớn là đủ rồi.

Bất kể là đau thương hay hận thù, chỉ cần có chỗ phát tiết, ít nhất cũng sẽ không bị thứ tình cảm đó bức bách đến hít thở không thông, khổ sở dần vật.

Lời vừa nói ra khiến mọi người đều chấn động.

“Nếu như nói cho y biết vì hiểu lầm mà khiến cho y trả thù ta đến mức này, đã từng hứa hẹn phải bảo vệ ta mà lại khiến cho ta bị thương như vậy, y tuyệt đối sẽ không chịu nổi.”

Nói phải bảo vệ y là mình, đẩy y xuống địa ngục cũng là mình, đến cùng hắn phải làm thế nào đây?! Tự tay xé bỏ tín nhiệm, tự tay đập nát tâm can, cho dù thống khổ, nhưng ngay cả khóc lóc nỉ non hay gào thét ai minh đều không có tư cách, bởi vì sai lầm nguyên bản là ở bản thân hắn.

Khi tất cả sai lầm chỉ có thể đổ lỗi cho bản thân, mọi bị thống tự trách chỉ có thể nương theo cảm hận gia tăng trên người mình, cái loại vô lực, tuyệt vọng tới cực điểm này, một mình hắn gánh chịu là đủ rồi.

Toàn bộ nhân sinh của Phượng Nhi đều bị chối bỏ, nếu như ngay cả ta đến cuối cùng cũng chối bỏ y, không phải quá tàn khốc hay sao... Mặc dù trò đùa của ông trời chưa từng bao giờ nhân từ.

“Hôm nay việc đã đến nước này, vô luận không có khả năng sẽ bỏ qua cho y, đã như vậy, cũng đừng để cho y phải đeo thêm bất cứ nỗi đau nào nữa. Ta có thể làm, cũng chỉ có thể cùng y đi đến cuối cùng...” Sau đó, tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay y ra nữa.

Thiên hạ rộng lớn, cũng đã không còn chỗ dung thân cho hai người, vì vậy, hết thấy hãy chờ trên đường xuống hoàng tuyền chậm rãi giải thích đi... Nếu thật sự có Diêm La Địa ngục, tất cả tội nghiệt giết chóc trong vô lâm, hai người bọn họ sẽ cùng nhau gánh chịu...

18. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 6

Ban đêm, nằm trên giường cả buổi cũng không ngủ được, Phong Diệc Kỳ rốt cuộc nhin không được lên tiếng:

“Sư phụ, thật sự chỉ có thể như vậy sao? Nếu như Trác Lạc Vũ nói là thật, vậy tại sao hai người bị thương tổn giống nhau đều phải chết?”

Hắn không cách nào tiếp nhận a! Vì sao bất kể thế nào đều không thể giải thích...

Liễu Lục Dương cũng không ngủ được, trầm mặc vươn tay ôm lấy hắn, ôn nhu xoa lưng hắn.

“Kỳ Nhi, đây là con đường bọn họ chọn, trừ cách đó ra, còn có cách nào khác có thể khiến cho bọn họ ngừng tổn thương lẫn nhau sao?”

“Nhưng ban đầu khi Tập Phong quyết định ly khai Bạch Ngạn Hải, Tuyệt Hồn thà rằng ly khai Hâm Nhi, bây giờ không phải chứng minh ở lại vẫn tốt hơn sao?”

Không thể tiếp nhận vẫn là không thể tiếp nhận, dựa vào cái gì Huyết Phách chỉ có thể bởi vì gặp phải một tên chết tiệt mà đến chết cũng bị thương tuyệt vọng như vậy?!

“Vậy thì sao? Người muốn làm thế nào?” Liễu Lục Dương hỏi lại, thanh âm ôn hòa kiên định.

Phong Diệc Kỳ khẽ giật mình, hắn tựa hồ cho tới bây giờ cũng không lường trước được Liễu Dục Dương sẽ hỏi hắn như vậy. Từ trước tới giờ đều là thuận theo quyết định của Liễu Dục Dương, hiện tại bỗng nhiên muốn hắn tự mình quyết định, ngược lại có chút không biết nên mở miệng thế nào.

Kiều ngạo càn rỡ vốn có của La Sát trước mặt Liễu Dục Dương căn bản không tồn tại, bởi vì quá quan tâm nên mới có thể lo lắng mình sẽ nói sai.

“Không việc gì, nói thử xem người muốn làm như thế nào, sau đó, lại nghĩ biện pháp.” Liễu Dục Dương cổ vũ hắn.

“Tuy rằng Trác Lạc Vũ nói rất có đạo lý, biết rõ chân tướng rồi y chắc chắn sẽ tự trách bản thân, thế nhưng ta hy vọng ít nhất... Nếu như Huyết Phách nhất định phải chết, ta hy vọng y có thể biết mình đã được yêu,

bởi vì đối lại là ta, sẽ cảm thấy như vậy là đủ rồi.”

Không phải hành động theo cảm tính, không phải là thuận miệng hờn dỗi, mà là thật sự khổ tâm suy tư sau đó mới lấy được đáp án, nhưng không biết ý tưởng của hần so với Trác Lạc Vũ, ai đúng ai sai.

“Sư phụ, ta nghĩ như vậy, sai rồi sao?”

“Không có, đáp án này, không có cái gì đúng cái gì sai, bởi vì ngươi và Trác trang chủ cũng chỉ là muốn y không phải chịu tổn thương nữa mà thôi.” Thanh âm của Liễu Dục Dương trong bóng đêm nghe có chút nặng nề, hần cũng đồng dạng cảm thấy bất lực trước trò đùa này của vận mệnh.

“Huyết Phách mà hần biết cùng với Huyết Phách mà ta biết không giống nhau...” Vì vậy sau khi nghe Trác Lạc Vũ nói “ngươi không hiểu rõ y bằng ta” hần liền ngậm miệng, cho dù đáp án kia thế nào cũng không thể tiếp nhận.

“Chắc hần Kỳ Nhi mà ta biết cùng với Kỳ Nhi mà Quân Dật biết cũng không giống nhau đi?” Liễu Dục Dương trấn an vỗ vỗ lưng hần.

“Cho nên nói Huyết Phách mà hần biết mới thật sự là Huyết Phách sao?” Giống như hần ở trước mặt Tập Phong và Tuyệt Hồn tuyệt đối không có khả năng dờ xuống tâm phòng bị vậy, Huyết Phách cũng chỉ nhận định một mình Trác Lạc Vũ...

“Thế thì cũng chưa chắc.” Liễu Dục Dương nhíu mày, có chút chần chờ thở dài.

“Sư phụ, ta không hiểu.” Vì sao lại chưa chắc?! Phong Diệt Kỳ thẳng thắn nhận thua.

Hần với tình lộ của mình còn vừa ngốc vừa mờ mịt, đâu còn tâm tư đi phỏng đoán tâm tình người khác, càng đừng nói đến “người khác” kia còn là kẻ vĩnh viễn khiến cho người ta đoán không ra, Huyết Phách.

“Huyết Phách mà Trác trang chủ biết, chưa chắc là Huyết Phách bây giờ a.” Liễu Dục Dương đề lại cái đầu của đồ đệ vì nghi vấn mà theo trực giác muốn ngẩng lên, yên lặng bắt hần tiếp tục ngoan ngoãn nằm sấp trên ngực mình, “Mấy năm này, đau đớn cùng cực hận đã dần dần bóp méo nội tâm Huyết Phách, vốn nguyên bản thuộc về Lôi Minh Phượng, vì vậy y đến cùng có còn là Lôi Minh Phượng trong trí nhớ của Trác trang chủ hay không, ngược lại cũng không thể khẳng định được.”

Hần cảm thấy, Huyết Phách cùng Trác Lạc Vũ, đều còn yêu chính là người trong trí nhớ kia, mà cực hận lại là người trước mắt, nhưng dù sao cũng đang sống ở hiện tại, lưu luyến mãi quá khứ cũng không có tác dụng gì, nhưng cũng chính bởi vì như vậy, hành động của hai người bọn họ càng khó đoán, cho nên không ai xác định được, rốt cuộc bọn họ là yêu hay là hận đối phương.

Thứ tra tấn thống khổ nhất, có lẽ là muốn hận mà không thể hận, muốn yêu mà không cách nào yêu, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn hủy diệt tất cả – đồng quy vu tận, vừa có thể giết kẻ chết cừ nhân, vừa có thể

làm bạn bên cạnh người mình tâm ái.

“Vây, sư phụ, người cảm thấy nên làm như thế nào?”

Hắn sẽ nghĩ biện pháp cứu những người bị hạ độc kia. Nếu như đã biết rồi thì không thể mặc kệ, đây là tính cách của Liễu Dục Dương, từ khi nghe tin Hàn Thất lên núi, hắn đã biết thầy trò bọn họ chắc chắn sẽ phải xuống núi một lần.

Chỉ có điều, quyết định này không nhất định sẽ thực hiện, bởi vì điều hắn canh cánh trong lòng chính là Phong Diệc Kỳ. Rốt cuộc vẫn chưa thông suốt, nếu như Kỳ Nhi vẫn không thể minh bạch bản thân thực sự muốn gì, hắn cũng sẽ không ly khai núi Lạc Hà, không muốn người mình nhất lòng bảo hộ bị thương tổn.

“Đáp án của ta chưa chắc là đáp án của người a, Kỳ Nhi.” Liễu Dục Dương cũng không giống như ngày thường nói rõ suy nghĩ của mình, ngược lại đem vấn đề đẩy trở về.

Riêng chuyện này, hắn hy vọng Phong Diệc Kỳ có thể tự mình suy nghĩ kỹ càng, sau đó đưa ra quyết định, để nhiều năm sau nhìn lại không phải hối hận vì khi đó đã bỏ lỡ cơ hội tốt, khoanh tay đứng nhìn.

“... Sư phụ, sao hôm nay người nghiêm khắc vậy, rõ ràng là biết ta không am hiểu mấy cái này...”

Đáp án của hắn?!

Đáp án của hắn chính là trời đánh cũng mặc kệ chính đạo sống chết, chạy tới Thiên Phật sơn giải thích rõ ràng với Huyết Phách, sau đó mang y rời khỏi võ lâm Trung Nguyên. Nhưng mà nếu như xem xét những người đã chết trong tay Huyết Phách cùng những kẻ chính đạo kia kỳ thật cũng không phải toàn bộ đều đáng chết, lại không có cách nào bình tĩnh đem lời nói ra khỏi miệng...

Huống chi, Trác Lạc Vũ nói cũng rất có lý, cứ để cho Huyết Phách ôm theo thù hận bị giết chết sẽ tốt hơn hay là để cho y căm hận chính mình đến tự sát mới là tốt đây?

Vận mệnh như vậy... Quá tàn nhẫn.

Việc hắn muốn làm, rốt cuộc đối với toàn bộ thế cục mà nói, là tốt hay xấu?

Vả lại, lúc trước hắn có thể tùy tâm sở dục hành động, nhưng hiện tại hắn còn phải chú ý đến cảm thụ của Liễu Dục Dương...

“Sư phụ, vì cái gì Huyết Phách nhất định phải chết?” Nghĩ tới nghĩ lui hắn vẫn không rõ, cho dù Huyết Phách giết nhiều người như vậy, nhưng những kẻ khác cũng chưa chắc đã giết ít hơn y, vì cái gì chỉ có mình y phải chết?!

“... bỏ qua đại nghĩa đường đường chính chính, có lẽ chỉ bởi vì mọi người cần cho mình một lý do để an ủi.”

“Vì cái gì Huyết Phách muốn chết?”

“Ngoại trừ bản thân y ra, không ai có thể trả lời người rồi, Kỳ Nhi.”

“...”

Kỳ thật, cũng không phải quá khó hiểu như vậy, bởi vì hắn cũng từng có những thời điểm cảm thấy sống chết cũng không quan trọng.

Thế nhưng, cho dù có thể lý giải suy tính của Trác Lạc Vũ, cũng có thể hiểu được tâm tình của Huyết Phách, càng hiểu nhân tính bi ai, hắn vẫn là...

“Sư phụ, ta không muốn làm theo kế hoạch của Huyết Phách, ta rất ghét bị hắn sắp đặt thiết kế!”

Vô luận Huyết Phách đến cùng đang suy nghĩ cái gì, hắn chính là chán ghét cảm giác bị thao túng.

“Vậy thì sao? Người muốn làm như thế nào?”

Sự tình hắn muốn làm chưa hẵn Liễu Dục Dương có thể tiếp nhận, nhưng hắn cũng không muốn giấu diếm y điều gì.

“Ta không cách nào tiếp nhận loại kết cục đã định trước này, kẻ nào có thể dùng suy đoán của mình mà phán xét sinh tử của người khác? Cho dù tất cả mọi người đều cho rằng Huyết Phách và chúng ta là những kẻ thiên lý bất dung, chúng ta cũng không thể sống sót được... Trò chơi của Huyết Phách cũng nên kết thúc rồi, kế tiếp cứ để ta tiếp nhận.”

Nghe hắn nói vô cùng kiên định, Liễu Dục Dương buông cánh tay đang ôm lấy hắn, xuống giường châm đèn.

Ngọn lửa le lói trong bóng đêm, Phong Diệc Kỳ cẩn thận ngắm nhìn nét mặt ôn hòa của Liễu Dục Dương.

“Sư phụ, ta không hy vọng Huyết Phách chết, cũng không có lý nào muốn Trác Lạc Vũ chịu chết, những người chính đạo kia tuy rằng ta vẫn không cách nào tiếp nhận, song cho dù kẻ giết người cuối cùng sắp bị giết, cũng không nên kết thúc như thế này, sau khi Huyết Phách mất khống chế, nên ngăn cản y có lẽ là số mệnh mà thập đại ác nhân đã sắp đặt cho chúng ta... Tuy rằng ta cũng không thích loại chú định như vậy.”

Khuôn mặt xinh đẹp hơn nữ tử của hắn tràn ngập kiên nghị, đó là một loại tình cảm cường hãn khác xa quá khứ, ngay một khắc này, Liễu Dục Dương biết rõ Phong Diệc Kỳ đã quyết định.

“Cho nên nói, không muốn bắt luận kẻ nào bởi vì loại phân tranh không có ý nghĩa này chết đi sao?” Liễu Dục Dương ôn nhu hỏi, trong câu hỏi có ý giúp Phong Diệc Kỳ càng thêm xác định phương hướng.

Hắn biết rõ vết thương trong lòng Phong Diệc Kỳ không phải ngày một ngày hai là có thể khỏi hẳn, nhưng hắn rất vui khi thấy Phong Diệc Kỳ chủ động mở lòng.

“Ta không có bản sự can thiệp vào sống chết của bọn họ, chẳng qua nếu muốn gia tăng tội nghiệt lên đầu Huyết Phách, như vậy quá đủ rồi.”

“Nói như vậy, cần phải có một kế hoạch khiến cho tất cả mọi người hết hy vọng mới được a.”

“Ừ, ta đã có dự tính...” Phong Diệc Kỳ rất nghiêm túc suy nghĩ chợt phát hiện có chút không đúng, “Sư phụ, người... không phản đối?”

Người hắn muốn cứu chính là Huyết Phách, vậy mà sư phụ không có một chút ý tứ phản đối nào sao?!

Liễu Dục Dương cười cười, ngồi bên cạnh bàn vẫy tay với hắn.

Ngoan ngoãn bị ‘chiêu’ tới, vẻ mặt Phong Diệc Kỳ tràn đầy hoang mang.

Trông thấy bộ dáng trẻ con của hắn, Liễu Dục Dương mỉm cười.

“Đứa nhỏ ngốc, vẫn còn lo lắng cảm thụ của ta sao? Kỳ thật nghiêm túc mà nói, ta chưa từng có ý định làm người trong võ lâm a! Ta chỉ muốn mình có thể cứu người mà thôi, đại khái chính là làm một đại phu hành y tế thế.”

Đây là lần đầu tiên Liễu Dục Dương nói với hắn những điều này. Phong Diệc Kỳ kinh ngạc nhìn y, chợt phát hiện có lẽ bản thân vẫn luôn đoán sai suy nghĩ của sư phụ.

“Vậy nên... Sư phụ không ngừng trợ giúp chính đạo là bởi vì bọn họ đến tận cửa nhờ cậy sao?” Đồng tử mỉa mai hoặc hoài nghi nhìn Liễu Dục Dương.

Hắn rốt cuộc biết như phụ nhà hắn tính khí tốt tới mức nào rồi... Hoặc là nên nói, làm người tốt tới mức nào rồi.

Liễu Dục Dương bị hắn nhìn chằm chằm có chút lúng túng, vươn tay xoa đầu hắn.

“...Kỳ Nhi, sư phụ không đành lòng cự tuyệt thỉnh cầu của những người vô tội bị cuốn vào kia...”

Sở dĩ đến cuối cùng lui tay không quản nữa, ngoại trừ bởi vì hy vọng chính đạo không làm tổn thương tới Phong Diệc Kỳ, cũng bởi vì hắn cảm giác những việc mình có thể làm đã không sai biệt lắm, về phần chính tà không cách nào buông tha cừu hận đã vượt quá khả năng của hắn, đối với hắn mà nói, thứ hắn muốn bảo hộ quan trọng hơn nhiều.

Bàn tay trên đỉnh đầu thuận thể trượt xuống gò má, vô cùng ôn nhu vuốt ve như muốn trấn an, muốn xóa tan đi phần không xác định trong lòng kia.

“...” Phong Diệc Kỳ vô lực khẽ giật khóe miệng, dựa vào trong ngực Liễu Dục Dương.

Vậy nên nói, sự phụ không phản đối hắn cứu Huyết Phách, y có thể giải được độc sao?

Ngày mai phải thương lượng một chút với Tập Phong nên bắt đầu hành động, hy vọng Huyết Phách có thể sống đến ngày ước hẹn trên Thiên Phật sơn a.

Ngày đêm đó, trong lúc Phong Diệc Kỳ đưa ra quyết định, Hàn Thất lại trần trọc không cách nào chìm vào giấc ngủ, ảo não trở mình ngồi dậy.

“Vì sao Phượng Nhi tỉnh dậy rồi lại không nghe thấy ta hứa sẽ rất nhanh trở về?”

“Thể chất của Huyết Phách khiến cho y làm xong loại chuyện đó phải lâm vào hôn mê mới đúng... Tỉnh lại rồi mỉm cười với ngươi hẳn là không muốn để ngươi lo lắng, vì vậy mà cố gắng dùng ý chí chống đỡ.”

“Huyết Phách là cổ nhân mà độc sát Giang Phong khổ tâm bồi dưỡng ra, toàn thân đều là kịch độc, mà ta là dược nhân khắc chế hắn, thập đại ác nhân cố ý để cho chúng ta kiềm chế lẫn nhau, chỉ tiếc ưu thế này từ khi Huyết Phách có được Cửu Thiên cổ liền bị đánh vỡ.”

“Tại sao phải dùng thứ tà ác như vậy?”

“Bảo hộ ngươi, ban đầu dụng ý của y là hy vọng có thể nhờ vào Cửu Thiên cổ bảo vệ ngươi khỏi tay thập đại ác nhân... Chỉ có điều về sau y dần dần thay đổi, không ai nói chính xác được y đã mệnh lệnh cho Cửu Thiên cổ giết chết bao nhiêu người...”

“Quái, rốt cuộc ta đã nghe được ở đâu...” Trong đầu hắn hiện tại toàn là đối thoại của Phong Diệc Kỳ cùng Trác Lạc Vũ, có cảm giác những bệnh trạng của cổ nhân trong lời nói của Phong Diệc Kỳ giống như đã từng nghe ở đâu, mặt khác cái tên Cửu Thiên cổ này cũng có chút quen tai...

Đợi một chút, cổ nhân, cổ nhân... Còn có cổ độc huyết sắc hình rồng...

Vất hết óc khổ tâm suy tư hơn nửa đêm, nhưng vẫn không cách nào nghĩ ra cảm giác quen thuộc này từ đâu đến, thẳng đến khi ánh mặt trời ngoài cửa sổ mơ hồ xuyên vào phòng, Hàn Thất mới dùng sức nắm

bàn tay phải vỗ mạnh vào bàn tay trái một cái.

“A!”

Hàn Thất thở dốc kinh ngạc, thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống đất, vội vàng đứng lên vọt đến bên bàn bắt đầu mài mực, một tay mở giấy ra, tiện tay vuốt lên mặt giấy.

“Chết thật, sao muộn như vậy ta mới nhớ ra chuyện trọng yếu thế này?!”

Viết trên giấy mấy dòng rồng bay phượng múa, xong liền đem bút ném vào ống, trong thời gian chờ mực khô, hắn đã đem hành lý đóng gói đầu vào đây.

Thuận tay gấp gọn lá thư, Hàn Thất hấp tấp rời phòng, thiếu chút nữa cùng Phong Diệc Kỳ cũng một đêm không ngủ đụng vào nhau.

“Này! Ta chỉ là thiếu chút nữa đụng vào người, người rút kiếm làm cái gì?” Bả vai gọt qua mũi kiếm khiến cho da đầu Hàn Thất run lên, lưng phát lạnh, nhưng rốt cuộc cũng tỉnh táo hơn nhiều.

“... Người làm gì mà dùng khinh công chạy loạn trong phòng như vậy? Đột nhiên xông ra như vậy ai cũng sẽ nghĩ là đánh lén a!” Phong Diệc Kỳ lúng túng cất kiếm, cảm giác thiếu chút nữa đem Hàn Thất kết liễu cũng làm cho hắn đổ mồ hôi lạnh.

“Nói không lại người... Tiểu tử, ta có việc phải đi một chuyến, có chuyện rất quan trọng muốn tìm đại sư huynh của ta hỏi rõ ràng, thời điểm ước hẹn trên Thiên Phật sơn nhắc nhở Trác Lạc Vũ nhất định phải chờ ta, không được quyết chiến quá sớm.”

Lời vừa xong, hắn cũng đã lao ra khỏi phòng.

Trùng mắt nhìn thân ảnh hắn biến mất, Phong Diệc Kỳ muốn kháng nghị hắn không được gọi tiểu tử đều không có cơ hội, chỉ có thể kinh ngạc ngốc lảng tại chỗ.

“Làm cái gì a? Tốt xấu gì cũng phải nói rõ ràng chứ?” Như vậy ai biết là cái quỷ gì?!

Hơn nữa, hắn chạy mất... vậy ai sẽ ở lại núi Lạc Hà chiều cổ Trác Lạc Vũ đây?

Cái gọi là ‘thương lượng’, tức là những người tham dự đều có thể lên tiếng, hơn nữa còn nói rõ suy nghĩ, sau đó thỏa hiệp lẫn nhau, tìm ra một kết quả mà song phương đều có thể tiếp nhận – đối với đại đa số mà nói.

Nhưng đối với La Sát Phong Diệc Kỳ mà nói, hai chữ thương lượng này thực tế chính là trực tiếp thông

báo, khác biệt duy nhất có lẽ là dùng câu nghi vấn, nhưng thủ đoạn đe dọa càng thêm bạo lực.

Hất ra bàn tay đang nắm lấy vạt áo hắn, một đường kéo y vào phòng trong phòng trúc, Tịch Quân Dật nhìn Phong Diệc Kỳ, nhân nhật đem những lời vừa nghe được hỏi lại một lần.

“Vì vậy, người cùng sư phụ người và Hải đi cứu chính đạo, ta đến Liễu gia tìm Tuyết Hồn đi ngăn cản người chính đạo phá hỏng kế hoạch của Huyết Phách?”

Nghe thế nào cũng không giống La Sát sẽ chủ động nói ra chủ ý này.

“Đúng.” Phong Diệc Kỳ rất khẳng định gật đầu.

“Như vậy đối với Huyết Phách sẽ tốt hơn sao?”

“Ta không biết.” Phong Diệc Kỳ trả lời rất thẳng thắn.

Tịch Quân Dật dùng ánh mắt như thấy sinh vật kỳ quái liếc nhìn hắn.

“Không biết còn quyết tâm muốn làm như vậy?” Hắn biết rõ La Sát phải nắm chắc như thế nào mới có thể thẳng thắn với Liễu Dục Dương, lại không ngờ tới phía sau vẻ kiên quyết này thế nhưng lại là hai chữ “không biết”.

“Bởi vì nếu như không hành động, làm sao biết là đúng hay sai? Ta chỉ biết hiện tại nếu như không làm, ta nhất định sẽ hối hận, đã như vậy, còn không bằng cứ làm gì đó, cho dù cuối cùng có hối hận cũng tốt hơn hoàn toàn không nỗ lực! Ta rất ghét bị người khác dắt mũi dẫn đi! Huyết Phách căn bản chẳng coi ta ra gì!”

Nói đi nói lại, có lẽ hai câu cuối cùng mới là trọng điểm. Tịch Quân Dật trầm nghĩ.

Bất quá, hắn cũng đồng dạng không muốn khoanh tay đứng nhìn, bởi vì thật sâu trong lòng có một tiếng nói nói cho hắn biết vận mệnh của Huyết Phách không phải đã được định trước, chỉ cần bọn họ nỗ lực, cứu vãn sinh tử một cửa kia cũng chưa chắc không thể làm.

Chỉ có điều, kế hoạch của La Sát có vấn đề...

“La Sát, người cảm thấy Tuyết Hồn có khả năng đáp ứng đến trợ giúp Huyết Phách sao?” Tóm lại không thể nào bắt hắn đi thuyết phục Tuyết Hồn đi? Như vậy thì cứ để cho La Sát tự mình trực tiếp đến cùng Tuyết Hồn chém giết lẫn nhau còn nhanh hơn.

“Tập Phong, người ở cùng Bạch Ngạn Hải lâu như vậy có phải trở nên đơn thuần rồi không?” Tức giận giễu

cột suy nghĩ đơn giản của hắn, Phong Diệc Kỳ giương cao cặp môi đỏ mọng tiếp được đoạt mệnh phi tiêu Tịch Quân Dật phóng tới, lộ ra nụ cười xảo trá, “Ai bảo người tìm Tuyết Hồn câu thông hả? Đương nhiên là đi tìm Hâm Nhi, chỉ cần kẻ đầu đuôi cho Hâm Nhi biết, còn phải sợ hắn không cho Tuyết Hồn đi hỗ trợ sao? Hắn thế nhưng rất thích Huyết Phách đấy! Huống hồ, miễn cưỡng mà nói, nghịch mệnh đản cả Huyết Phách còn cứu Hâm Nhi một mạng a!”

Vì vậy, Tuyết Hồn còn thiếu Huyết Phách một cái mạng, tuy rằng Huyết Phách cho tới bây giờ cũng chưa từng suy tính đến nhân tình này.

“Hai bên đồng thời hành động, ta cho Huyết Phách một cơ hội sống lại, cũng là muốn tiêu diệt tâm cừu hận của những người khác, từ giờ trở đi, ván cờ của Huyết Phách để ta làm chủ đạo.” Đôi mắt sáng lấp lánh ẩn chứa một tia kiên quyết.

“...” Thật sâu liếc nhìn Phong Diệc Kỳ, Tịch Quân Dật phát hiện có lẽ tâm kế cũng có thể dần dần thay đổi, luôn luôn chỉ thích trực lai trực văng, duy ngã độc tôn La Sát tựa hồ đã thay đổi, vậy mà đã bắt đầu biết lấy đại cục làm trọng...

“Ta đã biết, Tuyết Hồn bên kia giao cho ta, giúp ta chiếu cố tốt Hải.”

“... Kỳ thật ta rất hoài nghi toàn bộ giang hồ còn có mấy người có thể gây tổn thương cho Bạch Ngạn Hải... bỏ qua cá tính của hắn.” Nói xong lời cuối cùng, Phong Diệc Kỳ bắt đầu đi lắt đầu.

Kiểm pháp đứng đầu võ lâm, nội công tu vi đứng đầu võ lâm, nếu như không phải tự mình nóng đầu mà đi gây sự, Bạch Ngạn Hải có lẽ hiếm có địch thủ, dù sao hắn cũng đã hấp thu không ít nội lực của Tập Phong, lại có vô số lần vào sinh ra tử a.

Tịch Quân Dật nhún vai, đối với lời nói của Phong Diệc Kỳ không đưa ra bất kể bình luận gì thêm.

Hắn không nghi ngờ võ công của Bạch Ngạn Hải, thậm chí có thể nói rất có lòng tin, bởi vì những ngày tháng hai người ở chung hắn đã tôi luyện không ít năng lực thực chiến cho Bạch Ngạn Hải, chỉ là người kia rất dễ dàng vì trách nhiệm mà tự tổn thương chính mình khiến cho hắn rất lo lắng.

Không nói thêm nữa, trong lòng bọn họ đều nắm chắc tác phong của nhau, cho nên dù có tách ra hành động cũng sẽ không chênh lệch quá xa.

“Vậy còn Trác Lạc Vũ phải làm sao bây giờ?” Tịch Quân Dật đột nhiên nghĩ đến.

Bọn họ đều đã quen một mình trong giang hồ, mấy năm gần đây coi như có thêm một người bên cạnh, nhiều lắm cũng chỉ chú ý tới an bài tốt hành tung của hai người, hiện tại đột nhiên nhiều thêm mấy người, thật sự có điểm không quen.

Phong Diệc Kỳ là như vậy, Tịch Quân Dật trời sinh tính tình lạnh lùng càng không thêm để ý, hỏi ra như

vậy, hay là bởi vì dự cảm mơ hồ trong lòng khiến cho hắn phải lưu ý.

“... Ta vốn muốn ném hắn cho Hàn Thất chiếu cố, mà tên kia không biết nghĩ ra cái gì vội vội vàng vàng tiêu sái rồi, nói cái gì mà trong ấn tượng đã từng nghe qua miêu tả cổ nhân, vì vậy phải gọi sư huynh hắn tới đây một chuyến.”

Phong Diệc Kỳ nhú mày, đây coi như biến số nhỏ trong kế hoạch của hắn, bởi vì đêm hôm qua sau khi Hàn Thất hỏi hắn một ít sự tình về Huyết Phách, bỗng nhiên buổi sáng lại thương tốt ly khai.

“Vì vậy?” Tịch Quân Dật hoàn toàn không thêm để ý vốn nên như thế nào, hắn chỉ chú ý bây giờ nên làm cái gì.

“Vì vậy người cứ lên đường trước, ta và sư phụ cùng Bạch Ngạn Hải có khả năng phải ở lại thêm mấy ngày, sau đó dẫn hắn cùng đi, đường thương cũng có thể đường trên đường a.”

Phong Diệc Kỳ tàn nhẫn nói, khuôn mặt nhu hòa bởi vì một chút tà nịnh công cuồng mà lộ ra vẻ hưng phấn, nhưng trong mắt Tịch Quân Dật ngược lại có chút mặc ố.

“... Tùy người, sư phụ người đáp ứng là tốt rồi.”

Dù sao có Liễu Dục Dương bên cạnh, như thế nào cũng sẽ không để Trác Lạc Vũ chết dọc đường... đi...

Năm ngày sau, thành Dương Châu, Liễu gia.

“Người cũng không phải là muốn lão tử nhảy vào hồ nước đục đi? Nói cho người biết không có cửa đâu!”

Sáng sớm, sau năm ngày đi đường, Tịch Quân Dật xuất hiện ở cửa lớn dinh thự Liễu gia, ngăn lại ở cửa, căn bản không có ý định cho hắn vào, Tuyết Hồn vô cùng không khách khí đem những lời thô tục nói với hắn.

Tịch Quân Dật mặt không đổi sắc nhìn thẳng Tuyết Hồn, trông thấy một lớp sương sớm bám trên y phục của hắn đoán được Tuyết Hồn có lẽ đã chờ bên ngoài rất lâu.

“Người biết ta sẽ đến?”

Đối mặt với câu hỏi mà như khẳng định của Tịch Quân Dật, Tuyết Hồn đã sớm thành thói quen.

“Còn không phải tiểu tử tóc vàng kia mặc danh kỳ diệu tìm đến nơi này, ta không giết hắn cũng là do tiểu quý kia đa sự, người đừng có mang phiền phức đến nữa!”

Nhớ tới người yêu sở trường là giả bộ đáng thương, thích cắn người, thích nhất cười ha hả giả ngu, Tuyết Hồn đầy bụng tức giận không chỗ phát tiết, thanh âm lạnh nhạt ngược lại có chút bất đắc dĩ.

Tóc vàng...

“Vân Phi sao?”

“Ai quản hần tên là gì? Dù sao lúc trước bắt cóc tiểu quỷ đúng là Huyết Phách và hần, không sai.”

“Hần tới làm gì?”

“Nhờ tiểu quỷ giúp hần chuyển một phong thư... Còn nói phải xác định một chuyện, cho dù bị ta giết chết cũng không thể nói gì hơn...” Tuyết Hồn cau mày, hiển nhiên cũng bị hành động kỳ quái của Vân Phi khiến cho không hiểu ra sao.

Không thật sự lưu lại tính mạng cho Vân Phi, là vì tốt xấu gì nghịch mệnh đan của Huyết Phách cũng đã cứu được Liễu Dục Hâm, giúp cho y không phải chịu nỗi thống khổ do cửu âm tuyệt mạch gây ra, thậm chí có thể vì vậy mà mất mạng, nhưng đây tuyệt đối không phải là hần không thèm để ý lúc đó Liễu Dục Hâm bị bắt trói, bị chịu đói chịu khổ.

“Chuyện gì?” Tịch Quân Dật khẽ nheo mắt lại.

“Tò mò thì tự mình đuổi theo hần, hai ngày trước mới rời đi đấy, hình như là đi hướng Trác gia... Đừng nhìn ta, không lập tức chém hần đã là nhân nãi lớn nhất của ta rồi, sống chết của hần có quan hệ gì tới ta đâu?”

“Là không có gì liên quan...” Chỉ là cùng sinh tử của Huyết Phách chung một nhịp thở.

Hần chưa bao giờ chờ mong Tuyết Hồn sẽ thiện chí lập tức đáp ứng đi hỗ trợ, tự nhiên cũng không cảm thấy y đáp lại như vậy có chỗ nào không tốt. Tịch Quân Dật không phản ứng gì với những lời nói của Tuyết Hồn, chỉ lấy ra một phong thư trong ngực.

“Cái quỷ gì thế?”

“Thư nhà của Liễu Dục Dương.” Để cho Liễu Dục Hâm biết được chuyện đã xảy ra là biện pháp tốt nhất.

“...”

Trùng trùng nhìn lá thư kia, Tuyết Hồn có xúc động muốn dùng nội lực hủy thi diệt tích, bất quá nghĩ đến phản ứng của Liễu Dục Hâm nếu biết được, chỉ có thể trưng ra khuôn mặt u ám, trùng trùng nhìn Tịch Quân Dật, thật lâu sau mới cứng ngắc xoay người vào nhà.

Tịch Quân Dật yên lặng đuổi theo, không thể không thừa nhận tiểu hồ ly bạch ngọc kia đem Tuyệt Hồn...
Ủm, dạy rất khá.

Bắc Hải, là nơi sinh hoạt chủ yếu của các bộ tộc du mục, nơi đây cách xa Trung thổ, người dân có phong
tục tập quán khác với người Trung Nguyên.

Nam nhân ở đây hoặc chăn thả gia súc hoặc đi săn, nữ nhân cũng phải ra ngoài làm việc, trẻ con từ nhỏ đã
quen giúp đỡ cha mẹ chia sẻ công việc, hoàn cảnh sinh hoạt nghiêm khắc ngược lại làm cho những người
sinh trưởng ở đây càng tri túc thường nhạc.

* tri túc thường nhạc: biết đủ thường vui.

Con người chất phác cởi mở, sinh hoạt đơn giản tự nhiên, cách xa thị phi Trung Nguyên, tuy rằng cuộc
sống có chút khó khăn nhưng đây lại là nơi sư phụ của Bắc Hải Thất Cuồng chung tình ẩn cư.

Đương nhiên, bảy hài tử kia cũng là lão thu nhật được trên đường từ Trung Nguyên đến Bắc Hải, sau đó
“thả nuôi” ở Bắc Hải rộng lớn này.

Nhà người ta nuôi cừu dê, chăm bò ngựa, lão lại dưỡng bảy cái củ cải đỏ, quỷ dị hơn chính là còn có thể
cùng người dân ở đây thay nhau nuôi ngựa, từ đó có thể kêu Bắc Hải Thất Cuồng mỗi người đã tính mười
phần là biết chuyện gì xảy ra rồi.

Một người tập võ lúc tuổi già hy vọng nhất chính là có thể có đồ đệ kế thừa mình, lão nhân trung niên bởi
vì chút chuyện mà mai danh ẩn tích tại Bắc Hải cuối cùng cũng không thắng được năm tháng mài mòn, sau
khi bảy người đồ đệ có thể tự lập, liền cảm thấy mỹ mãn, nhắm mắt rời xa nhân thế.

Chia nhau kế thừa võ công và y thuật của sư phụ, Bắc Hải Thất Cuồng ở trong bộ tộc du mục thế nhưng
càng thêm được hoan nghênh, bởi vì người phương bắc sùng bái người mạnh, vả lại ở Bắc Hải rất khó tìm
đại phu, thầy lang thú y cũng ít, cái đó gọi là càng hiếm càng quý, bảy con người trọng tình cảm cho dù
mệt mỏi cũng vẫn chạy ngược chạy xuôi trợ giúp khi có người cần, thỉnh thoảng có một con bò cưỡi đưa tin
tới, bọn họ nhất định lại phải vượt băng tuyết chạy đến thảo nguyên hoang vắng bên kia.

Bình thường không cảm thấy gì, dù sao đã quen tự tại, huynh đệ tỷ muội nửa năm không thấy mặt cũng
không thấy nhớ nhưng gì, thế nhưng nếu như muốn tìm một người thật sự mà tức đến học máu.

“Sư huynh ta không có ở đây sao? Không có ở đây? Vậy hắn đi đâu rồi?”

“Trát hân đại xoa, đại sư huynh của ta... Cái gì? Hắn nhấn lại nói ta cưỡi ngựa đến chỗ đó tìm hắn?”

“Cái gì? Sư huynh lại không có ở đây?” Hàn Thất gào thét. Thiếu nữ dị tộc ở bên cạnh cười đến là cao
hứng, một tay nắm lấy dây cương, một tay chỉ chỉ hướng tây.

“Hắn chạy xa như thế làm cái gì? Ta tìm hắn có việc gấp a!” Không nhanh thì không kịp mất. Hắn không phải đã truyền tin tức muốn sư huynh xuôi nam chờ hắn sao?

Ai oán tiếp nhận con ngựa thiếu nữ đổi cho hắn, nhìn cảnh tượng tuyết rơi trắng xóa trước mặt, Hàn Thất chỉ muốn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét.

Sư huynh a, lão nhân gia xin người thương xót, lần này thật sự có việc gấp, đừng có bắt ta lại chạy đuổi theo người ba tháng.

May mà hai ngày sau, Hàn Thất đã gặp được đại sư huynh và nhị sư huynh nhà hắn.

Trong đại tuyết mờ mịt, phía sau một tảng đá lớn dấy lên một vòng ánh lửa.

Hàn Thất tìm một chỗ khuất gió dựng một cái lều chuẩn bị qua đêm, thuần thực đem thịt dê xâu thành một chuỗi, phóng tới trên đồng lửa, một bên sắp một nồi nước tuyết đun, chuẩn bị nấu trà sữa.

Đột nhiên, một bóng đen cao lớn xuất hiện bên cạnh Hàn Thất, làm cho hắn đang chuẩn bị nhét đầy cái bao tử vội vàng nhảy vọt ra.

“A... A! Ở đâu ra gấu không ngủ đông?”

“Gấu cái đầu ngươi!” Hắc Hùng một chưởng tạt qua, sau đó ngồi xuống bên cạnh đồng lửa.

Đợi đến lúc hắn phủi hết tuyết trên mũ áo và chòm râu dài mới khiến cho người ta nhìn rõ nam nhân thân thể cường tráng như gấu tuyết này có một đôi mắt ôn nhu mê người.

“Tiểu đệ, có trà sữa không?” Thanh âm nhã nhặn khác hẳn nam nhân xuất quỷ nhập thần đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hàn Thất vừa nãy, tiếp lấy xâu thịt giúp hắn nướng, thuận tiện đưa ra yêu cầu.

“Ta nói đại ca nhị ca, các ngươi muốn làm khó ta sao? Vì sao lại chạy loạn khắp nơi hại ta tốn nhiều thời gian như vậy mới tìm được các ngươi. Thời gian sắp không kịp, nhanh theo ta đi!”

Về mặt đau khổ phàn nàn, Hàn Thất một tay đem trà sữa đưa cho nhị ca, một tay tiếp nhận đồ vật lão đại quăng qua.

“Ngủ một giấc rồi đi, tiểu tử, ngươi không cảm thấy ngươi rất quá phận sao? Bỗng nhiên truyền đến một cái tin tức phiền toái như vậy, hại chúng ta vội vàng chạy về hang ổ tìm tư liệu giúp ngươi còn đi khắp nơi tìm được liệu có thể sẽ dùng đến, bây giờ ngươi lại nói chúng ta chạy loạn?” Nam nhân nhận lấy trà sữa và cúi đầu nhị sư đệ đưa tới, tức giận nói.

“Hả? Cần gì được liệu? Ta chỉ hỏi các người ‘chung nhân’...”

“Ai kêu mỗi lần sư phụ dạy chúng ta học người đều trộm ngủ gà ngủ gật, ai kêu sư phụ cho người đọc sách người lại chạy đi bắt thỏ! Ngay cả cổ nhân có bao nhiêu phiền toái cũng không biết, còn dám ngồi đây châm chọc ta.” Thanh âm lý sự phía sau chòm râu dài truyền ra.

Hàn Thất rất tức thời ôm tư liệu cùng được liệu đi vào trong lều.

“Đại ca nhị ca từ từ dừng, ta đi ngủ trước.” Ở Bắc Hải người người đều biết lão đại nhà hắn không dễ chọc, trước cứ giả làm con rùa đen rút đầu, bảo vệ tính mạng mới là thượng sách.

“Đi! Nói trước với người một tiếng, chỉ có ta với người đi, nhị ca của người còn muốn lên núi tìm tử ngọc nhân sâm.

“Chính là tử ngọc nhân sâm có thể gia tăng ít nhất mười hai thành công lực, dưỡng nhan mỹ dung, chữa trị kinh mạch sao?” Hàn Thất từ trong lều thò đầu ra dò xét.

“Không sai!” Nam nhân văn nhã bên cạnh vừa uống trà sữa vừa gật đầu.

“Giúp ta lưu lại một nhánh.” Lại rút đầu về.

Nghe hắn nói, nam nhân râu dài trợn tròn mắt, nam nhân văn nhã chậm chạp buông ly, hai người liếc nhìn nhau, đồng thời thấy được nét hoang mang trong mắt đối phương.

Tiểu tử này cho rằng tử ngọc nhân sâm năm trăm năm mới có một lần rất dễ tìm sao? Giúp hắn lưu lại một nhánh? Hắn cho là bọn họ có thể tìm được bao nhiêu nhánh?

19. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 7

Phù Sinh tự.

“A, nó đã được cứu đi rồi sao?”

Đặt chén trà xuống, Trác phu nhân quả thực thở dài một hơi.

“Đúng vậy.” Ảnh Thủ đứng ở một góc tối trong phòng, mùi máu tươi nhàn nhạt trên người hắn bay ra.

Thời cuộc hiện tại, toàn bộ người trong võ lâm đều điên cuồng. Bởi vì trên đường trở về Ảnh Thủ không muốn tháo mũ rộng vành xuống để cho người ta tra xét tư cách địa vị, bị thảo mộc giai bình, một đám người vây đánh hơn nửa ngày, trong khi phá vòng vây không tránh khỏi bị thương.

Bất quá, hắn không thêm để ý, Trác phu nhân cũng không quan tâm.

“Chỉ có điều, ước định trên Thiên Phật Sơn kia thật là phiền toái, Huyết Phách chủ tâm muốn kéo Vũ Nhi xuống địa ngục...” Trác phu nhân buồn rầu suy nghĩ đến tin tức vừa mới biết được, cuối cùng song nhãn hướng về phía thân ảnh Ảnh Thủ khuất trong bóng tối, cho dù vậy vẫn nhìn ra dung mạo của hắn hoàn toàn giống với nhi tử mà nàng yêu thương nhất.

Thừa nhận ánh mắt chăm chú của nàng, Ảnh Thủ trầm mặc không lên tiếng, rũ mắt xuống.

“Ảnh Thủ, ngươi đi cứu Vũ Nhi về đây, đem Huyết Phách giết đi.” Trác phu nhân hạ quyết định. “Nó là người thừa kế duy nhất của Trác gia, tuyệt đối không thể để cho hắn có tổn thương gì.”

Mệnh lệnh đúng như trong dự liệu.

“Ta đã biết.”

“Vậy toàn bộ giao cho ngươi, ngươi sẽ không khiến cho ta thất vọng chứ?” Trác phu nhân lộ ra nụ cười hài lòng.

“Vâng.”

“Rất tốt, ngày mai người liền khởi hành đi.”

Hài lòng đứng dậy rời đi, bởi vì nàng không thể nán lại ở chỗ này quá lâu.

Trác phu nhân vẫn luôn chỉ có thể cùng Ảnh Thủ hẹn gặp ở gian sương phòng của Phù Sinh tự xa xôi này, có đôi khi hắn thậm chí phải chờ ở đây nửa tháng trời mới có thể nhìn thấy nàng, bởi vì hắn không có tư cách lộ diện ngoài ánh sáng, mà nàng lại là đương gia Trác gia, dù sao vẫn nên hết sức tránh hiềm nghi, ngăn chặn bất luận khả năng ngờ vực vô căn cứ nào...

Nhìn bóng lưng vội vàng ly khai của nàng, Ảnh Thủ giật giật khóe miệng, cuối cùng khôi phục lại sắc mặt không biểu tình, cứng ngắc thường ngày.

Trong nháy mắt hắn đã có xúc động muốn hỏi nàng, chẳng lẽ, hắn không được tính là huyết mạch Trác gia sao?

Nhưng hần lập tức liền tự mình tìm được đáp án. Đúng vậy, hần đã sớm biết được đáp án, trong mắt nàng vĩnh viễn đều chỉ có Trác Lạc vũ, mà hần... chỉ là Ảnh Thủ.

Ảnh Thủ chính là dùng tư cách thể thân, chấp hành những nhiệm vụ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, vì vậy, hần phải lấy thân phận Trác Lạc Vũ đi giết Huyết Phách, lại lấy thân phận Trác Lạc Vũ chết đi...

Vân Phi ngồi trong khách điểm này đã vài ngày rồi, bởi vì khách điểm này có cửa trước rất lớn, cách phố xá không xa, giúp hần có thể theo dõi nơi nam nhân kia đi vào – một tự miếu bình thường không chút nào thu hút.

Uống một ngụm trà, hần lẳng lặng ngồi đợi.

Một ngày trước, nam nhân kia đi vào Phù Sinh tự, hôm nay có người Trác gia đến gặp hần, chỉ có điều người này ngồi trong kiệu làm cho hần không cách nào nhìn rõ hình dạng của y.

Nam nhân kia chỉ sợ ngay cả võ công cũng tương đương Trác Lạc Vũ, lúc trước thừa dịp ban đêm, hần tùy tiện lên vào lữ điểm muốn nghe trộm hần nói chuyện với mấy người đi cùng, nhưng vừa mới vào trong sân thiếu chút nữa đã bị phát hiện, may là hần nhanh nhẹ giả bộ thương nhân đến ở trọ trong đêm đi qua, mới không bị bắt được.

Về sau lần theo dấu vết của Thiên Tầm cổ tiếp tục đuổi theo, hần cũng chỉ dám ở xa xa lén nhìn, e sợ đánh rần động cỏ.

Nhưng qua mấy ngày, hần cũng có chút sốt ruột.

Khách điểm luôn là nơi nghe ngóng được rất nhiều tin tức trên giang hồ, mỗi ngày ở chỗ này có thể nghe được không biết bao nhiêu phong phong vũ vũ, tự nhiên cũng biết được rất nhiều tin tức về Huyết Phách.

Bỏ qua những lời đồn đãi bát quái hần đã nghe đến quen tai, hần đương nhiên biết cân nhắc tin tức nào là chân chính về Huyết Phách, hơn nữa nghe xong còn lạnh run cả người.

Kế hoạch của Huyết Phách, ước hẹn trên Thiên Phật sơn, mục đích đến tột cùng là cái gì?

“Mộng Trường Ca”... chẳng lẽ quả thật đúng như suy đoán của hần, chỉ là một người không có thật?!

Suy nghĩ trong đầu không ngừng cuộn lên, hần lẳng lặng nhìn bốn người khiêng một cỗ kiệu dần dần ly khai, đặt chén trà xuống, đứng dậy đi theo.

Tốt xấu gì Huyết Phách cũng đã ném cho hần không dưới ba mươi loại tạp học, vì vậy muốn lẫn lộn trên đường, văng lai trong đám người theo dõi đối phương, chỉ cần mục tiêu không phải cao thủ đứng đầu, tỷ lệ sai sót ngược lại cũng không lớn.

Quả nhiên, cổ kiệu kia lòng vòng một hồi rồi tiến vào cửa sau Trác gia.

Vân Phi chần chờ một chút, nếu như là trước đây hẳn sẽ quan sát thêm mấy ngày mới quyết định hành động, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại của Huyết Phách, vẫn nên lo lắng hơn là cẩn thận.

Hiện nay tuy rằng nghe đồn hành tung của Huyết Phách trong võ lâm vẫn không rõ, nhưng khó có thể khẳng định người chính đạo sẽ không mai phục bốn phía trên Thiên Phật sơn, hẳn phải nhanh chóng tìm hiểu rõ ràng chuyện bên này, sau đó nghĩ biện pháp đi hỗ trợ chủ nhân mới được...

Ghé tai vào tường lắng nghe động tĩnh bên trong, xác định trong sân đã không còn người đi lại, Vân Phi xoay người lên vào.

Trác gia lớn như vậy ngược lại lại không hề đề cao cảnh giới, thậm chí với một đại gia tộc mà nói, nhân số hộ vệ quá mức nghèo nàn, có lẽ là bởi vì gia chủ cùng người thừa kế đều bị Huyết Phách sát hại, hơn nữa thiếu chút nữa còn bị triều đình quy tội phản nghịch...

Trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại bản đồ địa hình Trác gia mà mấy ngày nay đã cố gắng ghi nhớ, đó là lúc trước Huyết Phách muốn hẳn ghi chép lại, nguyên bản là để thuận tiện ra tay với Trác gia, nhưng không biết vì sao đến cuối cùng lại không dùng đến.

Bất quá, hiện tại càng dễ dàng cho hẳn.

Thuận theo đình viện không người đi vào thêm vài bước, sau khi thăm dò rõ ràng vị trí của hiện tại của mình, hẳn liền tiến về phía đại trạch, không để lại dấu vết đem địa hình mò mẫm thấu triệt.

Hẳn cũng không hề hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì tự biết lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, chắc hẳn Trác gia bây giờ vẫn còn có cao thủ có thể dồn hẳn vào chỗ chết.

Đi xa khỏi chủ ốc sâm nghiêm nhất, vào trù phòng.

Từ trong ngực lấy ra một cái bình sứ men xanh, Vân Phi do dự một chút, cuối cùng quyết tâm tại thời điểm không ai chú ý đem lọ thuốc phấn đổ vào vạc nước.

Bột phấn màu xanh rất nhanh tan vào trong nước, thân ảnh Vân Phi cũng đã đi xa.

Hiện tại hẳn có thể làm cũng chỉ là tìm một nơi an toàn, ẩn núp chờ đợi, chờ cho bọn họ uống nước trong vạc kia.

Một mực không muốn sử dụng, một mực không muốn sử dụng, nói không nên lời là kiên trì đến mức nào, chỉ là không hy vọng tổn thương đến những người bên ngoài mục tiêu.

Bất quá, chủ nhân của hắc bởi vì không muốn tay hắc nhúng chàm mà đẩy hắc ra xa, hắc nhất định phải chứng minh bản thân cũng không ngại vấy bẩn đôi tay này.

Vô luận thân thể hay tâm lòng của hắc, đều chỉ thuộc về thân ảnh diễm hồng kia.

Cẩn thận trèo vào kho củi, lại lấy ra một cái bình khác, đem than đen bên trong bôi lên người, sau đó giống như một con mèo lớn, nằm co ro trên xà nhà, đôi mắt xanh thắm trong bóng tối u ám thoạt nhìn thâm sâu khác thường.

Nhắm mắt lại, cố gắng khống chế nhịp tim cùng hô hấp phập phồng, vô thanh vô tức dung nhập vào bóng tối, lặng lẽ chờ thời gian trôi qua...

Lần lượt có hai người tiến vào lấy than củi, sau đó rời đi, nhưng bọn họ đều không phát hiện ra hắc.

Đêm đến, Vân Phi linh hoạt nhảy qua cửa thông gió ra khỏi kho củi.

Hắc cũng không dám chạy trên mái nhà, với trình độ khinh công của hắc, chạy cao như vậy chẳng khác nào chủ tâm để cho người ta biết có kẻ nửa đêm đột nhập vào Trác gia.

Hắc chỉ từ từ tránh người qua lại, tiến về phía chủ ốc.

* chủ ốc: nhà chính.

Hòn non bộ cao lớn sừng sững giúp hắc ẩn nấp rất tốt, không gian tuyệt đối đầy đủ cho hắc nằm thư thư phục phục.

Hắc tính toán thời gian, cảm thấy không sai biệt lắm mới lấy ra một dây hương đốt lên.

Mùi thơm nhàn nhạt theo gió phiêu tán, Vân Phi từ phía sau hòn non bộ vọt ra, thi triển khinh công lướt vào chủ ốc, trên đường đụng phải người, bất luận võ công cao thấp, chỉ cần ngửi phải mùi hương kia liền lập tức ngã xuống đất mà chết.

Đây chính là Phệ Hồn Yên hai năm trước Huyết Phách nghiên cứu ra, cần phải chia làm hai giai đoạn hạ độc, được hiệu cực kỳ cường hãn, nhưng thủ đoạn hạ độc cũng rất xảo trá, giống như lần này Vân Phi phải tồn hơn nửa ngày, trước tiên để cho bọn họ uống nước đã hòa thối hồn phần, sau đó cho bọn họ hít vào đoạt hồn yên mới có thể thành công.

Lúc trước Huyết Phách chính là không hài lòng mấy cái quy trình phiên toái này, cho rằng trong thực chiến không hỗ trợ được bao nhiêu, tiện tay ném cho kẻ có tính nhẫn nại hơn y rất nhiều – Vân Phi, chơi.

Vân Phi nín thở tiếp cận chủ ốc, trốn trong bóng tối chỗ hành lang gấp khúc, trông thấy tỳ nữ bưng bữa tối ra ngoài, liền tiến lên đẩy cửa phòng ra.

“Sao vậy? Ta không phải đã nói đừng quấy rầy ta sao?”

Nội sảnh truyền đến thanh âm nữ tử thận trọng quý phái, đó là quý khí phải ở địa vị đương gia chủ mẫu mấy chục năm mới có thể bồi dưỡng ra.

Vân Phi trầm mặc, tay trái chế trụ hai bình dược liệu khác nhau.

“Tại sao không nói gì?!”

Tựa hồ không hài lòng với trầm mặc của hần, nữ nhân trong phòng lên tiếng trách cứ.

“Người, người là ai?!”

Trong nháy mắt trông thấy Vân Phi, khuôn mặt đoan trang của nữ nhân thoáng hiện nét bối rối, nàng lui ra phía sau một bước, đã nghĩ chạy vào trong phòng đóng cửa lại, nhưng thân ảnh Vân Phi nhoáng một cái, cũng đã từ phía sau tới gần nàng.

Chuyển thủ lạnh như băng kề lên cần cổ mảnh khảnh của nữ nhân, Vân Phi áp sát sau lưng nàng, hạ thấp thanh âm.

“Im lặng một chút, hộ vệ bên ngoài đều đã bị ta giết, nếu không muốn chết thì câm miệng!”

Thân thể nữ nhân căng thẳng cứng ngắc, không dám có bất kỳ vọng động nào.

Đè nữ nhân ngồi xuống cạnh bàn, đưa tay điểm huyệt nàng.

“Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề nên sẽ không điểm á huyệt của ngươi, nhưng nếu ngươi dám kêu lên, độc dược này chỉ cần hít vào hai hơi sẽ toi mạng.” Đem bình dược đặt trên mặt bàn chỗ nữ nhân có thể trông thấy, Vân Phi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nữ nhân.

Cho đến lúc này, Vân Phi mới kịp quan sát nữ nhân bị hần cưỡng ép.

Tuổi chừng bốn mươi, được chăm sóc vô cùng tốt, khí chất đoan trang, khéo mắt, đuôi lông mày mang theo ngạo khí thượng vị, ánh mắt lãnh tĩnh mà lại biểu hiện tâm kế thâm sâu...

“Trác phu nhân?” Có lẽ đã không tìm nhầm người, tuy rằng hần chưa từng nhìn thấy mẫu chủ đương gia

Trác gia, nhưng dựa theo tướng mạo mà Huyết Phách đã từng mô tả, cùng chiếc vòng ngọc đen vô cùng quý hiếm trên cổ tay trái nàng, trong lòng Vân Phi rất chắc chắn.

“... Các hạ là ai?”

Trong lúc Vân Phi dò xét nàng, nàng cũng đã kịp xác định tình huống, ước chừng Vân Phi cũng không tính lập tức giết chết nàng, Trác phu nhân bình tĩnh hỏi.

“Thuộc hạ của Huyết Ma Tôn Huyết Phách, Vân Phi.”

Vân Phi lúc này là một đầu tóc nhuộm đen, song nhãn lam sắc dưới ánh nến lập lòe càng không đủ hiện ra màu sắc xinh đẹp, trông càng giống người Trung Nguyên.

“... Các người giết phu quân của ta, bắt cóc trưởng tử của ta... Hiện tại rốt cuộc đến phiên ta sao?” Oán giận cùng hận ý làm cho khuôn mặt tú lệ lộ ra một cổ âm tàn cùng tuyệt vọng, trong đó mơ hồ còn có một mặt tự giễu.

Sau khi biết rõ nhi tử của mình đã được cứu đi, an toàn của bản thân ngược lại đã không còn quan trọng nữa rồi.

“Lúc trước, thời điểm các người trù tính hãm hại chủ nhân của ta, cũng nên biết trước sẽ có ngày hôm nay đi?” Vân Phi lạnh lùng đáp lại.

Nghe thấy hần nói như vậy, Trác phu nhân ngẩn người, sau đó lộ ra một nụ cười bi thương, cười đến thê lương.

“Ha ha, ... Cũng đúng, đây là chúng ta tự mình chọn lấy... Như vậy, mục đích đêm khuya người đến đây là gì? Nếu như chỉ muốn lấy tính mạng của ta thì không cần nhiều lời.”

“Chân tướng, ta muốn biết nam nhân giống Trác Lạc Vũ như đức kia là người nào, còn có lúc trước các người đến cùng đã làm cái gì?”

Bọn họ đến cùng đã làm cái gì, mới có thể khiến cho chủ nhân quan trọng nhất của hần dùng trào phúng buông tha hết thảy rồi lại cố chấp đối chọi đến cùng.

“... Ta tại sao phải nói cho người biết? Vì cái gì ta phải trả lời kẻ thù đã giết chồng giết con ta?”

Cũng không kinh ngạc Trác phu nhân sẽ cười nhạo khi hần hỏi ra vấn đề này, Vân Phi lẳng lặng nói:

“Bởi vì nếu như người không nói, một canh giờ tiếp theo ta sẽ đem toàn bộ vết thương trên người chủ nhân

ta tăng lên gấp bội trên người người, sau đó sẽ dùng cổ độc đem toàn bộ Trác gia biến thành tử trạch, cuối cùng đi tìm nam nhân giống hệt Trác Lạc Vũ kia, lăng trì hắn, sau đó đem đầu của hắn đến cho chủ nhân của ta, cuối cùng giết chết Trác Lạc Vũ.”

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, trong bình tĩnh còn mang theo lạnh lẽo vô tình. Giống như đem bản thảo kế hoạch đọc qua một lần.

Trào phúng trên mặt Trác phu nhân cứng lại, nàng tức giận nhìn Vân Phi.

“Người không dám, người thậm chí còn chưa từng giết người!”

Nàng đã gặp qua biết bao nhiêu loại người trong chốn võ lâm, đối với Vân Phi ở trước mắt, nàng có thể khẳng định hắn không phải là chưa từng giết người, chính là cực ít giết người, người như vậy không có lá gan làm đến mức giết chóc tàn khốc như những gì hắn vừa nói.

“... Không phải ta vừa mới giết toàn bộ hộ vệ ở xung quanh chủ ốc sao?!” Vân Phi trầm giọng nói, tay phải theo bản năng nắm chặt chủy thủ, “Ta không có thói quen giết người, đó là bởi vì chủ nhân của ta không cho ta cơ hội...”

Lãnh khốc vô tình lại xảo trá, tức trí đa mưu lại điên cuồng, Huyết Phách như vậy có thể hy sinh toàn bộ người trong võ lâm, bao gồm cả chính bản thân y, cũng không cho hắn bất cứ cơ hội nào để cho hai tay của hắn vấy máu.

Hắn từng bị Huyết Phách bắt buộc giết qua mấy người, nhưng mỗi lần đều không khống chế được mà nôn ói rất thảm, cuối cùng không biết từ lúc nào, Huyết Phách bắt đầu không cho hắn bất luận cơ hội động thủ nào, y sẽ tự mình giết chết toàn bộ địch nhân ở xung quanh.

Ngoài miệng luôn nói hắn vô dụng, nhưng lại chưa từng bởi vậy mà trừng phạt hay vứt bỏ hắn, kỳ thật vẫn luôn lặng lẽ bao dung điểm yếu của hắn.

“Nếu như ta một lòng muốn đi theo chủ nhân đã rơi vào Tu La đạo, vậy tại sao ta còn tỉnh táo mà đứng ở đây?”

Thời điểm hắn vừa được Huyết Phách cứu vớt, y ngẫu nhiên còn biết cười, thanh lệ thoát tục, nụ cười phảng phất thuần khiết như bông tuyết đầu mùa, phối hợp với một thân màu huyết hồng, tạo nên một vẻ đẹp yếu đuối khiến người khác không cách nào rời mắt.

Thế nhưng thời gian dần dần trôi qua, nụ cười thanh khiết kia dần biến mất, đến cuối cùng chỉ còn lại trào phúng cùng tàn khốc.

Có lẽ Huyết Phách đã điên rồi, có lẽ hắn đi theo Huyết Phách cũng đã sớm điên rồi, có lẽ tất cả mọi người trên đời này phải điên cuồng mới có thể sống sót... Chỉ có điều, những cái kia đều không quan trọng, quan

trọng là...

“Vì chủ nhân của ta, người có muốn cùng ta đánh cuộc tính mạng của tất cả mọi người, xem xem rốt cuộc ta có dám làm hay không?”

Vân Phi không biết trên mặt mình là biểu cảm gì, nhưng hần đoán, có lẽ cùng với nụ cười thường trực truyền mặt Huyết Phách cũng không kém bao nhiêu đâu?

Bởi vì, khuôn mặt bình tĩnh của nữ trước mặt rạn nứt, lộ ra biểu cảm hần vẫn thường thấy trên mặt địch nhân mỗi lần chạm mặt Huyết Phách.

“Người hiểu mà... Trác phu nhân... Vì một mục đích hoặc một người nào đó, có thể không từ thủ đoạn hy sinh những người khác... Giống như lúc trước người vì nhi tử, có thể hạ lệnh tra tấn chủ nhân của ta tới chết...”

Vì vậy, không cần hoài nghi ta có dám làm hay không, được chứ?

Bởi vì, chỉ cần là nguyện vọng của Huyết Phách, hần ngay cả tính mạng cũng không tiếc, huống chi chỉ là giết người mà thôi...

Huyết Phách không phải vẫn thường nói với hần sao, mùi máu tươi, quen thuộc thì tốt rồi.

Nhìn thân thể mảnh mai của Trác phu nhân bởi vì sợ hãi và tức giận mà run lên, đồng tử xanh thẳm của Vân Phi kiên trì, không nhượng bộ nhìn thẳng vào hai mắt nàng, im lặng biểu đạt sự quyết tuyệt của bản thân. Thẳng đến khi thái độ của Trác phu nhân yếu đi, khuất phục dời mắt, hần mới mơ hồ thở ra một hơi, chú ý tới bàn tay phải vì nắm chủy thủ quá chặt mà các đốt ngón tay đã nổi lên gân trắng.

Quả nhiên hần vẫn quá mềm yếu... Nhếch môi tự giễu, trưng ra khuôn mặt không biểu tình ý bảo Trác phu nhân mở miệng, đừng lãng phí thời gian.

“Người muốn biết cái gì?”

“Toàn bộ, đem toàn bộ những gì người biết nói hết ra, chúng ta có rất nhiều thời gian...”

Trác phu nhân tựa hồ có chút chần chờ, Vân Phi cũng không hối thúc nàng nữa, một mặt đề phòng động tác của nàng, một bên hồi tưởng lại những gì Huyết Phách từng nói.

“Nếu muốn giết người thì đừng biểu hiện ra mình là đồ nhát gan! Đi luyện tập về mặt không biểu tình cho ta, người đừng có tại thời điểm sinh tử một bước mà lộ ra cái loại biểu cảm không đành lòng hay bất an đó đi, ta không cần thuộc hạ mềm yếu như vậy!”

Không nhớ nổi đã bao nhiêu lần không dám nhìn thẳng cảnh tượng lúc Huyết Phách giết người, sau đó bị y hung hăng trách cứ, nhưng y cũng chính là người chủ tử trong lúc nguy cấp sẽ chắn trước mặt y, thay y ngăn cản một đao.

Từ đó trở đi, hần học được cách phủ lên một lớp mặt nạ, cũng học được cách không bị phân tâm khi đứng trước sinh tử.

Lấy lại bình tĩnh, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên chiếc bình chứa thuốc độc, Vân Phi rất nghiêm túc nhìn chăm chú nét mặt Trác phu nhân, không bỏ qua bất kỳ một tia biến hóa tâm tình nào của nàng.

Đây cũng là thái độ hần học được từ Huyết Phách lúc y ứng đối cùng những môn chủ bang phái tà đạo kia, bình tĩnh đến lạnh lùng, giọng điệu tự tin, cùng với khẩu khí sâu xa khó lường, dù sao vẫn có thể khiến cho đối phương đoán không ra bản thân muốn làm gì, bởi vì trong lòng bọn họ có quỷ a.

Trác phu nhân vẻ mặt phức tạp nhìn hần, tình tự trong đáy mắt dấy lên, cuối cùng nàng rũ mắt xuống, nhìn ánh nền trên bàn, trầm mặc nửa ngày mới mở miệng nói:

“Gia tộc của ta trong vô lâm không tính là nổi danh, nhưng trong giới quý tộc cũng có chút thanh danh...”

Nàng là người của một bộ tộc đặc biệt chỉ sinh hạ song sinh tử, nữ nhân trong tộc rất dễ sinh song sinh.

Quý tộc thích nhất là huấn luyện một người tâm phúc tuyệt đối sẽ không phản bội để trợ giúp người thừa kế, khi cần thiết thậm chí còn có thể coi như thể thân, mà trên đời này có bao nhiêu người có thể có một thể thân cùng một mẹ sinh ra hoàn hảo như vậy, chính vì suy nghĩ này mà các nàng trải qua bao nhiêu đời đem huyết mạch lưu truyền lại.

Một đứa bé được coi là người thừa kế mà nuôi nấng lớn lên, còn đứa kia thì từ nhỏ sẽ bị đưa về tộc tiếp nhận dạy dỗ đặc thù, những hài tử như vậy không có tên, gọi chung là “Ảnh Thủ”, thăng cho đến khi người thừa kế trưởng thành, tiếp quản sự vụ gia tộc, lúc đó mới được cho biết chuyện này.

Gia chủ Trác gia tiền nhiệm đã nhìn trúng năng lực của người trong tộc này, vì vậy trăm phương ngàn kế tiếp xúc lấy lòng, cuối cùng dựa vào danh hiệu ngũ đại thế gia đã giúp cho nhi tử thứ được khuê nữ trong tộc.

Vân Phi bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Song sinh?!

Tuy rằng hần biết trời đất rộng lớn, thiên kỳ bách quái không thiếu những điều kỳ lạ, cũng biết có những nơi coi song sinh là điềm xấu, nhưng hần vẫn là lần đầu tiên nghe đến bộ tộc quỷ dị như vậy, vậy mà có thể nghiêm nhiên đem một trong hai hài tử song sinh ra làm thể thân cho người kia...

Trác phu nhân nhìn ánh nến không ngừng nhảy nhót, giống như trong đốm lửa màu đỏ kia nhìn thấy nhi tử của nàng chạy nhảy lúc nhỏ.

“Nó là niềm kiêu hãnh của ta, từ nhỏ đã ưu tú bất phàm, tất cả mọi người đều có thể đoán được cuộc đời hần sẽ thuận buồm xuôi gió, sẽ được hưởng thật nhiều vinh hoa phú quý...”

Mong đợi của một người làm mẫu thân, ngoại trừ điều đó ra còn có thể là cái gì khác đây?

Sinh ra trong võ lâm thế gia, nhất định phải giác ngộ trong đao kiếm sinh tử, nàng hiểu điều này, lại không thể trở mắt nhìn con mình gặp chuyện không may, cho nên nàng cùng phu quân bàn bạc, sau khi cho trưởng tử tám tuổi rời nhà bá sư học nghệ, đem “Ảnh Thủ” đang ở trong tộc đưa đến một chỗ khác tiếp nhận huấn luyện, đem “Ảnh Thủ” triệt để đào tạo thành một kẻ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, làm thể thân nhưng chỉ có thể ẩn núp trong bóng tối.

“Dựa theo kế hoạch, chúng ta sẽ để cho Ảnh Thủ gặp Lạc Vũ trong lễ thành niên hai mươi tuổi.”

Nếu như hết thảy đều có thể dựa theo kế hoạch, có lẽ về sau cũng sẽ không biến thành như vậy đi?!

Nhi tử bảo bối quan trọng nhất của nàng cũng sẽ không gặp được khắc tinh giết chóc tà ác kia.

Nhưng hết lần này đến lần khác, một năm kia, trải qua nửa năm ở trong nhà học chưởng quản gia nghiệp, nửa năm theo sư phụ rèn luyện võ nghệ, Trác Lạc Vũ ra ngoài tiếp nhận khảo nghiệm từ sư phụ hần, nghiêm chỉnh bốn ba trong võ lâm, thẳng đến khi sư phụ đồng ý cho hần xuất sư thì đã qua hai mươi hai tuổi.

Nhận được thư của phụ mẫu, Trác Lạc Vũ rất phối hợp khởi hành chuẩn bị về nhà, rồi lại vì tâm huyết dâng trào muốn giúp phụ thân chuẩn bị quà sinh thần mà tại một thị trấn nhỏ ở phương bắc dừng chân mấy ngày, bởi vậy mà gặp một đoàn vũ công mãi nghệ.

Là một sai sót ngẫu nhiên như vậy, đợi đến lúc Trác Lạc Vũ mang theo đoàn tạp nghệ trở về Trác gia, đã bị Lôi Minh Phượng mê hoặc thần hồn điên đảo, không cách nào tự kiểm chế được.

Chẳng những không quản hạt tùy tiện mở bảo khố trong nhà cho Lôi Minh Phượng tùy ý lựa chọn, còn cả ngày bám dính lấy y, thậm chí còn phản bác lời dẫn dò khuyên nhủ của song thân, cùng Lôi Minh Phượng đôi ra đôi vào, mặc kệ con mắt của ngoại nhân thường xuyên ra vào đại trạch Trác gia, cuối cùng một ngày nào đó, mang theo Lôi Minh Phượng đến biệt viện có ôn tuyền của Trác gia ở sườn núi.

Không phải là không thử qua các loại uy hiếp, thủ đoạn dụ dỗ khiến cho vũ công địa vị thấp kém kia biết khó mà lui, chỉ là thiếu niên tên Lôi Minh Phượng này tâm kế thật không lường được, căn bản không hề bị cắn câu, ngược lại chân trước vừa khiến người trước mặt tức giận đến sôi máu, chân sau liền nghĩ biện pháp để cho Trác Lạc Vũ biết được hành động của bọn họ, vì thế phụ tử Trác gia âm ỉ nhiều lần, đó là lần đầu tiên nàng chứng kiến nhi tử luôn rất hiếu thuận của mình đối với song thân và trưởng bối giằng co.

Cuối cùng, Trác Lạc Vũ tức giận mang theo Lôi Minh Phượng cùng mấy gia phó thân cận chuyển gia khỏi nhà, mặt khác tìm một chỗ ở, còn nghiêm khắc hạ lệnh không được phép cho bất luận kẻ nào nói luyên thuyên với Lôi Minh Phượng, nguyên bản kế hoạch muốn đem Ảnh Thủ giao cho Trác Lạc Vũ của bọn họ cũng vì vậy mà gác lại.

Có thể lên làm gia chủ đại gia tộc, tâm nhân của Trác lão gia cũng không kém, lập tức sai người đi điều tra lai lịch Lôi Minh Phượng, kết quả phát hiện Lôi Minh Phượng không hề đơn giản, lai lịch bất minh, bọn họ đã bỏ ra không ít tiền cuối cùng lại không tra được một chút dấu hiệu, chỉ có thể trở mặt nhìn ái tử khổ tâm tài bởi cách bọn họ càng lúc càng xa.

Cuối cùng, vẫn là một tiểu bộc thiếp thân của Trác Lạc Vũ trở về báo tin.

Lôi Minh Phượng kia kỳ thật có một đầu tóc dài cùng đôi mắt đỏ tươi, hắn còn tận mắt nhìn thấy Trác Lạc Vũ hôn môi Lôi Minh Phượng, sau đó đôi môi có chút biến đen, thân thể cũng bắt đầu xuất hiện dị trạng.

Nói đến đây, Trác phu nhân nhếch môi cười lạnh, khiêu khích nhìn Vân Phi.

“Người nói, ta nên khoanh tay đứng nhìn hắn giết chết con ta sao?”

Vân Phi im lặng, hắn biết rõ thể chất kịch độc của Huyết Phách, mà theo Cửu Thiên cổ phát triển, độc tính cũng càng ngày càng mãnh liệt, những năm này đi theo Huyết Phách, mỗi ngày hắn đều phải ăn một viên giải độc đan... Cuối cùng thân thể đã luyện thành thói quen với các loại độc tố, độc được bình thường đều không có tác dụng gì với hắn.

Có lẽ nữ nhân trước mắt chỉ muốn bảo hộ con mình, nhưng mà giang hồ này sớm đã không còn thị phi đúng sai, vô luận đối phương có đáng chết hay không, bọn họ đều chỉ vì người trọng yếu đối với mình mà không cách nào khoan dung đối phương. Nhưng những thứ này đều không liên quan đến hắn, hắn chỉ có nguyện vọng của Huyết Phách.

Trông thấy bộ dáng Vân Phi không có chút nào dao động, Trác phu nhân cũng từ bỏ khiêu khích, tiếp tục nói.

“Là ta phân phó tiểu bộc kia để ý xem Huyết Phách có nhược điểm gì, vốn ta chỉ muốn Ảnh Thủ giả trang Vũ Nhi đuổi hắn đi...”

Ý nguyện ban đầu chỉ là hy vọng nhi tử có thể tỉnh ngộ, hy vọng có thể loại bỏ hết thủy nguy hiểm nhắm vào nhi tử, hy vọng có thể bảo vệ thật tốt đứa nhỏ quan trọng nhất đối với mình.

Thế nhưng ngay sau khi Trác Lạc Vũ từ chối hôn sự bọn họ sắp đặt cho hắn, lại lập tức tuyên bố nếu không thể tiếp nhận tình cảm của hắn, hắn đành phải rời đi, thân là một nữ nhân, thân là một người mẫu thân, nàng như muốn phát điên rồi.

Kẻ kia cướp đi ái tử của nàng, kẻ kia làm cho nhi tử nàng kiêu ngạo nhất vứt bỏ nàng... Kẻ kia nguy hại đến tính mạng người nàng yêu nhất trên đời...

Nàng muốn thiếu niên tên Lôi Minh Phượng kia phải sống không bằng chết!

Nàng muốn Ảnh Thủ đem kẻ nàng căm hận tra tấn tới chết, mà Ảnh Thủ rất trung thành chấp hành mệnh lệnh của nàng.

“Đết tội cùng là yêu khiến cho người ta không không chế được, hay là hận làm cho người ta phát cuồng đây?”

Đến tội cùng là tình yêu của một người mẫu thân khiến cho nàng quyết tâm làm ra chuyện xấu kia hay là hận thù của một nữ nhân khiến cho nàng không từ thủ đoạn phá hủy một sinh mệnh khác... Mặc kệ đáp án là gì cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì kết quả đã có rồi.

Nhưng mà, cho dù nàng đã tự tay phá hủy tự tôn của chủ mẫu Trác gia, để cho nội tâm ác quỷ hiển hiện ra ngoài, nàng vẫn mất đi hân.

Chẳng những mất đi nam nhân mình yêu thương nhất, mà ngày đêm còn phải lo lắng, nàng biết rõ, chỉ cần Huyết Phách không chết, một ngày nào đó y sẽ đến báo thù!

Đúng, nàng sớm đã giác ngộ, nhưng vẫn quyết tâm muốn làm như vậy...

Lộ vẻ sầu thảm cười cười, Trác phu nhân nhìn Vân Phi.

“Chân tướng ngươi đã biết... Động thủ đi... Cầm lấy đầu của ta đến phục mệnh chủ nhân của ngươi.”

Vân Phi lạnh lùng nhìn nàng, đáy mắt ngập tràn suy nghĩ phức tạp, cuối cùng chỉ còn lại lạnh lẽo như băng.

“Ta hỏi ngươi, Trác Lạc Vũ và Ảnh Thủ, ngươi chọn ai?”

Hắn sẽ vì Huyết Phách mà giết chết nữ nhân không hề có sức chống cự trước mắt, nhưng trước đó... Hắn phải nghĩ biện pháp giúp Huyết Phách tiêu diệt một địch nhân khác.

“Ảnh Thủ”... Ảnh Tử tồn tại trong bóng tối, ngay cả phụ mẫu thân sinh cũng không thừa nhận sự hiện hữu của hắn... Trước khi sự tình không thể vãn hồi, phải giải quyết hắn!

Nếu như Huyết Phách biết được hắn đã có thể mặt không đổi sắc đàm điều kiện với người khác, thậm chí uy hiếp dụ dỗ, y sẽ mắng hắn lâu như vậy mới học được hay là sẽ khen ngợi hắn đây...

Đứng lặng giữa biển máu, Vân Phi vẫn như cũ bảo trì bộ dáng không chút cảm xúc, đem chủ thủ lau sạch máu tươi, tra vào vỏ.

Chất lỏng màu đỏ tươi xinh đẹp giống như bảo thạch, đôi đồng tử xanh thẳm lộ ra quang mang vô thần.

Đưa tay đẩy ngã cây nến trên bàn, để cho tất cả mọi thứ biến mất trong máu và lửa...

20. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 8

Sau khi nhận được mệnh lệnh Trác phu nhân truyền đến, Ảnh Thủ liền đi tới gian phòng này của khách điểm.

Thu thập xong hành lý và binh khí, xử lý tốt miệng vết thương, sau đó bắt đầu ngồi ngẩn người bên cửa sổ.

Hắn biết mình nên nhắm mắt dưỡng thần, tích trữ thể lực để đối phó với những ngày tháng bôn ba đường dài kế tiếp, nhưng mà hắn chính là không tĩnh tâm nổi. Có đôi khi, hắn không khỏi nhớ tới con người có bề ngoài giống hệt hắn kia, vì cái gì tất cả mọi người đều chỉ quý trọng một mình y?

Hắn hận y, bởi vì y có được tất cả mọi thứ hắn muốn, được mong chờ sinh ra, có thể quang minh chính đại xuất hiện, có địa vị có tư cách, được người nhà thừa nhận sự tồn tại của y, có danh vọng cực cao trong chốn võ lâm...

Nhưng hắn cũng thương y, bởi vì y là lý do và giá trị duy nhất để hắn tồn tại... Nếu như hắn lựa chọn để cho con người vừa lạ lẫm vừa quen thuộc kia rời đi, hắn cũng sẽ đánh mất chỗ dung thân cuối cùng rồi.

Làm tổn hại đến “chủ nhân” thì người nhất định phải chịu phạt, hắn vẫn luôn bị dạy dỗ như vậy, cho nên khi hắn nhận mệnh lệnh của Trác phu nhân, muốn hắn phá hủy thiếu niên Lôi Minh Phượng, hắn liền không chút do dự mà lựa chọn thủ đoạn tàn khốc nhất.

Thân thể mảnh khảnh của thiếu niên có một loại mị lực không nói nên lời, trên da thịt trần trụi phủ đầy dấu vết hoan ái, trên lỗ tai, cổ tay, mắt cá chân đều mang đồ trang sức có biểu tượng của Trác Lạc Vũ. Mỗi một thứ đều đẹp đẽ sáng bóng đến châm chọc, như đang nhắc nhở hắn không thể chạm tay vào...

Nếu như không có Lôi Minh Phượng, Trác Lạc Vũ nhất định phải trở lại Trác gia, như vậy sự tồn tại của hắn mới được thừa nhận.

“Lạc Vũ, vì cái gì...”

Thanh âm không dám tin mà đau thương vang lên làm cho hắn có một loại hận ý bi ai đến nực cười, kết

qua... bất kể là người hầu thân cận nhất, đáng tin nhất bên cạnh Trác Lạc Vũ hay là thiếu niên được sủng ái muôn phần kia đều không phân biệt được hấn và Trác Lạc Vũ... không phải sao?

Trên đời này, trong mắt mọi người đều không có hấn, mặc dù hấn mới chính là người xuống tay.

“Bởi vì... ngươi chính là Huyết Phách...”

Nói ra đáp án mà Trác phu nhân cho hấn, nhưng suy nghĩ chân chính của hấn có lẽ chỉ là bởi vì sự tồn tại của người này sẽ cướp mất chỗ đứng cuối cùng của hấn trên thế gian này, vì vậy hấn hận, vì vậy hấn muốn y phải chết...

Nếu như là một “con người”, làm chuyện gì cũng đều cần một lý do, vậy thì đây chính là lý do của hấn.

Thế nhưng, mặc dù hấn đã tự tay phá hủy phần tình yêu không nên tồn tại kia, làm xáo trộn tất cả những thứ vốn “có lẽ” đã được định trước, Trác Lạc Vũ vẫn rời khỏi Trác gia.

Mà hấn, vẫn chỉ là một kẻ không thể lộ diện ngoài ánh sáng, vẫn bị chôn vùi trong bóng tối.

Chưa từng nghĩ muốn thay thế y, chưa bao giờ vọng tưởng sẽ giành lấy địa vị của y, chỉ có một hy vọng duy nhất là có người thừa nhận hấn, có thể tiếp nhận hấn.

Hấn không rõ trong lòng là tâm tình gì đã khiến cho hấn trầm mặc nhìn Huyết Phách giết chóc hơn ngàn người để báo thù Trác Lạc Vũ, cho dù chứng kiến Trác lão gia cùng con cháu trong tộc lần lượt chết thảm, hấn cũng không có cảm giác gì...

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, hấn vẫn trầm mặc như cũ.

Sớm đã nghe thấy ngoài cửa có tiếng người đến gần, thế nhưng hấn không nghĩ là đến tìm hấn bởi vì đây không phải là tiếng bước chân của Trác phu nhân.

Thuận tay cầm mũ rộng vành đội lên, hấn không có giây phút nào không nhớ không thể để người khác nhìn thấy mặt mình, sau đó mở cửa phòng ra.

Đó là một đôi mắt rất đẹp, màu sắc giống như trời xanh hấn vẫn nhìn thấy bên ngoài cửa sổ...

“Có chuyện gì sao?”

Chỉ có mắt là dị sắc... Con lai sao?

“Đưa tin.” Đối phương cũng dùng từ ngữ tình giản giống như hắn, sau đó đưa ra một phong thư vô cùng quen thuộc với hắn.

Là thư của Trác phu nhân... Còn có cái gì muốn nhắn nhủ hắn sao?

Nhận lấy phong thư rồi trở lại trong phòng, người phía sau cũng đi theo vào.

Không để ý, trực tiếp tháo mũ rộng vành để lên bàn, động thủ mở thư ra, nhìn nét chữ quen thuộc của Trác phu nhân.

Đây là một lá thư rất ngắn, nội dung nói rõ muốn hắn phục tùng chỉ thị của người đưa tin, sau đó cái gì cũng không còn.

“Xem xong rồi?”

Thấy hắn gấp thư lại, nam nhân có đôi mắt màu lam xinh đẹp mở miệng hỏi.

“Ừ, muốn ta làm cái gì?”

Hắn đương nhiên đã tiếp nhận mệnh lệnh này, không mấy may mắn vì sao hắn phải nghe theo một nam nhân võ công không bằng mình.

Hắn là Ảnh Thủ, điều hắn nên làm chính là phục tùng, không có tình cảm, cũng không có suy nghĩ...

Chỉ là, khi hắn nhìn vào đôi mắt kia, không tự chủ được mà suy đoán vì sao ngoài nét lạnh nhạt mà hắn đã quen, còn có một loại lạnh lẽo như băng khác.

“Hôn ta.” Hai chữ vô cùng ngắn gọn.

Ảnh Thủ thoáng mở to mắt, đáy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, thể nhưng chấn động nhỏ này rất nhanh biến mất trên mặt hắn.

Nếu như đây là mệnh lệnh, vậy hắn nên phục tùng...

Tiến lên, hôn môi một người hoàn toàn xa lạ, đôi môi cũng lạnh như băng, không hề có chút tình cảm nào xen lẫn trong đó, đồng tử đen như mực của Ảnh Thủ nhìn thẳng vào đôi nhãn châu lam sắc của người kia, bắt được một tia sát ý lóe lên tức thì.

Sau đó, người kia đem chủy thủ đâm vào ngực hắn nhân lúc hắn không hề phòng bị, hắn ngậy ngấn cả người.

Không có bất kỳ tia sợ hãi hay phần nộ nào, chỉ hoang mang nghi hoặc nhìn người bị thân thể nhiều năm tập võ của mình theo bản năng vung chưởng đánh lui.

Chủy thủ đâm vào rất sâu, không chút do dự thẳng tắp đâm vào ngực trái, đau đớn theo máu tươi tràn ra, nhưng hắn lại không có ý điểm huyết cảm máu.

Thân hình bất ổn lui ra sau vài bước, Ảnh Thủ không để ý đến lưỡi dao sắc bén gần như hoàn toàn găm sâu vào ngực, ngược lại đưa mắt nhìn về phía người bị một chưởng của hắn đánh văng lên bức tường phía sau.

Nam nhân mang theo mệnh lệnh mà đến, không có khả năng không biết hắn là Ảnh Thủ đi?!

Cho nên, người này muốn giết không phải Trác Lạc Vũ, mà là hắn...

Vân Phi ho ra một búng máu, dụng kế lấy được tín nhiệm của Ảnh Thủ, sau đó tùy thời đem hết toàn lực ám sát hắn, cũng bởi vì không kịp phòng bị phía dưới mà trúng một chưởng của hắn, bị thương rất nặng.

Gắng gượng không để cho mình quỵ xuống, Vân Phi biết rõ nếu như mình biểu hiện ra bất cứ một chút yếu thế nào, Ảnh Thủ tùy thời đều có thể cùng hắn đồng quy vu tận, mà hắn vẫn chưa thể chết ở chỗ này.

Khác với vẻ kiên trì hiện rõ giữa hai đầu lông mày của Vân Phi, Ảnh Thủ lại giống như đối với sinh tử không chút nào để ý.

“Người muốn giết ta...?”

Nhìn nam nhân có dung mạo giống hệt Trác Lạc Vũ vốn phải là một kẻ không hề có tình cảm lại lộ ra biểu cảm hoang mang giống như hải tử, một loại đau đớn quen thuộc dưới đáy lòng trào ra.

Huyết Phách trong trí nhớ của hắn, cũng từng dùng vẻ mặt này mỉm cười... Mà hắn đã từng ngày đêm suy nghĩ phải làm thế nào để xóa đi nét bi thương tuyệt vọng trong đáy mắt vị chủ nhân quan trọng nhất đối với hắn.

Lần này vẻ mặt đó, xuất hiện trên gương mặt kẻ hắn muốn giết.

Trông thấy biểu cảm kiên định cùng ánh mắt phức tạp của hắn, Ảnh Thủ há miệng, mặc cho máu tươi từ trong miệng không ngừng tuôn ra, tiếp tục kiên trì hỏi:

“Người muốn giết ta sao?”

Là muốn giết hần, là hần sao...

Hần không biết vì cái gì bản thân lại cố chấp với vấn đề này như thế, nhưng nhìn sâu vào thân ảnh nhuộm máu trong đôi đồng tử xanh thẳm kia, đúng là thuộc về mình không sai.

“Đúng vậy, bởi vì ta phải giết người.” Vân Phi thừa nhận, từ trong ngực lấy ra bình dược nhỏ bởi vì một chưởng của hần mà vỡ vụn, khó khăn dùng mảnh vỡ cắt đầu ngón tay, để cho máu tươi hòa lẫn với bột phấn màu xám phiêu tán vào không khí.

Đó là đối thoại bình tĩnh như người bình thường mua bán đồ dùng sinh hoạt, quỷ dị rồi lại đương nhiên như vậy.

“Độc?”

Đôi môi đỏ thắm máu tươi kéo ra một nụ cười rất nhạt, có chút lãnh ý, nhưng hơn thế là坦然 tiếp nhận.

“Phệ hồn cổ, vì chủ nhân của ta, người phải chết, người làm tổn thương chủ nhân của ta, ta sẽ không từ thủ đoạn giết người.”

Nếu là thuốc bột bình thường, sau khi dính máu sẽ không thể phiêu tán, nhưng Phệ Hồn cổ lại bởi vì máu của hần mà kích động...

Lời này nói ra, giống như thông báo cho đối phương, cũng giống như tự thuyết phục bản thân.

Đối với Vân Phi mà nói, muốn giết một đối thủ hoàn toàn không có chống cự hoặc sát ý như vậy rất khó. Nhưng chỉ cần nhớ tới cảnh ngộ của Huyết Phách, liền đủ để cho hần quyết tâm.

“Khục... Vì cái gì...?” Nhìn lá thư bị máu của mình nhuộm đỏ, Ảnh Thủ cảm giác trọng miện có một loại phức tạp đáng ghét.

Biết rõ là không nên hỏi, không cần hỏi, nhưng vẫn cứ như thế nói ra ba chữ không chút ý nghĩa nào đó.

Bất kể đáp án là gì, đối với hần mà nói, đều không hề có một chút ý nghĩa nào... Không phải sao?!

Vân Phi chân chừ một chút, mới quyết định nói cho hần biết sự tình từ đầu đến cuối.

“Đối với Trác phu nhân mà nói, Trác Lạc Vũ so với người quan trọng...” Cho nên nàng lựa chọn lấy tính mạng của mình cộng với tính mạng của Ảnh Thủ đổi lấy cơ hội ngăn cản ước định của Huyết Phách và Trác Lạc Vũ, “Với ta mà nói, muốn giết chính là người, không phải hần.”

Cái này chỉ là điều kiện trao đổi, một cái đại giới, một cái hứa hẹn, hấn ra giá, nàng trả tiền, chỉ có điều giao dịch ở đây chính là nhân mạng.

Hấn cho rằng Ảnh Thủ sẽ bởi vì bị bán đứng mà bị thương phần nộ, nhưng vượt quá suy đoán của hấn, Ảnh Thủ dùng thanh âm như người nói mớ, lặp đi lặp lại một câu.

“Người muốn giết chính là ta... Không phải hấn...”

Coi như không tệ...

Nâng lên tay phải nắm lấy lưỡi dao trên ngực, không phải là rút ra mà ngược lại đâm mạnh vào.

Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Vân Phi, tức giận đem hung khí rút ra, máu tươi văng tung tóe!

“Người...”

Nhìn hấn hờ hững ném chủy thủ sang một bên, thậm chí trên mặt còn có một chút vui sướng tự mình hại mình rất nhạt, Vân Phi choáng váng, căn bản không biết nên nói gì.

Vì cái gì... Biết được mình bị vứt bỏ, lại lộ ra vẻ mặt này?!

Hấn không sợ người chết, không sợ giết chóc, cũng không sợ nhân tính tàn khốc, nhưng phản ứng của Ảnh Thủ khiến cho toàn thân hấn cứng ngắc không cách nào di chuyển nửa bước.

Chỉ cần một chút sát khí cũng tốt, chỉ cần Ảnh Thủ toát ra một tia địch ý đối với hấn, Vân Phi sẽ nhận định người trước mắt là địch nhân đáng chết.

Thế nhưng ngay cả một chút căm hận đều không có, hấn giống như hoàn toàn không thèm để ý trước ngực thũng một lỗ to như cái động, dùng ánh mắt bình tĩnh đến dị thường nhìn Vân Phi.

Ảnh Thủ giật giật bờ môi, thanh âm khàn khàn bị máu tươi nhấn chìm, y phục đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tên là gì... hấn muốn biết người này tên là gì... Nhưng máu tươi đã ngăn lại thanh âm của hấn trong miệng.

Trước khi vì mất máu mà đến cực hạn, hấn cố sức đi về phía trước vài bước, dù cho mỗi bước cũng chỉ làm hấn đến gần tử vong thêm, nhưng hấn muốn đến gần người trước mắt một chút.

Ở trên đời này chỉ có một người duy nhất nhìn hấn, nói muốn giết hấn mà không phải muốn giết Trác Lạc Vũ... Trong đôi đồng tử màu xanh kia... chỉ có hấn.

Nếu như là vậy, ở chỗ này, lấy tư cách chính mình chết đi, có vẻ cũng không tệ a...

Lặng lặng đóng lại đôi mắt thâm sâu, Ảnh Thủ hoàn toàn từ bỏ dùng nội lực chống cự độc phần trong phòng, tùy ý để huyết dịch màu đen từ thất khiếu chảy ra, cuối cùng chìm vào bóng tối vĩnh hằng.

Vân Phi sắc mặt phức tạp nhìn biểu cảm cam nguyện chết đi của Ảnh Thủ, muốn vươn tay dò xét mạch đập của hắn mới phát hiện tay mình đã run rẩy đến mức không cách nào nâng lên.

Hắn nên hận người trước mắt này, nhưng mà sau khi tự tay đâm một dao vào ngực đối phương, hiện tại chỉ cảm thấy trống rỗng cùng rét lạnh.

“Vì cái gì...” Tại sao phải dùng ánh mắt cảm kích như vậy đối với kẻ đã đâm chính mình...

Vậy mà có thể cảm kích kẻ đã giết mình...

Hoang mang mờ mịt bỗng nhiên kéo đến làm cho hắn càng khát vọng nhìn thấy Huyết Phách.

Nếu như là Huyết Phách, có lẽ sẽ nói cho hắn biết, loại cảm giác gần như hít thở không thông này là đại biểu cái gì.

Rõ ràng giết đối thủ, rõ ràng đã đạt thành mục đích, nhưng không có vui mừng, không có an tâm, không có thỏa mãn... Chỉ còn lại hư không và đau lòng lan tràn dưới đáy lòng.

Dùng sức tát chính mình một cái, Vân Phi nghiêng răng đi lên phía trước, rút ra kiếm của Ảnh Thủ, vung dao chém xuống thủ cấp của hắn.

Máu tươi phun đầm thân hắn, chỉ còn lại thân xác lạnh lẽo...

“Ta không hận người... chỉ là không cách nào tha thứ cho người...”

Không thể nói tất cả đều do Ảnh Thủ sai, trên thực tế thị phi đúng sai căn bản không cách nào phân biệt.

Là phụ mẫu ích kỷ muốn bảo hộ nhi tử khỏi “Huyết Phách”, là bởi vì không được thừa nhận mà vạn vạ phát tiết cảm hận, muốn yêu rồi lại cho rằng bị phản bội, muốn yêu rồi lại bởi vậy mà bị tổn thương... Đều là bởi vì cảm giác được đau đớn, vì vậy phản kích, không có ai sai đến mức tội đáng chết vạn lần, nhưng hết lần này đến lần khác bởi vậy mà máu nhuộm vô lâm.

Tội nghiệt này, nên tính trên thân người nào đây?!

Rốt cuộc đến lúc không còn đường lui, vì người quan trọng nhất kia, tính mạng cũng không còn quan trọng.

Bỏ qua tình cảm cùng lập trường, có lẽ thứ mà mỗi người chân chính mong ước đều giống nhau...

Rõ ràng đều giống nhau, thế nhưng lại tàn sát lẫn nhau...

Lung tung lau đi nước mắt cùng máu tươi dấy bắn gương mặt, Vân Phi dùng khăn trải bàn đem đầu Ảnh Thủ gói kỹ, sau đó rời đi.

Hắn không hối hận khi giết Ảnh Thủ, chỉ là cảm xúc đã từng khắc trên môi, lạnh quá...

Thiên Phật Sơn, ba chữ hùng hực khí thế vô lâm. Toàn bộ người trong vô lâm đều bởi vì lời đồn ước hẹn trên Thiên Phật sơn mà sôi trào.

Thầy trò Liễu Dục Dương chính là dưới tình huống như thế quay trở lại giang hồ, hành động này cũng không tạo nên kinh động gì, giống như giông tố bình thường trên đại dương, cho dù có ném vào vô số gạch đá cũng chỉ giống như thêm một ngọn sóng mà thôi.

Hiện tại toàn bộ vô lâm đều theo dõi nhất cử nhất động của Huyết Phách và Trác Lạc Vũ, về phần những người khác như thế nào... Cho dù La Sát và ba người kia đồng thời cùng hiện thân, chỉ sợ nếu không có tin tức quan trọng nào về Huyết Phách, dù Huyết Phách có quyền quyết định sống còn của bản thân hoặc nắm trong tay tính mạng người của môn phái mình hay không, đám tạp nhân bọn họ cũng không quan tâm.

Huyết Phách đã nói rất rõ ràng, y chết không quan trọng, bởi vì Cửu Thiên cổ tuần chủ dễ kéo theo tất cả mọi người ở xung quanh chôn cùng, một khi mọi người nghĩ không ra, cùng lắm thì liền cùng nhau xuống Hoàng Tuyền, đến trước mặt Diêm Vương luận công bằng, y tuyệt đối tự tin a.

Có điều, Liễu Dục Dương mang theo đồ đệ tái xuất giang hồ cũng là một tin tức tốt, bởi vì hắn cùng La Sát Phong Diệc Kỳ hợp lực sẽ có biện pháp hóa giải cổ độc trên người bọn họ, tuy rằng sẽ cần chút ít thời gian, nhưng nói thế nào cũng tốt hơn là đem tất cả hy vọng đặt trên người Trác Lạc Vũ đang bị trọng thương.

Nếu như không phải sợ bản thân và đồ đệ trong phái đều chết sạch thì bọn họ cũng sẽ thấy chết không sờn, cùng mưu tính kế sách vây công Huyết Phách, bởi vì nếu chỉ để cho một mình Trác Lạc Vũ đi đánh cược tính mạng, tự tôn và mặt mũi của bọn họ còn đâu nữa.

Nhưng khi bọn họ đưa ra ý kiến này với Trác Lạc Vũ, liền lập tức bị cự tuyệt.

“Đa tạ hảo ý của các tiền bối, nhưng ta đã quyết định sẽ đi một mình.”

“Trác trang chủ, chúng ta không thể chỉ dựa vào một mình ngươi được. Huyết Ma Tôn đã giết không ít người, như thế nào cũng phải bắt hắn đến mạng!”

“Đúng vậy, cùng lắm thì cùng chết. Có chết cũng phải kéo Huyết Phách theo làm đệm lưng.”

Bọn họ đương nhiên cũng rất muốn tin tưởng Trác Lạc Vũ, nhưng hiện tại thương thế của hắn còn chưa lành, ngay cả cầm kiếm cũng khó khăn, lương tâm của bọn họ cũng chưa đến nỗi vứt cho chó gặm, đâu thể để một mình hắn đi đối phó với Huyết Phách được.

Thật sâu liếc nhìn bọn họ, Trác Lạc Vũ không thể nói nên lời rồi cuộc cảm giác trong lòng là gì khi chính tai nghe thấy tất cả mọi người đều nhao nhao đòi giết người mình tâm ái, hoặc là, lòng hắn đã chết lặng đến không còn cảm giác gì nữa rồi.

“Ta hiểu ý tứ của các vị tiền bối, nhưng các vị còn có môn phái, gia quyến, còn có danh vọng trong võ lâm, võ lâm Trung Nguyên đã trải qua kiếp nạn như thế, hiện tại đang là thời khắc mấu chốt, thật sự không thích hợp hy sinh nhiều người như vậy, tương lai võ lâm còn cần các vị tiền bối ở đây nỗ lực, mà thân thể này của ta coi như cũng chỉ còn sống qua ngày, không thể cống hiến gì được nữa, ta biết cừ hận cá nhân là chuyện nhỏ, nhưng vẫn mặt dày nhờ các vị tiền bối đồng ý để ta tự tay báo thù giết cha... Nếu như một mình ta có thể chấm dứt hết thảy, tại sao còn phải kéo theo những người vô tội chịu chết? Nếu như ta không thể kết liễu Huyết Phách, đến lúc đó hy vọng các vị tiền bối tha thứ cho ta!”

Lời này nói ra rất hay, trước tiên đem trách nhiệm chụp lên đầu mình, rồi nói đến nguyện vọng cuối cùng phải làm, chốt lại bằng việc danh chính ngôn thuận ném ra một cái thang để cho mọi người thuận theo xuống núi, ngôn từ khéo léo như vậy cũng chỉ có Trác Lạc Vũ từ khi năm tuổi đã tiếp nhận giáo dục của người thừa kế gia tộc mới có thể nói ra được.

Hắn đã nói đến mức này, lại nghĩ tới hắn từng trúng độc và chịu nghiêm hình tra tấn để đổi lấy giải dược giúp nhân thủ các môn phái, mọi người cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể an ủi động viên vài câu rồi ly khai gian phòng hắn đang tạm thời ở lại.

Đợi đến lúc xung quanh khôi phục yên lặng, Trác Lạc Vũ thật sâu thở ra một hơi, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Hắn hiện tại đang ở trong một khách điểm ở chân Thiên Phật sơn nghỉ ngơi, nhưng lúc trước bốn ba đường dài công thêm thương thế chưa khỏi hắn vẫn khiến cho hắn khổ sở nhứt nháy, mồ hôi lạnh từ thái dương chảy xuống.

Đột nhiên, cửa sổ bật mở, theo mùi thuốc phiêu tán vào, một thanh âm nam nhân tức giận vang lên.

“... Ta như thế nào lại không biết thân thể ngươi đã không có tương lai?”

Gia hỏa này lại nói bậy bạ gì đó? Bên ngoài có bao nhiêu người thương tiếc hắn trắng niên mất sớm... Phi, đã có ai chết đâu, sao đã đem nợ nần này tính lên đầu Huyết Phách làm cái gì?

Nghe vậy, Trác Lạc Vũ mở mắt ra, kéo ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Đây chẳng qua là lấy cớ mà thôi.”

Cho dù có chấm dứt, cũng là chính bản thân hắn lựa chọn.

“Lấy cớ cái quỷ, người căn bản không cần ngăn cản mấy lão gia hỏa kia, bọn họ nếu không điều dưỡng một tháng thì không thể nào dùng võ công được.”

Đặt bát thuốc lên chiếc bàn thấp cạnh giường, Phong Diệc Kỳ thẳng thắn nói.

Biết rõ đám người võ lâm này có ý niệm vây quét Huyết Phách trong đầu, Phong Diệc Kỳ cảm thấy may mắn vì sư phụ hắn đã dự kiến trước, kiên quyết đổi phương pháp trị tận gốc trong năm ngày thành điều dưỡng một tháng, tuy rằng như vậy sẽ cùng đám người này dây dưa thêm một thời gian nhưng ít nhất không cần lo lắng bọn họ đột nhiên nóng đầu nảy sinh ý định liều chết cùng Huyết Phách đồng quy vu tận.

“Kỳ Nhi, người ở đây cùng Trác trang chủ nói cái gì đó, nghỉ ngơi một chút rồi đến chỗ sư phụ uống thuốc.”

Mới vừa nghĩ đến Liễu Dục Dương, ngoài cửa liền truyền đến tiếng nói ôn nhu ấm áp của hắn.

Ngay lập tức, khuôn mặt so với nữ nhân còn kiều diễm hơn của Phong Diệc Kỳ lập tức xụ xuống.

“Ta không sao, không cần uống thuốc a!” Hắn chẳng qua chỉ lấy chút máu điều chế thuốc giúp Trác Lạc Vũ điều dưỡng, hơn nữa việc đó cũng là chuyện của hai mươi ngày trước rồi, không nghiêm trọng đến mức bây giờ còn phải uống thuốc đi?

Đem mấy lời lẩm bẩm ngậm trong miệng, hắn ai oán nhìn cánh cửa kia, sau ván cửa là người sư phụ mà hắn yêu nhất cùng với bát được mà hắn ghét nhất đang đợi hắn.

“Có ô mai a.” Liễu Dục Dương mỉm cười, tuyệt không che giấu ý đồ dùng đồ ăn vặt dụ dỗ đệ tử của hắn.

“Sư phụ nói dối!” Phong Diệc Kỳ ảo não đối với cảnh cửa gào lên, “Đã nói khoảng thời gian ở bên ngoài này mỗi ngày ta đều có thể ăn ô mai mà.”

“Sư phụ đâu có không cho phép người ăn ô mai a, chỉ là muốn hỏi người có muốn cùng sư phụ ăn điểm tâm không thôi.” Lần này đem cả mình ra làm mồi nhử luôn rồi.

Đôi mắt mị hoặc mà tràn ngập dã tính kia lập tức sáng ngời. Phong Diệc Kỳ trực tiếp ném khổ được sang một bên.

* khô: đắng.

“Cần nghỉ ngơi không? Ta lập tức tới...” Vội vàng đem thìa nhét vào tay Trác Lạc Vũ, lại móc ra mấy bình được nhét vào trong ngực, thân ảnh hần nhoáng một cái đã xuất hiện ở cạnh cửa, “Này, họ Trác kia, mau uống được đi, đợi một chút có cái gì không thoải mái thì nói với ta, đừng để ý đến những người kia, dành thời gian mà tĩnh dưỡng cho tốt...”

Phanh! Những lời còn lại bị chặn lại bên ngoài cửa, chỉ có thể lờ mờ trông thấy bộ dáng cứng chiều của Liễu Dục Dương cùng mấy lời thì thầm của Phong Diệc Kỳ, tiếng bước chân rất nhỏ dần dần rời xa...

Trác Lạc Vũ cười khổ, tuy rằng thời gian ở chung rất ngắn nhưng hần cũng phát hiện ra tính cách của Phong Diệc Kỳ và Lôi Minh Phượng mà hần quen thuộc hoàn toàn trái ngược.

Phượng Nhi nói chuyện sẽ thích quanh co lòng vòng, thường xuyên nói ra một câu là đã dự tính mười câu tiếp theo, cẩn thận nhạy cảm lại thích che giấu một chút ám chỉ trong ngôn từ, vì vậy nói chuyện với y phải nghiêm túc suy nghĩ, nghĩ không ra chắc chắn sẽ bị lừa gạt, nhưng Phong Diệc Kỳ cá tính hấp tấp, lời nói luôn thẳng thắn minh bạch, không hề che giấu nội tâm ngay thẳng, thêm nữa hần rất thích nói móc, cũng không cần bối phương phải đáp lại bất luận cái gì.

Có lẽ hần cùng với Phượng Nhi đều nhạy cảm giống nhau, nhưng cái khác chính là Phượng Nhi của hần mỏng manh dễ vỡ, mà hần lại là người cực kỳ mềm dẻo kiên cường.

Có đôi khi nhìn Liễu Dục Dương và Phong Diệc Kỳ bên nhau, liền không tự chủ được mà nghĩ, giả như lúc trước hần có thể bảo vệ tốt Phượng Nhi của hần, có phải hay không ngày hôm nay hần sẽ cùng Phong Diệc Kỳ buông lỏng để phòng, bởi vì phiền toái mà thì thầm, phàn nàn một chút, có thể làm cho hần lộ ra bộ dáng tươi cười mỹ mãn...

Bất quá, hết thấy đều đã muộn.

Uống xong bát thuốc nồng đặc, hần phát hiện mùi vị này rất thích hợp với tâm tình của hần bây giờ.

Vị đắng chát trong miệng khiến hần buồn nôn, khó có thể nuốt xuống rồi lại phải nuốt, cắn răng uống xong nhưng vẫn không xua tan được thứ mùi vị đó... Nhưng hần không có lựa chọn, chỉ có thể uống một hơi cạn sạch.

Đặt chén không lên bàn, nhắm mắt dưỡng thần một lúc thì cửa lại một lần nữa đẩy ra.

“Trác công tử!”

Đẩy cửa đi vào là Bạch Ngạn Hải, phía sau còn có Liễu Dục Dương cùng mấy vị võ lâm tiền bối, trên mặt mỗi người đều là thần tình phức tạp, muốn nói lại thôi, điều này làm cho trong lòng Trác Lạc Vũ thoáng qua một tia bất an.

Bởi vì xấu hổ với tư cách đệ tử bị trục xuất khỏi phái Hoa Sơn khiến cho Bạch Ngạn Hải tuy rằng đi cùng

bọn họ hành động nhưng vẫn tận lực tránh chạm mặt tiền bối các phái, lần này xảy ra chuyện gì nghiêm trọng mới có thể khiến cho bọn họ đến cùng một lúc thế này.

“Chuyện gì?” Ngồi dậy, cảm giác được miệng vết thương co rút đau đớn, hấn bởi vì bất mãn với tốc độ phục hồi của bản thân mà nhíu mày.

“Cái kia...” Bạch Ngạn Hải nhìn hấn, ngược lại có chút do dự.

Hấn phải mở miệng như thế nào đây...

Nhìn Bạch Ngạn Hải chần chừ, Liễu Dục Dương đưa tay đẩy nhẹ ý bảo để hấn nói.

“Trác trang chủ, chúng ta mới nhận được tin, Trác gia chủ trách xảy ra cháy lớn, lệnh đường lâm nạn.”

Hấn không nói thêm gì, bởi vì không ai có thể tỉnh táo tiếp nhận tin tức mẫu thân đột ngột qua đời, hấn chỉ có thể vừa nói vừa đi đến gần giường, tùy thời chuẩn bị ra tay dự phòng Trác Lạc Vũ bởi vì tâm tình phập phồng mà ảnh hưởng đến kinh mạch.

Trác Lạc Vũ khẽ giật mình, theo bản năng hỏi ngược lại một câu.

“Cái gì?”

Hấn có chút hoài nghi mình nghe lầm, nhưng ánh mắt và biểu cảm của mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều cho hấn biết mình không hề nghe lầm.

Lúc trước nghe tin phụ thân và đệ đệ chết thảm hấn cực kỳ đau buồn, tự giam mình trong phòng ba ngày mới có thể ép buộc bản thân tiếp nhận sự thật, nhưng cảm giác hiện tại ngược lại có chút trống rỗng.

Không phải là không quan tâm mẫu thân, mà là đầu óc trống rỗng, suy nghĩ như bị bịt kín bởi một tầng sương trắng, nghĩ không rõ đoán không ra... Hấn như là đã biết tin “mẫu thân đã chết”, nhưng không cách nào đem ý nghĩa của mấy chữ kia tiếp thu...

Trác gia cháy lớn... Lâm nạn... Vậy nên, mẫu thân chết rồi... Đúng không?

Tử vong, không phải chỉ là không còn được gặp lại nữa thôi sao? Còn có nghĩa là hấn không còn cơ hội nói cho nàng nghe, cũng không cách nào nghe thấy thanh âm của nàng nữa, không còn cảm nhận được hơi ấm của nàng, cũng không được ăn đồ ăn nàng tự tay nấu nữa...

Không kịp đáp tạ công ơn nuôi dưỡng, không có cơ hội tâm sự cùng nàng. Năm đó vì tức giận mà rời khỏi nhà, ngay cả tang lễ của phụ thân hấn cũng không trở về, bởi vì hấn cảm giác mình không còn mặt mũi

nào đối diện với liệt tổ liệt tông Trác gia...

Từ sau khi quyết định muốn cùng Huyết Phách đồng quy vu tận, càng không nghĩ tới việc trở về nhà, chỉ sai người tính toán an bài, che giấu hành tung của nàng cho đến khi vô lâm hỗn loạn chấm dứt, bảo đảm an toàn cho nàng nhưng bị nàng cự tuyệt, nàng tình nguyện lấy tư cách gia chủ Trác gia tử thủ Trác gia tiết khí cũng không muốn mang danh tham sống sợ chết.

Sau khi biết được hồi đáp này, hắn chỉ đem nhân thủ đã tài bồi mấy năm an bài xung quanh chủ trạch, bản thân vẫn không trở về, bởi vì không muốn để cho nàng phải chờ đợi, càng không muốn khiến nàng thương tâm, cũng không biết phải đối mặt thế nào với người đã hại hắn và Phượng Nhi đi đến bước đường cùng này, sợ bản thân thốt ra những lời chất vấn bất hiểu, vì vậy tình nguyện hy vọng nàng coi như không có đứa con trai này.

Không có quá nhiều hoài niệm, nên khi biết tin nàng qua đời, phát hiện bản thân chưa từng bao giờ nghĩ đến sẽ mất đi nàng.

“Trác trang chủ...” Hắn không có chút phản ứng nào khiến cho Liễu Dục Dương vô cùng hoang mang, tiến lên muốn dò xét mạch tượng của hắn.

“... Không... Không sao.” Hắn nghe thấy thanh âm của chính mình, có vẻ rất gần lại như rất xa, rõ ràng phát ra từ miệng hắn, nhưng nghe ra có chút không thật, “Không việc gì, ta không sao... Đừng lo lắng...”

Hắn có chỗ nào gọi là không sao? Sắc mặt trắng bệch không nói, ánh mắt cùng ngữ khí đều không sai a!

Bọn họ thà rằng hắn vô cùng kích động hoặc giãy giụa truy vấn cái gì, hoặc là yêu cầu để cho hắn một mình yên tĩnh cũng được, phản ứng nào cũng đều tốt hơn khuôn mặt tỉnh táo không biểu cảm lúc này, ánh mắt và khẩu khí đều trống rỗng như người mất hồn...

Bạch Ngạn Hải theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Liễu Dục Dương cùng các vị trưởng bối, tất cả mọi người cũng chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Bọn họ đều sống trong vô lâm huyết tinh phong vũ, cũng ít nhiều thể nghiệm nỗi đau mất đi người thân hoặc tri kỷ, tự nhiên cũng hiểu được rằng ở thời điểm này có nói ra mấy câu đại loại như thật đáng tiếc, nên bị thương đều không có tác dụng, phần đau đớn tan nát cõi lòng này chỉ có thể dựa vào chính bản thân vùng vẫy thừa nhận mà thôi.

Liễu Dục Dương lấy một bình ngưng thần dưỡng tâm hiệu quả mở ra, để cho mùi thuốc được đặc biệt tinh luyện nhẹ nhàng phiêu đảng trong phòng, sau đó cùng mọi người rời đi.

Trác Lạc Vũ vẫn giữ nguyên tư thế, cứ ngồi như vậy thật lâu, mùi hương thoang thoảng của ngưng thần được hòa lẫn với mồ hôi, không biết có phải ảo giác hay không rất giống như mùi vị cái ôm của mẫu thân trong trí nhớ...

“Vũ Nhi, để nương nhìn xem, tại sao con lại gầy như vậy? Ở cùng với sư phụ cũng phải tự chiều cổ bản thân a...”

“Lại cao thêm nữa rồi. Mau đến mặc thử y phục nương mới may cho con, không vừa thì để ta sửa lại, lần này con chỉ ở nhà một tháng, ta muốn may thêm mấy bộ cho con mang đi.”

“Vũ Nhi, Vũ Nhi... Đừng sợ, nương ở đây... Tướng công, Vũ Nhi vẫn chưa hạ sốt, đại phu đâu?”

Những hình ảnh tưởng rằng đã sớm quên mất lúc này lại hiển hiện rõ ràng trong đầu, nhớ tới nàng thân là phu nhân Trác gia lại tự tay may y phục và làm điểm tâm cho hắn, khi hắn bị bệnh thì không quản cực nhọc thức trắng đêm trông chừng hắn, nhớ đến bàn tay ấm áp và khuôn mặt hiền từ của nàng, sương mù trong đầu dần dần tản đi, khiến cho hắn nhìn rõ rốt cuộc mình đã bỏ lỡ thứ gì

Mặc kệ nàng đã từng đối với hắn làm ra chuyện gì, đều không thể xóa sạch hơn hai mươi năm nàng yêu thương chăm sóc hắn. Mà nàng, ở nơi hắn không cách nào bảo hộ... chết rồi...

Giơ cánh tay lên, đem mặt vùi sâu vào trong tay áo, cắn chặt răng, thống khổ tuyệt vọng mà nước mắt nghẹn ngào.

“Nương...”

Cho dù nói xin lỗi, mặc kệ có nói bao nhiêu lần chẳng nữa, nàng cũng không nghe được...

21. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 9

Ba ngày trước ngày ước định, một thân ảnh huyết hồng xuất hiện ở chân núi Thiên Phật Sơn.

Võ lâm hảo thủ đã đến từ sớm đều chú ý tới hành tung của y, bởi vì y thập phần kiêu ngạo cười ngửa đi đường lớn mà đến, chỉ cần không phải mù lòa thì không có người nào không nhìn thấy y.

Y thoạt nhìn vô cùng chật vật, toàn thân máu đen hòa với cát bụi, quần áo đầu tóc rối tung lộn xộn, không biết là máu của bản thân hay là máu của địch nhân.

Ngay lập tức, không ngừng có người ước chừng khả năng của mình, thương thảo có nên hợp sức liều mạng với y hay không.

Bọn họ không tin chỉ bằng một mình Huyết Phách bị bọn họ tập kích dây dưa dọc đường đến đỉnh núi còn có thể quyết chiến với Trác Lạc Vũ. Cứ đem người bắt lại, sẽ không sợ lực soát không ra giải được, huống hồ đám người Liễu Dục Dương cũng đã tìm ra phương pháp giải cổ độc, không lấy được giải được thì sao

chứ?

Cảm nhận được khí tức khẩn trương tràn ngập trong không khí, đồng tử huyết sắc lạnh lẽo của Huyết Phách đảo một vòng, vô thanh lộ ra ý vị châm chọc nồng đậm.

Muốn tới... liền tới đi! Nếu như y đã dám đem tin tức tung ra thì làm sao còn sợ bọn họ đến đây vây công.

Tay trái âm thầm rút ra mấy cái châm nhỏ lấp lánh sắc đen quỷ dị, mắt lạnh nhìn mấy người vây quanh, vừa định ra tay thì có hai đạo thân ảnh đồng thời phi lên trước, trong nháy mắt bức lui những người kia, mỗi hành động đều lộ rõ thực lực cường tráng khiến cho Huyết Phách cảm giác được uy hiếp rất mãnh liệt.

Theo phản xạ, phi châm trong tay y lập tức bắn về phía hai người kia.

“Tên hồn đản trời đánh!” Thanh đao chưa kịp ra khỏi vỏ, ẩn chứa nội lực dùng sức đảo qua, mạnh mẽ quét ngang đám phi châm.

Người còn lại lập tức phát tay đem toàn bộ phi châm thu vào tay, thủ pháp xảo diệu khiến cho người chứng kiến không khỏi trầm trồ.

Huyết Phách dừng một chút, chần chờ nhìn bọn họ.

Thân thủ có chút quen thuộc... Là ai...

“Huyết Phách, người có tin lão tử làm thật người không?” Tuyệt Hồn nghiêng răng gặm nhẹ.

Lần trước là y toàn thân thương tích, lúc này phong thủy luân chuyển, mà Huyết Phách vẫn còn kiêu ngạo như vậy.

Tịch Quân Dật không mở miệng, điều khiến hắn ngạc nhiên chính là tia địch ý cùng cảnh giác rõ ràng trên mặt Huyết Phách.

Từ khi vô lâm đẫm máu đến nay, hắn nhớ Huyết Phách chưa từng dùng vẻ mặt như thế đối với bọn họ...

“Huyết Phách?”

Trông thấy vẻ mặt khó hiểu của Tịch Quân Dật, đáy mắt Huyết Phách xuất hiện một tia bất định cùng chần chờ.

Tựa hồ là người quen... cũng không phải địch nhân.

Y... có nhận thức người này sao...

“Tập Phong, tiểu tử này không phải rất lạ sao?” Tuyết Hồn bị ánh mắt dò xét của y nhìn chăm chăm đến mức hoảng sợ, nhin không được nói nhỏ với Tịch Quân Dật.

Tập Phong... Một tia hoảng hốt khi lần nữa đảo mắt nhìn bọn họ hiển hiện trên đôi môi màu đỏ thẫm.

“Ta nói ai tới chặn đường a, nguyên lai là hai người các ngươi...” Đôi môi đỏ mọng kéo lên một nụ cười, trong ý cười vừa có một loại điên cuồng lạ lẫm vừa đơn thuần, y dùng ngữ khí rất đường nhiên nói chuyện nhưng ánh mắt lại giống như lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ, hiểu kỳ mà quan sát.

Da đầu Tuyết Hồn tê dại, trừng mắt nhìn Huyết Phách, muốn nhìn xem có phải y đang chủ tâm diễn kịch đùa bọn họ hay không.

Đáng tiếc phải làm cho hắn thất vọng rồi, cho dù có đánh giá Huyết Phách từ đầu đến chân vô số lần, cũng không nhìn ra một chút ý vị đùa giỡn nào ở đây.

“Huyết Phách, con mẹ nó ngươi rốt cuộc bị làm sao vậy?” Bất đồng với Tịch Quân Dật chỉ âm thầm quan sát, Tuyết Hồn sờn gai ốc găm nhẹ.

“Làm sao cái gì?” Nghiêng đầu nhìn Tuyết Hồn, mặc dù có điểm lạ lẫm, nhưng mà cảm giác Tuyết Hồn chính là muốn nói như vậy...

A,... y đại khái đã quên rất nhiều chuyện rồi sao?

“Ngươi...” Tuyết Hồn ngậm miệng, bởi vì đây chẳng qua là một loại cảm giác, nói không ra là không đúng ở chỗ nào, chính là cảm giác được Huyết Phách rất khác thường, thật muốn tìm cho ra khác ở chỗ nào, ngược lại cái gì cũng không rõ ràng.

Huyết Phách nháy mắt mấy cái, dùng ánh mắt nghi hoặc quét qua vẻ mặt kinh ngạc và lo lắng của Tịch Quân Dật cùng Tuyết Hồn.

Ba người cứ như vậy bất động giằng co khiến cho những người vô lâm lúc trước bị bức lui không khỏi khó chịu.

“Tuyết Hồn, Tập Phong... Các ngươi dám trợ giúp Huyết Phách?!”

“Đây là chuyện riêng của Huyết Phách và Trác Lạc Vũ.” Tịch Quân Dật lạnh lùng mở miệng.

Tuy rằng hắn không ngại bị hiểu lầm, nhưng nếu Bạch Ngạn Hải cũng bị kéo xuống nước thì không phải

chủ ý của hắn rồi.

“Con mẹ nó, lão tử giúp người nào còn phải chờ các người cho phép sao?” Tuyết Hồn dữ tợn cười lạnh, giống như có ý định tiễn bọn họ về với tổ tiên.

Bị hắn nhìn chăm chăm, đám người võ lâm thấp thỏm lo âu lui lại mấy bước.

Bọn họ đã nghĩ nếu như không giữ chân được Huyết Phách thì cũng có thể cho y thêm vài vết thương, nhưng bây giờ ba người kia liên thủ, bọn họ cũng không hy vọng xa vời nữa.

Không để ý tới đám người kia nghĩ như thế nào, lực chú ý của Tịch Quân Dật lại lần nữa đặt trên người Huyết Phách.

“Huyết Phách, người sao vậy?”

So với Tuyết Hồn, thời gian hắn và Huyết Phách ở chung nhiều hơn, trực giác cũng nhạy cảm hơn, vì vậy hắn cảm thấy Huyết Phách chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó...

“Ta không sao, ngược lại là các người đến đây làm gì? Sao ta lại không nhớ các người có gia nhập tà đạo liên minh nhỉ? Hay là các người cũng muốn đến giết ta sao?”

Hôn nhẹ Cửu Thiên cổ trên vai, Huyết Phách bật cười, không ý thức được lời vừa nói ra của mình có bao nhiêu nghiêm trọng.

Lão tử một chút cũng không thấy buồn cười, bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng gia nhập cái quỷ tà đạo liên minh kia, cũng không phải tới giết y, huống chi tà đạo liên minh đã sớm tan rã rồi, cho dù có người đến tìm y thì cũng đều vì tính món nợ với “tiền minh chủ” thôi, tiểu tử này điên rồi hay là đầu bị đập hư rồi?

Tuyết Hồn bắt đầu tính toán rốt cuộc có nên thuận theo Liễu Dục Dương hỗ trợ y hay không, hắn cũng không muốn giúp một tên điên tùy thời có thể nổi điên đâm một nhát sau lưng mình.

“Huyết Phách người không nhớ sao? Ta và Tuyết Hồn đều thoái ẩn rồi.” Tịch Quân Dật bình tĩnh nói, ánh mắt cẩn thận quan sát từng biến hóa nhỏ của Huyết Phách.

Thoái ẩn? Nghe hắn nói, Huyết Phách rõ ràng giật mình, một lúc sau mới rũ mắt suy nghĩ trong chốc lát.

Thoái ẩn... Thoái ẩn... Đúng vậy! Tập Phong cùng gia hỏa phái Hoa Sơn kia cùng nhau thoái ẩn rồi, Tuyết Hồn thì ở... Giang Nam Liễu gia đi?

“A, hình như là ta muốn người thoái ẩn đúng không? Gần đây trí nhớ không tốt lắm, có chút nhầm lẫn...”

Như vậy, hai tên gia hỏa các người chạy tới tìm ta có chuyện gì?”

Thái độ của y càng bình tĩnh, Tịch Quân Dật và Tuyết Hồn càng cảm thấy bất an.

Đây cũng không phải là trí nhớ có vấn đề, mà là đã quên mất hơn phân nửa... Choáng váng chính là thái độ của y, hoàn toàn không có lo lắng hay sốt ruột, ngược lại giống như trước đây, rất tự tại mà cười nói, giống như mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng đều không có liên quan đến y.

“Đều không nhớ sao?” Không trả lời thẳng, Tịch Quân Dật nghiêm túc truy vấn.

Huyết Phách rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lần trước y vẫn còn rất bình thường nghiêm túc khuyên hấn thoái ẩn a... Hay là, chỉ là y biểu hiện ra bình thường, từ lần gặp lại trên núi Lạc Hà kia đã mơ mơ hồ hồ rồi...

Nếu như đã bị hỏi thẳng như vậy, Huyết Phách cũng không kiêng kị nữa, thẳng thắn thừa nhận.

“Không sai, đã quên hết rồi, mấy người các người, thập đại ác nhân... Mới vừa rồi còn không cẩn thận quên mất bộ dáng của các người, nhưng mà có một số việc ta lại nhớ rất rõ ràng.” Nhớ tới cừu hận trong lòng, hận ý điên cuồng lạnh như băng lập tức hiện lên trong đáy mắt y.

Những lời nói ra của y đổi lại bằng chữ bới của Tuyết Hồn và cái nhú mày của Tịch Quân Dật.

Bọn họ đều nhìn ra tình huống của Huyết Phách bây giờ cực kỳ nguy hiểm, giống như tẩu hỏa nhập ma mà nổi điên hoặc là bị độc được phá hủy đầu óc... Quỷ dị nhất chính là Huyết Phách còn rất tỉnh táo, hơn nữa suy nghĩ cũng không có vấn đề lớn, chỉ là ánh mắt càng thêm điên cuồng.

“Huyết Phách, ngươi cần đến đại phu... Ta mang người rời khỏi võ lâm, tìm La Sát xem giúp ngươi một chút...” Tịch Quân Dật nhin không được nói.

Tuy rằng hấn cùng Tuyết Hồn nguyên bản hiện thân chỉ là muốn đảm bảo trước khi quyết chiến sẽ không có người nào ra tay với Huyết Phách, nhưng bộ dáng hiện tại của Huyết Phách đã làm cho hấn thay đổi suy nghĩ, có lẽ điều Huyết Phách đang thực sự cần chỉ là ly khai khỏi võ lâm đầy máu tanh này...

Nhìn Tịch Quân Dật vươn tay về phía mình, ánh mắt của Huyết Phách bỗng nhiên như phủ một lớp sương mù.

Trước đây thật lâu, cũng có một người nam nhân đưa tay ra với y như vậy, nhưng sau khi nắm chặt bàn tay kia rồi, thứ y nhận được không phải là cứu rỗi, mà là tổn thương...

Từ sau khi bị tổn thương thật sâu, y đã từ bỏ chờ mong có người vươn tay ra với mình, cũng không còn hy vọng xa vời có thể nắm chặt bàn tay người nào đó, chẳng bằng cứ tự cầm chặt đao bảo vệ chính mình.

“Không muốn, đừng cản trở ta, Tập Phong... Nếu ta không báo thù, thân thể liền đau đớn không cách nào ngăn chặn...”

Chỉ cần nghĩ đến thôi xương cốt liền bắt đầu nổi lên đau đớn, đau đớn từ khuỷu tay phải khuếch tán ra, đau đớn từ sâu trong đáy lòng lan tràn ra, khiến cho y không cách nào thở nổi, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều gào thét phải đem tất cả nỗi đau này trả lại cho đối phương... Rõ ràng mỗi lần nghĩ đến liền phải chịu tra tấn, nhưng lại không cách nào kiềm chế được mà hồi tưởng.

Y đã không còn nhớ rõ động cơ của bản thân lúc trước, còn cả kế hoạch này đến cùng là như thế nào. Hiện tại toàn bộ trong đầu y chỉ có một mục tiêu và ý niệm cố chấp duy nhất là giết chết Trác Lạc Vũ, hoặc là chết dưới kiếm của Trác Lạc Vũ.

Dưới sự điều khiển của sát ý ngập trời, Huyết Phách tàn nhẫn lạnh lùng nở nụ cười, ngũ quan thanh tú thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Thấy thế, Tịch Quân Dật hơi có vẻ xao động, tiếp tục nói:

“Huyết Phách, ta mang ngươi trở về... Ngươi muốn về cố hương, ta sẽ tìm được, nếu như ngươi đã quên hết quá khứ, vậy cứ quên đi.”

Hắn không muốn cứ như vậy buông tha Huyết Phách, bởi vì ở thời điểm hất sa sút tinh thần nhất, Huyết Phách là người đầu tiên đưa tay trợ giúp...

Quên hết tất cả? Cứ như vậy trở về cố hương của mẫu thân? Nghe qua thật đúng là một ảo tưởng quá mức tốt đẹp.

Huyết Phách nhin xuống đau lòng, cười lắc đầu.

“Không thể quên.”

Không thể quên, không muốn quên, không nguyện ý quên... Nhưng y không phân biệt được bản thân không cam lòng quên đi rốt cuộc là vì quyến luyến những yêu thương sung ái của nam nhân kia hay là vì những cừu hận luôn không ngừng tra tấn y kia.

Lạc Vũ, chuyện cho tới bây giờ, ngươi có từng hối hận lúc trước khi ta cam tâm tình nguyện chết trong tay ngươi, ngươi lại không giết ta không?

Hối hận sao? Hận ta sao...

Nhìn thấy suy nghĩ của Huyết Phách dần dần trở lên hỗn loạn, Tuyệt Hồn lạnh lùng hét lớn một tiếng: “Huyết Phách.”

Tiếng thét kèm theo nội lực thành công làm cho Huyết Phách thoát ra khỏi những hồi ức, biểu cảm điên cuồng trên mặt cũng dần dần khôi phục thành nụ cười tự giễu yếu ớt.

“Không sao... Đừng quản chuyện của ta, Tập Phong, người mau mang tình nhân của người đi xa một chút, tốt nhất là rời khỏi Thiên Phật sơn đi... Trên đó là kết cục của ta, các người đừng liên lụy vào.”

Bởi vì không ai nói chính xác được, thời điểm y chết đi, Tiểu Long sẽ ăn tim của y hay là tuần chủ, một khi Tiểu Long lựa chọn tuần chủ, gió sẽ đem khói độc thổi đến hướng nào cũng không ai có thể đoán trước, vì vậy cứ đi cách nơi này càng xa càng tốt.

“Nói với La Sát một tiếng, bảo hắn cũng mang sư phụ hắn đi đi... Đến lúc đó ta sẽ không có cách nào để ý đến tình huống của các người...”

Nếu như hai người bọn họ đều ở đây, mà người duy nhất có thể yêu cầu hai người này cùng hành động, La Sát, có lẽ cũng ở gần đây đi?

“Mẹ kiếp, đây là từ biệt sao?” Tuyết Hồn chửi bới liên tục, nhưng lại không biết thứ cảm giác nặng nề trong lòng này là cái gì.

“Huyết Phách, người muốn chết phải không?” Khuôn mặt vốn không biểu cảm của Tịch Quân Dật trở lên âm trầm đến mức cơ hồ khiến cho người khác nghĩ rằng nhà hắn vừa có người chết.

“Đây tính là từ biệt sao?” Huyết Phách bật cười, “Đối với ta mà nói, trên đời này cũng không có người trọng yếu đến mức khiến ta trước khi chết còn cần lo lắng a!” Tuy rằng khi nói xong lời này, trước mắt y liền hiện lên mái tóc dài màu ánh kim nhạt tung bay, nhưng y đã không còn nhớ rõ tướng mạo người nọ nữa rồi, nhớ mong nhẹ nhàng duy nhất trong lòng cũng không đủ để ngăn chặn bước chân của y.

“Cái chết rất đáng sợ sao? Chẳng qua chỉ là chấm dứt mà thôi... Ha ha, trận này chẳng còn thú vị nữa rồi, ta chơi chán rồi, vì vậy cũng nên dừng lại thôi.”

Cũng không nghiêm trọng đến mức lấy cái chết chấm dứt hết thấy, với y mà nói, nhân sinh của y từ khi sinh ra đã là một tiết mục thân bất do kỷ, cho dù thao túng hết thấy, đẩy lên tình phong huyết vũ, cướp đi tính mạng vô số người, đem toàn bộ võ lâm phá nát thì chẳng qua cũng là một hồi hí kịch vận mệnh đã an bài, mà khi y đã mệt mỏi cũng chỉ có thể tự mình kết thúc, y cự tuyệt trở lại đài diễn xuất, chỉ thế thôi, căn bản không cần quyết tâm hay chần chờ gì.

Nhẹ đá bụng ngựa, giục ngựa đi qua Tịch Quân Dật và Tuyết Hồn, Huyết Phách tiếp tục ngâm nga một đoạn bài hát, trong mắt chỉ còn lại ngôi chùa trên đỉnh Thiên Phật sơn sừng sững.

Mãi cho đến khi không còn nghe thấy giai điệu ngâm nga của Huyết Phách, Tuyết Hồn nét mặt cứng ngắc nhìn về phía Tịch Quân Dật.

“Người xác định chúng ta phải giúp y? Y thấy thế nào cũng đã điên rồi.”

Y nhìn qua giống như một tên điên không sợ hãi bất cứ điều gì, nhưng hiển nhiên tên điên Huyết Phách lại tỉnh táo đến đáng sợ. Một tên điên đã gần như phá hủy toàn bộ võ lâm, chỉ bởi vì không còn muốn chơi đùa nữa mà chủ động bước xuống đài, muốn hạ xuống màn hí kịch này.

Không coi nhân mạng là gì, trong mắt Huyết Phách, chẳng lẽ thật đúng hết thảy đều chỉ là diễn xuất?

Cho dù hắn cũng đã giết chóc cả đời người, sớm đã xem nhân mạng như rác rưởi, nhưng tốt xấu gì cũng phân biệt được nhân mạng là cái mạng a!

Tịch Quân Dật cau mày, hắn cũng đang do dự đến cùng nên làm như thế nào.

Nếu như kết thúc là Huyết Phách tự mình lựa chọn, vậy rốt cuộc việc bọn họ đang làm có phải là đang vẽ vờ cho thêm chuyện không a?

Nhưng mà... Làm sao phân biệt được Huyết Phách vừa rồi là đang thanh tỉnh hay là điên cuồng đây?

Bằng vào trực giác, Tịch Quân Dật bỗng nhiên hiểu ra, Cửu Thiên cổ một mặt luôn bảo hộ Huyết Phách nhưng đồng thời cũng đem Huyết Phách đẩy xuống địa ngục vạn kiếp bất phục.

Thiên Phật Sơn, nghe đồn khi xưa có một người thợ điêu khắc, vì chuộc tội mà hao hết cả đời khắc ra một nghìn bức tượng phật, có một đình nghỉ mát, trong đó có một chiếc bàn đá nhỏ khắc hình Quan Âm Bồ Tát, một chiếc bàn đá lớn hơn điêu khắc giống như bàn tay phật Như Lai. Theo năm tháng phong hóa, hậu nhân lần lượt tăng thêm, trong dòng thời gian lặng lẽ lưu chuyển, Thiên Phật Sơn đến cùng có bao nhiêu bức tượng phật, đã không thể chắc chắn được.

Mà dân gian hoặc nhiều hoặc ít đều có đồn đại, chỉ cần có thể đếm đủ một nghìn bức tượng Phật trên Thiên Phật Sơn liền có thể tẩy sạch tội nghiệt của bản thân, hoặc là có thể thực hiện được một nguyện vọng.

Huyết Phách chọn chỗ này để kết thúc một hồi võ lâm phong vũ, khó tránh khỏi có chút châm chọc.

“Năm trăm năm mươi bảy... Năm trăm năm mươi... Đếm tới đâu rồi? Bỏ đi... Dù sao cũng không nghĩ muốn rửa sạch cái gì thiện ác nhân quả.”

Vô cùng sáng khoái từ bỏ ý định tìm đủ một nghìn bức tượng Phật, nhất thời tâm huyết dâng trào đi dạo tròn vện một vòng Thiên Phật Sơn, Huyết Phách có chút cứng ngắc, trở mình xuống ngựa, gõ xuống bọc hành lý vút trên mặt đất, buông dây cương, vỗ vỗ cổ con ngựa.

“Đã xong, người đi đi, sau này ta không cần người nữa rồi.”

Mặc kệ quyết chiến với Trạc Lạc Vũ thắng thua thế nào, y đều không nghĩ tới bản thân còn có thể rời khỏi nơi này.

Vừa buông tay ra, con ngựa đối với khí tức cổ độc trên người y sợ hãi không thôi lập tức cất vó chạy về hướng xa, hoảng sợ đến mức chỉ muốn chạy thật nhanh rời xa đôi đồng tử huyết sắc lãnh lẽo kia.

“Bây giờ chỉ còn lại chúng ta a... Tiểu Long.”

Hôn nhẹ lên làn phiến lạnh buốt của sủng vật, Huyết Phách cố hết sức nâng lên bọc hành lý, nặng nề bước từng bước đi về phía ngôi chùa cách đó không xa.

Ngôi chùa cổ xưa trang nghiêm, tràn ngập mùi hương khói, trải qua trăm năm lịch sử, nơi đây nguyên bản là nơi các tín đồ tâm linh ký thác, nhưng bây giờ lại trở thành nơi khởi đầu của một màn huyết tinh.

Đi qua một đình viện lớn, dùng sức đẩy ra đại môn chính điện, đối diện với tượng Phật lấp lánh ánh vàng, Huyết Phách từ đáy lòng thở dài một hơi.

Chống đỡ thân thể chông chênh vết thương đi về phía trước, ngang nhiên đứng trước tượng phật, ngửa đầu đối mặt.

Qua thật lâu mới mở miệng cảm thán.

“Tiểu Long, hình như tất cả Phật Tổ đều là loại mặt này a!”

Trang nghiêm mà không màng danh lợi, hiền lành mà trầm tĩnh, mang một loại nghiêm túc không tranh giành quyền thế, lại để lộ ra một vòng kiên định, uy nghi không thể khinh nhờn, làm cho người ta nhìn qua liền sinh ra ý nghĩ quỳ lễ.

Bất quá, dù làm cho người ta kính ngưỡng như thế nào, cũng chỉ là giả dối.

Chăm chú nhìn tượng Phật, đôi môi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt của Huyết Phách dần dần vận vẹo, lộ ra biểu cảm giống như đang khóc lại giống như đang cười.

“Người ở đây, trên bàn cao cách một tầng hương khói nhìn nhân thế, chứng kiến toàn bộ trò hề trong thế gian, người người ca tụng người, cúng bái người, tế tự người, rồi lại chưa từng được người rủ lòng từ bi cứu rỗi.”

Nếu như thế gian thật sự có thần phật, vì sao bốn người bọn họ khóc cầu nhưng chưa từng được người nào xót thương?

Nếu như thế gian thật sự có thần phật, y há có thể uống máu tươi của mẫu thân để níu giữ một hơi tàn trước bờ vực sinh tử?

“Ta ngày đêm thành tâm cầu người phù hộ, chỉ đổi được Tu La Địa Ngục gia tăng... Nếu như trời đã định trước kiếp này ta phải đeo trên lưng tất cả tội nghiệt, không cách nào cứu chuộc, tiếp theo ta giết hết ngàn người, lại vì sao chưa từng gặp bất cứ trùng phật nào... Cầu người, để làm gì?”

Nếu như Thần Phật thật sự có linh, vì sao khi y thành tâm quỳ xuống khẩn cầu lại không bao giờ được cứu rỗi?

Nếu như Thần Phật thật sự có linh, vì sao y đồ sát hơn ngàn người bọn họ lại không hiển linh... Chúng sinh bất lực trước khi chết cũng không được Thần Phật rủ lòng thương, cũng không có giáng xuống thiên phạt mà lấy đi sinh mạng tràn ngập máu tanh, tội nghiệt của y.

Trong lúc thân thể kịch liệt đau nhức, gần như không cách nào suy nghĩ, y hướng Thần Phật hạ xuống chiến thư.

Đánh cược thân thể này của y, dâng lên sinh mệnh này của y, đổi lấy toàn bộ võ lâm Trung Nguyên diệt vong... Không từ thủ đoạn, bất kể đại giới!

Nếu như Thần Phật thương xót thể nhân, vậy hãy đoạt đi tính mạng của y, giải cứu chúng sinh võ lâm khỏi kiếp nạn này đi.

Đây là trận chiến giữa con người và ông trời...

“Ha ha... Trận này ta đánh cược, ta sẽ thắng! Chung quy lại người vẫn là vô năng vi lực...” Hoặc là, trên đời này căn bản không có thần phật, một kẻ cố chấp chống lại ông trời mới thực sự đáng buồn cười.

“Ta giết vô số người, nhưng ai có tư cách nói ta đúng sai?” Y vẫn luôn biết rõ bản thân chỉ có thể sắm vai tội ác tày trời, máu tanh tà ác, là một đại ma đầu chết ngàn lần cũng không đủ tạ tội, bởi vì màu sắc thân thể từ lúc sinh ra đã định trước kiếp này y phải đi trên con đường tràn đầy máu tanh, y chỉ có thể cam lòng để cho thể nhân phán xét hết thấy giá trị, chỉ có thể cam chịu đem toàn bộ tuyệt vọng và bi thống nuốt vào trong.

Tính tình của y không mềm yếu đến mức có thể nhẫn nhục chịu đựng, cũng không kiên cường đủ để lặng yên chấp nhận hết thấy bất công, vì vậy y chỉ có thể tối luyện nanh vuốt của bản thân, để phản kích, để trả thù, để tiêu diệt hết những kẻ có khả năng thương tổn đến mình!

Mặc kệ y làm càn đến mức nào cũng không hề hấn gì, bản thân y cũng cảm thấy nể phục chính mình. Nếu như đã khiến cho y một thân nhuốm máu mà vẫn có thể sống sót vậy thì hãy đón nhận báo thù của ác quỷ địa ngục đi.

“Ha ha... Ha ha ha...” Y bắt đầu cười to, tiếng cười khàn khàn trầm thấp, một búng máu từ trong miệng phun ra.

Đưa tay gạt đi vết máu trên mặt, y biết thời gian của mình không còn nhiều.

Độc cổ dù sao cũng tổn hại đến sức khỏe, nhất là đem bách cổ luyện nhập vào cơ thể càng khiến cho độc được ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng, thân thể y bây giờ chỉ có thể dùng hai từ suy bại để hình dung.

Hai năm gần đây, thậm chí phải dùng một ít kịch độc để thúc giục nội lực mới có thể hoạt động bình thường được, chỉ có điều, dường như cũng đã đến lúc rồi...

Di chứng của độc cổ đã bắt đầu xuất hiện rồi, bất kể là thể lực ngày càng sa sút, vết thương không cầm được máu, hay thậm chí là không nhớ được chuyện vừa mới xảy ra.

Y đã quên khuôn mặt và giọng nói của mẫu thân, nhưng vẫn nhớ những cái ôm ấm áp của nàng, y đã quên nam nhân thường hay xoa đầu khen ngợi y bộ dạng như thế nào, nhưng ngẫu nhiên nhớ đến trong lòng vẫn không khỏi tiếc nuối, y đã quên quãng thời gian ở cùng đám người La Sát, nhưng mỗi lần nhìn thấy bọn họ lại không nhịn được cười, y đã quên bộ dáng thị tòng trung tâm nhất của mình, nhưng trong suy nghĩ lại có chút thấp thỏm nhớ mong không biết làm thế nào...

Y cũng đã quên những hồi ức cùng với nam nhân kia có bao nhiêu ngọt ngào, từng hành động, từng lời nói đều biểu trưng cho hạnh phúc đã qua, mà hiện thực tàn khốc chỉ còn lại hận ý ngập trời.

Thế nhưng, rõ ràng là đã quên hết đi vậy mà đáy lòng vẫn có tình vẫn có hận... Chút tình kia có thể không đáng nhắc đến, nhưng hận thù khắc sâu đã trở thành sợi dây duy nhất ràng buộc y với thế gian này.

Là yêu nhiều hay là hận nhiều đây?

Có lẽ nếu thẳng thắn thừa nhận thì cũng là bởi vì cho đến bây giờ y vẫn còn rất yêu nam nhân vừa gặp mặt đã nói yêu y, cho nên hiện tại mới càng cảm hận không cách nào tha thứ.

Hận hắn, cũng thương hắn, bởi vì thương hắn cho nên càng không có cách nào kiềm chế mà oán hận hắn...

“Hay là, đây mới là sự trừng phạt người dành cho ta?”

Trừng phạt y phải tự tay giết chết người yêu, phải ném trái cảm giác tận tâm lạnh tâm thống khổ đến chết.

“Nhưng đến tột cùng là ông trời bắt nạt trước, hay là ta tàn sát thế nhân trước đây?”

Nhưng mặc kệ y có hỏi như thế nào, mặc kệ y chờ đợi đến bao giờ, biểu cảm của Phật Tổ trên cao vẫn

không hề thay đổi, vẫn nở nụ cười không màng danh lợi.

Cuối cùng, dường như đã từ bỏ ý định, Huyết Phách phát tay, bước chậm ra ngoài, đem quần áo và dầu thắp vào trong, tìm một góc khuất gió ngồi xuống, một mỗi thở hắt ra một hơi.

Thật may, thân thể rách rưới thảm hại như người chết này, rốt cuộc sau ngày mai là có thể vứt bỏ rồi...

“Tiểu Long, sáng mai ngươi muốn sống hay là muốn theo giúp ta?”

Y tiếp tục nhắm mắt, trong ánh mắt mờ mịt lưu lại một mặt ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Cửu Thiên cổ thân mật bò từ từ lên mặt y, làn phiến lạnh lẽo dán sát vào da thịt như đang an ủi.

“Bỗng nhiên thật là nhớ tiểu tử kia... Lúc này mà có hắn ở đây giúp ta mát xa một chút thì sẽ thoải mái lắm a...”

Chỉ là, y không thể nghĩ ra, nam nhân đã nói cam tâm tình nguyện chết vì y, nam nhân có màu tóc nhu hòa như ánh trăng kia, tên gọi là gì nữa rồi.

Cho dù có nỗ lực suy nghĩ trong cơn đau đầu, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhớ được thanh âm mang theo một chút hoang mang, nhưng càng nhiều hơn là tin cậy, gọi y một tiếng:

“Chủ nhân.”

22. Phần Thượng Trung - Quyển 2 - Chương 10

“Chủ nhân...”

Thanh âm gần như khàn khàn rên rỉ, Vân Phi mở to mắt, tầm mắt lơ mơ không rõ, cát bụi không ngừng tấp vào mặt.

Kỳ quái, hắn nhớ rõ lúc đó hắn ở phụ cận Trác gia bị bại lộ hành tung, bị người chính đạo vây quét, có không ít người muốn bắt hắn để uy hiếp Huyết Phách hoặc là muốn đem hắn phanh thây xé xác... Tại sao bây giờ hắn lại ở trên ngựa?

Đại não còn đang hỗn độn không có cách nào lý giải tình huống hiện tại thì có một bàn tay đút vào miệng hắn một viên dược, sau đó uy hắn mấy ngụm nước.

“Tình là tốt rồi, còn chịu đựng được không?”

Từ sau lưng truyền đến giọng nói vừa có chút vui mừng vừa có lo lắng cùng quan tâm, Vân Phi ngẩn người, chợt nhớ ra thân phận của nam nhân đang cười cùng một con ngựa với mình.

“... Đa tạ người đã tin tưởng ta, Hàn Thất gia...”

Đối với lời cảm tạ của hắn, bởi vì ra tay bảo vệ hắn mà thiếu chút nữa cùng quần hùng vô lâm làm lớn một trận, Hàn Thất chỉ có thể cười khổ.

“Không cần khách khí, mỗi lời người nói ra đều tuyệt như vậy, ta còn có thể không tin sao?”

* tuyệt: đường cùng; đoạn tuyệt; cắt đứt.

Lúc ấy hắn cùng đại sư huynh chỉ muốn đến Trác gia xem có thể nghe ngóng được tin tức hữu dụng gì không, không nghĩ tới nửa đường đột nhiên nghe được tin Trác gia đại trạch xảy ra đại hỏa, Trác phu nhân lâm nạn.

Bởi vì lo lắng cho Trác Lạc Vũ, hắn liền lập tức cùng sư huynh gấp rút chạy tới Thiên Phật sơn, không ngờ sư huynh hắn nhất thời hiếu kỳ “muốn nhìn một chút vô lâm Trung Nguyên tranh đấu như thế nào” vậy mà lại đụng phải thủ hạ tâm phúc của “Huyết Ma Tôn” Huyết Phách.

Vân Phi đang bị trọng thương, sinh tử mong manh lại nói ra “Để cho ta đến Thiên Phật sơn đem chân tướng nói với chủ nhân, sau đó muốn chém muốn giết tùy các người”, thấy hắn có chút chần chờ liền lập tức dùng thái độ làm việc nghĩa không chùn bước cầu hắn, “Đem cái bọc này giao cho chủ nhân của ta, đừng để cho bọn họ giao chiến”, sau đó rút đao muốn tự sát.

Ngay lúc đó hắn đã không chút suy nghĩ mà xuất thủ tương trợ, mặc danh kỳ diệu không cách nào giải thích được với đám quần chúng đã vô cùng phẫn nộ, sau đó nhờ đại sư huynh nhà hắn dùng mê hồn tán làm cho tất cả mọi người hôn mê ba ngày ba đêm, bọn họ mới có thể thành công mang theo Vân Phi thoát thân.

Nói gì cũng là loại tình thế bức người a.

Nghe trong giọng nói của Hàn Thất có ý cười khổ, Vân Phi cũng không thể nói được gì nữa, bằng vào thực lực của hắn miễn cưỡng trong tình huống bị vây công, chém giết đến đỏ mắt, chống đỡ được lâu như vậy đã là nỗ lực hết đà, không chỉ ngoại thương vô số, ngay cả ngồi trên lưng ngựa lắc lư đối với nội thương của hắn mà nói, thiếu chút nữa làm cho hắn phun ra vài búng máu.

“Tiểu tử, ta xem người đã giúp hắn bảo vệ tâm mạch tương đối tốt, bằng không chỉ sợ hắn nghiêng ngã trên ngựa mấy ngày, cái mạng nhỏ cũng điên mất.” Nam nhân chòm râu dài cười ngựa bên cạnh rất thành khẩn nhận xét.

Biết hẳn bị kéo tới Trung Nguyên nên không có cách nào bồi nhệ sư huynh đi Trường Bạch sơn tìm tử ngọc nhân sâm vì vậy tâm tình vô cùng không tốt, Hàn Thất liếc hẳn một cái, quan tâm thay Vân Phi chậm rãi vượt một ngụm oán khí trước ngực.

“Này, thật sự không được... Nghỉ ngơi một chút.”

Bọn họ muốn chạy trắng đêm, nhưng Hàn Thất sợ Vân Phi không chịu nổi giày vò trên đường, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều bị thương, cứ chạy như vậy thật sự là đem tính mạng ra đùa giỡn...

Giống như là đoán được suy nghĩ của Hàn Thất, Vân Phi muốn cự tuyệt nhưng lại làm động tới nội thương, nhin không được kịch liệt ho khan, máu tươi lập tức trào ra thấm ướt cả bờm ngựa, vẫn phải dựa vào một chướng của Hàn Thất chống đỡ sau lưng mới có thể vượt qua lần này.

“Đừng để ý đến ta... Cho dù chết ta cũng phải đến Thiên Phật sơn...”

Lại là “cho dù chết cũng muốn”.

“Vì cái gì các người đều đem cái chết nói ra dễ dàng như vậy hả?” Hàn Thất nổi điên.

Bất kể là Huyết Phách, Trác Lạc Vũ, Tần trang chủ hay là Vân Phi, mỗi người đều nói đến cái chết rất sáng khoái, phải chết cũng là thái độ làm việc nghĩa không chùn bước, làm cho hẳn thực sự rất muốn mắng chửi thô tục.

Vì cái gì? Vân Phi cảm giác ý thức mình bắt đầu trở nên mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ một hơi nói tiếp.

“Nhân mạng là thứ không đáng giá nhất...” Không phải đem cái chết nói ra quá dễ dàng, mà là ở trên đời này, có lẽ nhân mạng mới là thứ có thể giao phó nhanh nhất, trả giá đơn giản nhất...

Hắn nhớ rất rõ ràng, giá tiền lúc trước thanh lâu bỏ ra mua hẳn, hai mươi lượng.

Nếu không gặp được Huyết Phách, thân thể này của hẳn, con người hẳn, chỉ đáng giá hai mươi lượng, tú bà còn nói hẳn không hề có kinh nghiệm nhưng vì tuổi tác thích hợp để tiếp khách nên mới có thể có được giá tốt như vậy...

“Dem cái thủ cấp này cho bọn họ xem... Toàn bộ đều là hiểu lầm... Nhất định phải ngăn cản chủ nhân... Khục... khục... khục...” Đừng để cho Huyết Phách giết Trác Lạc Vũ... Tại sao hiểu lầm này có thể xảy ra với bọn họ chứ...

Mắt thấy hẳn lại phun ra một búng máu, mà trong miệng vẫn còn mấp máy muốn nói cái gì nữa, Hàn Thất dứt khoát dùng ngón tay điểm hôn huyệt của hẳn.

Rồi sau đó, trong màn đêm đen đặc không nhìn rõ năm đầu ngón tay, nương theo ánh trăng mờ nhạt, hai huynh đệ bọn họ không hẹn mà cùng trừng mắt nhìn cái bọc được gói gém cẩn thận treo trên yên ngựa.

Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, mang theo thứ này chạy hơn nửa ngày, hiện tại mới biết được bên trong vậy mà chứa đầu người?

Võ lâm Trung Nguyên thật sự con mẹ nó đủ kích thích, kích thích đến mức muốn đau tim, bọn hắc quân xong chuyện này phải lập tức quay lại Bắc Hải thôi, cái loại tùy tiện cầm đao chém đầu người rồi lại muốn dùng cái chết chấm dứt sinh mệnh này thật sự không thích hợp với bọn họ.

Cùng lúc đó ở một nơi khác, Trác Lạc Vũ đang ngửa đầu đứng trong sân, đem ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời tận lực thu vào đáy mắt.

Vết thương chưa khỏi hẳn đôi lúc vẫn co rút đau đớn, gió lạnh càng làm cho gân cốt tê dại, nhưng hắn không muốn chuyển bước, chỉ đứng yên chú nhìn vàng hoàng nguyệt trên cao. Trận quyết chiến sẽ là ngay sau hừng đông, tất cả đau lòng, tự trách, căm hận, phẫn nộ, vắn vương, cuồng ái... dần dần từ đáy lòng biến mất, trong lòng vơi đi một phần mất mát, lần đầu tiên hắn có cảm giác được giải thoát nhẹ nhõm.

Không phải quên đi thân nhân bằng hữu đã chết, không phải vứt bỏ tình yêu đã từng khắc cốt ghi tâm, chỉ là mục tiêu trước mắt, rất rõ ràng.

Không cần nghĩ, không cần để ý đến tình cảm quá mức phức tạp, dứt khoát cái gì cũng không nhắc tới, thuần túy thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, lắng đọng tâm thần.

Đây có lẽ là lần cuối cùng hắn được ngắm trăng, có một chút thấp thỏm hoang mang, có lẽ có thêm một chút phiền muộn, nhưng không hề có tiếc nuối hay hoài niệm.

Đầu ngón tay khẽ vuốt qua một nhành lá quế trong đình viện, nhẹ bứt xuống vài bông hoa quế nho nhỏ, mùi thơm ngọt ngào phiêu tán giữa những ngón tay, rất giống mùi vị của hạt dẻ hoa quế và kẹo hoa quế mà năm đó Phương Nhi thích nhất.

“Ta nói, ngươi cứ đứng ngây ngốc ở đây cả đêm, ngày mai Huyết Phách chắc chắn sẽ tắt thở.” Phong Diệc Kỳ thờ ơ quan sát một canh giờ, bắt đầu cân nhắc có nên đánh cho hắn bất tỉnh luôn hay không.

“Bảy năm qua ta chưa từng thưởng thức ánh trăng sáng như vậy, hôm nay có dịp, ngược lại bất tri bất giác nhìn đến ngây dại.”

Trác Lạc Vũ nhếch môi kéo ra một nụ cười nhẹ, hắn quay lại, không bất ngờ khi nhìn thấy Liễu Dục Dương cùng Bạch Ngạn Hải cùng ở đó.

Rõ ràng chưa đến ba mươi tuổi mà dường như đã có bảy mươi tuổi tang thương... Bọn họ như nhìn thấu suy nghĩ trong đáy mắt hắn, đau lòng nhưng không cách nào mở miệng.

Phong Diệc Kỳ nhú mày, trong lúc lơ đãng nhớ tới một hình ảnh vẫn luôn một mực bị hắn xem nhẹ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Huyết Phách lộ ra bộ dáng tươi cười chân thật, nét mặt nam nhân này gần như cứng chiều mê luyến.

Trước khi quen biết Liễu Dục Dương, hắn không hiểu được loại tình cảm này, nếu như có thể biết sớm hơn... có lẽ hắn sẽ biết nam nhân như vậy chắc chắn sẽ không phản bội Huyết Phách... Không phải trách mình biết quá muộn, chỉ là không cam lòng, không cam lòng bản thân mình không thể làm được gì...

“Như thế nào? Thấy ta rất đáng thương sao?” Trác Lạc Vũ chậm rãi đi về phía bậc thang đi lên hành lang, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, “Kỳ thật đã rất lâu rồi ta chưa cảm thấy tốt như vậy...” Nghĩ đến ngày mai có thể nhìn thấy y, có thể chấm dứt hết thấy liền cảm thấy rất bình tĩnh... Trên đời này ngoài y ra, hắn đã không còn gì nữa rồi.

Đã từng có được vinh quang, danh dự, quyền thế nhưng rồi trong vô lâm đẫm máu đều tan thành bong bóng, còn dư lại chỉ có mình y, mặc dù có chút bị thương, nhưng mà nhiều hơn chính là thoải mái cùng nhẹ nhõm.

Có lẽ mọi người đều muốn hỏi tại sao Huyết Phách phải làm như vậy, còn hắn, trong lúc tâm tình lắng đọng, mơ hồ có thể hiểu được dụng ý thực sự của y.

Giả như yêu hận gút mắc giữa bọn họ là “Quả”, Huyết Phách chính thức muốn tan rã chính là “Nhân”, nếu như nói toàn bộ vô lâm vĩnh viễn chỉ là một vòng luân hồi cừu hận và bi ai, vậy cứ đem gốc rễ chặt đứt đi, hóa thân ác quỷ, hóa thân lợi đao, lấy máu, lấy thân làm kiếm, chỉ cầu có thể chặt đứt hết thấy ân oán oán, tránh cho sau này còn có người bị vận mệnh đùa bỡn.

Phượng Hoàng của hắn đã dính máu, nhưng vẫn nỗ lực muốn dập tắt hỏa trùng sinh, đồng thời hy vọng lấy chính mình làm mồi lửa, thiêu tận thế gian cái gọi là bất công, cái gọi là bất lý, vì vậy, hắn phải cùng y đi đến kết cục mà y muốn...

Vì thực hiện trách nhiệm của một con người, hắn sẽ đem kiếm đâm vào ngực Huyết Phách, vì để hoàn lại cho y những tổn thương mà hắn đã gây ra, vì để chấm dứt toàn bộ bi ai cừu hận kia, hắn sẽ để cho Huyết Phách giết hắn đi.

Sau đó, hắn sẽ ôm lấy Phượng Nhi mà hắn thương yêu nhất, trước khi nhắm mắt sẽ nói cho y biết tâm ý của hắn chưa từng thay đổi... Chỉ cần vừa nghĩ đến có thể kề bên y, đã cảm giác được hạnh phúc.

Nở nụ cười, ánh mắt Trác Lạc Vũ dừng ở bình rượu ảm trong tay Phong Diệc Kỳ.

“Đêm nay ta được ân chuẩn có thể uống rượu sao?”

“Vốn chỉ là đến đưa cho ngươi, Kỳ Nhi nói dứt khoát chỉ được uống hai chén, nhưng một bình này mà nói, ngược lại không vấn đề.” Liễu Dục Dương cười yếu ớt.

“Nguyệt hạ mỹ cảnh, uống một mình thì quá nhàm chán rồi, uống chung đi.” Bạch Ngạn Hải nghiêm mặt nói.

Cũng bởi vì biết rõ đêm nay có thể là đêm cuối cùng của Trác Lạc Vũ, hần và Liễu Dục Dương mới quyết định thuyết phục Phong Diệc Kỳ mang rượu đến tìm hần.

Bọn họ không tính là quen biết, càng không thể xưng là bằng hữu, nhưng lại rất vui vẻ thưởng thức lẫn nhau.

Nếu như có thể cho bọn họ nhiều thời gian hơn, có lẽ bọn họ sẽ trở thành tri kỷ của nhau, đáng tiếc khó cầu thêm nữa tụ họp, nhưng mà coi như có được đêm này, thổ lộ tâm tình cũng đủ rồi.

“Trác trang chủ, thuốc này có thể giúp người giảm đau và áp chế nội thương, cũng có thể giải độc tức thời... Nếu như người cần, bình dược này cũng có thể trong thời gian ngắn gia tăng công lực cho người, chỉ có điều hậu quả có thể sẽ làm kinh mạch bị tổn thương...” Đường nhiên nếu như Trác Lạc Vũ nhận định ngày mai chính là tử chiến, hậu quả như thế nào căn bản không cần nhắc đến.

Liễu Dục Dương chưa nói xong thì trong lòng bọn họ cũng đều hiểu được, nhưng không ai nói ra.

Nghe xong lời hần nói, Trác Lạc Vũ trực tiếp đem bình dược mở ra, lấy một viên cất vào trong ngực, sau đó đẩy trả lại cho Liễu Dục Dương.

“Ta sẽ không cảm tạ nhiều nữa, còn dư lại Liễu huynh dùng để cứu người đi, cho ta nhiều hơn nữa cũng là lãng phí.” Hần không giấu diếm nói rõ quyết tâm.

Nghe vậy, Phong Diệc Kỳ ngồi trên thềm đá ném ra bốn chén rượu, cổ tay khê đảo liền nâng bầu rượu lên, giật ra nắp đậy, vận lực, bốn dòng chất lỏng trong suốt đều nhịp rót vào mỗi chén.

Động tác gọn gàng nâng một chén lên, hướng Trác Lạc Vũ giơ lên, sau đó ngửa đầu cạn sạch.

Bỏ qua tất cả nhân quả ân oán, hần thừa nhận bản thân bội phục Trác Lạc Vũ, không phải vì bởi vì hần đối mặt với tử vong trước mắt mà khí độ vẫn không hề thay đổi, mà là hần thừa nhận hết thấy nhưng ánh mắt vẫn kiên định như thế.

Đã chứng kiến quá nhiều sinh tử, nhưng vẫn mỉm cười thẳng thắn tiếp nhận yêu hận tình thù phức tạp như vậy, hần vẫn chưa từng thấy qua người nào.

Mời rượu xong, không nói gì, thân ảnh đã biến mất trong nội viện.

Ánh mắt dừng lại ở thềm đá trống không, thậm chí trên mặt đá vẫn còn lưu lại một vòng tròn của chén rượu, khóe môi Trác Lạc Vũ kéo lên một nụ cười yếu ớt.

Hành động như vậy trong chính đạo mà nói cũng không hợp lễ nghi, bởi vì so bối phận, Phong Diệc Kỳ cũng chỉ có thể coi là văn bối, đừng nói là không mở lời kính rượu, động tác ném cái chén như vậy càng là thất lễ muôn phần.

Nhưng bọn họ cũng không thèm để ý những thứ này, thậm chí có thể mơ hồ cảm giác được trong động tác kia hàm ẩn ý tứ từ biệt.

Liễu Dục Dương cầm lên một chén rượu khác, mở miệng:

“Trác trang chủ, ta kính người một chén.”

“Trác công tử, mời.” Bạch Ngạn Hải cũng nâng chén theo.

“Mời.”

Trác Lạc Vũ hào sảng nâng chén cùng bọn họ, sau đó rượu lạnh vào bụng, không ai nói một lời nào.

Ngày kế tiếp, chỉ có Phong Diệc Kỳ cùng Trác Lạc Vũ lên núi, hẩn dứt khoát phản đối những người khác đi cùng, bao gồm cả Liễu Dục Dương và Bạch Ngạn Hải.

“Nếu như Huyết Phách nổi điên muốn hạ độc chết tất cả mọi người thì sao? Ta là được nhân không sợ độc, nhưng các người cả đám đều muốn đi, vạn nhất bị Cửu Thiên cổ phun cho hai cái thì ta cứu làm sao?!”

Lo lắng của hẩn cũng rất hợp lý, chương môn các phái mới khôi phục ba, năm thành công lực cùng với những người khác cũng từ bỏ ý niệm trong đầu muốn theo lên núi.

Trước khi đi còn nghe thấy Bạch Ngạn Hải thì thăm hỏi “Quân Dật đi đâu rồi”, Phong Diệc Kỳ cũng làm như bản thân không nghe thấy gì.

Đi bộ lên núi, Trác Lạc Vũ rất im lặng, Phong Diệc Kỳ cũng không phải là người nói nhiều, vì vậy yên tĩnh chuyên tâm cất bước liền biến thành lựa chọn của hai người.

Sáng sớm朦胧 lung trông về phía xa núi rừng, cây cối bị sương mù che phủ mà trở nên mơ hồ, từng giọt sương sớm đọng trên lá bị gió thổi qua lặng lẽ rơi xuống không tiếng động.

Trên núi không có chim hót, không có trùng kêu, cũng không có thú vật rống, có lẽ vạn vật cũng cảm giác được sắp xảy ra quyết chiến mà chạy trốn, không khí ở đây áp lực đến đáng sợ.

Ở trong hoàn cảnh như vậy, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ có loại ảo giác thiên địa này chỉ còn lại duy nhất một mình mình.

Mở mắt ra, dựa vào một bên lan can nghỉ ngơi, Trác Lạc Vũ hơi chút thở gấp, sau đó mới tiếp tục cất bước trên con đường nhỏ chìm trong sương mù khói trắng tiến lên đỉnh núi.

Vừa bước hai bước, Trác Lạc Vũ bỗng nhiên mở miệng hỏi:

“Theo truyền thuyết, nếu có thể đếm được một nghìn bức tượng Phật ở đây thì có thể được cứu giúp... Người tin không?”

Thân thể bị thương còn muốn đi nhanh lên núi, đối với hắn chính là gánh nặng, bởi vậy lời nói nghe ra có chút phập phồng rõ ràng.

Chú ý tới bản thân trong lúc vô thức gia tăng tốc độ, vô duyên vô cớ lãng phí rất nhiều thể lực, Phong Diệc Kỳ cũng thầm mắng chính mình sơ ý, liền tận lực thả chậm bước chân đi theo bên cạnh Trác Lạc Vũ.

Đáng giận, dù rất chán ghét cái loại đùa người đi tìm đường chết này, cũng không thể mong đi sớm đến sớm a! Sao hắn có thể quên Trác Lạc Vũ đang bị thương được chứ?

“Không tin, ta cho tới bây giờ ta chưa từng được Thần Phật cứu giúp, nếu quả thật đếm đủ một nghìn tượng Phật có thể được cứu giúp vậy thì chắc chắn không có bức tượng thứ một ngàn.” Cầu xin Thần Phật cũng vô dụng thôi, chỉ có dựa vào nỗ lực của bản thân mới có thể có được tất cả.

“... Là như vậy sao?” Trác Lạc Vũ nở nụ cười, thở dài một hơi.

“Chẳng lẽ người tin?”

“...”

Đối với nghi vấn của Phong Diệc Kỳ, hắn chỉ mỉm cười.

Nếu như chỉ cần đếm đủ một nghìn tượng Phật có thể được cứu rồi thì hắn nguyện ý tự tay khắc một nghìn bức, chỉ cầu Phụng Hoàng của hắn có thể một lần nữa tung cánh bay lượn...

Chọn Thiên Phật sơn là nơi quyết chiến, Huyết Phách là muốn châm biếm thần Phật hay là oán hận thần Phật đây?

Giữa lúc suy nghĩ mông lung, dưới bàn chân giẫm phải cành khô, tiếng vang giòn tan vang lên thành nhịp điệu nghe dị thường hoài niệm...

“Lạc Vũ, Lạc Vũ, người mau lại đây xem hoàng xà thất sắc này!”

Cầm chiến lợi phẩm chạy về phía hắc, Lôi Minh Phượng thoạt nhìn cười đến thật cao hứng, khuôn mặt anh tuấn của Trác Lạc Vũ nháy mắt tái nhợt không chút huyết sắc.

“Phượng Nhi...” Thanh âm từ trong cổ họng thoát ra nghe vô cùng khô khốc.

“Sao vậy? Người sợ rắn sao? Loại này ăn ngon lắm a!” Chỉ cần rút sạch nọc độc của nó ra thì vị rất ngon, lại bổ sung được độc vật tốt, ở trên núi có thể bắt được loại này Lôi Minh Phượng phi thường hài lòng.

Thế nhưng, y chú ý tới Trác Lạc Vũ đang trừng mắt nhìn con rắn trong tay y, tay phải đã rút kiếm ra khỏi vỏ rồi.

“Ta không sợ rắn, nhưng Phượng Nhi, người không nên tay không bắt rắn như vậy.” Trác đại công tử dùng thanh âm vô cùng tỉnh táo ôn hòa đáp lại, thế nhưng trên trán đã chảy một tầng mồ hôi lạnh, “Đừng buông tay, loài rắn này có kịch độc, nắm chặt nó bảy tấc, ngàn vạn lần đừng buông tay.”

Lôi Minh Phượng nháy mắt mấy cái, nhìn bộ dáng Trác Lạc Vũ đang chậm rãi tiến đến, lại cúi đầu nhìn con rắn to chùng cái chén ăn cơm, dài gần vài thước, chậm nửa nhịp mới ý thức được một vũ công bình thường tựa hồ không nên cầm một con độc xà chạy khắp núi như vậy, càng không nói đến y còn vừa nói ăn thịt nó rất ngon...

Trong lúc nhất thời, y cũng không biết mình có nên đem con rắn ném đi rồi giả vờ sợ hãi, hay là cứ dựa theo kế hoạch lúc đầu rút dao chém đứt cổ nó rồi lột da nó đây? Chỉ có thể cầm con rắn đứng nguyên tại chỗ, mặc cho Trác Lạc Vũ dùng vỏ kiếm đánh nát đầu nó.

“Được rồi, nó chết rồi, chúng ta nướng thịt ăn đi, da rắn lột ra có thể cho người làm vỏ kiếm hoặc đai lưng, hay bao cổ tay cũng không tệ... Đây, đại thiếu gia, sao người lại có thể ném con rắn của ta đi như vậy?”

Vỗ vỗ lên tay người đang ôm chặt mình, Lôi Minh Phượng ánh mắt khao khát nhìn theo hướng xác con rắn vừa bay đi.

Y đã rất lâu rồi không được ăn thịt rắn nướng, thịt rắn không độc căn bản không thể ăn...

“Đừng có để ý đến con rắn chết tiệt kia nữa, trời a... Phượng Nhi, người bị cắn nhiều đến hết thuốc chữa rồi a! Người không biết vô công chỉ cần ba giây là sẽ toi mạng đấy!”

Mờ mịt sưng sốt, chậm rãi nghiêng đầu muốn nhìn vẻ mặt của nam nhân đang ôm chặt mình, nhưng mà hắc lại càng ôm y chặt hơn, chỉ có thể sưng sờ nhìn cổ áo hắc.

Hắc đang phát run... đang phát run... là bởi vì lo lắng y bị rắn độc cắn sao?

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp, pha lẫn một chút đáng chết và ngọt ngào nhẹ nhàng.

Y không có khả năng nói với Lạc Vũ, con rắn kia càng sợ kịch độc trong người y hơn, vì vậy căn bản không dám cắn y...

“Được... Ta sẽ không chạm vào nó, người đừng khấn trương như vậy ạ, Lạc Vũ... Ta sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh người, không chạy loạn nữa.”

“ ... ”

“Lạc Vũ?” Cao lớn như vậy rồi còn thích làm nũng sao?

Một giây sau, cả người y được nhấc bổng lên.

“Không phải người định cứ như vậy ôm ta lên núi đấy chứ?” Nhướn cao một bên lông mày, tay chống lên bờ vai hắn, biểu cảm của Lôi Minh Phượng rất là vi diệu.

Nam nhân này xem y là hài tử mà sủng sao?

“Ta không bao giờ yên tâm để cho người một mình chạy đông chạy tây nữa, bắt loạn trùng rồi, lần sau lại bắt một con nhện dóm nữa ta nhất định té xỉu cho người xem.”

“...” Nhện lại không thể ăn được, y bắt cho hắn xem làm gì?

“... Uy, đừng ngăn ngor nữa, mau lên, người lại cần nghỉ ngơi một chút sao?”

Nghe thấy Phong Diệc Kỳ nhắc nhở mới chú ý tới đã sắp lên đến đỉnh núi.

Chỉ cần vài bước nữa là có thể trông thấy thân ảnh huyết hồng kia...

“Không cần.” Lấy ra viên dược từ trong ngực uống xong, Trác Lạc Vũ trả lời dứt khoát, “Như vậy là được rồi, đi thôi.”

“Nhưng mà Hàn Thất nói người trước đừng đầu võ, nhất định phải chờ hắn về.” Vì vậy hắn tận lực không để cho Trác Lạc Vũ cưỡi ngựa, không nói muốn dùng khinh công dẫn hắn đi, trên sơn đạo cũng để cho hắn nghỉ ngơi hai lần, sống chết cố gắng kéo dài đến bây giờ, rốt cuộc đã không còn lý do nào khác.

Nhắc tới Hàn Thất, Trác Lạc Vũ rõ ràng giật mình, sau đó lắc đầu.

“Không được, ta đã để cho y chờ ta đủ lâu rồi...”

Tuy rằng còn nợ Hàn Thất một lời cảm tạ và từ biệt, nhưng khát vọng muốn gặp Phượng Nhi đã che lấp hết thấy suy nghĩ trong đầu hắn lúc này.

Phong Diệc Kỳ gật đầu, quay người ly khai, hắn đã xác định trong phạm vi trăm dặm quanh đây thật sự chỉ có mình Huyết Phách, cho nên không còn việc của hắn nữa rồi.

Sau khi Phong Diệc Kỳ rời đi, Trác Lạc Vũ nhắm mắt lại, điều chỉnh tâm tình, lại lần nữa mở mắt ra, nét ôn hòa trầm ổn trong đáy mắt lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chỉ còn lại tỉnh táo đến sắc lạnh.

Đẩy ra cành lá che khuất tầm mắt, đi qua con đường trải đầy tượng phật, ngôi chùa phong cách cổ xưa trang nghiêm xuất hiện, một thân ảnh như hồng liên hỏa diễm đang đứng ở khoảnh đất trống trước cổng chùa.

Y đứng ở đó cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ hay là quan sát cái gì, mái tóc dài tùy ý bị gió lạnh thổi tung che khuất khuôn mặt, biểu cảm vì vậy mà vô cùng mờ mịt.

Nghe thấy tiếng bước chân Trác Lạc Vũ, Huyết Phách ngẩng đầu nhìn lại, khuôn mặt trắng bệch không chút thần sắc, vừa nhìn thấy Trác Lạc Vũ liền lộ ra đơn thuần chờ mong cùng vui sướng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lại bị lạnh lẽo châm biếm và hận ý nhấn chìm.

“Đã đến?”

Làn da của y lộ ra màu xanh trắng quỷ dị, chỉ có đôi môi đỏ tươi cong cong là vẫn xinh đẹp như vậy, lúc này kéo ra một nụ cười, thanh âm thoát ra cũng ngập tràn tàn khốc ớn lạnh.

“Đúng như ước định của ngươi, ta đã đến.”

Trác Lạc Vũ mặt không biểu tình nhìn y, đem toàn bộ tình cảm đè nén sâu trong lòng, bởi vì hắn biết rõ chỉ có liều chết đánh cược một lần mới có thể đi đến kết cục mà hai người đã từng ước định.

Tay phải vẫn còn quấn băng trắng rút ra trường kiếm, tiện tay quăng vỏ kiếm qua một bên, hắn hiện tại đã không còn sức lực để gánh sức nặng của những thứ này nữa rồi.

Mũi kiếm lạnh như băng trực chỉ vào Huyết Phách, sát ý vô tình hội tụ.

“Chiếu theo ước định ta sẽ giết ngươi.”

“Nếu như không hy vọng đối phương chết rồi lại phải giết đối phương, vậy cùng chết đi...”

Hắn nghe thấy thanh âm của mình và lời hứa hẹn trong quá khứ đan xem vào nhau, điều hắn có thể làm được, chỉ có tuân thủ ước định ngày xưa... chỉ thế thôi.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Huyết Phách điên cuồng cười to, tay trái vận lực đánh nát thứ đang đeo trên cổ tay phải, đây vốn là chiếc vòng tay huyết ngọc bị rạn mà Trác Lạc Vũ tặng y, dưới chưởng lực cuồng liệt từng mảnh ngọc đỏ thẫm như máu tươi vỡ vụn rơi trên mặt đất.

“Được, để xem ai sẽ giết ai! Tiểu Long, qua một bên trông chừng đi, đừng để cho kẻ khác ảnh hưởng đến chúng ta.”

Một mặt sương đỏ vọt đến khoảng đất trống, Cửu Thiên cổ nhảy xuống mặt đất, tẩn trách chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân.

Thân ảnh đỏ tươi thoáng vụt qua, chớp mắt một cái đã tới trước mặt Trác Lạc Vũ...

Lúc này, giữa sườn núi Thiên Phật sơn, khắp nơi đã bị bão tuyết vô lâm bao vây chặt chẽ, vô luận như thế nào bọn họ đều không có khả năng để cho Huyết Phách còn sống xuống núi.

Mà trăm cay nghìn đắng đi đến Thiên Phật sơn, Hàn Thất dưới sự chỉ dẫn của những người này, thành công hội hợp với đám người Liễu Dục Dương.

“Cái gì? Đã lên núi? Không phải ta đã dặn ngàn vạn lần phải chờ ta trở về sao?”

Hàn Thất tuyệt vọng đỡ trán, thất vọng vì bản thân đã chậm một bước.

Một khi đấu võ, Huyết Phách còn có thể tỉnh táo nghe bọn hắn nói chuyện sao?

“Hàn Thất gia, đã xảy ra chuyện gì?” Liễu Dục Dương liếc nhìn Bạch Ngạn Hải và mọi người cũng đang đồng dạng mờ mịt, quyết định mở miệng hỏi rõ ràng.

“Phát sinh một chuyện... sự tình cũng lớn,” Hàn Thất gãi gãi đầu, một hơi nói hết tin tức mà chuyến đi này hắn nghe ngóng được, “Bây giờ Huyết Phách căn bản không thể nào suy nghĩ bình thường được, chiếu theo điển tịch của chúng ta ghi chép lại, người thuần dưỡng Cửu Thiên cổ khi đã phát cuồng thì sẽ điên cuồng cho đến chết. Mà cổ nhân trong miệng các ngươi, chính xác là cổ nhân. Dùng vô số độc cổ nuôi dưỡng, đến cuối cùng sẽ đánh mất hoàn toàn tình cảm và suy nghĩ của con người, kết quả Huyết Phách vừa là cổ nhân lại vừa nuôi dưỡng Cửu Thiên cổ, không nổi điên mới là lạ, vì vậy y hiện tại đang làm một chuyện mà rất có thể bản thân y không muốn làm, chính là thứ trong lòng y luôn thấp thỏm nhớ mong nhất... Hiểu không?”

Hàn Thất cố gắng đem sự tình nói rõ nguyên vẹn trong thời gian nhanh nhất, thế nhưng cho dù hắn nói rất rõ ràng, đa số người nghe vẫn đều rất mơ hồ.

“...” Bạch Ngạn Hải đưa mắt nhìn Liễu Dục Dương, người kia cũng chỉ chậm rãi gỡ đầu, đang cố gắng tiếp nhận tin tức này.

Trong đầu Hàn Thất là đồ vật trọng yếu nhưng nói ra lại như hạt đậu rơi vãi, hẳn cần một chút thời gian để sửa sang lại suy nghĩ của mình.

“Hiểu rồi? Ta đây nói tiếp...”

“Lão Thất, bọn họ nghe hiểu mới là lạ, ta đã biết tất cả nghe người nói xong còn thấy quạ bay đầy đầu, lúc nào rồi mà người còn ở đây giải thích những thứ này cho bọn họ, có tác dụng gì đâu.” Vung tay đem sự mệt mỏi của mình đẩy qua một bên cho tỉnh táo lại, nam nhân chòm râu dài quyết định dùng từ ngữ đơn giản hơn để giải thích.

“Bỏ đi, tiền căn hậu quả đã không còn trọng yếu, không cần nói nữa, tóm lại chính là y hiện tại có thể đã quên hết thấy, chỉ cố chấp muốn giết Trác Lạc Vũ để báo thù, có lẽ là bởi vì thứ y ghi nhớ khắc cốt铭心 tâm nhất cuối cùng đều ở trên người Trác Lạc Vũ, không phải hận đến không cách nào tha thứ mà là không thể buông phần tình cảm thuộc về Trác Lạc Vũ kia, nếu như thật sự giết Trác Lạc Vũ rồi, người cuối cùng để y dựa vào cũng không còn, còn dư lại chính là cổ độc thôn phệ giết chóc bản năng, đến lúc đó phối hợp với Cửu Thiên cổ diệt thế, trước khi y chết cũng khiến cho tất cả mọi người đi theo bởi hoàn.”

Chớ nhìn vóc dáng và cách ăn mặc giống như thợ săn, cộng thêm chòm râu dài và vẻ mặt hán tử phương bắc đặc thù, nhìn như thế nào cũng giống đầu gấu, ngược lại hẳn lại nói chuyện rất mạch lạc rõ ràng.

“Nhưng cũng không thể không giết Huyết Phách?” Có người lẩm bẩm.

“Muốn giết cũng phải trước hết giết Cửu Thiên cổ đã, hay là người muốn là người đầu tiên được nó chọn? Ta cam đoan không có ba mươi năm nội lực chống đỡ, một phát liền toi mạng.” Đại sư huynh nhếch mép cười, phối hợp với khuôn mặt râu ria rậm rạp càng khiến cho hàm răng trắng của hắn thoát nhìn càng lạnh lẽo.

Đối phương ngậm miệng.

“Hơn nữa còn một vấn đề,” Hàn Thất lại mở miệng, “Tên kia nói trong này có hiểu lầm, Huyết Phách hận hẳn không phải là Trác Lạc Vũ, vì vậy nhất định phải ngăn cản y, để cho hắn có cơ hội nói cho Huyết Phách chân tướng, có lẽ sau khi y hiểu rõ chân tướng rồi sẽ nguyện ý phối hợp với chúng ta.” Đại khái là thế đi.

Lời này của Hàn Thất nói ra chính bản thân hắn cũng biết rõ là hy vọng xa vời, phối hợp để cho bọn họ giết y? Người nào dám phối hợp a?

Lời này vừa vắn rơi vào trong tai Phong Diệc Kỳ vừa xuống núi, lập tức làm cho hắn nhăn lại hai hàng lông mày xinh đẹp.

“Người nói ai?”

Huyết Phách hận không phải Trác Lạc Vũ? Vậy là người nào?

Trác Lạc Vũ không hề biết gì, trừ bọn họ đã từng nói chuyện với Trác Lạc Vũ ra, còn có ai có thể biết rõ thị phi gút mắc bên trong nữa?

Hơn nữa... Chân tướng là cái gì?

“A, tiểu tử, người rút cuộc đã về rồi? Người không sợ độc thì theo chúng ta đi lên, phải ngăn cản bọn họ.” Hàn Thất vỗ vỗ cái trán, nỗ lực làm cho mình bình tĩnh một chút.

“Người trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, ai nói với người như vậy?” Phong Diệc Kỳ liếc mắt nhìn Liễu Dục Dương cũng đang chú ý đến vấn đề này, xác định sự phụ nhà mình cũng không biết gì, mới tiếp tục truy vấn.

“Hắn a!” Hàn Thất chỉ tay sang bên cạnh mình.

“Ta chỉ thấy ngựa của người.” Ngựa cũng biết sao? Phong Diệc Kỳ trừng hắn.

“Gi?”

Sửng sốt, vừa quay đầu lại, lúc hắn xuống ngựa còn đem Vân Phi còn hôn mê bất tỉnh đỡ đến nằm dưới gốc cây, như thế nào hiện tại...

Người đầu?

“Lão Thất, đồ vật trên lưng ngựa đâu?” Đại sư huynh cũng ngăn người.

“Đồ vật?” Bạch Ngạn Hải sững sờ. Đến lúc nào rồi còn muốn tìm đồ vật?

“Đầu người.” Hàn Thất thuận miệng trả lời.

... Đầu người, người nào?

— Trung bộ hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-phach-phan-thuong-trung>